virtual-project.eu

POST-MORTEM

KARIN SLAUGHTER

Seria
Grant County #2

KARIN SLAUGHTER

Seria Grant County

Volumul 2

POST-MORTEM

Original: *Kisscut* (2007)

Traducerea:
CARMEN NEDELCU

virtual-project.eu

2011

SÂMBĂTĂ

Capitolul 1

— *Dancing queen*, murmură Sara Linton făcându-și loc pe patinoar. *Young and sweet, only seventeen*.

În stânga sa auzi un scrâșnit ascuțit de rotile și se întoarse tocmai la timp pentru a-l prinde pe puștiul care era cât pe ce să se ciocnească de ea.

— Justin! exclamă, recunoscându-l pe băiatul de șapte ani.

Îl ridică de gulerul cămășii, exact în clipa în care picioarele lui se împleticeau în patinele cu două rotile.

— Bună, doamnă doctor, reuși să spună Justin, cu răsuflarea tăiată. Încercând să o vadă pe doctoriță își tot împingea cu mâna casca de protecție care era prea mare pentru căpșorul lui.

Sara îi zâmbi, abținându-se să nu râdă.

— Salut, Justin!

— Mi se pare că vă cam place melodia asta, nu-i așa? Și mamei îi place, spuse el privind-o direct în ochi, cu buzele ușor întredeschise. Așa cum li se întâmpla majorității pacienților Sarei, și Justin păru puțin șocat s-o vadă în afara clinicii.

Uneori femeia se întreba dacă nu cumva pacienții ei credeau că locuiește undeva la subsolul spitalului, așteptând ca ei să facă vreun guturai sau vreo gripă, iar ea să vină repede să-i consulte.

— Oricum, v-am văzut când o cântați, zise băiatul, împingându-și din nou casca pe spate și lovindu-se cu cotiera în nas.

— Stai așa, se oferi Sara să-l ajute și se aplecă să-i prindă curelușa sub bărbie.

Pe patinoar muzica era atât de tare, încât Sara o simți vibrând în catarama curelei, atunci când încercă să i-o lege.

— Mulțumesc, îi strigă Justin și își puse apoi ambele mâini pe cască, de parcă ar fi vrut să și le odihnească.

Gestul îl dezechilibră și se împiedică, prinzându-se de un picior de-al Sarei care îl apucă din nou de cămașă și-și făcu loc cu el până la marginea patinoarului, lângă balustrada de protecție. După ce încercase și ea o pereche de patine cu două rotile, ceruse unele de tip vechi, cu patru rotile, nedorind să cadă în fund în fața a jumătate de oraș.

— Uau! chicoti Justin, apucându-se de balustradă, cu ochii la patinele ei. Ce picioare mari aveți!

Sara se uită în jos la patinele ei, simțindu-se puțin jenată. Toți râseseră de picioarele ei mari, încă de pe când avea șapte ani. La treizeci și ceva de ani, atunci când încă mai auzea remarca asta, Sarei îi venea să se ascundă sub pat, ca atunci când era copil, cu un bol de înghețată de ciocolată în brațe.

— Ai patine de băieți! exclamă Justin, dând drumul balustradei ca să arate cu degetul spre patinele ei.

Sara îl prinse tocmai când era din nou pe punctul de a cădea.

— Drăguțule, șopti Sara politicoasă la urechea puștiului, să-ți aduci aminte de treaba asta când o să vii la mine pentru injecții.

— Cred că mă cheamă mama, murmură el, reușind să schițeze un zâmbet, și înaintă de-a lungul balustradei aruncând câte o privire îngrijorată în spate, să vadă dacă nu cumva Sara îl urmărește.

Femeia își încrucișă brațele, sprijinindu-se de balustradă și uitându-se după el. Sara iubea copiii, un lucru împărtășit de toți pediatrii, dar era cu totul altceva să-ți petreci fiecare sâmbătă seara în compania lor.

— Acesta era tipul cu care aveai întâlnire? întrebă Tessa, oprindu-se lângă ea.

Sara se uită la ea cu reproș:

— Amintește-mi cum de m-am trezit implicată în chestia asta.

— Fiindcă mă iubești? schiță Tessa un zâmbet.

— Cum să nu, îi răspunse Sara caustic.

De cealaltă parte a patinoarului îl zări pe Devon Lockwood, cel mai nou dintre iubiții Tessei, care lucra și el în afacerea familiei Linton. Devon își conducea nepotul pe patinoarul pentru copii, în timp ce fratele lui se uita după ei.

— Maică-sa nu mă prea înghite, zise Tessa cu voce joasă. Se uită urât la mine de câte ori mă vede cu fiu-său.

— Și tata se comportă la fel când e vorba de fetele lui, îi reaminti Sara.

Devon le observă uitându-se la el și le făcu cu mâna.

— E bun cu copiii, zise Sara întorcându-i salutul.

— Are mâini foarte pricepute, adăugă și Tessa încet, aproape ca pentru sine. Se întoarse spre Sara: Fiindcă veni vorba, unde-i Jeffrey?

Sara aruncă o privire spre intrarea principală, întrebându-se același lucru. Nu-și explica nici ea de ce o mai interesa dacă fostul ei soț venea sau nu la patinoar.

— Nu știu, răspunse. Când a devenit atât de aglomerat locul ăsta?

— E sâmbătă seara și campionatul de fotbal n-a început încă; ce altceva să facă oamenii? întrebă Tessa retoric, dar n-o lăsă pe Sara să schimbe subiectul. Unde-i Jeffrey?

— Poate că n-o să vină.

Tessa zâmbi cu subînțeles și Sara pricepu că se abține, ca să nu facă un comentariu răutăcios.

— Hai, dă-i drumul!

— Nu voiam să spun nimic, zise Tessa, iar Sara nu-și dădea seama dacă minte sau nu.

— Ne întâlnim doar, a continuat Sara, apoi făcu o pauză, întrebându-se pe cine voia să convingă de asta, pe Tessa sau pe ea însăși? Nu-i o chestie serioasă, rosti în încheiere.

— Știu.

— Abia dacă ne-am sărutat.

Tessa își ridică palmele cu resemnare:

— Știu, repetă, cu un zâmbet atotștiutor pe buze.

— Ne-am întâlnit de câteva ori. Asta-i tot.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine!

Sara oftă adânc și se sprijini de balustradă. Se simțea ca o proastă, ca o adolescentă, nu ca o femeie în toată firea. Divorțase de Jeffrey cu doi ani în urmă, după ce-l prinsese cu o tipă care ținea magazinul din oraș. De ce se vedea iar cu el era un mister la fel de mare și pentru ea, și pentru familia ei. Începu un cântec lent și luminile se micșorară. Sara urmărea cum cobora din tavan globul de oglinzi, împrăștiind pătrate de lumină pe tot patinoarul.

— Trebuie să mă duc la toaletă, îi spuse surorii ei. Vrei să fii atentă dacă vine Jeffrey?

Tessa privi peste umărul Sarei și zise:

— Tocmai a intrat cineva la toaletă.

— Sunt două.

În timp ce se îndrepta spre toaleta doamnelor, Sara zări intrând o adolescentă corpolentă. O recunoscu pe fată, era Jenny Weaver, una dintre pacientele ei. Îi făcu semn cu mâna, dar fata n-o văzu.

— Sper că mai poți să aștepți, mormăi Tessa.

Când văzu că o a doua adolescentă, pe care n-o cunoștea, intră după Jenny la toaletă, Sara se încruntă. În ritmul ăsta, risca să intre în insuficiență renală până apărea Jeffrey.

Tessa făcu un semn cu capul spre intrarea principală:

— Dacă vorbim de cineva înalt, brunet și arătos…

Sara se trezi zâmbind fără să vrea când îl văzu pe Jeffrey îndreptându-se spre patinoar. Purta încă hainele de serviciu – un costum gri-închis și o cravată grena.

Ca șef al poliției din districtul Grant, Jeffrey îi cunoștea pe cei mai mulți din sală. Se uită împrejur, căutând-o din ochi pe Sara, oprindu-se ici și colo ca să dea mâna cu diverși. Sara refuză să facă orice gest prin care să-i atragă atenția. În acel moment al relației lor voia să-i lase lui inițiativa.

Îl cunoscuse pe când el investiga unul dintre cazurile la care ea fusese medicul legist. Își luase postul de medic legist ca să câștige un ban în plus, fiindcă voia să cumpere partea de cabinet deținută de partenerul ei pe cale de pensionare, de la Clinica de Copii din Heartsdale. Deși își achitase datoria față de dr. Barney cu mai mulți ani în urmă, Sara nu renunțase la acea slujbă. Îi plăcea provocarea medicinei legale. Cu doisprezece ani în urmă, Sara își făcuse rezidențiatul la Serviciul de urgență de la Spitalul Grady din Atlanta. Fusese un adevărat șoc pentru ea să treacă de la o slujbă atât de dură și alertă la munca din spitalul de copii, cu dureri de burtică și infecții respiratorii. Activitatea de medic legist era o provocare pentru ea, deoarece îi ținea mintea și simțurile treze.

Într-un final, Jeffrey o zări tocmai când dădea mâna cu Betty Reynolds. Se opri, iar colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet; apoi se încruntă, fiindcă femeia aceea insista să-i vorbească. Sara putea ghici despre ce era vorba. Magazinul lui Betty fusese spart de două ori în ultimele trei luni. Din întreaga ținută și din felul în care gesticula îți puteai da seama că femeia îi reproșa ceva și, deși Jeffrey nu mai părea atent, ea continua să-i vorbească.

În cele din urmă, Jeffrey dădu din cap și o bătu pe umăr în timp ce-i strângea mâna, stabilind probabil o întâlnire pentru a doua zi. Reuși să se

desprindă și se îndreptă spre Sara, cu un zâmbet mucalit pe față.

— Hei!

Înainte de a-și da seama ce face, Sara dădea deja mâna cu el, așa cum făcuse toată lumea din sală.

— Salut, Jeffrey, îi întrerupse Tessa, cu o voce neobișnuit de aspră. De obicei Eddie, tatăl lor, era cel nepoliticos față de Jeffrey. El îi întoarse un zâmbet uimit.

— Salut, Tessa!

— Mdaa, comentă Tessa, făcându-și vânt de lângă balustradă. Se îndepărtă, aruncându-i Sarei peste umăr o privire plină de înțeles.

— Asta ce-a fost? întrebă Jeffrey.

Sara își retrase mâna dintr-a lui, iar el îi reținu degetele câteva clipe, ca pentru a o face să înțeleagă că el era cel care hotărâse să dea drumul mâinii. Era atât de sigur pe el! Mai mult decât orice altceva, această calitate o făcea pe Sara să vibreze.

— Ai întârziat, spuse Sara încrucișându-și brațele.

— Am avut probleme.

— Soțul ei e plecat din oraș?

Se uită la ea cu aceeași privire cu care se uita la martorii despre care știa că mint:

— Am vorbit cu Frank, spuse, numindu-l pe detectivul-șef de la Poliția din districtul Grant. I-am spus că e de serviciu astă-seară. Nu vreau să ne deranjeze nimeni.

— Să deranjeze ce?

Pe buzele lui apăru același zâmbet.

— Mă gândeam să te seduc diseară.

Sara râse, trăgându-se ușor în spate când el încercă să o sărute.

— Sărutul e mai reușit când buzele partenerilor se ating, sugeră Jeffrey.

— Nu și în fața a jumătate dintre pacienții mei! ripostă ea.

— Atunci vino încoace!

Oarecum împotriva voinței sale, Sara trecu pe sub balustradă și îl luă de mână. O duse în spatele patinoarului, în apropierea toaletelor pentru femei, și se adăposti cu ea într-un colț din care nu puteau fi văzuți.

— E mai bine așa? întrebă.

— Da, răspunse Sara, uitându-se în jos la Jeffrey, fiindcă încălțată cu rotilele era cu câțiva centimetri mai înaltă decât el. Era mult mai bine, dar chiar trebuia să merg la toaletă.

Încercă să plece, dar el o opri, prinzând-o de talie.

— Jeff, zise ea, conștientă de faptul că tonul nu era prea amenințător.

— Ești atât de frumoasă!

Sara își dădu ochii peste cap ca o adolescentă. El râse și-și încercă norocul:

— Aseară m-am gândit tot timpul să te sărut.

— Zău?

— Îmi lipsește gustul tău.

— E tot Colgate, spuse ea vrând să pară plictisită.

— Nu despre gustul ăsta vorbeam.

Sara păru surprinsă, iar el zâmbi, în mod evident satisfăcut de reacția ei. Sara se simți răscolită și tocmai voia să spună ceva – habar n-avea ce – când pagerul lui începu să sune.

Jeffrey continua să o privească, de parcă n-ar fi auzit piuitul.

Sara tuși ușor și-l întrebă:

— N-ar trebui să răspunzi?

Bărbatul privi la pagerul prins de curea și protestă scurt, când citi mesajul:

— La naiba!

— Ce?

— O spargere, spuse scurt.

— N-ai zis că Frank e de serviciu?

— Da, dacă e vorba de chestii mărunte. Trebuie să sun de la un telefon public.

— Dar unde ți-e telefonul mobil?

— E descărcat. Jeffrey păru să-și stăpânească suficient enervarea, încât să-i poată oferi un zâmbet încurajator. Nimic n-o să ne strice seara, spuse el, mângâind-o pe obraz. Pentru mine nimic nu e mai important decât tine în seara asta.

— Ai vreo întâlnire amoroasă după ce luăm masa? îl necăji ea. Fiindcă putem s-o amânăm dacă e nevoie!

Înainte de a se întoarce să plece, se uită la ea cu ochii mijiți.

Sara îl urmări îndepărtându-se și slobozi un „Doamne, Dumnezeule!”, sprijinindu-se de zidul din spatele său. Nu-i venea să creadă că în mai puțin de trei minute el o făcuse să se comporte ca o caraghioasă.

Tresări atunci când ușa de la toaletă se trânti. Jenny Weaver se oprise cu fața spre patinoar, ca și când s-ar fi uitat la ceva anume. Avea tenul cenușiu, cu atât mai pronunțat cu cât purta o bluză neagră cu mâneci lungi. Ținea în mână un rucsac grena pe care și-l azvârli pe umăr tocmai atunci când Sara se apropia de ea. În mișcarea amplă rucsacul se frecă de pieptul Sarei.

— Hei! exclamă Sara, trăgându-se înapoi.

Jenny clipi mărunt, recunoscând-o pe doctorița pediatră. Îngăimă niște scuze, evitând să o privească în ochi.

— E OK, îi răspunse Sara, încercând să intre în vorbă cu fata, care părea tulburată. Ce-i cu tine? Ce-ai pățit?

— Nimic, doamnă, spuse Jenny, strângându-și rucsacul la piept.

Jenny se îndepărtă, înainte ca Sara să reacționeze. O urmări din ochi pierzându-se printre alți adolescenți din preajma sălii cu jocuri video. Lumina ecranelor se reflecta asupra lui Jenny, făcând-o să pară verde pe măsură ce dispărea după colț. Sara simțea că nu era în regulă, dar nu putea s-o urmărească pe fată și s-o întrebe ce are. La vârsta ei, totul era perceput ca o dramă. Știindu-le

pe adolescente, Sara se gândi că e vorba de vreun băiat.

Luminile se aprinseră, odată cu terminarea blues-ului, și un rock-and-roll se rostogoli pur și simplu peste cei prezenți. Sara simțea basul vibrându-i în cutia toracică. Îi urmări pe cei de pe patinoar adaptându-se noului ritm și se întrebă dacă ea fusese vreodată atât de sprintenă.

Deși patinoarul își schimbase proprietarul de vreo câteva ori din vremea adolescenței Sarei, continua să fie cel mai râvnit loc de distracție pentru tinerii din districtul Grant. Sara își petrecuse multe seri în dosul acestei clădiri, sărutându-se cu Steve Mann, primul ei iubit adevărat. Legătura lor nu era una pasională, ci mai mult o alianță, legați fiind amândoi de dorința de a pleca pentru totdeauna din districtul Grant. Tatăl lui Steve fusese doborât de un atac de cord, când el era în ultimul an de liceu și de atunci băiatul se ocupase de magazinul de hard-uri de calculatoare, care era proprietatea familiei. Acum era însurat și avea copii. Sara reușise să plece în Atlanta, dar se întorsese după câțiva ani. Și iat-o din nou, la patinoarul adolescenței, sărutându-se cu Jeffrey Tolliver sau cel puțin încercând să facă asta.

Sara se scutură de gânduri și se îndreptă spre toaleta pentru femei. Puse mâna pe clanță și și-o retrase brusc, simțind ceva lipicios. În acea parte a sălii lumina era destul de scăzută și Sara trebui să-și ducă mâna la ochi pentru a vedea de ce se murdărise. Recunoscu mirosul, înainte de a vedea. Se uită la bluză, acolo unde rucsacul lui Jenny o atinsese cu câteva clipe înainte.

De-a curmezișul pieptului se vedea o dâră de sânge.

Capitolul 2

Jeffrey se abținu cu greu să nu smulgă telefonul din perete, cu toate că-l mâncau palmele. Respiră adânc, formă numărul de la secția de poliție și așteptă, calm, să sune. Marla Simms, secretara lui și dispecera cu jumătate de normă, răspunse: Bună seara, Secția de Poliție din districtul Grant. Vă rog să așteptați, zise și îl puse să aștepte fără niciun răspuns.

Jeffrey respiră adânc încă o dată, încercând să nu dea frâu liber enervării. Se gândi la Sara, aflată pe patinoar, hotărându-se probabil să renunțe la întâlnire. La fiecare pas pe care îl făcea înspre ea, Sara făcea doi pași înapoi. Îi înțelegea motivele, dar acest lucru nu însemna că trebuia să și fie de acord cu ele.

Se rezemă de perete, simțind picăturile de sudoare curgându-i pe spate. Luna august debuta în plină forță, făcând ca recordurile de temperatură din iunie și iulie să pară un joc de copii. Cu câteva zile înainte, când ieșise din clădire, i s-a părut că respiră printr-un burete umed. Se desfăcu puțin la cravată și își descheie nasturele de la gât, să se răcorească.

De afară, din fața clădirii, se auzi un râs vulgar, iar Jeffrey scrută cu privirea după colț pentru a vedea cât mai bine întreaga parcare. În jurul unei vechituri de automobil Camaro erau vreo câțiva băieți care treceau de la unul la altul o țigară aprinsă. Telefonul public era așezat pe o laterală a clădirii și nu putea fi văzut din parcare. I se păru că miroase a marijuana, dar nu era sigur. Puștanii păreau să pună ceva la cale. Jeffrey își dădu seama ce se întâmplă nu pentru că era polițist, ci pentru că la vârsta lor făcuse și el la fel.

Se gândea dacă să intervină sau nu, când pe linia telefonică se auzi din nou vocea Marlei:

— Bună seara, Secția de Poliție din districtul Grant, vă mulțumesc că ați așteptat. Cu ce vă putem ajuta?

— Marla, sunt Jeffrey.

— Da, șefu', spuse ea. Scuze că vă deranjez. A fost o alarmă falsă la unul dintre magazinele din centru.

— La care dintre ele? întrebă el, amintindu-și de mustruluiala primită de la Betty Reynolds, care deținea un magazin în centru.

— La curățătorie. Moșu' Burgess a declanșat alarma din greșeală.

Jeffrey se întreba de ce Marla, care era trecută de șaptezeci de ani, îi zicea lui Bill Burgess „moșu'", dar nu comentă.

— Altceva? o mai întrebă.

— A mai fost ceva la restaurant, a sunat Brad, dar n-au găsit nimic.

— Ce ți-a spus Brad?

— A zis că i s-a părut că a văzut ceva, doar atât. Știți cum e Brad, sună pentru orice nimic, zise femeia, chicotind.

Brad era un soi de mascotă a secției de poliție. Un bărbat de douăzeci și unu de ani, cu o față rotundă și părul blond ca paiul, care îl făceau să pară mai degrabă un puști. Membrii mai vechi ai secției de poliție făceau glume pe seama lui, furându-i pălăria și ascunzându-i-o în diferite locuri cunoscute de prin oraș. Jeffrey o văzuse nu cu mult în urmă pe capul statuii generalului Lee, în fața liceului.

Jeffrey se gândi la Sara.

— Frank e de serviciu astă-seară. Să nu mă mai suni decât dacă moare cineva.

— Două dintr-o lovitură, chicoti Marla din nou. Medicul legist și șefu', cu un singur telefon.

El încercă să-și amintească că se mutase din Birmingham în Grant tocmai fiindcă își dorise să trăiască într-un orășel în care oamenii se cunosc între ei. Cu condiția ca fiecare să-și vadă de treburile lui. Jeffrey vru să-i mai spună ceva răutăcios Marlei, dar se opri brusc atunci când auzi un țipăt venind din parcare. Se aplecă după colț să

vadă ce se întâmplă și auzi o voce de fată care striga:

— Să te ia dracu'! Să te ia mama dracului, nenorocitule!

— Șefu'? zise Marla la celălalt capăt al firului.

— Stai așa, șopti Jeffrey, simțind că i se strânge stomacul la auzul mâniei din glasul fetei. Știa din proprie experiență că o fată atât de înnebunită de furie era cel mai rău lucru care se putea întâmpla într-o parcare, într-o sâmbătă seara. Știa cum să se descurce cu băieții. De obicei între ei nu era vorba decât de vreo întrecere care degenera și, de fapt, niciunul dintre ei nu voia să se ajungă la bătaie în toată regula. Fetelor le trebuia mult mai mult să se înfurie, dar și mai mult să se calmeze. O adolescentă furioasă era de temut, mai ales când avea un pistol în mână.

— Te omor, nenorocitul naibii! țipa ea la unul dintre băieți.

Prietenii lui se retraseră repede într-un semicerc și băiatul la care ea striga rămase singur, în mijloc, cu arma ațintită asupra sa. Fata era la mai puțin de 1,5 metri de ținta ei și mai făcu un pas, micșorând și mai mult distanța.

— Fir'ar a dracului de treabă, șuieră Jeffrey, și apoi, amintindu-și că e cu telefonul în mână, ordonă: Trimite-i urgent pe Frank și pe Matt la patinoar.

— Sunt plecați la Madison.

— Atunci pe Lena și pe Brad. Să se apropie încet, e o fată cu o armă în parcare.

Cu corpul încordat, Jeffrey puse telefonul în furcă, gata de acțiune. Avea un nod în gât și își simțea carotida pulsându-i, ca un șarpe viu. În doar câteva secunde, prin minte îi trecură o mie de lucruri. Le ignoră, își scoase sacoul și își puse pistolul la spate. Păși în parcare, cu brațele întinse lateral. Când intră în raza ei vizuală, fata îi aruncă o privire, dar continuă să țină pistolul îndreptat spre pieptul băiatului și, apropiindu-se de ei,

Jeffrey îi văzu tremurul mâinii. Din fericire nu avea degetul pe trăgaci.

Jeffrey se opri, astfel încât să fie paralel cu linia clădirii. Fata stătea cu spatele la patinoar și cu fața spre parcare și spre autostradă. Spera ca Lena să aibă inspirația de a-l trimite pe Brad să intervină din partea laterală a clădirii. Nu se putea anticipa reacția fetei, dacă s-ar fi simțit încolțită. O greșeală prostească ar fi putut duce la uciderea multor oameni. Când Jeffrey ajunse la vreo cinci, șase metri de locul faptei, strigă destul de tare încât să atragă atenția tuturor:

— Hei!

Fata tresări, deși îl zărise apropiindu-se. Degetul îi alunecă pe trăgaci. Arma era o Beretta de 32 mm, o așa-zisă armă pentru șoareci, care nu era în stare să doboare un om, dar, folosită de aproape, putea să aibă efecte devastatoare. Fata avea opt posibilități de a omorî pe cineva cu arma aceea. Și, dacă ar fi tras bine – de la distanța aceea până și o maimuță ar fi nimerit – avea în mână viețile a opt oameni.

— Dați-vă toți înapoi! le strigă Jeffrey băieților care stăteau de jur împrejur. Urmară câteva secunde de ezitare până ce băieții înțeleseră ce li se ceruse și grupul începu să se deplaseze spre ieșirea din parcare. Mirosul de marijuana se simțea puternic, chiar și de la această distanță și, din felul în care se clătina potențiala victimă, Jeffrey își dădu seama că se fumase multă iarbă.

— Pleacă de-aici, îi strigă lui Jeffrey fata.

Era îmbrăcată în negru, cu mânecile tricoului suflecate până deasupra coatelor, probabil din cauza căldurii. Era doar o copilă, avea o voce dulce, pe care reușea să și-o facă dură.

— Ți-am spus să pleci, repetă ea.

Jeffrey se opri locului, iar ea își întoarse din nou capul spre băiat.

— Am să-l omor!

— De ce? făcu Jeffrey un gest interogativ cu palmele.

Fata păru surprinsă de întrebare, dar chiar acesta fusese și rostul ei. Cei care țin un pistol îndreptat asupra cuiva nu gândesc prea multe. Țeava pistolului se aplecă puțin când ea îi răspunse lui Jeffrey:

— Ca să-l opresc.

— Ca să-l oprești de la ce?

Întrebarea păru să-i dea de gândit:

— Nu-i treaba nimănui.

— Nu? întrebă Jeffrey, apropiindu-se pas cu pas. Se opri la vreo patru metri de fată, destul de aproape ca să vadă ce se întâmplă, dar nu și ca să devină o amenințare.

— Nu, domnule, răspunse fata și bunele ei maniere îl relaxară pe Jeffrey. Fetele care spun „domnule” nu împușcă oameni.

— Ascultă, începu Jeffrey, gândindu-se la ce să-i spună. Știi cine sunt eu?

— Da, domnule, răspunse ea. Sunteți domnul șef de poliție Tolliver.

— Așa este, zise el. Cum te cheamă?

Fata nu luă în seamă întrebarea, dar băiatul cu mintea amorțită de droguri făcu o mișcare, de parcă atunci și-ar fi dat seama ce se întâmplă.

— Jenny! O cheamă Jenny! zise el.

— Da… bine… se bâlbâi Jenny, în mod evident surprinsă. Vă rog să nu vorbiți! Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră! zise repede, revenindu-și în fire.

— S-ar putea să vrei, spuse Jeffrey. Mi se pare că ai probleme serioase aici.

Fata păru să se gândească la cuvintele lui Jeffrey, apoi îndreptă din nou arma spre pieptul băiatului.

— Plecați sau îl omor!

— Cu pistolul acela? Știi ce înseamnă să omori pe cineva cu o armă? Știi cum este să faci asta? O

urmări cu atenție cum reacționează și-și dădu seama că fata era imună la vorbele lui.

Jenny era o fată corpolentă, cu vreo douăzeci de kilograme în plus față de greutatea normală. Îmbrăcată complet în negru, părea una dintre tinerele care se contopesc cu peisajul în care trăiesc. Băiatul pe care-l țintea era un puști drăguț, probabil obiectul unei pasiuni neîmpărtășite. Pe vremea lui Jeffrey, ea i-ar fi lăsat un bilet obraznic în vestiar. Astăzi, îl ținea în bătaia unei arme.

— Jenny, începu Jeffrey, întrebându-se dacă pistolul era încărcat. Hai să ne înțelegem. Pentru tipul ăsta nu merită să intri în bucluc.

— Plecați, repetă Jenny, cu o voce mai puțin fermă, ștergându-și fața cu mâna liberă.

Jeffrey își dădu seama că plângea.

— Jenny, nu cred… și se opri fiindcă fata ridicase piedica pistolului. Clicul metalic îl izbi în urechi, ca un cuțit. Duse mâna la spate, apucă arma, dar nu o scoase la vedere. Încerca să-și păstreze tonul vocii calm și echilibrat. Ce se întâmplă, Jenny? De ce nu vrei să discutăm problema? Nu poate să fie de nerezolvat!

Fata își șterse din nou fața.

— Ba da, domnule, este.

Avea vocea atât de rece, încât Jeffrey simți un fior pe șira spinării. Își reținu un tremur, pe măsură ce scotea pistolul din tocul lui. Lui Jeffrey nu-i plăceau deloc armele. Ca polițist văzuse ce dezastru pot să facă. Avea armă fiindcă era o obligație de serviciu, nu o plăcere. În douăzeci de ani de când lucra în poliție, Jeffrey amenințase cu pistolul nu mai mult de zece infractori. Din cele zece ocazii, trăsese de două ori, dar niciodată într-o ființă omenească.

— Jenny! mai încercă el, vorbindu-i cu autoritate. Uită-te la mine!

Fata continua să-l fixeze pe băiat parcă de o veșnicie. Jeffrey nu mai spuse nimic, să nu-i dea impresia că nu mai e stăpână pe situație. Cu

încetineală, ea își întoarse privirea spre el. Privind în jos, ochii i se opriră asupra pistolului de 9 mm pe care Jeffrey îl ținea în mână, îndreptat în jos. Își umezi nervos buzele, încercând să evalueze amenințarea. Cu aceeași voce înghețată zise:

— Împușcă-mă!

I se păru că nu auzise bine. Acesta nu era deloc răspunsul pe care scontase.

— Împușcă-mă acum sau îl împușc eu pe el! repetă fata.

Zicând acestea, ridică pistolul Beretta spre capul băiatului. Jeffrey văzu cum își îndepărtează picioarele la nivelul umerilor și apucă patul pistolului cu ambele mâini. Întreaga ei ținută era a cuiva care știa cum să manevreze o armă. Acum mâinile îi erau ferme și ochii fixați asupra băiatului.

— La naiba! necheză puștiul, și în secunda următoare se auzi un zgomot de lichid care curge. Tocmai făcuse pe el.

Jeffrey ridică pistolul în momentul în care fata trase, dar glonțul ei trecu mult peste capul băiatului, făcu țăndări o reclamă din plastic și găuri firma patinoarului.

— Ce-a fost asta? șuieră Jeffrey, știind că singurul motiv pentru care fata mai era încă în picioare se datora instinctului lui, care nu-l lăsase să apese pe trăgaci.

Ea nimerise în punctul de pe litera i din nume Skatie's. Jeffrey se îndoia că erau prea mulți polițiști în secția lor de poliție care să fie în stare să tragă atât de precis, în mijlocul unei astfel de tensiuni.

— A fost un avertisment, spuse Jenny, spre uimirea polițistului. Împușcă-mă! Împușcă-mă ori, dacă nu, jur pe ce am mai sfânt că-i zbor creierii pe loc! Își umezi din nou buzele. Știu să trag. Știu cum se folosește o armă. Repoziționă ușor pistolul, ca să demonstreze că nu vorbea aiurea. Știi că pot s-o fac, spuse, reluându-și poziția de tragere.

Redirecționă țeava pistolului și trase în apostroful de la Skatie's. Chiar dacă oamenii din parcare țipau sau se împrăștiau, Jeffrey nu-i auzi. Ceea ce vedea el nu era decât fumul de la capătul țevii pistolului.

— E o mare diferență între a trage într-un obiect și a trage într-o ființă umană, spuse Jeffrey când reuși să respire din nou.

Ea rosti cu voce scăzută câteva cuvinte pe care Jeffrey abia le auzi:

— El nu e o ființă umană.

Cu coada ochiului, Jeffrey sesiză o mișcare. Era Sara. Își scosese patinele cu rotile și șosetele ei albe se vedeau perfect pe asfaltul negru.

— Scumpo? o strigă Sara cu vocea schimbată de teamă. Jenny?

— Plecați! o repezi Jenny, dar de data aceasta, vocea îi era mai puțin sigură, ca a unui copil, nu ca a monstrului ce fusese mai înainte. Vă rog!

— E bine! spuse Sara. Tocmai am găsit-o înăuntru și e bine!

Pistolul tremură în mâinile lui Jenny, dar, învingându-și ezitarea, ridică arma, țintind drept între ochii băiatului. Odată cu hotărârea, îi reapăru și vocea rece ca gheața cu care spuse: Mințiți!

Jeffrey se uită din nou la Sara și-și dădu și el seama că nu spusese adevărul. Sara nu știa să mintă, așa încât o citeai imediat. În afară de asta, chiar și de la această distanță, Jeffrey putea să vadă sângele de pe bluza și blugii femeii. Cineva din sală fusese rănit și era, mai mult ca sigur, mort. Își mută din nou privirea asupra lui Jenny, reușind într-un final să asocieze fața fetei cu pericolul pe care-l reprezenta. Tresări, dându-și seama că siguranța pistolului pe care el îl ținea în mână era încă pusă. O ridică, prevenind-o pe Sara din ochi să nu se apropie.

— Jenny! rosti Sara cu vocea gâtuită.

Jeffrey aproape că nu recunoscu vocea aceea ciudată; nu-i certa niciodată pe copii. Era evident

că actul de violență comis de Jenny în interiorul patinoarului o afectase pe Sara. Jeffrey nu mai știa ce să înțeleagă. Nu se auzise niciun zgomot de armă în interior, iar Buell Parker, polițistul de acolo, îi spusese că totul e în ordine, când îl întrebase. „Unde să fi fost Buell? se întreba Jeffrey. Să fi fost înăuntru, păzind locul crimei și nelăsând pe nimeni să iasă? Ce făcuse Jenny înăuntru?" Jeffrey ar fi dat orice pe lume să înghețe scena din fața lui și să afle exact ce se petrecuse înăuntru.

Bărbatul armă pistolul. La auzul zgomotului, Sara întoarse brusc capul spre el și îi făcu semn cu mâna, ca și când ar fi zis „Nu, liniștește-te! Nu trage!" Jeffrey se uită peste umărul Sarei, spre intrarea în sală. Se aștepta să vadă un grup de spectatori cu nasurile lipite de sticlă, dar… nu era nimeni acolo. Ceea ce se petrecuse înăuntru să fi fost mai interesant decât ceea ce se petrecea sub ochii lui?

Sara încercă din nou:

— E bine, Jenny! Vino să vezi!

— Doamnă doctor, spuse Jenny, vă rog să nu vorbiți cu mine!

— Draga mea, răspunse Sara cu o voce la fel de tremurătoare ca a lui Jenny. Uită-te la mine! Te rog, uită-te! Și, fiindcă fata nu răspunse, Sara continuă: E bine! Îți dau cuvântul meu că e bine!

— Mințiți! îi răspunse Jenny. Toți mințiți. Atenția ei se mută din nou asupra băiatului. Iar tu ești cel mai mare mincinos dintre toți! Ai să mori și-ai să te duci în iad pentru tot ceea ce ai făcut, nemernicule!

Într-un acces de furie, băiatul îi răspunse, împroșcând cu salivă în timp ce vorbea:

— Ne vedem acolo, nenorocito!

Jenny îi răspunse cu o voce ciudat de calmă. Între cei doi se petrecea ceva ciudat, iar cuvintele ieșiră din gura lui Jenny rostite cu o voce ca de copil:

— Sunt absolut convinsă!

Cu colțul ochiului, Jeffrey o zări pe Sara făcând un pas înainte și pe Jenny luând poziție și ochind capul băiatului. Stătea nemișcată, ca o stană de piatră, așteptând. Mâinile nu-i tremurau deloc. Părea mult mai hotărâtă să acționeze decât era Jeffrey.

— Jenny… începu el, încercând să găsească o ieșire din situația aceea, deoarece nu avea de gând să o împuște pe fată. În niciun caz nu avea de gând să tragă în acest copil.

Jenny se uită peste umăr și el îi urmări privirea. Venise în sfârșit o mașină de poliție, iar Lena Adams și Brad se dădeau jos, cu armele în mâini. Se așezară într-o formație clasică, un triunghi, cu Jeffrey poziționat într-unul din vârfuri.

— Împușcă-mă! spuse Jenny, cu arma ferm ațintită asupra băiatului.

— Jos armele! le ordonă Jeffrey celor doi ofițeri. Brad se supuse imediat, dar Lena ezită. Se uită la ea sever, vru să repete ordinul, dar Lena îl ascultă.

— Îl omor, murmură Jenny. Stătea incredibil de nemișcată, făcându-l pe Jeffrey să se întrebe ce se întâmplase cu fata aceea de ajunsese să se pună, cu atâta resemnare, în situația aceea limită.

— Am să-l omor. Am mai omorât și până acum, spuse Jenny tușind ușor.

Jeffrey se uită spre Sara, dar atenția acesteia era cu totul captivată de fata cu pistolul.

— Am mai omorât și până acum, repetă Jenny. Împușcă-mă, ori, dacă nu, îl împușc eu pe el și pe urmă oricum mă împușc și pe mine.

Pentru prima dată în seara aceea, Jeffrey își evaluă posibila victimă. Încerca din răsputeri să-și bage în cap ideea că fata reprezenta un pericol pentru băiatul din fața lui, indiferent de vârsta ei. Dacă ar fi împușcat-o în umăr sau în picior, ea tot ar mai fi avut timp să apese pe trăgaci. Dacă ar fi împușcat-o altundeva în corp, exista posibilitatea

ca ea să apese pe trăgaci înainte de a cădea. Dat fiind locul unde ținteа, băiatul ar fi fost mort mai înainte chiar de a cădea din picioare.

— Bărbații sunt atât de slabi! șuieră Jenny, armând pistolul. Niciodată nu faceți ceea ce trebuie. Mereu spuneți că o veți face, dar niciodată nu se întâmplă!

— Jenny… se rugă doctorița de ea.

— Număr până la cinci, i se adresă Jenny polițistului. Unu…

Jeffrey înghiți cu greu. Inima îi zvâcnea atât de tare în urechi, încât mai degrabă o văzu decât o auzi pe fată numărând.

— Doi…

— Jenny, te rog, zise Sara, cu mâinile unite a rugăciune. Pe mâini avea sânge negru, închegat.

— Trei…

Jeffrey ochi. Nu voia să tragă. Nu voia cu niciun chip să tragă. Fata nu avea mai mult de treisprezece ani. Fetițele de treisprezece ani nu împușcă oameni. Asta era sinucidere.

— Patru…

Îi urmări degetul încordându-se pe trăgaci și mușchii antebrațului contractându-se lent, pentru a înlesni acțiunea.

— Cinci! țipă ea cu venele gâtului umflate de efort și apoi îi comandă, cu corpul pregătit să primească reculul pistolului. Împușcă-mă, fir-ar al dracului!

Jeffrey îi văzu brațul înțepenindu-se și articulația mâinii primind efortul. Timpul se scurgea atât de încet pentru el, încât percepu mișcările tuturor mușchilor din brațul în care fata ținea pistolul, chiar și pe cele ale degetului care se încorda pe trăgaci.

Fata îi mai dădu o șansă strigând:

— Împușcă-mă!

Și el o împușcă.

Capitolul 3

La douăzeci și opt de săptămâni, copilul lui Jenny Weaver ar fi putut să trăiască, dacă mama lui nu ar fi încercat să-l îndese în toaletă și să tragă apa după el. Fătul era bine dezvoltat și bine hrănit. Trunchiul cerebral era intact și, cu ajutor medical, plămânii s-ar fi maturizat, în timp. Mâinile ar fi învățat să apuce, picioruşele, să se îndoaie, ochii, să clipească. Până la urmă gura ar fi învățat să vorbească și despre altceva decât ororile pe care i le transmitea Sarei acum. Copilul trăsese aer în plămâni și gurița i se deschisese a țipăt. Apoi a fost ucis.

În ultimele trei ore și jumătate, Sara încercase să refacă nou-născutul din părțile pe care Jenny Weaver le lăsase în toaletă și în rucsacul grena, găsit în tomberonul de gunoi de lângă sala de jocuri video. Cu cusături mici, Sara reasamblase bucățile de carne, într-o formă care aducea a nou-născut. Mâinile îi tremurau și Sara a trebuit să refacă vreo câteva noduri, fiindcă avea degetele prea înțepenite ca să reușească de la prima încercare.

Și, totuși, nu era bine. Reasamblarea nou-născutului prin îmbinarea părților semăna oarecum cu coaserea unui tricou. Pentru fiecare porțiune reparată, există o alta care nu putea fi acoperită. Trauma pe care o suferise copilul nu putea fi cu niciun chip ascunsă. Până la urmă, Sara acceptă că sarcina pe care și-o autoimpusese era în zadar. Copilul va intra în mormânt arătând aproape așa cum l-a văzut maică-sa ultima oară.

Sara inspiră adânc și își revăzu raportul, înainte de a-și asuma prin semnătură datele pe care le scrisese. Nu-l așteptase pe Frank sau pe Jeffrey ca să înceapă autopsia. Nu existau martori la deschiderea și disecția pe care o făcuse. Renunțase la ei cu bună știință, fiindcă nu-și închipuia că va fi în stare să lucreze sub privirile curioase ale altora.

O fereastră uriașă separa de morgă biroul Sarei. Ședea pe scaun, uitându-se lung la cadavrul aflat pe masa de autopsie. Mintea ei rătăcea departe și întrezări alternativa morții pe care o avea de studiat. Sara văzu viață și râsete și iubire și, apoi, văzu adevărul: copilul lui Jenny nu va avea niciodată parte de aceste lucruri. Abia dacă avusese Jenny parte de ele.

De la sarcina aceea extrauterină pe care a avut-o cu câțiva ani în urmă, Sara nu mai putea face copii. Fusese extrem de afectată la momentul respectiv, dar, cu timpul, lucrurile se estompaseră și Sara învățase să nu-și mai dorească lucrurile pe care nu le putea avea. Exista ceva în legătură cu copilul nedorit de pe masa de autopsie, a cărui mamă îi luase viața, care îi stârnise din nou emoțiile acelea.

Meseria Sarei era să îngrijească de copii. Îi ținea în brațe, îi legăna, gângurea cu ei, așa cum nu-i era dat să facă împreună cu un copil de-al ei. Șezând acolo și uitându-se la sacul negru, dorința de a ține în brațe un copil al ei reveni cu uimitoare claritate și, odată cu ea, senzația de gol în capul pieptului.

Pe scări se auziră pași, iar Sara se ridică, ștergându-și ochii și încercând să se adune. Se sprijini cu palmele de birou și făcu efortul de a se ridica în picioare, tocmai când Jeffrey intra. Își căută ochelarii, încercând să afișeze o față cât mai normală, dar Jeffrey nu intră direct în biroul ei, așa cum făcea de obicei. Prin fereastra dintre biroul ei și sala de disecție, îl văzu oprindu-se în fața sacului negru. Deși o văzuse pe Sara, Jeffrey nu dădu niciun semn. Se aplecă deasupra sacului, cu mâinile la spate. Sara se întreba ce i-o fi trecând prin minte și dacă și el se gândea la ce viață ar fi putut să aibă micuțul acela. Se mai întreba și dacă Jeffrey se gândea la faptul că ea nu va putea niciodată să-i dăruiască un copil.

Își drese vocea și intră în sală, cu raportul de autopsie în mână. Îi dădu drumul pe masă și se

opri în fața lui Jeffrey, de cealaltă parte a mesei de autopsie pe care se afla copilul.

Sacul era prea mare pentru un nou-născut și stătea deschis ca o pătură pe lângă corpul micuț, fiindcă Sara nu avusese tăria să tragă fermoarul și să trimită copilul în întuneric, pe raftul din camera frigorifică.

Nu găsea nimic de spus, așa că rămase tăcută. Își vârî mâna în buzunarul halatului, surprinsă să-și găsească acolo ochelarii. Tocmai și-i punea la ochi când Jeffrey spuse, în sfârșit:

— Deci așa! rosti cu vocea aspră și răgușită, ca și când n-ar fi vorbit în ultima vreme. Asta se întâmplă când vrei să tragi apa după un copil.

La brutalitatea replicii, Sara își simți inima oprindu-se, dar nu știu cum să reacționeze. Își scoase ochelarii și le șterse lentilele cu marginea bluzei, doar așa, ca să se afle în treabă.

Jeffrey inspiră adânc și apoi expiră încet. Ea se înclină spre el, părându-i-se că simte miros de alcool, deși nu era cazul, fiindcă Jeffrey bea rareori câte o bere, atunci când se uita sâmbăta la fotbal.

— Ce picioruțe! zise el cu glas scăzut, cu ochii fixați pe cadavru. Întotdeauna sunt atât de micuțe?

Sara nu răspunse. Se uită la picioruțele fetiței, la cele zece degețele și la pielea zbârcită de pe tălpi. Acelea erau niște degețele pe care o mamă le-ar fi sărutat și numărat în fiecare zi, precum își numără grădinarul bobocii de trandafir. Sara își mușcă buzele, încercând să se stăpânească. Golul din stomac era aproape copleșitor și, fără să-și dea seama, își duse o mână la inimă. Când în sfârșit reuși să-și ridice privirea, Jeffrey o privea atent. Avea ochii injectați și părea să aibă probleme în a sta în picioare. Sara nu-și dădea seama dacă era de la alcool sau de la supărare.

— Știam că nu bei, zise ea, conștientă de tonul acuzator.

— Știam că nici nu împușc copii, zise el, cu privirea îndreptată undeva, peste umărul ei.

Sara ar fi vrut să-l ajute, dar se simțea paralizată de propria durere.

— Frank, zise el, mi-a dat un pahar de whisky.

— Ți-a ajutat?

Bărbatului i se umeziră ochii și Sara îl văzu cum încearcă să se abțină. Strângea din fălci și îi zâmbi într-un mod foarte trist.

— Jeffrey…

Bărbatul respinse încercarea ei de a-l consola și întrebă:

— Ai găsit ceva?

— Nu.

— Nu știu…, spuse el și se opri cu privirea în jos, dar nu la copil. Privirea îi era pironită pe gresia pardoselii. Nu știu cum să mă port, zise într-un final. Nu știu ce trebuie să fac.

Ceva din vocea bărbatului o atinse profund. I se rupea sufletul văzându-l atât de profund rănit. Dădu ocol mesei și-și puse o mână pe umărul lui, dar el refuză să se întoarcă spre ea.

— Crezi că l-ar fi împușcat? o întrebă.

Sara simți un nod în gât, fiindcă până acum nu se gândise la asta. Jenny stătuse cu spatele spre Sara. Doar Jeffrey, Lena și Brad văzuseră întreaga scenă.

— Sara?

Din felul în care se uita Jeffrey la ea, Sara își dădu seama că nu era un moment potrivit pentru a avea îndoieli.

— Da, spuse, cu voce fermă. Era o situație foarte clară, Jeffrey. Nu aveai de ales!

Jeffrey se îndepărtă, apoi se întoarse spre ea și se sprijini de perete.

— Crezi că Mark e tatăl, nu-i așa? întrebă, lipindu-și fruntea de zid. Băiatul pe care voia să-l împuște.

Sara își puse mâinile în buzunare și se propti cu picioarele pe gresie, ca să-și înfrâneze dorința de a se duce la el.

— Așa ar fi logic.

— Părinții băiatului nu ne lasă să-l interogăm până mâine. Știai?

Dădu din cap că nu. Mark nu era considerat suspect. Nu puteai să-l arestezi pe puști pentru că îl amenințase cineva cu arma.

— Spun că a trecut prin destule. Jeffrey înclină capul. Ce s-o fi întâmplat cu ea, ca să ajungă să facă lucrul acela? Prin ce-o fi trecut de-a ajuns să…? Vocea i se stinse. Se uită la Sara. Era una dintre pacientele tale, nu-i așa?

— S-au mutat aici acum trei ani.

Sara făcu o pauză, încercând să schimbe registrul. Știa că-l va ajuta pe Jeffrey dacă vor vorbi despre asta ca despre orice alt caz, fără să insiste asupra teribilei lui implicații. În momentul acela, era total irelevant ce avea ea nevoie.

— De unde? întrebă el.

— Cred că de undeva din nord. Maică-sa s-a mutat aici după ceea ce pare că a fost un divorț urât.

— Cum de știi lucrurile astea?

— Părinții îmi spun tot felul de lucruri. Făcu o pauză. Nu știam că Jenny e însărcinată. Nu cred că a trecut pe la cabinet în ultimele șase luni, poate și mai mult. Își duse mâna la piept. Era așa de drăguță! Nu mi-aș fi imaginat niciodată că ar putea să facă așa ceva!

Jeffrey dădu din cap, frecându-se la ochi.

— Tessa nu e sigură că va putea s-o identifice pe vreuna dintre persoanele care au intrat la toaletă. Brad va aduce un album cu poze ale elevilor din școală, să vedem dacă va recunoaște pe cineva. Aș vrea să te uiți și tu în el.

— Bineînțeles!

— Era atât de aglomerat! zise el, referindu-se la patinoar. Oamenii au plecat înainte de a face declarații. Nici nu știu dacă vom putea să dăm de urma tuturor.

— Ați găsit ceva?

Jeffrey dădu din cap că nu.

— Ești sigură că numai două persoane au intrat în toaletă? Jenny și fata cealaltă?

— Asta e tot ce am văzut, răspunse Sara, deși după seara precedentă nu știa dacă mai poate să fie sigură de ceva. N-am văzut-o bine. Mă gândeam că dacă ar fi fost una dintre pacientele mele aș fi recunoscut-o. Sara se opri încercând să-și amintească, dar nu-i venea niciun detaliu în minte. Era înaltă și cred că purta o șapcă de baseball.

Jeffrey își ridică ochii spre ea:

— Nu-ți aduci aminte ce culoare avea?

— Părea o culoare închisă, Jeffrey, răspunse Sara, simțind că îl dezamăgește. Acum înțelegea de ce atâția martori dădeau declarații false.

Se simțea ca o proastă inutilă, fiindcă nu știa cine era cea de-a doua fată. Îi veneau în minte tot felul de imagini trunchiate, care nu erau însă amintiri adevărate.

— Nici nu sunt sigură că era o șapcă de baseball, dacă mă gândesc mai bine, spuse Sara. Nu eram atentă la ea. Încercă să zâmbească. Te căutam pe tine.

Jeffrey nu-i întoarse zâmbetul, ci spuse:

— Am vorbit cu mama ei.

— Ce i-ai spus?

Tonul lui neserios ieși iar la iveală:

— V-am împușcat fata, doamnă Weaver! Mă scuzați!

Sara își mușcă buza de jos. Într-o localitate mai mare, Jeffrey n-ar fi trebuit să fie el cel care aducea la cunoștința celor implicați astfel de lucruri. Până la încheierea anchetei ar fi fost suspendat. Evident, districtul Grant nu era nici pe departe mare. Toate responsabilitățile apăsau pe umerii lui.

— Nu voia să i se facă fetei autopsia, spuse. A trebuit să-i explic faptul că nu prea are de ales. A spus…, făcu o pauză, a zis că asta înseamnă s-o omorâm de două ori.

Pe Sara o încerca un sentiment de vinovăție, pe care-l simți în stomac.

— M-a făcut ucigaș de copii, spuse. Acum sunt un ucigaș de copii!

Sara dădu din cap că nu e adevărat.

— N-ai avut de ales, spuse, convinsă de acest adevăr. Acesta era bărbatul cu care ea făcuse dragoste, cu care își împărțise viața. Nu era posibil ca el să fi greșit. Ai acționat după regulament.

Bărbatul râse batjocoritor.

— Jeff…

— Tu ești convinsă că ar fi tras? o întrebă din nou. Eu nu cred, Sara. Mă gândesc retrospectiv și cred că ar fi renunțat. Poate că ar fi…

— Ascultă-mă, îl întrerupse Sara, arătând spre cadavrul de pe masă. Și-a omorât propriul copil, Jeffrey. Crezi că ar fi ezitat să-l omoare și pe tatăl acestuia?

— N-o să știu niciodată, nu-i așa?

Se lăsă o tăcere ca un nor gros. Morga se afla la subsolul spitalului, o cameră îmbrăcată în gresie și faianță, cu aspect de laborator. Compresorul camerei frigorifice scotea un zgomot perceptibil, singurul, dar se opri deodată cu un clic puternic și care răsună între pereții încăperii.

— Copilul trăia? întrebă Jeffrey. Atunci când s-a născut, fetița era vie?

— N-ar fi supraviețuit multă vreme fără ajutor medical, spuse Sara, nerăspunzând la întrebare. Simțea nevoia s-o protejeze pe Jenny, fără să știe din ce motiv.

— Copilul trăia? repetă el.

— Era foarte mică, spuse, nu cred că ar…

Jeffrey se apropie de masă. Își băgă mâinile în buzunare, uitându-se lung la cadavrul copilului.

— Vreau…, începu el. Vreau să mă duc acasă. Vreau să vii cu mine acasă.

— Bine, spuse ea, auzindu-i cuvintele, dar nefiind sigură de semnificația lor.

— Vreau să fac dragoste cu tine, zise bărbatul.

În ochii Sarei se citi șocul.

— Vreau să…, se opri în mijlocul propoziției.

Sara se uita fix la el, simțind cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Vrei să faci un copil!

Privirea din ochii lui îi spunea că era ultimul lucru la care se gândea. Sara simți un val de umilință. Își simți inima în gât și nu putu scoate niciun cuvânt.

— Nu asta voiam să spun! scutură el din cap.

Sara îi întoarse spatele cu obrajii arzând. Nu existau cuvinte care să șteargă ceea ce se spusese deja.

— Știu că nu poți să…, zise el.

— Termină!

— Doar că eu…

Sara era furioasă pe ea însăși, nu pe Jeffrey, dar când îi răspunse vocea îi era aspră:

— Am zis să termini!

Jeffrey așteptă câteva clipe, căutând cuvântul cel mai potrivit. Când deschise gura să vorbească, avea o voce umilă și tristă.

— Aș vrea să dau timpul înapoi cu cinci-șase ore, înțelegi? O așteptă să se întoarcă cu fața spre el. Aș vrea să mă aflu din nou pe patinoarul acela blestemat, împreună cu tine, și când sună pagerul aș vrea să-l arunc dracului la gunoi!

Sara continua să-l fixeze, dar nu îndrăznea să vorbească.

— Asta aș vrea, Sara, repetă el. Nu mă gândeam la cealaltă chestie, ce ai zis tu…

Femeia îl opri cu un gest al mâinii. Pe trepte se auzeau pașii a două persoane. Sara intră în biroul ei, ștergându-și ochii pe drum. Scoase un șervețel dintr-o cutie de pe birou, își suflă nasul, apoi numără rar până la cinci, și se îmbărbătă, înghițind cu greu umilința pe care o îndurase.

Când se întoarse cu fața spre sala de disecție, detectivii Lena Adams și Brad Stephens se aflau lângă Jeffrey, care părea să fi reușit să-și mascheze

emoțiile mult mai bine decât ea. Toți trei își țineau mâinile la spate, așa cum fac polițiștii la locul unei crime, pentru a nu atinge ceva din greșeală. În acel moment, Sara îi ura pe toți, inclusiv pe Brad Stephens, care era inofensiv ca o muscă.

— Bună, doamnă doctor, spuse Brad, scoțându-și pălăria când ea intră în sala de disecție. Era mai palid decât de obicei și avea ochii în lacrimi.

— Vrei să…, începu Sara, apoi se opri. Își drese vocea. Vrei, te rog, să te duci sus și să-mi aduci câteva cearșafuri? îl rugă ea. Cearșafuri de pat. Vreo patru. Sara nu avea nevoie de cearșafuri, dar Brad fusese unul dintre pacienții săi și încă simțea nevoia să-l protejeze. Brad îi zâmbi, bucuros că are ceva de făcut.

— Da, doamnă doctor.

După ce Brad plecă, Lena întrebă pe un ton profesional:

— Ați făcut autopsia copilului?

— Da, răspunse Jeff, deși el nu asistase. Observă fișa de la capul mesei și o luă în mână.

Sara nu spuse nimic, își scoase pixul din buzunarul de la piept și își puse semnătura sub raportul autopsiei. Tehnic vorbind, Sara încălcase câteva reguli realizând autopsia de una singură, fără să fie asistată de cineva.

— Fata e în camera frigorifică? întrebă Lena, ducându-se spre ușă. Avea un pas săltat, ușor, de parcă ceea ce vedea era un lucru obișnuit. Sara știa că Lena trecuse prin multe în ultima vreme, dar tot era enervată de atitudinea femeii.

— Aici? întrebă Lena, cu mâna pe ușa camerei frigorifice.

Sara aprobă din cap, fără să se miște. Jeffrey se apropie s-o ajute pe Lena, în timp ce Sara închise fermoarul de la sacul copilului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul în momentul în care Lena și Jeffrey scoaseră din frigider targa pe care se afla cadavrul lui Jenny. Opriră targa aproape de masă, așteptând ca Sara să mute sacul. Într-un sfârșit, Jeffrey luă în

brațe sacul cel negru, cu corpul nou-născutului. Sara privi în cealaltă direcție când el sprijini în căușul palmei capul bebelușului. Jeffrey duse corpul micuț spre frigider, cu capetele goale ale sacului târându-se pe pardoseală.

Lena se uită la ceas. Sarei îi venea s-o plesnească; în schimb se duse spre dulăpiorul de la capul mesei, lângă chiuvete. Deschise un pachet steril și își puse o pereche de mănuși, uitându-se peste umăr să vadă de ce zăbovea Jeffrey atât de mult. Sara o ajută pe Lena să pună cadavrul lui Jenny pe masă și, până la urmă, se apropie și Jeffrey.

— Stai, spuse el, luând locul Lenei pentru a transfera cadavrul lui Jenny Weaver pe masa albă, de porțelan. Weaver era o fată destul de solidă și când o mutară deranjară furtunurile de la capul mesei.

Sara îi sprijini capul pe un suport negru, făcând efortul de a se vedea pe sine ca medic legist și nu ca pediatrul fetei. În cei zece ani petrecuți ca legist la spitalul din districtul Grant se întâmplase de vreo patru ori ca Sara să îi cunoască pe cei decedați. Jenny Weaver era prima victimă care-i fusese și pacientă. Trase spre ea o trusă cu instrumente curate, asigurându-se că avea la îndemână tot ce-i trebuie. Cele două furtunuri de la masă erau folosite în timpul autopsiei pentru eliminarea lichidelor din cadavru. Deasupra acestora era plasat un cântar mare, pentru cântărirea organelor. La picioare se afla tava de disecție. Masa însăși era ușor concavă, cu laturile puțin mai ridicate, pentru a opri căderea materiei din cadavru, și înclinată spre o scurgere plasată la capătul mesei.

Carlos, asistentul Sarei de la morgă, așezase un cearșaf peste cadavru. În zona gâtului, pe cearșaful alb se vedea o pată roșie, de dimensiune medie. În timp ce ea făcuse autopsia copilului îl lăsase pe Carlos să se ocupe de cadavrul fetei. Acesta îi

făcuse radiografia și o pregătise pentru autopsie în vreme ce ea încercase să reîntregească corpul micuței. Carlos nu lăsase să se vadă dacă fusese sau nu surprins când Sara i-a cerut să plece, de îndată ce terminase cu Jenny.

Sara dezveli cadavrul până la piept. Rana era urâtă, partea dreaptă a gâtului, sfârtecată în bucăți. Se vedeau cartilajele prin sângele negru și închegat din jurul rănii.

Se duse și aprinse lumina ecranului, pentru a analiza radiografiile. Becul licări și apoi se aprinse, luminând radiografiile făcute de Carlos cadavrului lui Jenny Weaver.

Ea studie atent filmele, neînțelegând la început ceea ce vedea. Verifică numele de pe fișă și numai după aceea le comunică și celorlalți ceea ce descoperise.

— Aici se văd niște linii estompate ale unei fracturi la humerusul stâng, care datează de cel puțin un an. Nu este o fractură tipică, mai ales pentru cineva care nu are o constituție atletică, așa încât presupun că este urmarea unui act de violență.

— Ai tratat-o pentru chestia asta? întrebă Jeffrey.

— Evident, nu, răspunse Sara. Aș fi raportat faptul. Orice medic ar fi făcut-o.

— OK, spuse Jeffrey, ridicând mâinile.

Vocea ei fusese, probabil, mai dură decât crezuse ea, fiindcă Lena păru deodată a fi deosebit de interesată de ceva aflat pe pardoseală.

Sara reveni la radiografie.

— Există semne de traumă la nivelul cartilajului intercostal, care sunt vizibile aici, spuse ea, indicând locul pe radiografie. Aici, lângă stern, există un hematom care a fost făcut de un ghiont puternic sau de o lovitură anteroposterioară. Asta e în partea din spate. Așteptă câteva clipe, ca detaliile să fie înțelese de cei prezenți, întrebându-se dacă Jenny mai fusese la vreun alt medic. Un

simplu rezident și-ar fi dat seama că astfel de leziuni sunt suspecte. Apoi continuă. Persoana care i-a făcut aceste leziuni era mai înaltă decât ea. Leziunile sunt recente.

Sara puse o altă radiografie pe panoul luminescent. Își încrucișă brațele la piept, studiind filmul.

— Aceasta este centura pelviană, explică. Observați linia care se estompează, pe lângă osul iliac. Este consecința unei presiuni mari aplicate asupra pubisului. În mod obișnuit, se numește fractură cauzată de presiune.

— Presiune de la ce? întrebă Jeffrey.

Spre surprinderea Sarei, Lena fu cea care îi răspunse:

— A fost violată, spuse Lena cu aceeași voce cu care ar fi spus că fata are ochi albaștri – violată cu brutalitate, așa-i?

Sara dădu din cap și era pe punctul de a spune ceva când auzi zgomot de pași pe scări. După mers, își dădu seama că se întorcea Brad. Sara îl opri și-l întrebă:

— Ai adus și fețe de pernă?

— Nu, spuse Brad surprins. Mă scuzați, nu.

— Cred că găsești la ultimul etaj. Te rog, spuse ea, să-mi aduci patru.

— Da, doamnă doctor, răspunse Brad, punând cearșafurile pe masa de disecție de lângă ușă.

— N-are doisprezece ani, zise Lena, întorcându-se spre Sara, cu brațele încrucișate.

— Taci din gură! i se adresă Jeffrey Lenei pentru prima oară de când aceasta sosise la morgă, pe un ton neobișnuit de dur.

Lena se înroși, dar tăcu și asta era ceva neobișnuit.

— Leziunile din partea toracică nu puteau fi tratate cu altceva decât cu Tylenol, continuă Sara. Fractura pelviană se putea vindeca singură. Așa s-ar explica de ce s-a îngrășat în ultima vreme. Îi venea greu să facă mișcare.

— Crezi că prietenul ei e de vină? întrebă Jeffrey.

— Cineva este, spuse Sara uitându-se din nou la film, ca să se asigure că nu a pierdut nimic din vedere. În niciuna dintre dățile când Sara o consultase pe Jenny, nu suspectase că aceasta era supusă unui tratament violent. Cum de reușise să ascundă toate semnele și de ce Sara nu le văzuse? Medicul nu putea să ceară radiografii pentru dureri în gât sau răceli banale. Jenny nu-și scosese hainele de bunăvoie, la niciuna dintre consultații. Adolescentele sunt foarte sensibile în legătură cu corpul lor, iar Sara o consultase vârând stetoscopul pe sub bluză pentru a o asculta la plămâni, în așa fel încât fata să nu se simtă jenată.

Sara se apropie de masă, pentru a relua examinarea preliminară. Mâinile îi tremurau când dădu cearșaful la o parte și era atât de concentrată să și le stăpânească, încât, în prima clipă, nu-și dădu seama ce descoperă.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Lena, scoțând apoi un fluierat de mirare.

De data aceasta, Jeffrey nu-i mai spuse nimic și Sara înțelese de ce. Pe tot corpul fetei, pe mâini, pe picioare, erau tăieturi transversale, dar mai ales pe membre. Rănile erau în diferite stadii de vindecare, iar unele păreau a fi făcute de două-trei zile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jeffrey. De ce încerca să se sinucidă?

Sara cercetă tăieturile cu atenție. Niciuna nu era făcută în apropierea vreunei articulații sau în locuri evidente pentru cineva care căuta ceva anume. Acest lucru putea explica de ce fata purta tricou cu mâneci lungi pe căldura aceea. Rânduri de tăieturi adânci se vedeau pe antebrațul stâng, începând cu zece centimetri mai sus de articulația pumnului, cam până unde își sufleca mânecile. Cicatricile întunecate arătau că se tăia des. Tăieturile de la picioare erau mult mai adânci și erau în toate

direcțiile. După aspectul lor Sara își dădu seama că tăieturile mai adânci erau cele de la genunchi înspre coapse. Fata se automutila.

— Ce înseamnă asta? întrebă Jeffrey din nou, deși trebuia să fi știut ce era.

— Se tăia, îi răspunse Lena.

— Automutilare, o corectă Sara, de parcă așa ar fi fost mai bine. Am văzut așa ceva în spital.

— De ce? insistă Jeffrey. De ce ar vrea cineva să facă așa ceva?

— Din prostie, în cele mai multe cazuri, îi explică Sara, simțind un ghem de furie în stomac. De câte ori a văzut-o ea pe fată? Câte alte semne i-or fi scăpat? Uneori fac asta din curiozitate. Alteori o fac demonstrativ, negândindu-se la consecințe. În cazul acesta însă – se opri, uitându-se încă o dată la tăieturile adânci de pe coapsele fetei – e vorba de altceva. Și le ascundea, nu voia să se știe.

— De ce? repetă Jeffrey. De ce făcea asta?

— Control, îi răspunse Lena și Sarei nu-i plăcu felul în care se uita la fată. Era aproape cu respect.

— E vorba de un caz grav de psihoză, interveni Sara. Cei care o fac sunt de obicei bulimici sau anorexici. Este o formă de autodetestare. De obicei există un motiv care o declanșează, violul sau violența, de exemplu.

Lena se uită o clipă în ochii ei, apoi își întoarse privirea.

— Există și altele care pot duce la acest lucru, continuă Sara. Ingerarea unor droguri, boli mintale, probleme la școală sau acasă.

Sara se duse la dulapul cu materiale și scoase un dilatator din plastic. Își puse o pereche nouă de mănuși chirurgicale, scoase dilatatorul din ambalaj și-l desfăcu. Lena se crispă la auzul sunetului, iar Sara fu mulțumită că, măcar o dată, polițista manifesta și ea o emoție vagă. Se duse la picioarele cadavrului și i le desfăcu. Se opri brusc și nu fu în stare să facă față imaginii care i se înfățișă. Aruncă depărtătorul pe masă.

— Ce este? întrebă Lena.

Sara nu răspunse. Crezuse că după tot ceea ce se petrecuse, n-o mai putea impresiona nimic. Greșise profund.

— Ce este? întrebă Lena din nou.

— N-a născut niciun copil, răspunse Sara. Niciun copil.

Jeffrey arătă spre dilatatorul nefolosit:

— Cum poți să fii sigură dacă nici n-ai examinat-o?

Sara se uită când la unul, când la celălalt, neștiind cum să formuleze răspunsul.

— Are vaginul cusut, spuse ea într-un final. După vechimea cicatricii, cred că acest lucru s-a întâmplat cu cel puțin șase luni în urmă.

DUMINICĂ

Capitolul 4

Lena își cercetă dinții cu limba în timp ce se uita afară prin geamul mașinii. Nu se putea obișnui cu lucrarea dentară temporară. În trei săptămâni va avea patru implanturi permanente, care se vor înșuruba în maxilarul ei ca niște beculețe. Nu-și putea închipui cum se va simți. Deocamdată, lucrarea funcționa ca o amintire constantă a ceea ce i se întâmplase cu patru luni în urmă.

Încerca să nu-și mai amintească. Districtul Grant era un orășel, dar nu atât de mic pe cât era Reece, unde crescuseră Lena și Sibyl, sora ei geamănă. Tatăl lor fusese ucis în misiune, cu opt luni înainte ca ele să se nască, iar mama lor murise născându-le. Sarcina de a crește copilele revenise unchiului lor, Hank Norton, un recunoscut maniac al vitezei și un alcoolic, un om care se luptase cu ambele vicii pe tot parcursul copilăriei fetelor. Într-o după-amiază însorită, beat, Hank intrase cu mașina în marșarier pe aleea din fața casei și o lovise pe Sibyl. Lena l-a acuzat întotdeauna că a orbit-o pe sora ei. Nu-l iertase niciodată pe Hank pentru accident, iar reacția lui față de ura fetei era un zid insurmontabil de mânie. Aveau un trecut dificil și niciunul nu voia să-i întindă celuilalt mâna, nici măcar acum, când Sibyl era moartă și când Lena se simțea aproape la fel. Nu-l putea considera pe Hank decât un rău necesar în viața ei.

— E foarte cald afară, zise Hank, ștergându-se la ceafă cu o batistă veche.

Lena abia îl auzea din cauza zgomotului făcut de aerul condiționat. Vechiul Mercedes al lui Hank era o mașină cât un tanc și toate cele dinăuntru erau supradimensionate. Scaunele erau prea mari. Era atâta spațiu între banchete, de ar fi putut intra

și un cal. Comenzile de pe bord erau mari, făcute mai mult să impresioneze decât să te lămurească. Și, totuși, era reconfortant să te afli într-o mașină atât de solidă. Chiar și pe pietrișul din fața casei în care locuia Lena, mașina părea să plutească pe suprafața solului.

— E cald de nu se poate, repetă Hank.

Pe măsură ce îmbătrânea, obiceiul de a repeta vorbele i se accentua, ca și când repetarea cuvintelor ar fi putut înlocui faptul că nu avea ce să spună.

— Da…, acceptă Lena, uitându-se la reflexia chipului lui în geamul mașinii.

Își dădea seama că Hank o privea și că, probabil, i-ar fi plăcut să pălăvrăgească. După câteva încercări, el renunță și dădu drumul la radio. Lena își sprijini capul de tetieră și închise ochii. Într-o duminică, după ce Lena ieșise din spital, fusese de acord să-l însoțească pe unchiul său la biserică și acest lucru se transformase în următoarele luni într-un obicei. Lena mergea mai mult pentru că îi era frică să stea singură acasă decât pentru că voia s-o ierte Dumnezeu de păcate. În mintea ei, era convinsă că nu mai avea nevoie să fie iertată de ceva toată viața! Își plătise datoriile față de Dumnezeu sau față de Cel care ține rânduiala lucrurilor, cu patru luni înainte, când fusese violată și drogată, transpusă într-o lume de coșmar a durerii și a falsei transcendențe.

— Ești bine, fetițo? o întrerupse Hank din nou.

„Ce întrebare idioată”, își spuse Lena. „Ce întrebare tâmpită!”

— Lee?

— Da, răspunse, cu pronunția îngreunată de dantura temporară.

— Nan a sunat din nou, îi spuse el.

— Știu.

Nan Thomas, iubita lui Sibyl la momentul morții acesteia, îi sunase mereu în ultima lună.

— Are niște lucruri de-ale lui Sibyl, continuă Hank, deși era convins că Lena știa. Zicea să ți le dea.

— De ce nu ți le dă ție? ripostă Lena. Nu era deloc necesar ca ea s-o vadă pe femeia aceea și Hank știa asta. Continua totuși să insiste. De data asta Hank schimbă subiectul.

— Fata aceea de aseară, începu el, reducând volumul radioului. Ai fost acolo, nu?

— Da, rosti ea, cu aceeași dificultate de vorbire. Își încleștă fălcile ca să nu plângă. Va mai vorbi vreodată normal? Oare până și propria-i voce îi va aminti mereu de ceea ce îi făcuse el?

EL, gândi Lena, neputând să-i rostească numele nici în gând. Stătea cu mâinile în poală și se uita la ele, la cele două cicatrici de pe dosul palmelor. Dacă n-ar fi fost Hank de față, și-ar fi întors palmele în sus ca să se uite la locurile unde pătrunseseră cuiele, de parcă ar fi fost bătute în podea. Aceleași cicatrici le avea și la picioare, la jumătatea distanței dintre degete și glezne. După două luni de exerciții fizice, putea să-și folosească mâinile normal și putea să umble ca înainte, dar cicatricile erau pentru totdeauna.

Lena avea doar câteva amintiri clare a ceea ce se întâmplase cu trupul ei în răstimpul în care fusese răpită. Doar cicatricile și fișa de la spital știau întreaga poveste. Tot ce-și amintea erau momentele când efectul drogurilor se diminua și EL venea, se așeza lângă ea pe pardoseală, ca și când ar fi fost într-o tabără de studiere a *Bibliei* și îi spunea povești despre copilăria lui, despre viața lui, de parcă ar fi fost doi iubiți aflați în curs de a se cunoaște.

Mintea Lenei era plină de detalii referitoare la viața lui: primul lui sărut, prima dată când el făcuse dragoste, speranțele lui, visurile lui, obsesiile lui bolnave. Acum îi veneau în minte la fel de ușor ca amintirile propriului ei trecut. I-o fi spus și ea lui povești asemănătoare despre ea? Nu-

și aducea aminte și acest lucru o înspăimânta mult mai profund decât aspectele fizice ale violului. Uneori Lena se gândea că acele cicatrici erau absolut neînsemnate în comparație cu conversațiile intime pe care le avusese cu răpitorul ei. O manipulase într-un asemenea mod, încât ea nu mai putea să-și controleze propriile gânduri. Îi violase nu numai corpul, ci și mintea.

Chiar și acum, amintirile lui se amestecau în mod constant cu ale ei, până într-acolo încât nu mai era sigură dacă ceva i se întâmplase lui sau ei. Sibyl, singura persoană care ar fi putut s-o lămurească, singura persoană care ar fi putut să-i redea Lenei viața și copilăria, i-a fost luată și ea.

— Lee? îi întrerupse Hank gândurile, oferindu-i gumă de mestecat.

Lena dădu din cap că nu vrea și îl urmări din ochi cum ține volanul cu o singură mână ca să scoată o lamă de gumă din pachețel. Mânecile cămășii îi erau ridicate și i se vedeau cicatricile de pe antebrațele bolnăvicios de albe. Erau hidoase și îi aminteau Lenei de Jenny Weaver. Cu o seară înainte, Jeffrey întrebase în mod repetat de ce unele persoane se automutilau, dar Lena înțelesese felul în care durerea poate să fie o alinare. Cu vreo șase săptămâni în urmă, după ce fusese externată, Lena își trântise din greșeală ușa mașinii peste degete. Durerea violentă a radiat în brațul lovit și, pentru un moment extrem de scurt, Lena a simțit o deosebită plăcere gândindu-se că „așa este atunci când simți ceva”.

Închise ochii și-și împreună mâinile în poală. Ca de obicei, degetele pipăiau cicatricile, refăceau conturul uneia și pe urmă al celeilalte. Atunci când se întâmplase, nu simțise nicio durere. Drogul o convinsese că plutea pe un ocean, că este în deplină siguranță. Mintea ei crease o realitate alternativă la cea creată de violatorul ei. Atunci când el o atingea, mintea Lenei îi șoptea că era vorba de Greg Mitchell, fostul ei iubit, cel cu care

făcea dragoste. Corpul Lenei îi răspunsese lui Greg, nu LUI.

Și totuși, în puținele dăți, de atunci încoace, când Lena reușise să doarmă suficient de mult încât să viseze, ea îl visase pe răpitorul ei atingând-o, și nu pe Greg. Mâinile LUI se aflau pe sânii ei, EL era cel ce o penetra și când se trezea, speriată și rănită, nu pe Greg îl căuta în camera goală și întunecată. Lena își încleștă pumnii în momentul în care mirosul dulceag al gumei de mestecat a lui Hank îi ajunse la nas și, fără niciun fel de avertisment, simți o greață nesfârșită.

— Oprește, reuși ea să spună, ducându-și o mână la gură și punând-o pe cealaltă pe ușa de la mașină.

Hank opri brusc mașina la marginea drumului, exact în momentul în care Lena vomită. La micul dejun băuse doar o ceașcă de cafea, dar vomită mult mai mult decât atât. În curând se opri și simți un ghem care i se răsucea în stomac. Ochii i se umeziră de efort și corpul îi tremura, încercând să se abțină. După vreo câteva minute greața aceea puternică îi trecu, iar Lena se șterse la gură cu dosul palmei, chiar când Hank o bătu pe umăr, oferindu-i batista. Era caldă și mirosea a transpirație, dar, cu toate acestea, o folosi.

— Guma ta de mestecat, zise ea cu voce scăzută, prinzându-se de bord ca să se așeze din nou pe scaun. Nu știu de ce…

— Nu-i nimic, răspunse el abrupt.

Deschise geamul mașinii și scuipă guma chiar înainte de a pune iar mașina în mișcare. Hank se uita drept înainte, cu maxilarul încleștat.

— Îmi pare rău, zise ea, conștientizând inutilitatea scuzelor, chiar pe când le rostea.

Hank părea furios, dar știa că furia lui este îndreptată împotriva propriei persoane, pentru că nu era în stare să o ajute, și nu împotriva ei. Era o scenă familiară, care se repeta zilnic, de când fusese externată și venise acasă.

Lena se întoarse să-și ia geanta de pe scaunul din spate. Avea câteva tablete de Bismol și Altoide pentru situații de acest gen. Nu putea să sufere zilele în care nu era la lucru.

Când era la serviciu, era mult prea ocupată pentru a-și permite luxul unor astfel de episoade. Erau rapoarte de întocmit, telefoane de dat. Când se afla la secția de poliție știa cine este și ce treabă are, iar patrulările pe care le făcea cu Brad când era de serviciu – și pe care nu le putuse suferi la început – o făceau să se simtă competentă și în siguranță.

•

Își dorea să lucreze, și nu pentru că a fi polițist ar fi însemnat unica ei șansă de a rămâne în viață. Știa că nu era așa. Ar fi simțit același lucru și dacă ar fi fost casieră la un magazin oarecare sau femeie de serviciu la școală. Crimele și criminalii însemnau pentru ea cam tot cât ar fi fost să dea restul corect sau să șteargă o pată de pe podea. Serviciul era util în această perioadă grea pentru că îi oferea un ritm de viață. Trebuia să fie la serviciu la ora opt în fiecare dimineață. Trebuia să îndeplinească anumite sarcini. Brad trebuia să fie îndrumat. La prânz luau masa, mai bine zis Brad lua masa, pentru că, în ultima vreme, Lena nu prea avea poftă de mâncare. Pe la trei se opreau pentru o cafea la Donut King în Madison. Se întorceau la secția de poliție în jurul ore șase, iar lumea Lenei era distrusă până a doua zi, când trebuia să meargă din nou la lucru. În rarele seri, cum fusese cea precedentă, când Jeffrey îi permitea să lucreze peste orele de program, îi venea să plângă de ușurare.

— Acum ți-e bine? o întrebă Hank cu o voce încă acuzatoare.

— Las-o baltă! îi răspunse pe același ton.

— Bine, îi zise el, semnalizând că vrea să cotească și oprind în spatele unui șir de mașini în

fața bisericii. Amândoi tăceau, în timp ce mașina se apropia încet-încet de parcare.

Lena își ridică ochii spre clădirea mică și albă, nesimțind nicio plăcere că se afla acolo. Nu-i plăcuse niciodată autoritatea Bisericii și fusese chiar dată afară de la școala de duminică pe când avea vreo doisprezece ani, fiindcă rupsese niște pagini din *Biblie*. Când Hank o întrebase de ce a făcut-o, îi spusese că se plictisea, dar adevărul era că încă de pe atunci Lenei îi displăceau regulile. Nu suporta să i se ordone ce să facă. Refuza să respecte orice autoritate publică, dacă nu-și dovedise credibilitatea în fața ei. Unicul motiv pentru care era o polițistă bună era că avea un anumit grad de autonomie în teren și lumea trebuia să-i dea ascultare când ea cerea asta.

— Fata aceea, zise Hank, reluând conversația ca și când în ultimele zece minute nu s-ar fi întâmplat nimic, e foarte trist ce-a făcut.

— Da, zise Lena, nedorindu-și să vorbească despre asta.

— Oamenii se pierd pe drum, zise Hank, și nu cer ajutor înainte să fie prea târziu. Făcu o pauză și continuă: Până nu e prea târziu.

Lena știa ce voia Hank – să facă o comparație între fata moartă și ea. În vreo broșură a Alcoolicilor Anonimi e posibil ca el să fi găsit niște indicații pentru a proceda astfel, iar alături probabil că puteai trece numele și numărul de telefon al propriului sponsor.

— Dacă aș fi vrut să mă sinucid, aș fi făcut-o în prima zi după ce mi-au dat drumul acasă, răspunse Lena agresiv.

— Da’ nu vorbeam despre tine.

— Pe dracu’, zise ea.

Așteptă o clipă, apoi spuse:

— Credeam că o să te duci acasă în curând.

— O să mă duc, răspunse el.

— Bine, replică ea și pentru o clipă chiar crezu ce spunea. Hank locuise împreună cu ea de când se

întorsese de la spital și Lena se cam săturase să-și tot bage nasul în viața ei.

— Am o afacere de condus, spuse el, de parcă barul acela nenorocit al lui din Reece era cel puțin o companie ca IBM. Trebuie să mă întorc acolo. Plec diseară dacă vrei.

— Bine.

Inima începu să-i bată cu putere la gândul că în seara aceea va rămâne singură. Lena nu și-l dorea pe Hank în casă, dar, pe de altă parte, știa că niciodată nu s-ar fi simțit în siguranță dacă el pleca. Chiar și când lucra în cursul zilei și Hank pleca să vadă de barul lui, simțea un fel de teamă dureroasă că el va păți un accident de mașină sau că pur și simplu se va hotărî să nu mai vină înapoi și ea va trebui să se întoarcă într-o casă goală și întunecată. Hank nu era doar un musafir nedorit în casa ei, era scutul ei.

— Am lucruri mai importante de care aș putea să mă ocup, spuse Hank.

Lena tăcea, deși în mintea ei își repeta mantra: „Te rog, nu pleca, te rog, nu pleca”. I se puse un nod în gât, simțind nevoia să rostească cuvintele acelea cu voce tare.

Hank acceleră puțin și ocupă un loc de parcare în apropierea capelei. Puse schimbătorul de viteze pe zero și apăsă frâna până la fund. Mașina se smuci ușor înainte de a se opri. Bărbatul se uită la Lena și fata își dădu seama că el știa ce se petrece în mintea ei.

— Chiar vrei să plec? Atunci spune-mi să plec. Niciodată nu ți-a fost greu să-mi spui să plec.

Lena își mușcă buzele cu putere. Avea nevoie să simtă gustul sângelui. Dar dinții din față, care erau puși temporar, nu-i făcură acest serviciu, ci se mișcară, iar ea își duse mâna la gură, speriată de amintire.

— Ce, nu mai știi să vorbești?

Își sugrumă un hohot de plâns, copleșită de emoție. Hank se uită în partea opusă, așteptând ca

ea să-și revină. Știa că e în stare să asculte o sală întreagă plină de străini care strigă că vor să-și înfigă ace în brațe sau că vor să li se dea porții duble de whisky, dar nu era în stare să suporte lacrimile Lenei. Știa, de asemenea, că nu putea s-o sufere atunci când plânge. Sibyl fusese feblețea lui, aceea de care avusese cea mai mare grijă. Lena era cea puternică, cea care nu avea nevoie de nimeni. Inversarea de roluri îl șocase.

— Trebuie să te duci la psiholog, îi spuse Hank aspru. Ți-a spus șeful că trebuie să te duci. E o solicitare pe care nu o respecți.

Clătină din cap, violent, cu mâna pusă la gură.

— Nu ai unde să fugi, nu poți să te descurci, începu el, ca și când ar fi fost o acuzație împotriva ei. Te culci la ora nouă, te scoli a doua zi cât poți de târziu, continuă el, nu mai ai deloc grijă de tine.

— Ba am grijă de mine, bombăni ea.

— Dacă nu te duci la psiholog să știi că plec astăzi, Lee. Puse mâna peste mâna fetei, obligând-o să se uite la el. Sunt foarte hotărât, mai hotărât ca niciodată.

Deodată, expresia lui se schimbă și liniile dure ale feței se îndulciră. Îi dădu cu degetele părul pe spate, atingându-i ușor pielea. Hank încerca să facă un gest patern, dar felul delicat în care o atingea o făcu să-și aducă aminte de modul în care El, violatorul, o atinsese. Blândețea gestului fusese cea mai respingătoare parte: mângâierile blânde, modul delicat în care își folosise limba și degetele pentru a o calma și stimula, felul îngrozitor de lent în care făcuse amor cu ea, de parcă ar fi fost într-adevăr dragoste, și nu viol. Lena începu să tremure. Nu putea să se abțină. Hank își îndepărtă repede mâna, ca și când și-ar fi dat seama că mângâia un cadavru. Ea își trase cu violență capul îndărăt, lovindu-se de geamul mașinii.

— Să nu mai faci așa ceva! îl avertiză, dar în vocea ei se citea numai teamă. Să nu mă mai atingi, să nu mă mai atingi astfel, ai auzit?! Avea

respirația agitată și făcea eforturi să-și înghită saliva amestecată cu fiere.

— Bine, bine, zise el, rămânând cu mâna aproape de spatele ei, dar fără s-o atingă. Știu, îmi pare rău.

Lena dibui cu greu clapeta ușii, fără s-o nimerească din prima, fiindcă mâinile îi tremurau prea tare. Ieși din mașină și trase câteva guri de aer. Căldura o învălui și își închise ochii, încercând să nu facă nicio legătură între căldură și visul de a pluti pe un ocean.

În spatele ei auzi o voce familiară și prietenoasă:

— Bună ziua, Hank, zise Dave Fine, pastorul de la biserică.

— Bună dimineața, părinte, îi răspunse Hank cu o voce mai blândă decât folosise vreodată față de Lena.

Mai auzise vocea aceasta a lui Hank doar vorbindu-i lui Sibyl. Pentru ea, niciodată nu folosea decât cuvinte aspre, de critică. Înainte de a se întoarce, Lena se concentră, ca să-și controleze respirația. Nu fu în stare să îi zâmbească pastorului, dar simți cum colțurile buzelor i se ridică puțin în ceea ce trebuie să fi arătat ca o grimasă, nu ca un zâmbet.

— Bună dimineața, Lena, spuse Dave Fine cu vocea aceea specifică, plină de compasiune, pe care și-o impun popii, și care o înnebunea mai rău decât gestul lui Hank din mașină.

În ultimele patru luni, Hank o tot îndemnase pe Lena să discute cu pastorul Fine, care era și psiholog, sau cel puțin așa spunea el, și care seara oferea consultații pacienților. Lena n-avea chef să discute cu pastorul nici măcar despre vreme, ca să nu mai vorbim despre ce i se întâmplase ei. Nu că Fine ar fi fost Antihristul, ci doar faptul că, dintre toți oamenii cu care Lena ar fi putut să vorbească, predicatorul era ultimul pe care l-ar fi ales. Parcă Hank uitase ce pățise ea în camera aceea întunecată!

— Părinte, rosti ea un salut scurt și trecu pe lângă el cu poșeta strâns lipită de piept, ca o doamnă în vârstă la o licitație de vechituri.

Îi simți privirea în spate și îl auzi pe Hank cerându-și scuze, în timp ce se îndepărta de ei. Lena se simți rușinată că a fost atât de nepoliticoasă cu Fine. Nu era vina lui, era un tip simpatic, dar chiar nu avea ce să le spună ca să-i facă să înțeleagă.

Grăbi pasul, privind drept înainte, în timp ce se apropia de biserică. Mulțimea de oameni care se învârtea în jurul intrării se dădu la o parte ca să-i facă loc și ea urcă treaptă cu treaptă, forțându-se să meargă normal și să nu alerge spre biserică, așa cum îi dădea ghes întregul corp. În afara lui Brad Stephens, care îi zâmbi ca unui cățeluș, toată lumea își găsise ceva mai bun de făcut când ea urcă scările. Matt Hogan, partenerul lui Frank Wallace acum, când Lena fusese desemnată pentru patrulă, încerca insistent să-și aprindă o țigară, ca și când ar fi așteptat ca în palma lui să aibă loc o fuziune nucleară.

Lena înaintă cu capul sus, evitând să se uite în ochii oamenilor, ca să nu le dea prilejul să intre în vorbă cu ea. Cu toate acestea, le simțea privirile și știa că vor începe să discute în șoaptă, de îndată ce vor fi siguri că ea nu-i aude.

Mulțimea asta era cea mai grea parte a mersului la biserică. Întregul oraș știa ce i se întâmplase. Știau că fusese răpită și violată. Citiseră absolut toate detaliile răpirii în ziare. Îi urmăriseră vindecarea, venirea acasă din spital, cu același interes cu care își urmăreau serialele și meciurile de fotbal. Lena nu putea să se ducă la un magazin, fără să nu încerce cineva să se uite la cicatricile de pe mâinile ei! Nu putea să treacă printr-o cameră aglomerată fără să i se arunce priviri triste, jalnice, de parcă ar fi înțeles prin ce-i fusese dat să treacă! Ca și când ar fi știut ce însemna să fii puternic și invincibil într-o zi și absolut fără nicio putere în

ziua următoare. Și în cea următoare… și în cea următoare…

Ușile bisericii erau închise, pentru a păstra răcoarea din interior. Lena puse mâna pe clanță în același timp cu un diacon și mâinile lor se atinseră. Își trase brusc mâna, ca și când ar fi atins o flacără, așteptând ca ușa să se deschidă și uitându-se în continuare în pământ. Trecu prin pridvor și intră în biserică, continuând să se uite ba la covorul roșu, ba la mulura albă care delimita stranele, așa încât să nu-i dea nimănui prin cap să-i vorbească.

În interior, conform normelor baptiste, biserica era foarte simplă și mică, dacă te gândeai la dimensiunea localității. Cea mai mare parte dintre vechii locuitori mergea la vechea biserică baptistă de pe Stokes Street și taxele se duceau tot acolo, odată cu ei. Biserica aceasta avea doar vreo treizeci de ani și permitea să se organizeze în incinta ei, într-o sală aflată la subsol, adunări ale persoanelor singure sau ale celor divorțați sau ale părinților singuri care-și creșteau copiii. Biserica aceasta vorbea despre un Dumnezeu îndurător, iar predicile erau despre iertare, iubire, milă și pace. Pastorul Fine nu-și admonesta niciodată enoriașii pentru păcatele lor și nici nu-i amenința cu focurile Gheenei și cu cazanul cu pucioasă. Era un loc de bucurie sau cel puțin așa scria în buletinul bisericii. Lena nu era deloc surprinsă de alegerea lui Hank. Întâlnirile grupului Alcoolicilor Anonimi se țineau la subsol, alături de sala în care se organizau întâlniri pentru îndrumarea părinților cu copii adolescenți.

Lena se așeză într-o strană destul de în față, știind că Hank își dorea să fie aproape de pastor pentru doza duminicală de iertare. Soția pastorului și cei doi copii ai lor erau în fața ei, dar, din fericire, nu se întoarseră spre ea. Lena se așeză picior peste picior, netezindu-și pantalonii până când simți că femeia din celălalt capăt al stranei se uită lung la mâinile ei. Își încrucișă brațele la piept

și privi drept în față. În centru se aflau amvonul și niște scaune îmbrăcate în catifea, așezate în evantai, de o parte și de alta a acestuia. În spate era corul, iar orga se afla pe o laterală. Tuburile orgii urcau pe lângă pereți ca o cutie toracică verticală, de ambele părți ale cristelniței. În mijlocul tuturor acestora se afla Iisus, cu brațele întinse și labele picioarelor încrucișate.

Lena se uită dinadins în altă parte în momentul în care Hank se strecură în strană lângă ea. Se uită la ceas. Slujba de dimineață urma să înceapă curând. Dura o oră, apoi școala de duminică, încă o jumătate de oră. Enoriașii vor pleca în jurul orei unsprezece, ci doi se vor duce la Waffle House, pe autostrada 2, unde Hank va lua masa, iar Lena își va pierde vremea bând o ceașcă de cafea. Vor ajunge acasă în jurul prânzului. Ea va face curat în casă și apoi va completa câteva rapoarte. La ora unu și jumătate trebuia să meargă la sediu pentru a revedea cazul lui Jenny Weaver. Briefing-ul avea să țină vreo trei ore, dacă avea noroc, apoi se va duce din nou acasă, va pune pe masă ce va găsi și se va pregăti pentru slujba de seară. După aceea, urma un fel de concert coral care era programat să dureze până la ora nouă seara și vor ajunge acasă suficient de târziu pentru ca Lena să se ducă direct la culcare.

Respiră adânc, gândindu-se la tot acest program, neobișnuit de ușurată să-și dea seama că măcar în ziua aceea avea multe lucruri de făcut. Toate momentele zilei erau ocupate.

— Începe imediat, îi șopti Hank, apoi apucă o carte de rugăciuni de pe stativul din față, exact când orga începu să cânte. Își făcu de lucru cu cartea, apoi spuse: Pastorul Fine zice că poți să treci mâine pe la el, după ce termini serviciul.

Lena se făcu că nu-l aude, dar în minte i se imprimă ora întâlnirii: cel puțin avea ceva de făcut. Faptul că accepta să discute cu pastorul îl va face pe Hank să mai rămână o perioadă alături de ea.

— Lee, i se adresă el din nou, dar renunță, fiindcă începuse să cânte corul.

Lena se ridică în picioare odată cu mulțimea. Vocea de bariton a lui Hank vibra în urechea ei pe când acesta cânta: „Mă aflu mai aproape de tine, Doamne”. Lena nici măcar nu încercă să rostească cuvintele. Își duse limba la dinții din față, privind pagina pe care degetul lui Hank urmărea rândurile. În sfârșit, ridică ochii spre cruce. Simți un fel de desprindere, un fel de pace ciudată uitându-se la crucifix. Oricât ar fi vrut să nege acest lucru, exista o senzație de alinare în imaginea aceea familiară.

Capitolul 5

Sara conducea cu viteza a doua BMW-ul ei Z3, de culoare verde-închis, prin centrul orașului Heartsdale. Mașina fusese o achiziție sub imboldul momentului, așa cum ar putea fi numită orice achiziție de peste 30 000 de dolari. În momentul în care o cumpărase, cerneala nu se uscase încă pe certificatul de divorț și voise să-și ia ceva cu totul deosebit și ostentativ. BMW Z3 satisfăcea pe deplin aceste cerințe. Din păcate, de îndată ce se urcase la volanul mașinii, în drum spre casă, Sara își dăduse seama că mașina nu avea s-o facă să se simtă mai bine. De fapt, se simțea stridentă și cam prostește, mai ales de când familia se certase cu ea. Doi ani mai târziu, Sara mai resimțea încă o urmă de jenă când își vedea mașina parcată pe alee.

Billy, unul din câinii ei de vânătoare, ședea pe scaunul pasagerului, cu capul puțin aplecat din cauză că mașina sport era prea joasă pentru el. Își lingea câteodată botul, dar în cea mai mare parte a timpului stătea cuminte, cu ochii închiși, când aerul rece de la ventilatoare îi bătea în urechile ascuțite. Fălcile îi erau puțin ridicate, ca și când ar fi zâmbit, bucurându-se de drum. Sara îl urmărea

cu coada ochiului, dorindu-și ca viața să fi fost măcar o dată la fel de simplă și pentru ea.

Main Street era destul de goală, pentru că niciunul dintre magazine nu era deschis duminica. Cu excepția unui magazin cu obiecte de uz casnic și a unuia ieftin, cele mai multe dintre ele se închideau sâmbăta la prânz. Sara se născuse acolo, undeva în josul străzii, la Centrul Medical Grant, pe vremea când acesta era unicul spital din regiune. Cunoștea fiecare părticică a străzii ca pe o carte favorită.

În dreptul colegiului viră ca să intre în spațiul de parcare ce îi era desemnat, din fața Spitalului de Copii aflat peste drum. În ciuda faptului că aerul condiționat fusese dat la maximum, pulpele i se lipeau de pielea scaunelor și simți acest lucru neplăcut când se dădu jos din mașină. Trebui să-și facă oarecum curaj, ca să iasă din mașină în canicula de-afară. Chiar și Billy făcu o mică pauză înainte de a se hotărî să sară afară. Se uită în jur prin parcare, regretând probabil că venise cu Sara, în loc să stea în răcoarea casei, împreună cu celălalt câine, Bob.

Sara se șterse pe frunte cu dosul mâinii. De dimineață își pusese pe ea o pereche de blugi tăiați, un maiou și o cămașă veche de-a lui Jeffrey, dar nimic nu putea stăvili căldura și umiditatea. Ploaia, când le făcea hatârul să vină, era la fel de inutilă ca și când ai arunca apă peste grăsime încinsă. În unele zile, Sara nici nu-și amintea cum era să-ți fie răcoare.

— Hai, își chemă ea câinele, trăgându-l ușor de lesa retractabilă.

Ca de obicei, Billy n-o băgă în seamă. Femeia dădu drumul lesei și el se întoarse cu fundul slăbănog spre ea, îndreptându-se spre peretele din spate al clădirii. Pe labele din spate avea cicatrici, acolo unde porțile îl loviseră de mult prea multe ori, pe când fusese câine de curse. Sarei i se rupea inima ori de câte ori vedea urmele acelea.

Billy nu se grăbi deloc să-și termine treburile. Ridică leneș un picior lângă un pom, foarte aproape de clădire. Colegiul deținea proprietatea din spatele spitalului și preferase s-o păstreze împădurită. Existau cărări care stăteau mărturie a faptului că studenții făceau jogging acolo când nu era prea cald. Sara urmărise știrile din dimineața aceea și aflase că oamenii erau sfătuiți să nu iasă din casă decât dacă era absolută nevoie. Căută pe inelul de chei pe aceea care deschidea ușa din spate a spitalului. Până deschise ușa, transpirația îi curgea deja pe gât și pe spate. În apropierea ușii exista un vas cu apă pentru Billy. Îl umplu de la furtunul de afară, în timp ce Billy se tăvălea prin iarbă.

În interiorul spitalului era la fel de cald ca și afară, mai ales din cauza doctorului Barney, care fusese mai bun pediatru decât arhitect. El insistase ca partea din față a clădirii, orientată spre sud, să fie acoperită cu cărămidă de sticlă, care înmagazina căldura.

Sara nici nu îndrăznea să-și închipuie ce temperatură era în sala de așteptare. În spatele clădirii era suficient de cald cât să fiarbă apa. Nu avea destulă salivă nici să fluiere, așa că ținu ușa deschisă, așteptându-l pe Billy să intre. După ce bău apă îndelung, animalul binevoi să vină. Femeia îl urmări cum se oprește în mijlocul holului, uitându-se în jur, și se trântește pe pardoseală cu un geamăt. Uitându-te la el, așa leneș, îți venea greu să-ți imaginezi că în urmă cu câțiva ani fusese câine de curse, undeva în Ebro. Sara se aplecă, îl mângâie și îi scoase lesa înainte de a se îndrepta spre biroul ei.

Arhitectura interioară a clinicii era tipică pentru majoritatea spitalelor de pediatrie. Un hol lung în formă de L, dintr-o parte în alta a clădirii, cu câte trei cabinete de consultații pe fiecare parte. Două dintre cabinete se aflau pe latura scurtă a holului, deși o cameră era folosită ca magazie. În mijloc

era o zonă a asistentelor, care constituia în același timp și centrul de comandă al clinicii. Acolo se aflau un computer, în care erau stocate informațiile despre pacienții curenți, plus o serie de dulapuri, de jos până sus, în care erau păstrate fișele acestora. Mai exista o cameră de fișiere în spatele sălii de așteptare, care era plină cu informații despre pacienții din 1969 încoace. Într-o bună zi, toate aceste informații vor trebui selectate, dar Sara nu avea timp și nu-și permitea să roage pe nimeni din personal să facă lucrul pe care ea însăși nu avea chef să-l facă.

Pantofii de tenis ai Sarei scârțâiau pe gresia curată. Nici nu mai aprinse luminile. Cunoștea locul pe dinafară, dar nu le mai aprinse și dintr-un alt motiv: clipitul lămpii fluorescente, explozia de lumină a tuburilor de neon i se păreau deranjante, având în vedere sarcina pe care voia s-o îndeplinească.

Când ajunse în dreptul sălii asistentelor își scoase cămașa și și-o legă la brâu. Nu purta sutien, dar nici nu se aștepta să întâlnească pe cineva.

Poze ale pacienților erau expuse pe toți pereții biroului ei. La început, o mamă recunoscătoare îi dăduse Sarei o poză la minut a copilului. Ea o pusese pe perete. Apoi, a doua zi, venise o a doua fotografie și o lipise lângă prima. Trecuseră doisprezece ani de atunci și fotografiile umpleau sala, holul și chiar și baia personalului. Își amintea de toți copiii care erau acolo: de năsucurile care curgeau, de otitele lor, de întâmplările de la școală, de problemele de familie. Undeva, înspre baie, se afla și poza lui Brad Stephens. Fotografia unui copil, Jimmy Powell, care fusese diagnosticat cu leucemie doar cu câteva luni în urmă, fusese mutată de Sara lângă telefonul ei, așa încât să-și aducă mereu aminte de el. Băiatul era acum în spital și Sara era conștientă că în decurs de câteva luni un alt pacient de-al ei avea să ajungă în lumea de dincolo.

Fotografia lui Jenny Weaver nu era pe perete. Mama ei nu adusese niciodată vreuna. Sara avea doar fișa medicală a fetei și se baza pe ea ca să reconstituie cumva povestea vieții ei. Sertarul fișierului scoase un scârțâit neplăcut când îl deschise. Era foarte vechi, încă de pe vremea doctorului Barney, și la fel de dificil de manevrat. Nu se mai putea repara în niciun chip.

— La naiba! îl admonestă Sara în momentul în care dulapul se înclină spre ea. Sertarul de sus era mai mult decât plin și ea trebui să-și folosească mâna liberă pentru a propti întregul fișier, să nu se răstoarne.

Grăbită, Sara își trecu degetele peste marginile dosarelor și găsi fișa lui Weaver la a doua încercare. Împinse sertarul la locul lui. Zgomotul răsună puternic în biroul de dimensiuni reduse. Fu tentată să-l mai deschidă și să-l mai trântească o dată, doar ca să facă gălăgie.

Își aprinse lampa de birou și se așeză pe scaunul îmbrăcat în vinilin. Probabil că ar fi fost mult mai înțelept din partea ei, sau cel puțin ar fi fost mult mai confortabil, să ia fișa acasă și s-o consulte fără grabă. Dar Sara nu-și dorea confort. Considera că este o pedeapsă foarte mică faptul că trebuia să stea în căldura aceea, în încercarea de a descoperi ce i-a scăpat în ultimii trei ani. Ochelarii de citit, cu ramă metalică, erau în buzunarul de la piept și Sara simți un moment de panică gândindu-se că i-o fi spart când s-a așezat. Erau îndoiți, dar în regulă. Își puse ochelarii, inspiră adânc și deschise fișa.

Jenny Weaver venise pentru prima oară la spital cu trei ani în urmă. La zece ani, greutatea copilului era în limite normale pentru vârsta ei. Prima boală fusese o durere în gât, tratată cu o serie de antibiotice. Exista o observație în fișă, făcută chiar de mâna ei, pe care abia putu să o descifreze. Dottie Weaver fusese contactată o săptămână mai târziu prin telefon, pentru ca medicul să se asigure că Jenny răspunde la tratament. Răspunsese.

Cu vreo doi ani în urmă, Jenny începuse să se îngrașe. Din păcate, acest lucru nu era neobișnuit, mai ales pentru fetițe ca Jenny, cărora le venise prima menstruație la unsprezece ani și ceva. Avea o viață sedentară și mâncărurile de tip fast-food erau mult mai ușor disponibile decât orice altceva. Hormonii din carne și din produsele lactate agravau acest proces. Studiile de caz publicate în unele reviste se preocupau deja de modalitățile de a trata fetițele care intrau la pubertate chiar mai devreme, la vârsta de opt ani.

Sara continuă să citească fișa lui Jenny. La scurtă vreme după ce începuse să se îngrașe, Jenny fusese diagnosticată cu o infecție a tractului urinar. Trei luni după aceea, fata venise la spital pentru o micoză. Conform notițelor Sarei, atunci nu fusese remarcat nimic suspect. Retrospectiv, Sara se întreba dacă avusese dreptate. Infecțiile ar fi putut să fie semne ale începerii activității sexuale. Dădu pagina și se uită la dată. Jenny venise după încă un an, cu o altă infecție a tractului urinar. Un an e o perioadă destul de lungă de timp, dar Sara scoase fișa și-și notă datele la care avuseseră loc vizitele, atât cele pentru infecții, cât și cele pentru durerile în gât. Probabil că părinții lui Jenny împărțeau custodia copilului. Datele respective ar fi putut să-i dea informații în legătură cu perioadele pe care fata le petrecea în compania tatălui.

Sara puse creionul jos, încercând să-și aducă aminte ce știa despre tatăl lui Jenny Weaver. Mamele erau cele care-și aduceau cel mai adesea copiii la clinică și, din câte își amintea, nu-l întâlnise niciodată pe tatăl fetei. Unele femei, mai ales cele recent divorțate, dădeau tot felul de informații despre soții lor, ca și când copiii n-ar fi fost de față. Sara se simțea întotdeauna jenată când se întâmpla acest lucru. De obicei reușea să reteze conversațiile, dar unele femei continuau să vorbească, oferind tot felul de informații personale, pe care un copil n-ar trebui să le știe

niciodată despre părinții lui. Dottie Weaver însă nu făcuse niciodată așa. Era destul de vorbăreață, dar niciodată nu-și vorbise soțul de rău la clinică, deși Sara aflase din diverse surse că ea plătea asigurarea de sănătate și că nu avea prea mulți bani.

Ochelarii îi alunecară de pe nas și se frecă la ochi. Privi ceasul de pe perete. Duminica la prânz, părinții ei luau masa la ora unsprezece, iar Jeffrey o aștepta la secția de poliție în jurul orei unu și jumătate.

De data aceasta refuză orice fel de gânduri în legătură cu Jeffrey. Simțea cum o apucă durerea de cap și pulsația surdă o împiedica să se concentreze. Își scoase ochelarii și le curăță lentilele cu poalele cămășii, sperând că astfel o să poată vedea lucrurile mai clar.

•

— Salut! zise Sara deschizând ușa casei părinților ei. Acrul răcoros din interior îi făcu pielea de găină.

— Aici! strigă mama ei din bucătărie.

Înainte de a se duce în spatele casei, unde se afla bucătăria, Sara își puse jos geanta și își scoase pantofii de tenis din picioare. Billy tropăia în fața ei, uitându-se foarte serios la ea, ca și când ar fi întrebat-o de ce și-or fi petrecut ei atâta vreme în spitalul acela încins, când ar fi putut să stea aici, unde era aer condiționat. Pentru a-și puncta neplăcerea, se întinse în mijlocul holului, așa încât Sara trebui să pășească peste el ca să ajungă la bucătărie. Când intră acolo, Cathy era în picioare, în dreptul mașinii de gătit, prăjind pui. Mama ei era încă îmbrăcată cu hainele în care fusese la biserică, dar își scosese ciorapii. Avea legat în jurul taliei un șorț alb pe care era scris „Nu deranjați bucătarul”.

— Hei, mamă, zise Sara, sărutând-o pe un obraz.

Sara era cea mai înaltă persoană din familie și ar fi putut să-și sprijine bărbia de creștetul mamei sale, fără să întindă gâtul. Tessa moștenise statura mignonă și părul blond al maică-sii. Sara, în schimb, moștenise pragmatismul ei.

Cathy îi aruncă Sarei o privire dezaprobatoare:

— Ai uitat să-ți pui sutienul azi-dimineață?

Sara simți că roșește, își dezlegă cămașa din talie și o îmbrăcă, oferind o explicație:

— Am fost la spital. N-am crezut că o să stau atât de mult și că n-o să mai ajung acasă să mă schimb.

— E prea cald azi pentru friptură, spuse Cathy, dar tatăl tău vrea pui prăjit.

Sara înțelese ideea micilor sacrificii care trebuie făcute în familie, dar îi răspunse:

— Ar fi trebuit să-i spui să se ducă la rotiserie.

— Nu e cazul să mănânce prostiile alea.

Sara nu mai comentă nimic, scoțând doar un suspin, la fel ca Billy. Își încheie bluza până sus și îi zâmbi maică-sii.

— E mai bine așa? întrebă.

Cathy dădu din cap, scoase un șervețel de hârtie și se șterse pe frunte:

— Nu e nici măcar ora prânzului și afară sunt deja treizeci și ceva de grade.

— Știu, răspunse Sara, așezându-se pe scaun, cu un genunchi sub ea. O urmări pe maică-sa deplasându-se prin bucătărie, bucuroasă de starea de normalitate în care se aflau.

Purta o rochie de pânză ușoară, cu dungi verzi verticale. Părul blond, doar puțin încărunțit, era strâns la spate într-o coadă de cal, așa cum îl purta și Sara. Își suflă nasul în șervețel, apoi îl aruncă la gunoi:

— Spune-mi despre aseară, zise, întorcându-se din nou spre mașina de gătit.

— Jeffrey n-a avut de ales, povesti Sara, făcând un gest din umeri.

— Nici nu mi-am închipuit altfel! Vreau să știu cum reziști tu.

Sara se gândi puțin. Adevărul era că nu făcea deloc bine față situației. Cathy păru să simtă acest lucru. Puse o altă bucată de carne crudă în uleiul încins și se întoarse spre fiica sa.

— Te-am sunat aseară, să vedem ce mai faci.

Sara se uită lung la maică-sa, încercând să nu-și mute privirea.

— Am fost la Jeffrey.

— Mi-am imaginat, dar taică-tău a trecut cu mașina prin fața casei lui, ca să fim siguri.

— Ce-a făcut tata? întrebă Sara surprinsă. De ce?

— Am crezut că o să vii la noi, îi răspunse Cathy. Când am văzut că nu ești acasă, ne-am dat seama că acolo era singurul loc unde puteai să fii.

— N-ai impresia că e puțin cam mult? comentă Sara, încrucișându-și brațele la piept.

— Nu, nu-i așa de mult ca atunci când nești un copil, îi răspunse Cathy, arătând cu furculița în direcția ei. Data viitoare să ne suni!

Cu toate că Sara avea aproape patruzeci de ani, Cathy mai reușea încă s-o facă să se simtă ca un copil. Se uită afară pe fereastră, simțindu-se ca și când ar fi fost prinsă făcând ceva nepermis.

— Sara?

— Da, mamă, răspunse cu o voce blândă.

— Îmi fac griji în privința ta.

— Știu, mamă.

— E totul în regulă?

Sara simți cum obrajii i se colorează, dar din cu totul alt motiv.

— Unde e Tessa?

— N-a venit încă.

Tessa locuia într-un apartament construit deasupra garajului părinților lor. Casa Sarei era la mai puțin de doi kilometri distanță, dar suficient de departe încât să-i ofere un anumit grad de independență. Pe Tessa nu părea s-o deranjeze

apropierea de părinți. Lucra cu Eddie, tatăl lor, în afacerea familiei – instalații sanitare – așa că îi era mai ușor să coboare doar scările și să fie la serviciu în fiecare dimineață. Ba, mai mult, o parte din personalitatea Tessei părea să fie încă la vârsta adolescenței. Încă nu-i dăduse prin cap că, într-o bună zi, poate își va dori o casă numai a ei. Sau poate că nu-și va dori niciodată asta. Cathy întoarse bucata de pui pe partea cealaltă, bătu furculița de marginea tigăii și o puse pe o farfurie. Apoi se întoarse spre Sara, cu brațele încrucișate.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, răspunse Sara. Adică nimic, în afară de ce a fost aseară. Și copilul, mă rog, cred că ai auzit de copil.

— La biserică se aflase totul chiar înainte de a ajunge noi acolo.

— Păi, zise Sara, a fost foarte, foarte greu.

— Uneori, nici măcar nu-mi pot imagina cum ești în stare să faci meseria asta, draga mea!

— Câteodată mă întreb și eu.

Cathy se opri, așteptând continuarea.

— Și? o îndemnă ea.

Sara își masă ceafa.

— La Jeffrey, începu ea, nu știu cum să-ți spun… ceva n-a mers…

— N-a mers ce? întrebă maică-sa.

— Adică n-a mers ca… Și Sara făcu un gest cu mâinile, încurajând-o pe maică-sa să completeze restul.

— O, zise Cathy până la urmă. Din punct de vedere fizic, vrei să zici?

Sara roși, ceea ce, în sine, era suficient.

— Păi, nu e în niciun caz o surpriză, după ceea ce s-a întâmplat.

— A fost așa de… Sara își căuta cuvintele potrivite. A fost așa de brusc… vreau să zic… eu am încercat… Și din nou lăsă deoparte detaliile.

— E pentru prima oară când se întâmplă?

Sara făcu un gest din umeri. Era pentru prima oară când se întâmpla cu ea, dar cine avea habar ce făcuse Jeffrey cu celelalte cuceriri ale sale!

— Ceea ce a fost mai cumplit…, începu Sara și apoi se opri. De când îl știu eu, nu l-am văzut atât de înnebunit. Era extrem de furios. Am crezut că o să spargă ceva.

— Mi-aduc aminte de o dată când tatăl tău nu a putut să…

— Mamă! o opri Sara.

Era și așa destul de greu pentru ea să vorbească cu maică-sa despre aceste lucruri, ca să nu mai fie nevoie să-l aducă și pe Eddie în discuție. Ca să nu mai vorbim că Jeffrey ar fi omorât-o dacă ar fi știut că performanța lui sexuală fusese îndoielnică. Performanțele sexuale erau pentru Jeffrey la fel de importante ca și reputația de bun polițist.

— Tu ai deschis discuția! îi aminti Cathy, întorcându-se din nou la tigaie. Luă un șervet de hârtie de pe rolă și îl puse pe platoul pentru pui.

— E adevărat, răspunse Sara. Ce să fac?

— Fă ce vrea el! îi răspunse Cathy. Sau nimic. Scoase o altă bucată de pui și o puse pe platou. Dar, în acest moment, chiar crezi că vrei să faci ceva?

— Adică ce vrei să zici?

— Adică, vrei să fii cu el sau nu? Probabil că până la urmă la asta se reduce tot. Ai tot cochetat cu această idee, încă de la divorț. Bătu din nou furculița de tigaie. Cum ar zice taică-tu, e vremea să te hotărăști: sau cu slănina-n pod, sau cu burta plină.

Ușa de la intrare se deschise, apoi se trânti și Sara o auzi pe soră-sa descălțându-se.

— Mamăăă! strigă Tessa.

— În bucătărie! îi răspunse Cathy, apoi se uită fix în ochii Sarei. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da, mamă.

Tessa venea țopăind pe hol și la un moment dat înjură câinele, când trebui să pășească peste el.

Ușa bucătăriei se deschise brusc și Tessa intră cu o expresie de iritare pe față. Avea pe ea un halat de baie roz pus peste un maiou verde și o pereche de pantaloni scurți. Era palidă și părea bolnavă.

— Tessie? întrebă Cathy.

Tessa scutură din cap, se duse la frigider și, deschizând ușa acestuia, zise:

— Am nevoie de niște cafea.

Cathy păru să nu dea niciun fel de importanță solicitării fetei, o sărută pe frunte, ca pentru a-i lua temperatura, și constată:

— Ai temperatură!

— La naiba! Sunt treizeci și șapte de grade împuțite afară! zise Tessa, stând cât mai aproape de frigider. Normal că sunt fierbinte! Și pentru a întări acest lucru își flutură halatul de câteva ori, ca să se răcorească. Doamne, cred că o să mă mut undeva unde sunt anotimpuri normale. Jur! Nu mă interesează nici cum vorbesc ăia, nici ce fac, pur și simplu să fie mai bine decât aici.

— Asta-i tot ce te deranjează? o întrebă Sara, punând mâna pe fruntea ei. Ca doctor, știa că acest fel de a lua temperatura era tot atât de eficient ca și sărutul mamei lor, dar Tessa era sora ei mai mică. Trebuia să facă un gest. Tessa se retrase de sub mâna ei.

— Trebuie să-mi vină ciclul. Mi-e foarte cald și am nevoie de o ciocolată. Vezi ăsta? întrebă, arătându-i un coș mare, pe bărbie.

— Nu-mi dau seama cum am putea să nu-l vedem, spuse Cathy, închizând ușa frigiderului.

Sara râse, iar Tessa o îmbrânci ușor.

— Mă întreb cum o să-l numească tata, o necăji Sara, bătând-o cu mâna pe spate.

Când fetele lui erau încă adolescente, Eddie găsea o mare plăcere în a atrage atenția asupra imperfecțiunilor de pe tenul lor. Sara roșea și acum amintindu-și cum o prezentase tatăl ei unuia dintre prietenii lui: „Sara, fiica mea mai mare, și Bubu, noul ei coș”. Tessa tocmai voia să-i răspundă, când

sună telefonul. Răspunse la primul țârâit. După două secunde, strecură o înjurătură printre dinți și strigă:

— Am răspuns eu, tată! Fiindcă, evident, și Eddie ridicase receptorul.

Sara zâmbi, gândindu-se că această zi de duminică putea să fie ca oricare alta din ultimii douăzeci de ani. Tot ceea ce lipsea era ca tatăl lor să intre făcând vreun comentariu nerod despre cât de fericit e el cu cele trei fete ale lui, desculțe și la bucătărie.

— Stai așa, zise Tessa, apoi acoperi receptorul cu mâna, se întoarse spre Sara și o întrebă: ești aici?

— Cine-i? întrebă Sara, dar ghici răspunsul din privirea Tessei.

— Cine crezi? îi replică ea. Nu așteptă să i se răspundă și zise în telefon: Stai așa, Jeffrey. E aici.

Capitolul 6

Ben Walker, șeful de poliție al districtului Grant înaintea lui Jeffrey, avusese biroul în spatele secției de poliție, alături de sala de ședințe. În fiecare zi, Ben se așeza confortabil în spatele biroului uriaș, care ocupa aproape toată camera, și cine dorea să vorbească cu el trebuia să șadă de cealaltă parte a biroului mamut, cu genunchii proptiți de birou și cu spatele lipit de perete. Dimineața, polițiștii – pentru că la vremea aceea toți erau bărbați – erau chemați pentru a li se aduce la cunoștință sarcinile pe care le aveau de rezolvat în ziua respectivă, apoi plecau și șeful închidea ușa. Nimeni nu-l mai vedea până la ora de plecare, când Ben se urca în mașină și mergea câteva sute de metri, până la un restaurant unde lua masa de seară.

Atunci când Jeffrey a preluat conducerea secției de poliție primul lucru pe care l-a făcut a fost să se

descotorosească de biroul lui Ben. Monstruozitatea din stejar a trebuit să fie demontată, pentru a putea fi scoasă pe ușă. Fostul birou al lui Ben a fost transformat în magazie, iar el și-a instalat biroul într-o încăpere mică aflată în sala mare a secției de poliție, în așa fel încât să-i poată vedea pe subalterni prin pereții de sticlă, dar, mai ales, așa încât aceștia să-l vadă pe el. Pereții din sticlă erau prevăzuți cu jaluzele, dar el nu le cobora decât foarte rar. Jeffrey își făcuse un obicei din a lăsa chiar și ușa biroului deschisă, când acest lucru era posibil.

Așezat la biroul lui, privea de-a lungul biroului cel mare și gol, întrebându-se ce vor crede oamenii lui în legătură cu împușcarea lui Jenny Weaver. Jeffrey simțea o vină copleșitoare pentru ceea ce făcuse, deși mintea lui continua să-i spună că alegerea fusese corectă. De câte ori se gândea la ceea ce se întâmplase, Jeffrey simțea că i se taie respirația, că nu are destul aer în plămâni. Nu reușea nicicum să scape de întrebarea evidentă, și anume dacă luase decizia potrivită. Oare Jenny l-ar fi omorât într-adevăr cu sânge rece pe puștiul din fața ei? Sara era de părere că da. Cu o seară înainte, ea spusese că ar fi existat doi adolescenți morți, în loc de unul, dacă Jeffrey n-o oprea pe fată. Evident, seara trecută Sara mai spusese și o serie de alte lucruri care nu fuseseră tocmai plăcute.

Jeffrey își duse mâinile la față și se sprijini în coate, cu gândul la Sara. Câteodată ea era mult prea analitică pentru ca acest lucru să-i facă bine. Unul dintre cele mai sexi lucruri la Sara era gura. Păcat că nu știa să și-o țină închisă și s-o folosească pentru lucruri mai trebuincioase lui decât vorbitul.

— Șefule? îi bătu la ușă Frank Wallace.

— Intră!

— Mamă, ce cald e afară! zise Frank, ca și când ar fi vrut să-i explice de ce nu purta cravată.

Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare și cam lustruit. Nasturele de sus al cămășii era desfăcut și dedesubt se vedea maioul îngălbenit. Ca de obicei, Frank mirosea cumplit a fum de țigară. Stătuse probabil afară și fumase, înainte de a veni să-i vorbească, dându-i lui Jeffrey timp să se pregătească de ședință. Jeffrey nu putea înțelege cum de existau oameni care stăteau de bunăvoie cu o țigară aprinsă în gură, pe o vreme atât de caldă! Dacă ar fi dorit, Frank ar fi putut să fie șeful poliției în locul lui Ben Walker. Evident, polițistul mai în vârstă era prea deștept ca să accepte acest lucru. Frank lucrase în poliția din Grant de la începutul carierei și văzuse felul în care se schimbau orașele. Cândva, el îi spusese lui Jeffrey că șeful de poliție trebuie să fie un om tânăr, dar Jeffrey crezuse atunci, după cum credea și acum, că Frank voise să spună de fapt că acesta era genul de serviciu pe care numai un nebun l-ar accepta. În timpul primului an petrecut de Jeffrey în Grant, și-a dat seama că niciun om în toate mințile n-ar fi vrut să suporte acest fel de presiune. Dar era prea târziu. O întâlnise deja pe Sara.

— Ce week-end plin! mai zise Frank, înmânându-i lui Jeffrey un raport de activitate. Dosarul era mai gros decât de obicei.

— Da, bine, zise Jeffrey, indicându-i un scaun din apropiere.

— O presupusă spargere la curățătoria chimică. Ți-a spus Marla de asta? Apoi mai sunt vreo două-trei chestii, obișnuitele rahaturi de la colegiu, băutură, dezordine. Două agresiuni domestice, nu s-au formulat reclamații.

În timp de Frank îi înșiră întreaga listă, Jeffrey asculta fără niciun chef. Lista era lungă și sumbră. Nici nu puteai să-ți închipui câte se întâmplau într-un oraș mai mare, în timpul unui week-end ca acesta, dacă Grant, un oraș destul de mic, fusese lovit atât de greu. De obicei, lucrurile erau mai liniștite. Evident, valul de căldură afectase oamenii

și scosese la iveală violența din ei. Jeffrey știa acest lucru încă de când era un simplu polițist.

— Deci, încheie Frank, cam asta e.

— Bine, răspunse Jeffrey, luând raportul. Bătu cu vârful degetelor pe hârtii, apoi, fără niciun fel de ceremonie, îi pasă lui Frank dosarul Jenny Weaver. Stătea în fața lor ca un elefant alb.

Frank privi dosarul cu scepticism, ca și când s-ar fi uitat la un raport astrologic, apoi îl luă fără nicio plăcere și începu să-l citească. Frank era polițist de suficientă vreme, încât să-și închipuie că nimic nu-l mai putea surprinde, dar în momentul în care ajunse la fotografiile făcute de Sara, expresia șocată de pe fața lui spunea că se înșelase.

— Doamne Sfinte! murmură, căutând ceva în buzunarul de la haină. Își scoase țigările, apoi, amintindu-și probabil unde se află, le puse înapoi. Închise dosarul fără să-l fi terminat de citit.

— Nu ea este cea care a născut copilul, spuse Jeffrey.

— Înțeleg.

Frank își drese vocea și își încrucișă picioarele, într-un mod cu totul inconfortabil. Avea cincizeci și opt de ani și destui ani în poliție cât să se retragă din activitate cu o pensie frumușică. De ce continua să lucreze era un mister. Cazuri de felul acestuia trebuie că-l făceau și pe el să se întrebe de ce ținea să vină la serviciu în fiecare zi.

— Ce-i asta? întrebă Frank. Doamne, Dumnezeule!

— Se numește mutilarea organelor genitale feminine, îi spuse Jeffrey. E o chestie care poate să fie de proveniență africană sau din Orientul Mijlociu. Ridică mâna, oprindu-l pe Frank să pună următoare întrebare. Știu ce crezi. Ăștia sunt baptiști din Sud, nu islamici.

— De unde i-o fi venit atunci ideea?

— Asta încercăm să aflăm și noi.

Frank scutură din cap, ca și când ar fi încercat să șteargă imaginea imprimată în mintea lui.

— Doamna doctor Linton e în drum spre noi, ca să ne pună la curent cu ceea ce știe, spuse Jeffrey, simțindu-se în același timp destul de ciudat că vorbise de Sara în termeni atât de formali. Frank juca poker cu Eddie Linton și o văzuse pe Sara crescând.

— Puștoaica vine și ea? întrebă Frank, referindu-se la Lena.

— Bineînțeles, răspunse Jeffrey, uitându-se direct în ochii lui. Frank se încruntă, dând de înțeles că nu era de acord.

Oricum ar fi fost Frank – rasist, sexist, desconsiderându-i pe cei de altă vârstă etc. – îl interesa foarte mult ce se întâmpla cu Lena. Avea o fiică de vârsta ei și, în momentul în care Jeffrey i-o dăduse drept parteneră, bătrânul polițist protestase. În fiecare săptămână, Frank venea și cerea să i se schimbe partenerul și în fiecare săptămână Jeffrey îi spunea că trebuie să se adapteze la noua stare de lucruri. Unul dintre motivele pentru care oficialitățile orașului îl puseseră șef al poliției pe Jeffrey, un venetic, era să scoată astfel forțele de poliție locale din Epoca de Piatră. Jeffrey o alesese pe Lena Adams când fata nu absolvise încă Academia de Poliție și o pregătise sistematic pentru ziua în care urma să fie prima femeie detectiv din forțele locale de poliție.

Acum Jeffrey nu știa ce să facă cu ea. Temporar, Jeffrey i-l dăduse pe Brad Stephens drept partener, până când i se vor fi vindecat mâinile, sperând ca timpul scurs să-i înlesnească reintegrarea în activitate. Abia cu o lună în urmă fata primise de la medic permisiunea de a-și relua serviciul activ, dar Lena trebuia să-și reia vechea activitate ca parteneră a lui Frank. În ceea ce-l privea pe acesta, nici nu se putea uita în ochii ei când ea îl saluta. Jeffrey îl auzise pe Frank spunând de o mie de ori că locul femeilor nu era în forțele de poliție și Frank interpreta atacul pe care-l suferise Lena ca pe o confirmare a acestei păreri.

În mod logic, Jeffrey nu era de acord cu ceea ce susținea Frank. Femeile polițiste erau foarte bune în cadrul echipei. La modul ideal, structura unei forțe polițienești ar trebui să respecte structura comunității. Lena adusese cu ea mai multă compasiune. Era mai pricepută când era vorba de anumiți delincvenți și știa cum să se poarte cu victimele femei, un fapt care lipsise din poliție înainte de promovarea ei. Mai mult decât atât, prezența ei în poliție le-a încurajat și pe alte femei să se angajeze în rândul forțelor de ordine. La ora actuală, existau cincisprezece femei în echipă. Când Ben Walker părăsise secția de poliție, singurele femei angajate erau secretare. În ciuda progresului făcut de atunci, când Jeffrey se gândea prin ce-i fusese Lenei dat să treacă, ce pățise, ar fi vrut s-o încuie în casă și să stea afară cu pușca în cazul în care cineva ar mai fi încercat să-i facă rău.

Frank îi întrerupse firul gândurilor.

— O să fie vreo anchetă internă în legătură cu treaba asta? întrebă, făcând o pauză, îndoind un colț al dosarului. Ziceam de împușcarea fetei ăsteia, Weaver.

Jeffrey încuviință cu o mișcare a capului și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am vorbit cu primarul azi-dimineață. Vreau să le iei declarații lui Brad și Lenei. Buddy Conford a fost desemnat procuror pentru această investigație.

— Este un apărător public, sublinie Frank.

— Da, dar nu și în cazul ăsta, răspunse Jeffrey. Există anumite îngrijorări în legătură cu mama fetei. Autoritățile dețin un fel de poliță de asigurare pentru astfel de lucruri. Poată că o să reușească să cadă la înțelegere în afară sălii de judecată, nu știu, spuse Jeffrey dând din umeri. Fata amenința pe cineva cu pistolul și tot restul. Dar e cam cu două tăișuri.

— Știu, răspunse Frank. Știu. Lăsă să treacă câteva secunde și apoi întrebă: tu ești în regulă cu

toată situația asta, șefule?

Jeffrey simți că o parte din siguranța lui se spulberă. Sentimentul de prăbușire pe care-l avusese cu o seară înainte în prezența Sarei reveni și simți o greutate în piept. Nu mai împușcase pe nimeni în viața lui, ca să nu mai vorbim de un copil. Refăcea în minte de zeci de ori scena cu Jenny, clipă de clipă, încercând să-și dea seama unde se rupsese puntea de negociere. Trebuie să mai fi fost ceva ce ar fi putut fi spus sau făcut și care s-o fi convins pe fată să pună arma jos. Trebuie să fi existat o alternativă.

— Șefule, îl atenționă Frank. Dacă te interesează, să știi că Brad și Lena te susțin sută la sută. Cred că știi, da?

— Da, răspunse Jeffrey, nesimțindu-se deloc liniștit, fiindcă știa că Brad și Lena l-ar fi susținut chiar dacă ar fi fost convinși că ceea ce făcuse el nu era corect. Existau anumite zone gri în poliție, dar când se ajungea la situații de genul acesta, polițiștii își susțineau întotdeauna camarazii. Brad ar fi făcut acest lucru pentru că îl idolatriza pe Jeffrey oarecum. Lena ar fi făcut-o pentru că se simțea recunoscătoare lui Jeffrey că îi permisese să se întoarcă la lucru. Pentru Jeffrey, toate aceste lucruri erau departe de a fi o consolare.

Amândoi tăcură. Jeffrey întoarse capul, uitându-se la rafturile de pe peretele opus. Acolo se aflau tot felul de trofee care îi fuseseră acordate ca premii în concursurile de trageri. Acolo era și o minge de fotbal veche, de pe vremea când juca fotbal la Auburn. Acolo erau pozele unor colegi cu care lucrase în Grant, precum și în Birmingham. Acolo erau pozele Sarei, pe care le făcuse în luna lor de miere. Pozele acelea le pusese acolo de curând, când începuseră să se vadă din nou. Acum nu mai era sigur dacă-și mai dorea ca ele să se afle în birou, ca să nu mai vorbim de reluarea relației lor. Jeffrey nu reușea să depășească momentul din seara precedentă, când Sara fusese extrem de

distantă, încordându-se toată când el o atingea și dându-i indicații ce să facă, de parcă el n-ar fi știut ce are de făcut, de parcă n-ar fi făcut-o de sute de ori înainte cu alte femei care erau mult mai receptive decât fusese ea.

Frank se răsuci în scaun când auzi deschizându-se ușile ce separau biroul mare de hol. Intră Sara, cu servieta într-o mână. Era îmbrăcată într-o bluză albastră ușoară, care arăta ca un tricou lung. Jeffrey văzu că purta pantofi de tenis fără șosete și pentru a întregi imaginea de ansamblu, probabil că nici măcar nu-și epilase picioarele. Amândoi bărbații o priveau, în timp ce se îndrepta spre birou. Avea părul în dezordine și Jeffrey se întreba dacă măcar catadicsise să se pieptene. Sara nu fusese niciodată tipul de femeie interesată de modă și rareori se machia. Uneori, acest lucru era sexi, alteori îi dădea o alură de femeie neîngrijită. Părea mai interesată de profesia ei de medic decât de faptul că era femeie. Pe măsură ce se apropia de ei, Jeffrey observă că ochelarii Sarei erau strâmbi. Dintr-un motiv sau altul acest lucru îl irită mai mult decât orice. Frank se ridică în picioare când femeia intră în birou și Jeffrey făcu la fel.

— Salut, zise ea, zâmbind nervos.

Lui Jeffrey îi părea bine că nu se simțea în largul ei.

— Salut, îi răspunse Frank, încheindu-se la haină.

— L-am sunat pe Nick Shelton, spuse, zâmbindu-i lui Frank, referindu-se la agentul de investigații din Georgia al Biroului de Investigații din districtul Grant. L-am rugat să identifice orice fel de cazuri în care este implicată mutilarea. A zis că îmi va da ceva date până miercuri, cel mai târziu.

— Bună idee! zise Frank, văzând că Jeffrey nu spune nimic.

— Și, continuă Sara, am sunat la spitale. N-a venit nimeni să ceară asistență medicală

postnatală. Am lăsat numărul de telefon de aici, în cazul în care apare cineva.

Frank se trase de gulerul cămășii:

— Deci crezi că nu este în niciun fel posibil ca făta să-și fi făcut singură lucrul acela. Această circumcizie.

— Doamne, pentru nimic în lume! răspunse Sara iritată. Și nu e circumcizie, îi spuse. Este o formă de castrare. Clitorisul și labiile au fost complet îndepărtate, iar ceea ce a rămas a fost cusut laolaltă, cu ață.

— Ah, zise Frank, simțindu-se stânjenit de aceste informații.

— Este ca și când i-ai tăia unui bărbat penisul, continuă Sara.

Frank se uită destul de stânjenit de la Jeffrey la Sara și apoi în sens invers.

— Oricum, zise Sara arătând spre geanta ei, sunt pregătită să vă expun raportul autopsiei.

— S-a amânat, îi spuse Jeffrey, simțind că rostește vorbele cu mai multă asprime decât și-ar fi dorit. Când o sunase pe Sara, rugând-o să vină de dimineață la secția de poliție, nu-i spusese de ce. Dottie Weaver va fi și ea aici în cincisprezece minute. Vreau să plece cât se poate de repede, o anunță el.

— Aha! reacționă ea, surprinsă. Bine, am ceva hârtii de făcut la spital. Crezi că durează mai mult de două ore?

— Aș vrea să asiști la interogarea ei, zise el, dând din cap, în semn că nu.

Sara îl privi cu atenție.

— Nu sunt polițistă.

— Lena este, îi spuse el, și va conduce interviul. Vreau să rămâi aici fiindcă tu o cunoști.

Sara își puse mâna în șold.

— Pe Lena sau pe Dottie?

— Trebuie să dau niște telefoane, zise Frank. Dregându-și vocea, o salută din cap pe Sara și părăsi încăperea. După plecarea lui, Sara se

întoarse spre Jeffrey, cu o privire care aștepta un răspuns.

— Asta de pe tine este o cămașă de noapte? o întrebă el.

— Ce?

— Cu ce ești îmbrăcată, zise el, arătând spre rochie. Arată ca o cămașă de noapte.

— Nu, zise ea, râzând stingherită ca și când n-ar fi priceput gluma până la capăt.

— Ai fi putut să-ți pui ceva mai profesional, spuse, gândindu-se la ce purtase Sara cu o seară înainte. Pantalonii de trening și vechitura de maiou nu fuseseră de niciun ajutor în situația din seara trecută. Și mai avea și păr pe picioare! Apoi o întrebă: Chiar mori dacă te aranjezi și tu puțin?

Sara îi răspunse cu o voce joasă, ca atunci când se înfuria:

— Există vreun motiv anume de vorbești cu mine ca și când ai fi maică-mea?

El se enervă atât de tare, încât preferă să nu deschidă gura, ca să nu spună lucruri pe care n-ar fi vrut să le spună.

— Jeff, ce se întâmplă?

El se ridică, trecu pe lângă ea și trânti ușa de la birou:

— Chiar mori dacă-mi faci și mie o favoare?

— Favoare? se miră ea, de parcă bărbatul ar fi început să vorbească într-o altă limbă.

— Adică să asiști la interviu? îi reaminti. Cu Weaver.

— Dar ce pot eu să-i spun?

— Nu mai contează, zise el, și ca să-și găsească ceva de lucru, coborî jaluzelele. Las-o baltă!

— Dar spune-mi ce vrei să fac! rosti ea cu o voce iritată, dar calmă. Vrei să mă duc acasă să mă schimb? Vrei să te las în pace?

— Vreau să nu mă mai calci pe nervi, se întoarse. Asta vreau!

Sara își lăsă bărbia în piept. Venise rândul ei la tăcere, ca să nu spună ceva nedorit. El ridică din

sprâncene, invitând-o să vorbească.

— Ce? întrebă, știind că devine prea insistent, dar dorind în același timp să stârnească o ceartă ca să se elibereze de furie.

Sara inspiră adânc și expiră la fel de încet.

— Nu înțeleg de ce ești atât de supărat pe mine!

Jeffrey nu răspunse. Ea îi netezi cravata cu degetele și apoi își puse mâna pe pieptul lui.

— Jeff, te rog, spune-mi ce vrei să fac.

El nu-i luă în seamă cuvintele. Îi întoarse spatele și apoi, fiindcă nu avea altceva de făcut, răsuci din nou vergeaua, ca să deschidă jaluzele. Simți mâna Sarei pe umăr.

— E în regulă, spuse femeia.

— Știu, răspunse el brutal, dar nu credea ce spunea.

Simțea că mintea îi lua foc și, de câte ori clipea, vedea doar capul lui Jenny Weaver zburând pe spate în momentul în care glonțul străpungea gâtul fetei.

Sara îl strânse în brațe și își lipi buzele de ceafa lui.

— E în regulă, murmură ea, cu buzele încă lipite de gâtul lui, iar el simți cum răcoarea respirației ei îl calma.

Îl sărută din nou pe gât, ținându-și câteva clipe buzele lipite de el, apoi corpul lui începu să se relaxeze și Jeffrey se întrebă de ce ea n-o fi făcut gestul acesta cu o seară înainte. Apoi își aduse aminte că, de fapt, îl făcuse.

— E în regulă, totul e în regulă, spuse ea din nou.

Se simți liniștit pentru prima dată în dimineața aceea și i se păru că poate să respire din nou. Câteva clipe se simți atât de bine, încât ar fi vrut să facă o prostie, să plângă sau, mai rău decât atât, să-i spună Sarei că o iubește.

— Vrei să rămâi la interviu sau nu? întrebă.

Sara își retrase mâinile și din gestul ei își dădu seama că aceea nu era reacția la care ea se

așteptase. Se uită la ea încercând să se gândească la ce să-i spună. Nu-i venea nimic în minte. Până la urmă, ea dădu din cap și spuse:

— Fac orice vrei tu să fac.

•

Jeffrey stătea în picioare în camera de observație, privind prin geamul-oglindă, în timp ce Sara o alina pe Dottie Weaver. Nu reușise niciodată să stea supărat pe Sara mai multă vreme, mai ales pentru că ea nu ținea supărarea.

Dottie Weaver era o femeie corpolentă cu păr castaniu și piele măslinie. Avea părul lung, dar și-l ținea legat într-un coc, deasupra capului. Era un stil cam învechit, dar părea să-i stea bine. Fața îi era cam bătrânicioasă, după părerea lui Jeffrey, acel gen de față care arată la fel și la zece ani și la patruzeci. Era destul de fălcoasă și avea vreo zece kilograme în plus. Fruntea era crestată de riduri, chiar în dreptul nasului, ceea ce-i dădea o căutătură fermă, chiar și când plângea.

Jeffrey o privi pe Lena, care stătea lângă el, cu brațele încrucișate la piept. Se uita și ea la Sara și la Dottie, extrem de interesată de ce se întâmplă. Din punct de vedere emoțional, ei doi erau persoanele cele mai vulnerabile din secția de poliție, dar ei trebuiau să descopere ce se întâmplase cu o seară înainte. Jeffrey știa că o rugase pe Sara să stea la interviu din motive egoiste. Ea urma să joace în locul lui rolul omului rațional.

— Mă folosesc de tine, spuse Jeffrey întorcându-se spre Lena.

Femeia nu reacționă, dar acest lucru nu era neobișnuit. Cu șase luni în urmă, Lena Adams ar fi fost ahtiată după acest interviu, ar fi tropotit prin secție, lăudându-se la toată lumea că șeful o alesese pe ea. Acum dădu doar din cap.

— Pentru că ești femeie, îi explică el, și din cauza a ceea ce ți s-a întâmplat.

Lena se uită la el cu ochii lipsiți de orice expresie, ceea ce îl răni până în adâncul sufletului. Cu zece ani în urmă, la Academia din Macon, Jeffrey o urmărise pe Lena parcurgând cursa cu obstacole, ca un liliac scăpat din iad. La 1,55 metri înălțime și vreo 55 de kilograme, era cea mai scundă recrută din grup, dar compensa prin voință. În acea zi, tenacitatea și dorința ei de afirmare îi atrăseseră atenția. Uitându-se la ea acum se întreba dacă Lena aceea va mai apărea vreodată.

Lena întoarse privirea, uitându-se la Sara.

— Da, cred că o să-i pară rău pentru mine, spuse ea cu voce plată.

Pe Jeffrey îl emoționa mai mult decât orice altceva faptul că ea nu mai părea să simtă nimic. Prefera să o vadă furioasă, dar nu ca un robot, cum era în ultima vreme.

— Ia-o încet, o sfătui el, dându-i dosarul de caz. Avem nevoie de cât mai multe informații posibile.

—Altceva? întrebă ea.

Vorbeau de parcă discutau despre vreme. Jeffrey îi răspunse că nu mai voia altceva și ea plecă fără să spună nimic.

Jeffrey se întoarse la geamul-oglindă, așteptând ca Lena să intre în sala de interogatoriu. Când tânăra polițistă se întorsese la lucru, el îi spusese că va trebui să urmeze câteva ședințe de terapie, pentru a putea face față traumei prin care trecuse. Din câte știa el, Lena nu contactase niciun medic. Va trebui să-i spună din nou, dar nu știa cum să procedeze.

Lena intră în camera de interogatoriu și ușa scârțâi închizându-se în urma ei. Păși înăuntru cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Purta pantaloni mulați și o bluză bleumarin lungă, cu nasturi de sus până jos. Părul castaniu, până la umeri, era trecut cu grijă după urechi. La treizeci și trei de ani atinsese nivelul maxim de înflorire. Lena fusese întotdeauna o fată atractivă, dar în ultimii doi ani dobândise o feminitate care nu scăpase

neremarcată de colegii polițiști. Jeffrey se uită în altă parte, stânjenit de propriile gânduri. După ce Lena trecuse prin ceea ce trecuse, i se părea anormal să se gândească la ea astfel.

— Doamnă Weaver? întrebă Lena.

Îi întinse mâna și Jeffrey se crispă odată cu Dottie Weaver, uitându-se la palma deschisă a Lenei. Cicatricea din palmă era oribilă. Sara fu singura care nu păru să aibă nicio reacție. Lena își retrase mâna și o duse la spate, ca și când ar fi fost jenată.

— Sunt detectiv Lena Adams. Vă rog să mă credeți când spun că îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, reuși să răspundă Dottie.

Accentul ei nazal, caracteristic Vestului, era într-un contrast evident cu pronunția tărăgănată a Lenei.

Lena se așeză pe scaun, vizavi de Sara și de Dottie. Își puse mâinile pe masă, atrăgând din nou atenția asupra cicatricilor. Jeffrey aproape că se aștepta ca ea să își dea jos și pantofii, să-și pună și picioarele pe masă.

— Îmi pare foarte rău… începu Dottie, apoi se opri. Adică, pentru ce vi s-a întâmplat.

Lena dădu din cap, privind în jos, ca și când ar fi simțit nevoia să se reculeagă. Una dintre primele șmecherii pe care trebuie să le știe un polițist la interogatoriu este că tăcerea e cel mai bun prieten al polițiștilor. Oamenilor obișnuiți nu le place tăcerea și, în mod inevitabil, încearcă să umple golul de liniște. De cele mai multe ori, fac acest lucru fără să se gândească.

— Și sora dumneavoastră, continuă Dottie, era extrem de agreabilă. O știam de la expozițiile de inventică. Lui Jenny îi plăcea tot ce era legat de știință, era…

Pieptul Lenei se ridică și coborî, ca și cum ar fi respirat adânc, dar aceasta fu singura ei reacție.

— Sibyl era profesoară, completă Lena. Îi plăceau foarte mult copiii.

În cameră se așternu din nou liniștea și Jeffrey se trezi uitându-se lung la Sara. Șuvițe de păr de culoare roșcat-închis se desprinseseră din coada de cal și i se lipeau de gât. Ochelarii nu-i mai stăteau strâmb pe nas, acum stăteau strâmb deasupra capului. Sara o privea pe Lena ca și cum s-ar fi uitat la un șarpe, încercând să-și dea seama dacă era veninos sau nu.

— Credeți că trebuie să luăm legătura cu soțul dumneavoastră, doamnă Weaver? întrebă Lena.

— Dottie, răspunse femeia. I-am spus deja.

— Va veni aici pentru înmormântare?

Dottie tăcu și-și făcu de lucru cu brățara din argint de pe mână. Când vorbi, se adresă Sarei.

— I-ați făcut autopsia, nu-i așa?

Sara deschise gura să răspundă, dar Lena vorbi în locul ei.

— Da, doamnă. Doamna doctor a făcut autopsia fetei. Eu am fost de față când s-a făcut acest lucru. Voiam să facem tot ceea ce e posibil ca Jenny să primească îngrijirile cuvenite.

Dottie se uita de la Lena la Sara, apoi de la Sara la Lena. Deodată, se aplecă peste masă, cu umerii căzuți, ca și când ar fi primit un pumn în stomac.

— Era singurul meu copil! izbucni ea în lacrimi. Era copilașul meu!

Sara întinse mâna s-o mângâie pe spate pe femeia îndurerată, dar Lena o opri cu o privire. Se aplecă spre femeie și îi luă mâna într-a ei.

— Știu ce înseamnă să pierzi pe cineva, vă rog să mă credeți că știu, spuse Lena.

Dottie îi strânse mâna.

— Știu că știți. Știu.

Jeffrey își dădu seama că-și ținuse respirația așteptând acest moment. Da! Lena reușise să spargă gheața.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl ei? întrebă Lena.

— Oh! Dottie scoase un șervețel din poșetă. Știți, nu ne prea înțelegeam, voia să facă mai multe în viață și până la urmă a sfârșit fugind cu secretara. Știți cum sunt bărbații! zise, întoarsă spre Sara.

Jeffrey se simți ușor iritat. Femeia se referea în mod evident la infidelitățile lui. Asta însemna să locuiești într-un oraș mic!

— Nu s-a căsătorit niciodată cu ea, cu secretara, vreau să zic. Buzele ei se ridicară într-un fel de zâmbet triumfător.

— Prietena mea cea mai bună din liceu a pățit același lucru, spuse Lena, consolidând legătura dintre ea și Dottie Weaver. Tatăl ei le-a făcut același lucru. Într-o zi, pur și simplu și-a luat boarfele și dus a fost, nu l-au mai văzut niciodată.

— O, nu! Samuel nu s-a purtat așa, spuse Dottie. Nu la început, în orice caz. O vedea pe Jenny o dată pe lună, până când a fost transferat la Spokane, în statul Washington. Lena dădu din cap, iar Dottie continuă. Cred că ultima oară când a văzut-o a fost acum un an sau chiar mai mult.

— Care a fost răspunsul lui când i-ați spus ce s-a întâmplat aseară?

— A plâns, răspunse ea, și din ochi îi curgeau șiroaie de lacrimi. Se întoarse spre Sara, probabil fiindcă aceasta o cunoscuse pe Jenny. Era o fată atât de drăguță, era atât de blândă, spuse.

Sara aprobă din cap, dar Jeffrey își dădu seama că era stânjenită de felul în care Lena conducea interviul. Se întreba dacă Sara se aștepta la altceva după descoperirile făcute în timpul autopsiei din seara precedentă. Dottie își suflă nasul și, când vorbi, spusele ei fură mai la obiect.

— A fost prinsă în anturajul acela… și băiatul acela, Patterson…

— Mark Patterson? întrebă Lena, referindu-se la băiatul pe care Jenny îl amenințase cu pistolul.

— Da, Mark.

— Se vedea cu el? Se întâlneau?

Dottie ridică din umeri:

— Nu știu ce să vă spun, ieșeau în grup, iar Jenny era prietenă cu sora lui, Lacey.

— Lacey? întrebă Sara. Își dădu seama că o întrerupsese și îi făcu semn să continue.

— De când tatăl ei ne-a părăsit, Jenny și cu mine am fost foarte apropiate. Mai mult ca două prietene, decât ca mamă și fiică. Ea a fost ancora mea în viață cu toate cele prin care am trecut. Poate că am fost prea apropiată de ea. Poate că ar fi trebuit să-i acord mai multă independență… Dottie făcu o pauză. Doar că Mark părea așa de inofensiv! Tundea iarba la noi, vara, făcea tot felul de munci casnice, să câștige un ban. Râse sec. Credeam că e un puști cuminte. Am crezut că pot să am încredere în el.

Lena n-o lăsă să continue pe direcția aceea.

— Când a început Jenny să se împrietenească cu Lacey?

— Cam de un an, cred. Mergeam toți la aceeași biserică. Eu credeam că e un lucru bun, dar copiii ăștia… Nu știu ce să zic. Ai crede că o biserică e un loc sigur pentru copilul tău, dar… Scutură din cap. Habar n-am avut, habar n-am avut că fusese cu vreun băiat, ca să nu mai vorbim de…

Lena îi făcu Sarei un semn aproape imperceptibil, cu capul. Jeffrey o văzu pe Sara făcându-și curaj și pregătindu-se să-i spună ce descoperise la autopsie.

— Dottie, i-am făcut aseară autopsia lui Jenny.

Dottie strânse din buze și așteptă.

— Jenny nu era însărcinată, zise Lena. Copilul acela găsit la patinoar nu era copilul ei.

Mama se uita cu ochii mari când la Sara, când la Lena. Părea prea șocată ca să se citească în ochii ei și altceva decât neîncredere.

— Lena are dreptate, clarifică Sara lucrurile, nu era însărcinată, deși pot să-ți spun că fusese activă din punct de vedere sexual cu cel puțin șase luni înainte de a se întâmpla tragedia.

Gura lui Dottie se mișcă, dar nu ieși nicio vorbă. Zâmbi, într-un final, interpretând informațiile ca pe niște vești bune.

— Deci, nu ea a făcut crima, nu ea a omorât copilul.

— Încă nu știm cu adevărat ce s-a întâmplat, îi răspunse Lena. Făcu o pauză, uitându-se la mâini, de data asta însă fără a produce vreun efect. După câteva clipe se uită din nou la Dottie. Când vorbi, vocea ei era joasă, ochii, fixați asupra mamei ca și când Sara nici nu s-ar fi aflat în încăpere. E doar părerea mea, doamnă, dar din tot ceea ce am aflat despre fiica dumneavoastră, nu cred că ar fi fost în stare să comită crima de care a fost acuzată.

Femeia se relaxă și începu să plângă, ducându-și la nas șervețelul de hârtie.

— Era atât de drăguță! În niciun caz nu ar fi putut să facă un astfel de lucru. Se întoarse spre Sara pentru confirmare. Era o fată atât de dulce!

Sara dădu din cap afirmativ, cu un zâmbet ușor pe buze.

— Zicea că într-o bună zi vrea să se facă doctor, continuă Dottie. Zicea că vrea să-i ajute pe copii, așa cum faceți dumneavoastră.

Zâmbetul Sarei se șterse și Jeffrey citi o undă de vină în ochii ei.

Lena întrerupse momentul:

— Jenny și grupul acesta cu care ieșea, frații Patterson…

— Da, Mark și Lacey.

— Se mai ducea cu ei încă la biserică?

— S-a dus până acum vreo opt luni, răspunse Dottie. Nu se mai ducea, nu pot să vă spun de ce, mi-a spus doar că nu vrea să se mai ducă.

— Asta să fi fost așa… cam prin ianuarie?

— Da, cam așa.

— Chiar după Crăciun?

— Cam așa, fu Dottie de acord.

— S-a întâmplat ceva în intervalul acesta de timp? Poate s-au certat, poate s-a certat ea cu

cineva? Cu Mark Patterson poate?

— Nu, răspunse cu hotărâre Dottie. De fapt, au fost împreună într-o tabără de tineret organizată de biserică, în săptămâna de după Crăciun. S-au dus toți la Gatlinburg să schieze. N-aș fi vrut să plece de acasă în preajma sărbătorilor, dar dorea atât de mult să meargă… și îmi adusese notele de la școală, erau bune…

Vocea i se stinse.

— Deci, a fost plecată o săptămână?

— Da, o săptămână. Dar apoi a trebuit să mă duc la soră-mea, în Ohio, pentru că nu se simțea bine… Dottie strânse din nou din buze… Eunice, sora mea, fusese diagnosticată cu emfizem pulmonar, cu vreo două luni înainte. Acum e mai bine, dar atunci a trecut prin niște momente foarte dificile.

— Prin urmare, Jenny a rămas singură acasă?

— O, nu! scutură Dottie din cap. Nu, nu, a stat cu familia Patterson trei sau patru zile. Apoi m-am întors eu.

— Era normal să stea la familia Patterson?

— Da, atunci da, răspunse Dottie. În fiecare week-end fie stătea Lacey la noi, fie Jenny se ducea la familia Patterson.

— Cunoașteți bine familia Patterson?

— Pe Teddy și pe Grace? Dădu din cap. O, da, ambii merg la biserică. Nu-mi place foarte mult de Teddy, zise ea în șoaptă. Dacă-l vezi, îți dai seama cu cine seamănă Mark.

— Adică?

— E un fel de…, începu Dottie și apoi dădu pur și simplu din umeri. Nu știu. Dacă o să-l vedeți o să vă dați seama ce vreau să spun.

— Deci, conchise Lena, de Crăciun Jenny a fost într-o tabără, apoi a stat la familia Patterson, apoi a încetat să se mai ducă la biserică și n-a mai vorbit cu copiii Patterson?

— Păi… Dottie părea să se gândească la toate astea. Da, așa a fost. Adică, acum că le spui, așa

reiese. Atunci, când s-a întâmplat, chiar nu m-am gândit la nicio legătură.

— Ați suspectat-o vreodată pe Jenny că ia droguri?

— Vai, nu, era complet împotriva drogurilor. Nu bea nici cafea, iar mai de curând renunțase total și la zahăr.

— Din cauza greutății?

— Pentru sănătate. Voia să-și purifice organismul.

— Să-și purifice organismul? repetă Lena. Era vreo chestie în legătură cu biserica?

— Când a renunțat la zahăr nu se mai ducea demult la biserică, îi aminti Dottie. Odată, mergeam de la școală spre casă cu mașina și ea zice: „Nu mai vreau să mănânc nimic cu zahăr. Vreau să-mi purific trupul”.

— Nu vi s-a părut cam ciudat?

— Nu, în momentul acela nu, răspunse Dottie. Adică, poate că da. În ultima vreme se purta așa de ciudat! Nu ciudat în mod foarte evident, dar ciudat… cum să vă spun eu nu mai bea coca-cola când venea de la școală, începuse să se concentreze mai mult asupra temelor, ca și când ar fi încercat să fie mai bună. Începea să semene cu ceea ce fusese ea odată.

— Vreți să spuneți ce fusese ea odată, înainte să se vadă cu copiii Patterson?

— Da, cred că se poate spune și așa, continuă Dottie. Era foarte ciudat, deoarece Lacey era foarte populară și, din ziua în care Jenny a intrat pe poarta școlii, Lacey a chinuit-o.

— Cum a chinuit-o? întrebă Lena.

— Era răutăcioasă, răspunse Dottie. O sâcâia din cauza greutății și asta la vremea când era doar un pic dolofană, nu așa cum ajunsese în ultimul timp.

— Credeți că Lacey și cu Mark au lovit-o vreodată?

Dottie păru surprinsă.

— Doamne, în niciun caz! Aș fi chemat poliția. Își tamponă ochii cu șervețelul. O tachinau doar, atâta tot, fără nicio implicație fizică. Cum v-am spus, au devenit foarte buni prieteni.

— Cum de au devenit prieteni? întrebă Lena.

— Nici eu nu știu să vă spun. Poate când au terminat școala generală și au intrat la liceu? Știți, atunci se petrece o mare schimbare. Cred că Lacey nu a mai reușit să intre în echipa de majorete și, cumva, a devenit una dintre elevele obișnuite. Știți și dumneavoastră cum sunt copiii. Ei vor să facă parte dintr-un grup. Acum, dacă mă gândesc, chestia cu zahărul a fost probabil ideea lui Lacey.

— A lui Lacey? se miră Lena.

— Da. Totdeauna venea cu chestii de genul ăsta. Ce haine să poarte la școală, unde să se ducă în week-end. Vorbeau cu orele la telefon despre treburi din astea.

— Soră-mea și cu mine făceam la fel, zise Lena, zâmbind. Era cumva vreo implicație religioasă? V-ați dat seama?

— Adică? întrebă Dottie, luată prin surprindere.

— Zahărul, cofeina? Par să fie interdicții de natură religioasă.

— Credeți că…? Dottie se opri. Nu cred că era ceva de natură religioasă. Se simțea foarte bine la biserică. Cred că avea de-a face cu frații Patterson. Mark are și un fel de cazier, pentru furt. Dădu din nou din cap. Nu știam ce să fac. Să-i fi spus să nu se mai vadă cu el? Asta ar fi făcut-o să vrea să petreacă și mai multă vreme împreună.

— Așa se întâmplă în general cu fetele, comentă Lena. Vă mai duceți la biserică, nu-i așa?

— Sigur că da, răspunse Dottie, aprobând din cap. E o mare consolare pentru mine.

— Ați făcut pregătirile necesare? Cred că va fi și o ceremonie religioasă, nu?

— Nu știu… oftă Dottie. Eu doar… Se opri și își suflă din nou nasul. Cred că îi plăcea de pastorul Fine. A venit și la noi acasă să vorbească

cu ea. Și Brad Stephens a venit. El răspunde de adolescenți, din partea bisericii.

— Zău? se miră Lena.

— Da, Brad este foarte activ în comunitate.

— Când a venit pastorul pe la dumneavoastră? După ce Jenny a încetat să mai meargă la biserică?

— Da, zise ea, foarte bucuroasă că-și aducea aminte ceva foarte important, predicatorul a venit la noi după ce ea nu mai fusese la biserică în vreo două duminici.

— Ați auzit cumva ce i-a spus?

— Nu. Erau la Jenny în cameră și am vrut să-i las să discute singuri. Părea că-și aduce aminte de ceva. Pastorul a sunat la o săptămână după aceea și ea mi-a zis să spun că nu-i acasă. Asta era într-o sâmbătă, fiindcă eu eram acasă, și-mi aduc aminte că ea a mai primit vreo două telefoane în ziua aceea și tot eu am răspuns.

— Nu vi s-a părut ciudat?

— Atunci nu… Trebuie să fi fost prin februarie. Mi-aduc aminte că eram cât se poate de mulțumită că nu mai voia să vorbească cu Mark.

— Să se fi certat cu el?

Dottie sălță din umeri.

— Tot ce știu este că a zis că nu mai poate să-l sufere. Că-l urăște. A trecut de la faza în care-și petrecea cea mai mare parte a timpului cu el la cea în care nu mai putea să-l vadă în ochi.

— Așa cum urăsc fetele câte un băiat care nu le răspunde la sentimente?

Dottie se lăsă pe spătarul scaunului, uitându-se la Lena cu asprime, pentru acel comentariu. Până la urmă, înțelesese că scopul interogatoriului era să stabilească gradul de vinovăție al lui Jenny, nu să-i apere reputația.

Lena reformulă întrebarea.

— Îl ura pe Mark fiindcă nu voia să iasă cu ea?

— Nu, răspunse Dottie supărată, accentul ei devenind și mai puternic. Bineînțeles că nu!

— Sunteți sigură?

— Cam pe vremea aceea a fost arestat și el, explică ea, evident satisfăcută că poate să-l pună pe Mark într-o lumină nefavorabilă. Pentru agresiune. A agresat-o pe soră-sa.

Jeffrey trase o înjurătură, fiindcă uitase să verifice acest lucru. Ridică receptorul și formă interiorul Marlei.

— Da, răspunse fata.

— Te rog să-mi cauți o fișă, zise încet, Mark Patterson.

— Puștiul de aseară?

— Da.

— Ca și făcut, zise, închizând telefonul.

În momentul în care Jeffrey își îndreptă din nou atenția asupra camerei de interogatoriu atmosfera se schimbase dramatic. Dottie Weaver ședea pe scaun și avea maxilarele încordate de furie.

— Ați vrea să vă dau ceva de băut? o întreba Lena.

— Nu, mulțumesc.

— Știați că fiica dumneavoastră a avut o fractură la brat anul trecut?

Dottie părea surprinsă.

— A venit la dumneavoastră fără mine? o întrebă ea pe Sara.

— Nu, răspunse doctorița, fără să dea alte detalii.

Părea iritată, dar nu din cauza lui Dottie Weaver. Lena continuă.

— Fiica dumneavoastră era interesată cumva de cultura africană sau de vreo cultură orientală?

Dottie clătină din cap, fără să înțeleagă.

— Sigur că nu. De ce? Ce rost au toate întrebările astea?

— Dottie, nu vrei să faci o pauză? interveni Sara.

Lena se foi pe scaun, dar continuă s-o interogheze.

— Doamnă Weaver, fiica dumneavoastră mai avea și o fractură cauzată de presiune, în regiunea

pelvisului. Știați asta?

Dottie își mișcă buzele fără să rostească vreun cuvânt.

— Probabil a fost violată, spuse Lena. Făcu o pauză, apoi, fără nicio emoție, adăugă: cu brutalitate.

— Eu… nu… Dottie se uită spre Sara, apoi se întoarse spre Lena… Nu înțeleg.

— Dar despre cicatricile de pe brațe și de pe picioare știți? Ce s-a întâmplat? De ce se tăia fiica dumneavoastră?

— Se tăia? întrebă Dottie. Despre ce vorbiți?

— Erau tot felul de tăieturi, pe tot corpul. Automutilare, din câte se pare. Vreți să spuneți că habar nu aveați ce se întâmplă?

— Era așa de secretoasă… răspunse Dottie. Se îmbrăca mereu în pantaloni, tricouri cu mâneci lungi… Niciodată nu…

— Știți cumva să fi avut vreo operație în ultimele șase luni? o întrerupse Lena.

— Operație? repetă Dottie. Despre ce e vorba? Despre ce vorbiți?

— Nu operație, interveni Sara, punând mâna pe umărul lui Dottie. Când am examinat-o pe Jenny…

Lena deschise dosarul, scoase o fotografie și o aruncă peste masă spre Dottie, apoi scoase o alta. Din poziția în care stătea, Jeffrey nu-și dădea seama ce fotografii erau, dar, după expresia lui Dottie, înțelese la ce se uita femeia.

— Oh, Doamne, Dumnezeule! Fata mea! exclamă ea și își duse mâna la gură.

— Lena! o avertiză Sara, acoperind fotografiile cu mâna.

Încercă să le îndepărteze, dar Dottie o opri. Înainte ca Sara să renunțe, se luptară timp de câteva secunde pentru fotografii.

— Ce? Ce… se bâlbâi Dottie. Luă cu o mână tremurândă o fotografie și o apropie de ochi.

Lena nu părea deloc emoționată și ședea pe scaun cu brațele la piept. De fapt, se întoarse de-a

dreptul spre peretele-oglindă, spre Jeffrey, și ridică din sprâncene, în semn de triumf. Sara puse mâna pe spatele lui Dottie.

— Dă-mi-o mie, te rog, spuse, încercând să-i ia fotografia.

— Doamne, Dumnezeule, zise femeia plângând în hohote. Fetița mea, cine i-o fi făcut acest lucru fetiței mele!?

Jeffrey își dădu seama cât era de furioasă Sara, din felul în care se uita la Lena. Lena dădu însă din umeri ca și când ar fi zis: „La ce altceva te așteptai?”

— O, Doamne! O, Doamne!! ieșeau nedeslușit cuvintele lui Dottie, apoi se opri brusc. Corpul i se înmuie și Sara o prinse, ca să nu se lovească, pentru că leșină.

•

Jeffrey stătea în holul din fața camerei de interogatoriu și discuta cu Lena:

— Trebuie să mergem să vorbim cu puștiul Patterson, imediat, zise Jeffrey. Sara poate să facă singură raportul autopsiei.

Lena se uită peste umărul lui, spre ușa din spate. Sara o condusese pe Dottie până la mașină, asigurându-se că femeia își revenise, dar nu înainte de a-i fi aruncat o privire de avertizare Lenei.

— Marla îi caută adresa, spuse Jeffrey. S-ar putea să fie ceva mai mult decât ne așteptam. Sper să o găsim și pe soră-sa acasă.

Lena dădu din cap și-și încrucișă brațele.

— Vrei să mă ocup eu de soră-sa și tu de Mark?

— Să vedem cum merge, răspunse Jeffrey. Vreau să-l văd și pe pastor.

În ochii Lenei sclipi ceva.

— Este predicatorul de la biserica mea, spuse ea. Adică, vreau să spun, nu de la biserica mea, ci de la biserica unde se duce Hank și unde uneori merg și eu cu el. Ca să fac și eu ceva, nu sunt foarte religioasă.

— Da, răspunse Jeffrey, puțin uimit că ea îi dăduse această informație de bunăvoie. Era cea mai lungă conversație pe care o avea cu Lena, de când fusese agresată. Se gândi că poate-i face bine să se implice în caz și se bucură. Am să-l rechem pe Brad la secție, spuse. Vreau să vorbesc cu el imediat și să văd ce spune despre Fine.

— Crezi că Fine este unul dintre cei implicați în povestea lui Jenny?

Jeffrey își băgă mâinile în buzunare. Nu își putea imagina pe cineva care să-i facă rău unui copil, dar realitatea era evidentă. Cineva abuzase de ea.

— Trebuie să aflăm dacă Fine a fost în tabăra aceea de Crăciun.

— Poate că aș putea…

Lena se opri brusc, pentru că ușa din spatele ei se deschise cu zgomot. Jeffrey se întoarse exact în momentul în care Sara o închidea în urma ei. Din felul în care mergea își dădu seama că era furioasă foc. Încă de la vreo cinci metri de ei, Sara întrebă:

— Ce-ai făcut acolo? Cum ai fost în stare să te porți așa cu femeia aceea?

Lena își lipi brațele de corp și Jeffrey o văzu strângând pumnii pe măsură ce Sara se apropia de ei. Se îndepărtă și se propti cu spatele de perete. Își ținea pumnii încleștați, dar vocea îi era sigură când răspunse:

— Îmi făceam treaba.

— Treaba? strigă Sara, oprindu-se în fața Lenei. Sara era cu vreo cincisprezece centimetri mai înaltă decât Lena și folosea asta avantajul ei. Este treaba ta să torturezi o femeie care și-a pierdut copilul? Este treaba ta să-i arăți pozele alea? accentuă Sara ultimele cuvinte. Cum ai fost în stare să-i faci lucrul ăsta, Lena? Cum ai fost în stare să-i arăți pozele, ca în minte ele să rămână ultima amintire despre fiica ei?

— Sara! strigă Jeffrey, tocmai când ea se aplecă și-i șopti Lenei ceva la ureche. El nu auzi

cuvintele, dar reacția Lenei fu imediată. Umerii îi căzură și întreaga ei ținută îi amintea lui Jeffrey de o pisică prinsă de ceafă. Sara observă acest lucru și-și dădu imediat seama că greșise. Își puse mâna la gură ca și când ar fi vrut să oprească vorbele.

— Îmi pare rău, din suflet îmi pare rău. Iartă-mă!

Lena își drese vocea, uitându-se în pământ.

— E în regulă, zise, deși în mod evident nu era.

Sara trebuie să-și fi dat seama de faptul că apropierea ei o deranja pe Lena, deoarece făcu un pas înapoi.

— Lena, te rog să mă scuzi! N-aveam niciun drept să spun ce-am spus!

Lena ridică mâna și-o opri. Inspiră adânc și își opri respirația.

— Sunt în mașină, te aștept acolo, spuse, adresându-i-se lui Jeffrey.

— Bine, bine, răspunse el. Căută cheile și i le întinse, dar femeia nu se apropie să le ia. Întinse brațul cu palma în sus, așteptând ca Jeffrey să i le pună în palmă.

— Bine, spuse Lena apucând cheile. Nu se mai uită nici la Jeffrey, nici la Sara, continuând să privească în pământ și părăsi holul. Avea o ținută umilă și aerul unui om învins. Oricare au fost vorbele pe care i le spusese Sara, acestea o răniseră până în adâncul sufletului. Jeffrey se întoarse spre ea, neînțelegând ce se întâmplase sau de ce.

— Ce dracu' i-ai spus, Sara?

Sara scutură din cap și își duse mâna la ochi.

— Of, Jeff! Ceva cu totul greșit. Total nepotrivit!

Capitolul 7

Lena stătea în Lincolnul lui Jeffrey, cu corpul întins ca o coardă. Respira greu și se simțea ușor amețită, de parcă îi venea să leșine. Transpira și nu

doar din cauza faptului că era închisă într-o mașină supraîncinsă. Avea corpul tensionat, ca și când ar fi fost cuplată la un sistem electric.

— Nenorocita, zise ea, gândindu-se la Sara Linton, nenorocita! Nenorocită idioată! repetă, ca și când repetarea acestui cuvânt ar fi putut să șteargă ceea ce-i spusese femeia.

Cuvintele Sarei îi răsunau încă în minte: *Acum știi cum e când faci rău cuiva*, dar Lena știa ce voise să spună de fapt: *Acum știi ce înseamnă să violezi pe cineva*.

— Fir'ar a dracului! strigă Lena cât putu de tare, încercând să acopere vocea din mintea ei.

Lovi cu palma în bord, înjurând-o pe Sara Linton, înjurând meseria pe care o făcea. Acolo, în camera de interogatoriu, interogând-o pe Dottie Weaver, pentru prima oară după multă vreme, Lena începuse să se simtă din nou ca un om, iar Sara îi furase totul cu o singură frază!

— Fir'ar a dracului! strigă Lena cu vocea răgușită de efort. Îi venea să plângă, dar nu mai avea lacrimi, ci doar o furie fără margini. Fiecare mușchi din corp îi era încordat și avea impresia că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să ridice o mașină și s-o arunce cât colo. Gata, oprește-te! Oprește-te! își spuse, încercând să se liniștească. Trebuia să se liniștească până la venirea lui Jeffrey, fiindcă acesta i-ar fi spus Sarei – că doar era amanta lui, ce dracu' – și Lena n-ar fi vrut în niciun chip ca Sara Linton să știe cât de adânc o răniseră vorbele ei.

Lena rânji, gândindu-se la scuzele jalnice ale Sarei, de parcă ar mai fi contat! Sara spusese exact ceea ce vrusese să spună. Singurul motiv pentru care-și ceruse scuze era că se simțea prost, fiindcă rostise cuvintele cu voce tare. În afară de faptul că era o nenorocită, era și o lașă. Inspiră adânc, încercând să-și revină. E OK, își spuse Lena, nu contează, nimic nu contează.

După câteva minute se simți mai bine. Inima nu-i mai bătea atât de tare și nu mai avea ghemul

acela în stomac. Își tot spunea că trebuie să fie tare, că trecuse prin lucruri mai rele decât ăsta și supraviețuise. Nu conta ceea ce gândea Sara Linton în această încurcătură de lucruri. Ceea ce conta cu adevărat era ca Lena să-și facă treaba cum se cuvine și ea își făcuse meseria. Obținuseră câteva indicii importante, pe care le puteau urma, un lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă Sara Linton ar fi condus interogatoriul.

Lena se uită la ceas și, surprinsă, privi și a doua oară. Nu-și dăduse seama cum a trecut timpul. Probabil că Hank se întreba ce o reține. Nu mai exista nicio șansă să-l poată însoți la biserică. Mașina lui Jeffrey era dotată cu un telefon mobil montat pe o consolă. Lena se aplecă și porni motorul pentru ca telefonul să intre în funcțiune. Porni aerul condiționat și dădu puțin drumul la geam, să iasă căldura din mașină. Trecu ceva vreme până ce telefonul deveni utilizabil. Se uită spre sediul poliției, de data aceasta pentru a se asigura că Jeffrey nu vine încă.

Hank ridică telefonul de la primul țârâit.

— *Alo*!

— Eu sunt, spuse ea.

La capătul celălalt se făcu liniște și-și dădu seama că glasul ei suna ciudat. Exista ceva aspru în vocea ei, iar agresivitatea care însoțise confruntarea cu Sara era încă prezentă. Din fericire, Hank n-o întrebă ce nu este în regulă.

— N-am să pot veni cu tine la biserică.

— *O*! zise el, dar nu continuă.

— Trebuie să-l însoțesc pe Jeffrey la un interogatoriu, continuă, deși nu-i era datoare cu nicio explicație lui Hank Norton. Probabil că va dura mai mult și va trebui să te duci fără mine. Ultima propoziție o rosti cu o voce scăzută, gândindu-se că se va întoarce acasă și va fi cu totul singură.

— *Lee*? întrebă Hank, simțindu-i în mod evident teama. *Aș putea să rămân acasă dacă vrei, adică*

numai până te întorci tu.

— Hai, nu fi prost, spuse ea, conștientă că tonul ei era departe de a fi convingător. Doar nu sunt copil.

— *Poți să vii după aceea*, spuse Hank, cu ezitare în voce. *Adică, vreau să spun că poți să vii când cântă corul*.

Lena simți un gol în stomac, aducându-și aminte de concert. La ora la care s-ar fi întors Hank acasă, ar fi fost deja noapte. Casa i s-ar fi părut cuprinsă de întuneric, indiferent câte lumini ar fi aprins ea!

— *Trebuie să mă scol devreme, să mă duc să văd ce e cu barul*, zise Hank. *Aș putea să vin acasă direct după ce se termină slujba*.

— Hank, zise Lena, încercând să se stăpânească. Ascultă-mă! Du-te la concertul acela afurisit! N-am nevoie să stai să mă păzești tot timpul. Pe cuvântul meu, dă-o dracului de treabă!

Când Jeffrey ieși din clădirea secției de poliție, o rază de soare se reflectă în geamul ușii de intrare a clădirii. Marla Simms era în spatele lui, întinzându-i un dosar.

— *Ești sigură*? o întrebă Hank

— Da, răspunse ea, înainte de a se mai putea gândi. Ascultă, trebuie să închid, ne vedem când vii acasă.

Închise telefonul înainte ca Hank să-i răspundă.

— Doamne, zise Jeffrey, urcându-se în mașină. Ai dat drumul la aerul condiționat? întrebă el, aruncând-i lui Jenny dosarul pe care i-l dăduse Marla.

— Da, zise Lena, schimbându-și locul în momentul în care el se așeză la volan. Fără să-și dea seama, se îndepărtă de el și se apropie cât putu de mult de ușa din partea pasagerului. Chiar dacă observă acest lucru, Jeffrey nu comentă, ci doar își aruncă haina de la costum pe bancheta din spate.

— Am primit un telefon, zise el preocupat. Mama a avut un accident, diseară trebuie să plec în Alabama.

— Acum? întrebă Lena, punând mâna pe clanța ușii și gândindu-se că ar putea încă să-l sune pe Hank din mașina ei și să-i spună s-o aștepte.

— Nu, răspunse Jeffrey, uitându-se insistent la mâna ei. Diseară.

— Bine, zise, ținând mâna pe clanța ușii, ca și când și-ar fi sprijinit-o doar.

— E foarte neplăcut că trebuie să plec în mijlocul unei situații ca asta. S-ar putea ca Mark Patterson să lămurească lucrurile.

— Adică, ce vrei să zici? Ca și cum fi fost o ceartă între îndrăgostiți sau ceva de genul ăsta? întrebă Lena.

— Poate că ne-ar putea spune care erau celelalte fete. Cine era mama copilului ucis.

Lena dădu din cap, dar era foarte puțin convinsă de acest lucru.

— Am vorbit cu Brad. Pastorul Fine nu a fost în tabăra de schi. Jeffrey se încruntă. Am să-l sun din nou pe Brad după ce vorbim cu Mark și vedem dacă putem să-l facem să-și aducă aminte de ceva. Făcu o pauză. Sunt convins că Brad ne-ar fi spus, dacă s-ar fi întâmplat ceva rău.

— Și eu, fu de acord Lena, Brad e genul de polițist care ar amenda-o și pe maică-sa dacă ar trece strada neregulamentar.

— Mâine la prima oră vreau ca tu și Brad să vorbiți cu profesorii lui Jenny Weaver și să aflați ce fel de copil era. Poate că aflați dacă exista cineva cu care își petrecea timpul. Și, de asemenea, să vorbiți cu celelalte fete care au fost în tabără cu Jenny și cu Lacey. Probabil că toate sunt de la aceeași școală.

— Bine.

— Nu pot în niciun chip să evit plecarea în Alabama, altfel m-aș fi ocupat eu de asta.

— Evident, răspunse Lena, întrebându-se de ce se tot scuza Jeffrey. De fapt, toată situația era răspunderea lui. Pe de altă parte, Jeffrey nu avea multe lucruri de făcut în acest caz, până una-alta.

În afară de situația în care Mark le-ar fi indicat precis pe cineva anume, nu prea aveau ce să facă.

— Vreau să vorbiți cu pastorul Fine de îndată ce se poate, continuă Jeffrey. Se uită la ceas. Mâine dimineață. Ia-l cu tine pe Frank, pentru această discuție, nu pe Brad.

— Bine, repetă ea.

— Ai spus că-l cunoști pe preot, își aminti Jeffrey, băgând mașina în marșarier. Crezi că ar putea fi implicat în povestea asta?

— În povestea asta? reacționă Lena, și apoi își aminti de ce se aflau acolo. Nu, răspunse ea. Nu e un tip rău, pur și simplu nu suntem pe aceeași lungime de undă.

Jeffrey o privi ca și când i-ar fi confirmat că ea nu este pe aceeași lungime de undă cu nimeni.

— De fapt, trebuie să mă întâlnesc și eu cu el, mâine seară, continuă Lena.

— Să te întâlnești cu el?

Lena se uită la bordul mașinii.

— Cum mi-ai spus tu mai înainte. Ceea ce voiai să fac, îi reaminti ea, dar el nu înțelese. Adică să vorbesc cu cineva despre problema mea.

— Păi, poate că nu tu ar trebui să…

— Nu, insistă ea, vreau să fac lucrul ăsta. Zâmbi, dar zâmbi fals, chiar și ea își dădu seama. Am să-l surprind, nu-i așa? El o să creadă că sunt acolo pentru o ședință de consiliere sau, mă rog, cum vrei să-i spui și, pe de altă parte, am să-l întreb despre Jenny și cei din familia Patterson.

Jeffrey se încruntă, întoarse mașina și ieși din parcare.

— Nu-mi prea place chestia asta.

— Totdeauna ne-ai spus că momentul cel mai bun ca să interoghezi pe cineva este atunci când îl prinzi cu garda lăsată, îi reaminti ea, încercând să nu i se audă disperarea din voce. Pe de altă parte, Hank este cel care mi-a aranjat această întâlnire. Nu este ca și când m-aș duce la el din proprie inițiativă să vorbesc despre… Lena încerca să

găsească un cuvânt, dar nu găsea niciunul care să-i convină. În niciun caz, nu aș fi vorbit cu el, înțelegi? E un tip ciudat. Nu am încredere în el!

— De ce?

— Nu am încredere în el pur și simplu! Am așa un sentiment neplăcut în legătură cu el.

— Crezi cumva că el ar fi putut să facă treaba asta?

Femeia dădu din umeri, încercând să găsească o modalitate de a încheia această conversație. În ce termeni să-i explice lui Jeffrey că motivul principal pentru care ea nu-l plăcea pe Dave Fine, motivul principal pentru care ea nu avea încredere în el era faptul că e pastor? Jeffrey era la fel de obtuz ca și Hank. Cum de nu putea cineva să facă legătura între faptul că fusese atacată de un fanatic religios și refuzul Lenei de a vorbi cu un preot? Nu putea înțelege acest lucru.

— Nu știu, zise fata, poate că are de-a face cu povestea asta.

Minciuna păru să clatine puțin îndoiala lui Jeffrey.

— Dar să-l iei pe Frank cu tine.

— Bine.

— Ține minte că nu e vorba de un interogatoriu. Încercați doar să aflați dacă știe ceva. Nu vă apucați să-l supărați fără motiv.

— Da, bine.

— Și caută pe altcineva cu care să faci terapie. Asta a fost o condiție, Lena. Singurul motiv pentru care te las să te întorci așa de repede la lucru este fiindcă mi-ai promis că vei accepta să vorbești cu cineva despre ceea ce ți s-a întâmplat.

— Da, zise ea. Am să vorbesc cu altcineva. Îți promit! Numaidecât!

Jeffrey se uită atent la ea, încercând să vadă cât era de serioasă în această privință. Glasul îi păru destul de obișnuit, banal, când schimbă subiectul și-l întrebă:

— E bine? Mama ta e bine?

— Da, răspunse el. Tu?

Ea se străduia ca răspunsul să nu sune fals.

— Da, da, e în ordine.

— Chestia aia cu Sara…

— Sunt bine, îl asigură ea din nou, cu o voce care i-ar fi închis gura lui Hank în două secunde. Jeffrey, bineînțeles, nu era Hank Norton.

— Ești sigură? insistă el.

— Da, sunt sigură. Apoi, ca s-o dovedească, îl întrebă: Ce a însemnat chestia aceea din interviu? Doamna doctor a părut surprinsă când mama fetei a menționat-o pe Lacey Patterson.

— Lacey e o pacientă de-a Sarei, îi spuse Jeffrey. Apoi adăugă, ca pentru sine: Știi ce sentimente are Sara față de copii.

Lena nu știa ce credea Sara despre copii și își coborî ochii pe dosar, fără să-i răspundă lui Jeffrey. Pe dosar era scris numele lui Mark Patterson. Îl răsfoi puțin, să-și dea seama despre ce este vorba. Pe prima pagină erau numele și adresa.

— Locuiesc în Morningside? întrebă ea, referindu-se la o zonă sordidă din Madison.

— Da, am impresia că este un parc de rulote, zona care are un semn ce reprezintă o copertină verde.

— Kudzu Arms, zise Lena. Ea și cu Brad fuseseră chemați în acea zonă a orașului de câteva ori în ultimele luni. Cu cât era vremea mai încinsă, cu atât se încingeau și spiritele.

— Ce are la dosar? întrebă Jeffrey, pentru a pune puțin lucrurile în mișcare.

— Două intrări prin efracție, când avea zece ani, spuse Lena după ce mai dădu câteva pagini. Amândouă în Kudzu Arms. Mai recent, și-a bătut sora destul de rău. Ne-a chemat tatăl lui, ne-am dus acolo, dar n-au depus plângere. Încetă să mai citească și completă. Noi, adică Deacon și Percy, spuse ea referindu-se la cei doi polițiști de patrulă. Ei s-au ocupat de treaba asta, nu eu și Brad.

Jeffrey își scărpină bărbia de parcă s-ar fi gândit la ceva.

— Nici nu-mi aduc aminte când s-a întâmplat.

— La foarte scurtă vreme după Ziua Recunoștinței, spuse Lena. Apoi, odată, prin preajma Crăciunului, Deacon și Percy au fost chemați din nou. Tatăl a sunat și i-a chemat în mod special pe cei doi. Se uită prin raportul lui Deacon. De data asta s-a depus plângere și l-au dus pe băiat la arest pentru vreo două zile. Mark urma să facă niște ședințe de consiliere pentru controlarea furiei, ca să nu facă închisoare. Râse cu amărăciune. Avocatul a fost Buddy Conford.

— Buddy nu-i chiar așa de rău, zise Jeffrey.

Lena închise dosarul și se uită la el cu o privire uimită.

— E o târâtură, îi eliberează pe drogați și pe asasini și noi muncim degeaba!

— El își face treaba lui, noi ne-o facem pe-a noastră.

— Și treaba lui o dă dracului pe-a noastră.

— O să vrea să vorbească cu voi și despre cazul Weaver, despre împușcătură…, spuse Jeffrey dând din cap.

Lena scoase din nou un sunet care semăna a râs.

— E în slujba lui Dottie Weaver?

— A primăriei, zise el. Cred că face treaba asta ca o favoare pentru primar, dădu Jeffrey din umeri. Mă rog, încercați să rezolvați cu el, spuneți-i ce s-a întâmplat.

— A fost o situație foarte clară, îi răspunse Lena. Dacă la ora actuală era sigură de ceva, era că Jeffrey nu avusese încotro. Brad va susține același lucru.

Jeffrey rămase tăcut și părea să fi renunțat la subiect, dar după câteva minute trase mașina la marginea drumului. Lena avu senzația unui *déjà vu* și stomacul i se ridică în gât, gândindu-se la momentul din dimineața acelei zile, când, cu Hank în mașină, se făcuse de râs. În prezența lui Jeffrey

nu ar fi avut aceeași problemă. Își permitea să fie mai puternică în preajma lui, fiindcă acesta nu o vedea așa cum o vedea Hank. Hank încă o considera pe Lena o adolescentă, fiindcă el o cunoscuse bine doar la vârsta aceea. Lena așteptă până ce Jeffrey opri mașina și se întoarse spre ea. Simți cum i se ridică părul pe ceafă și avu senzația că o să aibă necazuri.

— Între noi doi…, spuse Jeffrey și apoi se opri. Așteptă până când ea îl privi în ochi. Între noi doi fie vorba…, repetă.

— Da…, răspunse Lena, neplăcându-i tonul foarte serios cu care vorbea. Stomacul i se strânse, dându-și seama că o să-i spună ceva în legătură cu Sara.

— Focul de armă, o surprinse Jeffrey.

Ea îi făcu semn din cap, să continue.

— Când am tras în Jenny Weaver, spuse el, ca și când ar fi fost nevoie să precizeze.

Își dădu seama cât era de afectat. Pentru prima dată își dădu seama ce înseamnă să te citească cineva ca pe o carte deschisă. Văzu în ochii lui Jeffrey o durere pe care nu se așteptase niciodată s-o vadă acolo.

— Spune-mi adevărul, continuă, cu voce parcă rugătoare. Ai fost acolo, ai văzut ce s-a întâmplat.

— Așa e, răspunse ea, simțind nevoia să-i vină în întâmpinare.

— Spune-mi, continuă, de data aceasta rugându-se de ea în mod evident.

Lena simți un fel de presiune în disperarea lui. Jeffrey avea nevoie de ceva de la ea. Jeffrey Tolliver, care o văzuse goală, răstignită de podea, rănită, însângerată, avea nevoie de ceva din partea ei! Lăsă să treacă un moment, savurând puterea mai mult decât oricând.

— Da, spuse ea în sfârșit, deși nu cu multă convingere.

El continuă să se uite la ea și femeia își dădu seama de îndoiala din ochii lui. Timp de o clipă,

avu senzația că va izbucni în lacrimi.

— A fost o situație foarte clară, spuse ea.

Jeffrey o privea ca și când ar fi vrut să-i citească gândurile. Lena își dădu seama că vocea ei nu transmisese încredere și că lui nu-i scăpase acest detaliu. Știa, de asemenea, că ea nu făcuse niciun efort să-i dea dreptate. Răspunsul ei fusese în mod voit ambiguu. Lena nu-și dădea seama de ce făcuse acest lucru, dar simți un moment de exaltare pe care nu-l simțise de foarte multă vreme. Jeffrey băgă în marșarier și porni la drum.

•

Districtul Grant era format din trei orașe: Heartsdale, Madison și Avondale. La fel ca Avondale, Madison era o zonă mai săracă decât Heartsdale și avea mai multe parcuri pentru rulote, deoarece felul acesta de locuințe era mai ieftin. Asta nu însemna neapărat că acei care trăiau în rulote erau locuitori de mâna a doua.

Existau și parcuri de rulote de bună calitate, dotate cu centre comunitare, cu piscine și cu supraveghere, așa cum erau și unele unde domneau violența domestică și bătăile în cârciumi. Kudzu Arms făcea parte din a doua categorie. Doar cu mare efort se putea numi cartier. Rulotele, în diverse stadii de decrepitudine, erau dispuse sub formă de evantai, începând de la un drum nepietruit. Câțiva locatari încercaseră să-și facă grădini, dar fără niciun rost. Chiar și fără secetă, care îi obligase pe toți locuitorii Georgiei să facă economie de apă, căldura ar fi ucis florile. Căldura ucidea destui oameni, plantele n-aveau nicio șansă.

— Deprimant, remarcă Jeffrey, bătând cu degetele în volan.

Era un gest de nervozitate pe care Lena nu-l văzuse niciodată din partea lui.

Se simțea extrem de vinovată. Ar fi trebuit să fie mult mai categorică în privința împușcăturii. Ar fi trebuit să se uite în ochii lui și să-i spună adevărul: faptul că adolescenta nu ar fi putut fi oprită în

niciun fel. Lena nu știa ce să facă să amelioreze situația. O mie de confirmări categorice n-ar putea să mai șteargă reticența ei inițială și impactul pe care aceasta îl avusese. Ce-o fi fost în capul ei?

— Ce adresă? întrebă Jeffrey.

Lena se uită prin dosar, urmărind cu degetul.

— Numărul 33, zise, uitându-se la rulote. Astea sunt cu doi.

— Bine. Jeffrey privi peste umăr, pe partea cealaltă a drumului. Uite acolo!

Lena se întoarse exact în momentul în care mașina cotea. O locuință mobilă mare, probabil dublă față de celelalte, apăru pe partea opusă a drumului. Spre deosebire de cele de vizavi, această rulotă părea mai mult o casă. Exista ceva care aducea a grădină în partea din față și un simulacru de fundație din ciment. Cineva încercase să vopsească în negru betonul, ca să pună în valoare albul rulotei, iar în față exista chiar și un fel de punte care servea ca verandă. Într-o parte era un camion, iar lângă el o semiremorcă diesel.

— E șofer de camioane? întrebă Jeffrey.

Lena urmări cu degetul detaliile din dosar.

— Da, de camioane mari. Probabil că este și proprietarul camionului.

— Se pare că face ceva bani.

— Cred că da, dacă ai propriul camion, îi răspunse Lena, continuând să se uite prin dosarul lui Mark Patterson. Stai! zise. Familia Patterson este proprietara parcului Kudzu. Când l-a scos pe Mark pe cauțiune, a garantat cu proprietatea aceasta.

Jeffrey parcă în fața rulotei Patterson.

— Dar nu prea are grijă de el, spuse. De parc, vreau să zic.

— Nu, fu de acord Lena, uitându-se din nou peste drum.

Casa Patterson era într-un contrast evident cu celelalte rulote din Kudzu Arms. Se întreba ce putea să spună acest lucru despre capul familiei,

care era foarte mândru de propria locuință, dar care îi lăsa pe ceilalți, la mai puțin de cincisprezece metri de el, să locuiască într-o asemenea mizerie. E adevărat că nu era responsabilitatea familiei Patterson să-i ajute pe ceilalți, dar Lena credea că un om ar trebui să-și aleagă vecinii cu ceva mai multă grijă, mai ales când în casă sunt și doi copii.

— Teddy, îi spuse Lena lui Jeffrey, așa îl cheamă pe tată.

— Marla a găsit dosarul lui la poliție, îi spuse Jeffrey. A fost reținut de câteva ori pentru ultraj, dar asta acum vreo zece ani. A făcut și ceva pușcărie la un moment dat.

— Așchia nu sare departe de trunchi.

Un bărbat de statură impresionantă ieși din rulotă chiar în momentul în care Jeffrey și Lena parcau. Lena presupuse că era Teddy Patterson și simți un scurt moment de panică din cauza faptului că era un om atât de puternic, fizic. Era mai înalt decât Jeffrey cu vreo cinci centimetri și cu cel puțin cincisprezece kilograme mai corpolent. Patterson arăta de parcă ar fi putut să-i înșface pe amândoi într-o mână și să-i arunce peste drum. Lena se simți furioasă, chiar și pentru faptul că remarcase proporțiile acestuia. Înainte de a i se fi întâmplat ce i se întâmplase, avea senzația că ar fi putut să se pună cu oricine. Era o femeie robustă, cu mușchii bine dezvoltați de la sală și întotdeauna fusese în stare să ducă la bun sfârșit tot ceea ce-și propunea. Acum își pierduse această încredere și doar vederea lui Patterson o făcu să simtă un fior de gheață, deși bărbatul nu făcuse altceva decât să-și șteargă mâinile de un prosop murdar.

— V-ați rătăcit? întrebă bărbatul.

Dacă te uitai la el îți dădeai seama de ceva ce toți polițiștii pricepeau. Teddy Patterson era un fost pușcăriaș. Tatuajele de pe brațe, mai mult niște scrijelituri, erau specifice închisorilor. Lena și

Jeffrey se uitară unul la celălalt, ceea ce nu-i scăpă lui Patterson.

— Domnul Patterson? întrebă Jeffrey, scoțându-și insigna. Jeffrey Tolliver, poliția din Grant.

— Știu cine sunteți, îi răspunse Patterson, băgându-și prosopul într-un buzunar.

Lena văzu că prosopul era murdar de grăsime. Observă, de asemenea, că Patterson nici nu o băgase în seamă. Deschise gura să vorbească, ca să-i atragă atenția că e și ea acolo, dar nu reuși să rostească niciun cuvânt. Gândul la disprețul pe care el i-l arăta o făcea să transpire abundent.

— Ea e detectiv Lena Adams, spuse Jeffrey. Dacă observase cumva că ei îi e teamă, nu făcu niciun comentariu. Suntem aici ca să vorbim cu Mark în legătură cu ce s-a întâmplat aseară.

— Bine, răspunse Patterson, rostind vorbele repede, așa cum le rosteau cei din Madison.

Le întoarse spatele și se îndreptă spre casă. Se opri în pragul ușii, înghesuindu-l pe Jeffrey intenționat când intră în casă, iar Lena își dădu seama că bărbatul era cu mult mai înalt decât crezuse ea. Nu era sigură, dar i se păru că Patterson face în așa fel încât să micșoreze spațiul dintre el și tocul ușii în momentul în care fu rândul ei să intre. Se răsuci ușor, să nu fie obligată să-l atingă, dar chiar și așa Lena putu să-și dea seama, din zâmbetul de pe fața lui, că știa că o intimidase. Se ura pentru că era atât de transparentă privirilor lui.

— Vă rog să luați loc, îi invită Patterson, arătând spre canapea.

Nici Jeffrey, nici Lena nu acceptară invitația. Patterson își încrucișă brațele peste pieptul ca un butoi și Lena observă că mai erau doar câțiva centimetri între capul lui și tavanul trailerului. Camera era mare, dar Patterson umplea spațiul cu prezența lui.

Lena privi de jur împrejur, încercând să se comporte ca un polițist și nu ca o fetiță speriată.

Locul era ordonat și curat, cu totul altfel de cum și l-ar fi imaginat dacă l-ar fi întâlnit pe Teddy Patterson undeva într-un bar. Camera în care se aflau era lungă, cu un cămin de dimensiuni mijlocii și un televizor cu ecran mare. La capătul ei se aflau bucătăria și un hol care ducea spre restul rulotei. În aer se simțea un miros floral, probabil de la un odorizant din acelea care se bagă în priză. Livingul avea un aspect oarecum feminin, pereții erau zugrăviți în roz, iar cele două canapele și cele două scaune, învelite într-o pânză de culoare albastru-deschis cu dungi roz. Pe canapea se afla o pătură al cărei model întregea decorul. Pe măsuța de cafea era un bol cu flori proaspăt tăiate, înconjurat de reviste pentru femei. Pe pereți erau câteva tablouri frumos înrămate, iar mobila părea nouă. Covorul, de asemenea, fusese proaspăt aspirat și Lena putu să recunoască urmele pașilor lui Patterson pe suprafața lui moale.

— Trebuie să vorbim cu Mark despre ceea ce s-a întâmplat aseară, îi spuse Jeffrey lui Patterson, în timp ce Lena continua să se uite prin cameră.

Femeia se opri, văzând un tablou cu Iisus Hristos atârnat deasupra căminului. Picioarele și mâinile sângerânde erau înfățișate în ipostaza clasică. Jeffrey observă și el tabloul în același timp cu ea, deoarece tocmai se uita la Lena în momentul în care aceasta făcea eforturi să-și întoarcă privirea. El ridică din sprâncene ca și când ar fi întrebat-o dacă totul era în regulă. Lena mai degrabă îl simți decât îl văzu pe Patterson urmărindu-i din ochi. Bineînțeles că o fi auzit și el ce i se întâmplase. Ea nu putea decât să-și imagineze genul de plăcere pe care o resimțea Patterson revăzând în minte detaliile agresiunii ei. Acest lucru îi dădea bărbatului un ascendent asupra ei, care aproape că o sufoca, și se strădui să-l privească direct în ochi. El îi reținu privirea preț de o secundă, apoi și-o mută asupra mâinilor ei. Lena știa ce voia să vadă și se luptă cu impulsul

de a-și vâri mâinile în buzunare. În acel moment, o femeie scundă, cu aspect bolnăvicios, apăru în hol, strigând:

— Teddy, mi-ai adus pastilele? Se opri în momentul în care îi văzu pe Jeffrey și pe Lena și-și duse o mână la gât. Ce s-a întâmplat?

— Poliția, răspunse Patterson, neîndrăznind să înfrunte privirea femeii. Un fel de vină își făcu loc în ochii lui, ca și când soția ar fi putut să ghicească la ce gândise el despre Lena, cu câteva secunde înainte.

— Ei bine, zise ea cu o mutră acră, spuneți-mi ceva ce nu știu.

Era o femeie mică de statură, probabil mai scundă decât Lena, și avea părul blond cu firul subțire și rar, prin care i se vedea pielea capului. Era extrem de slabă, ca supraviețuitorii holocaustului din pozele pe care le văzuse Lena în cărțile de istorie. Cu toate acestea, emana forță și Lena își dădu seama că aceasta era femeia datorită căreia rulota era atât de curată și de bine organizată. Sub aspectul ei bolnăvicios se întrezărea forța unei persoane care știa ce trebuie să facă.

— Știam că veți veni, spuse femeia, așa încât nu sunt surprinsă.

Continua să-și țină mâna la gât și să se joace nervos cu pandantivul aflat pe un lănțișor. Lena își închipui că acesta reprezenta o cruce, dat fiind tabloul cu Iisus de pe perete.

— Doamna Patterson? întrebă Jeffrey.

— Grace, îi răspunse ea, întinzându-i mâna. Jeffrey dădu mâna cu ea și Lena profită de ocazie pentru a-l studia pe Teddy Patterson.

Bărbatul îi urmărea pe cei doi cu o expresie supusă. Umerii îi căzuseră cumva când soția intrase în cameră și prezența lui nu mai părea atât de amenințătoare.

— Vrem să vorbim cu Mark, îi spuse Jeffrey femeii. E acasă?

Grace Patterson se uită îngrijorată la soțul ei.

— De ce nu șezi, draga mea? zise el, apoi, ca și când ar fi trebuit să-i explice acest lucru lui Jeffrey, continuă: În ultima vreme a fost cam bolnavă.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Jeffrey.

Se așeză pe canapea lângă Grace și îi făcu semn și Lenei să se așeze lângă ea. Lena ezită, dar făcu ceea ce i se spuse și se așeză pe unul din scaune. Lumina care străbătea prin fereastră cădea direct pe fața lui Grace Patterson și Lena văzu că era foarte palidă. Sub ochi avea cearcăne negre, adânci, și buzele îi erau de o nuanță albastră-rozalie, nenaturală. Lena își dădu seama că femeia se asorta perfect cu nuanțele camerei.

— Vă mulțumesc că nu l-ați interogat pe Mark aseară, domnule Tolliver, spuse Grace. Era extrem de tulburat.

— E de înțeles că va avea nevoie de ceva timp ca să-și revină după ceea ce s-a întâmplat.

Teddy Patterson fornăi zgomotos la auzul acestor vorbe. Lena nu era surprinsă. Bărbații ca Teddy Patterson nu-și imaginau că oamenii trebuie să-și revină după anumite întâmplări. Semăna cu Lena din acest punct de vedere. Rezolvai problema și mergeai mai departe. Sau cel puțin încercai, dar nu te mai plângeai în legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

— Sora lui e acasă? întrebă Jeffrey. Am vrea să vorbim și cu ea.

— Lacey? întrebă Grace, ducând din nou mâna la lănțișor. Acum este la bunică-sa. Credeam că e mai bine s-o țin departe de toate astea.

— Ea unde era aseară?

— Aici, răspunse Grace, avea grijă de mine. Înghiți și se uită la mâinile care i se odihneau în poală. De obicei n-o rog să stea cu mine, dar am avut o noapte foarte proastă, iar Teddy a trebuit să muncească. Îi zâmbi slab acestuia. Câteodată,

durerile sunt mult prea mari și îmi face bine să-mi știu copiii aproape.

— Dar Mark nu era aici? întrebă Jeffrey, deși acest lucru era mai mult decât evident.

Fața femeii se întunecă.

— Nu, nu era. În ultima vreme a fost destul de greu de stăpânit.

— A plesnit-o pe soră-sa cu ceva vreme în urmă, le răspunse Patterson. Cred că ați văzut din dosar. E un nemernic, băiatul ăsta. Nu te poți aștepta la nimic bun din partea lui.

Grace nu scoase niciun sunet, dar dezaprobarea ei umplu încăperea.

— Îmi cer scuze, zise Patterson. Părea de-a dreptul jenat.

Lena se mira de forța pe care o exercita Grace asupra soțului ei. În decurs de câteva minute îl supusese cu totul.

— Mă duc să-l aduc pe Mark, zise Patterson și părăsi încăperea.

Lena se surprinse pipăindu-și cu limba partea din spate a dinților. Din motive neștiute, nu era în stare să vorbească. Trebuiau puse niște întrebări și Lena știa că Jeffrey ar fi preferat ca acestea să vină din partea ei, dar ea era mult prea preocupată să-și redobândească controlul. Scopul ei imediat era să părăsească rulota și să se îndepărteze de Teddy Patterson, cât mai repede posibil. Adevărul era că, deși Jeffrey se afla lângă ea, iar soția lui Patterson puțin mai încolo, Lena se simțea speriată, mai mult chiar, se simțea amenințată.

Încercă să-și alunge din minte sentimentul de claustrofobie pe care-l simțea. Își mută privirea mai departe, spre bucătărie, care era destul de spațioasă, dar nu mare. Pe pereți era un tapet de hârtie cu căpșuni, iar deasupra mesei din bucătărie atârna un ceas pe care era desenată, de asemenea, o căpșună.

Grace își drese vocea.

— În ultima vreme Mark a avut o perioadă proastă, spuse ea, reluând discuția de unde se oprise. A avut tot timpul probleme la școală.

— Îmi pare rău să aud asta, doamnă Patterson, spuse Jeffrey, îndreptându-și spatele pe canapea, probabil pentru a încerca să stabilească legătura între el și doamna Patterson. Dar ce puteți să-mi spuneți despre Lacey?

— Lacey n-a avut niciodată vreo problemă în viața ei, răspunse Grace. Și ăsta este purul adevăr. Copilul acesta este un adevărat înger.

Jeffrey zâmbi și Lena bănui la ce se gândea el. De obicei îngerii erau cei care comiteau cele mai hidoase crime.

— Se întâlnește cu băieți?

— Are treisprezece ani, spuse Grace în loc de răspuns. Nici măcar nu permitem băieților să o sune acasă.

— Dar nu credeți că ar fi putut să se vadă cu cineva, pe ascuns?

— Nu văd cum, îi răspunse Grace. De la școală se întoarce direct acasă, la ora la care trebuie. De câte ori pleacă, se află în compania prietenelor ei și vine acasă la ora stabilită.

Lena simți că Jeffrey îi căuta privirea, dar se făcu că nu înțelege.

— La ce oră trebuie să fie acasă? întrebă el.

— În zilele de școală n-o lăsăm deloc să iasă. Sâmbăta și duminica, la ora nouă.

— Se întâmplă vreodată să doarmă la prietene de-ale ei?

Grace se uită lung, de parcă exact în momentul acela și-ar fi dat seama că interesul lui Jeffrey față de Lacey era mult mai calculat decât își închipuise. Privirea ei era aceeași cu cea pe care Dottie Weaver i-o trimisese Lenei cu câteva ore în urmă, dar în ochii lui Grace Patterson se putea citi un grad mai mare de amenințare decât se citise în privirea lui Dottie Weaver.

— De ce puneți atâtea întrebări în legătură cu fiica mea? Mark este cel care fusese cât pe ce să fie împușcat aseară de fata aceea.

— Dottie ne-a spus că Lacey și Jenny erau prietene, răspunse Jeffrey.

— Păi…, începu ea ezitând și încercând să se afle cu un pas înaintea a ceea ce credea că va întreba Jeffrey. Da, erau prietene. Apoi s-a întâmplat ceva și au încetat să se mai vadă. Dădu din umeri. Cred că sunt vreo câteva luni de atunci. N-am mai văzut-o pe Jenny de o bună bucată de vreme și știu că nici Lacey nu s-a mai dus pe la ea.

— V-a spus de ce?

— Păi, mi-am imaginat că este vreo prostie copilărească.

— Dar n-ați întrebat-o?

Grace negă.

— E fiica mea, domnule Tolliver, nu prietena mea cea mai bună. Adolescentele au secretele lor. Fosta dumneavoastră soție vă poate confirma acest lucru.

El dădu din cap afirmativ.

— Sara mi-a spus că Lacey e un copil deosebit și extrem de deștept.

— Da, este adevărat, încuviință Grace și păru extrem de mulțumită de complimentele care i se aduceau fiicei ei. Dar nu pot să mă bag dacă ea nu este încă pregătită să vorbească.

— Poate că n-ar avea nimic împotrivă să vorbească despre asta cu altcineva?

— Ce vreți să spuneți, adică?

— Ați avea ceva împotrivă dacă aș vorbi eu cu ea?

Grace se uită din nou foarte atent.

— E minoră. Dacă nu aveți un motiv deosebit, nu puteți să vorbiți cu ea fără permisiunea mea. E clar?

— Nu vrem să vorbim cu ea în calitate de suspect, doamnă Patterson. Vrem să ne facem o idee despre starea de spirit în care se afla Jenny

Weaver și pentru asta nu prea am avea nevoie de permisiunea dumneavoastră.

— V-am spus doar că Lacey nu s-a mai văzut cu Jenny de o bună bucată de vreme, de la Crăciun probabil. Nu cred că știe ceva despre starea de spirit a lui Jenny. Grace zâmbi politicos, dar sec. Nu vreau să-mi interogați fiica, domnule Tolliver…, făcu o pauză. Nici dumneavoastră și nici doamna doctor Linton.

— Dar nu e suspectată de nimic.

— Vreau ca lucrurile să rămână așa, zise ea. Este nevoie să telefonez la școală și să anunț ca fata mea nu are voie să discute cu nimeni, decât în prezența mea sau a tatălui ei?

Jeffrey făcu o pauză, gândindu-se că femeia aceasta știa mai multe despre lege decât crezuse el inițial. Școlile erau deschise față de poliție și, de vreme ce administratorii lor țineau locul părinților în timpul cât copiii erau la școală, ei aveau dreptul să permită interogarea copiilor.

— Nu, nu este necesar.

— Vă dați cuvântul de onoare?

Jeffrey dădu din cap.

— Bine, spuse el, și Lena simți dezamăgirea din vocea lui. Totuși am vrea să discutăm cu ea, spuse Jeffrey. Nu avem nimic împotrivă să fiți de față în timpul interogatoriului.

— Va trebui să vorbesc cu Teddy despre asta, spuse ea, dar putem amândoi să ne imaginăm ce-o să spună. Zâmbi ușor, încercând să pună capăt ostilităților. Știm cam care este atitudinea taților față de fiicele lor.

Jeffrey suspină și încuviință din nou. Lena știa că Teddy Patterson, cu toată aparenta lui supușenie, ar fi riscat mai degrabă s-o supere pe nevastă-sa, decât să-i permită fiicei lui să vorbească cu un polițist. Pușcăriașii nu aveau niciodată încredere în poliție și, deși se eliberase demult din închisoare, Teddy părea să aibă aceeași

atitudine. Spre meritul lui, Jeffrey nu renunță complet.

— În ultima vreme s-a simțit bine? întrebă.

— Lacey? se miră Grace, evident surprinsă. Da, bineînțeles, întrebați-o pe doamna doctor Linton dacă vreți. Își duse mâna la piept. Eu sunt singura din familie care nu se simte bine.

— Lacey se duce la biserică?

— Da, le răspunse Grace. Zâmbi din nou, iar Lena îi văzu dinții ușor înnegriți. Și Mark s-a dus la biserică o bucată de vreme. Făcu o pauză, uitându-se la cămin. Lena crezu că femeia se uită la tabloul cu Iisus, apoi își dădu seama că pe cămin erau și unele poze de familie. Era genul de poze la minut, cu părinții și copiii la plajă, într-un parc de distracții sau cu cortul în pădure. Grace Patterson din acele fotografii era ceva mai plinuță și nu părea atât de sfârșită. Și copiii păreau mai mici. Băiatul, care părea să fie Mark, avea vreo zece-unsprezece ani, iar soră-sa, vreo opt. Păreau o familie fericită. Chiar și Teddy Patterson zâmbea în câteva dintre pozele în care apărea.

— Deci, continuă Jeffrey, mergeau la biserica baptistă?

— Da, la Crescent Baptist, răspunse Grace cu vocea animată, pentru prima dată. Lui Mark i-a plăcut foarte mult să se ducă acolo o vreme, ca și când energia lui era în sfârșit canalizată într-o anumită direcție. Începuse și la școală să meargă mai bine.

— Și apoi?

— Apoi…, ea clătină din cap și umerii i se înmuiară. Nu știu, în jurul Crăciunului a început din nou să derapeze.

— Crăciunul trecut, nu? întrebă Jeffrey.

— Da, răspunse ea. Nu știu să vă spun ce s-a întâmplat, dar furia aceea pe care o simțea a revenit. Părea așa de…, din nou vocea ei se frânse. Am încercat să-l ducem la niște ședințe de terapie, dar n-a vrut în niciun chip. N-am reușit să-l facem

să meargă deși… femeia se uită în lungul holului, ca și când ar fi verificat dacă era singură, deși taică-su a încercat. Teddy crede că toți trebuie să fie ca el. Băieții, adică, sau bărbații. El are niște concepții puternice în legătură cu ceea ce este acceptabil sau nu.

— Cam pe la Crăciunul trecut s-a organizat o tabără de schi. Mark a fost în tabăra aceea?

— Nu, negă ea. Asta a fost cam în perioada în care el a început să se poarte din nou ciudat și nu a avut voie să plece de acasă. Taică-su nu i-a permis.

— Lacey a fost?

— Da, zâmbi femeia. Nu mai schiase niciodată până atunci. S-a distrat de minune.

Se lăsă tăcerea și Grace Patterson începu să culeagă niște scame inexistente de pe rochia ei. Era evident că mai avea multe de spus.

— Sunt foarte bolnavă, zise cu o voce stinsă. Doctorii nu îmi prea dau multe speranțe.

— Îmi pare foarte rău, doamnă, spuse Jeffrey și într-adevăr chiar așa părea că-i este.

— Cancer la sân, spuse Grace, ducând mâna la piept. Lena observă pentru prima dată că sub bluza pe care o purta pieptul femeii părea aproape plat. Lacey va fi bine. Ea întotdeauna cade în picioare. Nici nu-mi vine să mă gândesc la ce se va întâmpla cu Mark atunci când eu n-o să mai fiu. În ciuda comportamentului, este un băiat sensibil.

— Sunt convins că se va descurca, încercă s-o încurajeze Jeffrey, deși chiar și Lenei cuvintele lui i se părură lipsite de încredere. Dacă nu se va întâmpla vreun miracol, adolescenții de tipul lui Mark nu-și vor schimba comportamentul. Grace simți complezența din cuvintele lui Jeffrey și zâmbi forțat.

— Nu sunt proastă, domnule Tolliver, dar vă mulțumesc pentru încurajare.

Pașii lui Teddy Patterson se auziră apăsat pe hol, iar rulota se mișcă sub greutatea lui, atunci când intră în încăpere. În spatele lui venea fiul care era

într-un contrast izbitor cu tatăl său. Patterson îl apucă pe băiat de braț și îl trase în cameră.

Prima impresie a Lenei în legătură cu Mark Patterson fu aceea că băiatul era incredibil de frumos. Cu o seară înainte nu-l prea văzuse bine din cauza a ceea ce se întâmpla. În rulotă însă avu timp să se uite la el. Părul blond-închis era ca al mamei lui, dar bogat și scurt. Avea niște gene mai lungi decât văzuse vreodată în viața ei la un bărbat, iar ochii îi erau de un albastru pătrunzător. Ca mai toți adolescenții de șaisprezece ani, avea un început de barbișon și o urmă de mustață deasupra buzelor pline. Lena îl privea pe băiat în timp ce acesta își dădea părul după urechi. I se păru că exista o puternică încărcătură erotică în acest gest. Exista ceva special și în felul în care umbla și își ținea umerii, care îi conferea senzualitate. Blugii decolorați se opreau la jumătatea șoldurilor înguste, iar maioul era mai scurt, lăsând să se vadă partea de jos a abdomenului. Cu toate acestea, avea un aspect asexuat. Mark era un băiețandru de șaisprezece ani, pe punctul de a deveni bărbat. Era băiețos în acel mod androgin care este foarte comun adolescenților în ziua de astăzi. Când Lena era în liceu, băieții făceau tot ce puteau ca să pară mai masculini. Astăzi, se simțeau foarte bine în postura aceasta care estompa diferențele dintre sexe.

— Vi l-am adus, spuse Patterson cu o voce aspră, împingându-l pe Mark în cameră.

Bărbatul era evident nervos, chiar mai nervos decât înainte. Palmele îi erau strânse în pumn, ca și când nu și-ar fi dorit nimic altceva decât să-i tragă vreo două fiului. Dintr-un motiv neclar, Teddy Patterson îi amintea Lenei de Hank. Modul brutal în care-l împinsese pe Mark în cameră și vocea aspră ar fi putut să-i aparțină lui Hank, cu douăzeci de ani în urmă.

— O să ne plimbăm nițel cu mașina, îi spuse Patterson soției. Să-ți iau medicamentele de la

farmacie.

— Teddy, rosti Grace, numele bărbatului oprindu-i-se parcă în gât.

Lena se întrebă de ce un tip neîncrezător în poliție cum era Teddy Patterson își lăsa fiul singur cu ei. Prin lege, Teddy ar fi putut să participe la discuții. Efectiv își dădea băiatul pe mâna poliției. În mod evident Jeffrey dorea să profite de acest lucru.

— Domnule Patterson, începu el, vă deranjează dacă stabilim mâine o întâlnire cu Mark, să-i luăm o probă de sânge?

Patterson ridică din sprâncene, dar acceptă.

— Spuneți unde să vină și va fi acolo.

— Teddy! repetă Grace.

— Să mergem, ordonă Patterson soției, farmacia se închide curând.

Deși Grace Patterson avea o evidentă putere asupra soțului ei, femeia învățase când să nu facă uz de ea. Se ridică în picioare, dădu mâna întâi cu Jeffrey, și apoi cu Lena. Grace nici măcar nu vorbise cu Lena în tot acest timp, dar femeia reținu mâna Lenei mai mult decât era necesar pentru un rămas-bun politicos.

— Să aveți grijă, îi spuse Lenei.

Grace Patterson se opri în fața fiului său, înainte de a-și urma soțul, și îl sărută pe obraz. Era cu câțiva centimetri mai scundă decât el și trebui să se ridice pe vârfuri ca să ajungă.

— La revedere, zise, bătându-l pe umăr.

Mark privi după ea și își atinse cu degetele obrazul, acolo unde-l sărutase maică-sa. Se uită la degete de parcă s-ar fi așteptat să vadă sărutul pe ele.

— Mark? îl atenționă Jeffrey.

— Da, domnule, răspunse băiatul cu dificultate.

Avea o atitudine mai mult decât relaxată și corpul i se legăna nițel.

— Ești drogat? întrebă Jeffrey.

— Da, domnule, răspunse, punând o mână pe spătarul unui fotoliu pentru a se echilibra.

Lena văzu pe degetul băiatului un inel mare de aur. Piatra roșie atrăgea lumina și bănui că sub era gravată o inițială.

— Vreți să mă duceți la închisoare? întrebă Mark.

— Nu, îi răspunse Jeffrey. Vreau să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară.

— Ce s-a întâmplat aseară, îl imită el, rostind cuvintele de-a valma. Vreau să vă mulțumesc că ați împușcat pe cine trebuia.

Jeffrey își scoase agenda și o deschise la o pagină albă. Lena se uită la el cum își nota numele lui Mark sus, în capul foii.

— Așa crezi?

Mark zâmbi leneș. Înconjură fotoliul și se așeză oftând. Exista o notă oarecum sexuală chiar și în această mișcare a lui și, în loc să îi repugne, cum ar fi trebuit să se întâmple, Lena fu intrigată. Nu mai întâlnise nici măcar un adult care să se simtă atât de bine în pielea lui, darămite un adolescent.

Jeffrey începu interogatoriul cu o întrebare dificilă.

— Tu ești tatăl copilului de aseară?

Mark ridică din sprâncene, așa cum făcea și taică-su.

— Nu, zise el scurt și sec.

Jeffrey adoptă o altă abordare:

— Sora ta a fost cu tine aseară?

— Nu, domnule, răspunse Mark. Mama, știți, nu e prea bine. Lacey a stat cu ea acasă. Dădu din umeri. Nu ne roagă prea des. Mamei nu-i place să fim în preajma ei acum când e pe punctul să dea colțul.

Înghiți vizibil și își întoarse capul, uitându-se pe fereastră. Părea să se adune, căci în clipa în care privi înapoi la Jeffrey avea din nou zâmbetul pe buze. Băiatul acesta părea să ascundă mai multe decât s-ar fi crezut. Deasupra lui părea să atârne o

umbră și nu doar din cauza a ceea ce se petrecuse cu o seară înainte. Avea un aer de parcă ar fi fost stricat într-un fel. Ceva care îi era familiar Lenei. Părea foarte fragil, dar și periculos în același timp. Nu în sensul amenințător în care era tatăl lui. Într-un fel greu de definit, Mark Patterson părea să constituie un pericol doar pentru propria persoană. Pentru prima dată de când intraseră în rulotă, Lena își regăsi vocea și întrebă:

— O iubești pe sora ta?

— E o sfântă, spuse Mark, răsucindu-și inelul pe deget. Fetița tatei.

— În ultima vreme s-a simțit bine? întrebă Lena. N-a fost bolnavă, n-a avut nimic?

Mark se uită în ochii Lenei. Nu era nimic ostil în privirea lui, i se citea curiozitatea și nimic altceva.

— Azi-dimineață era bine, ar trebui să vorbiți cu ea, spuse.

— De ce era Jenny Weaver atât de supărată pe tine? încercă Lena să ducă discuția mai departe.

Băiatul ridică din umeri, apoi îi lăsă să cadă. Lena îl urmări cum își ridică bluza și, absent, se freacă pe burtă.

— Știți, o mulțime de fete sunt supărate pe mine.

— Ai fost încurcat cu ea? întrebă Jeffrey.

— Cum adică, dacă am avut vreo relație? Neagă din cap. Nu, i-am tras-o de câteva ori, dar nu era nimic serios. Ridică mâna pentru a preîntâmpina următoarea întrebare. Asta a fost când aveam vreo cincisprezece ani, domnule polițist.

— Trebuie să existe o diferență de cel puțin cinci ani între vârsta fetei și cea a agresorului, ca să fie vorba de viol, în termeni legali, spuse Lena.

Jeffrey se fâțâi pe canapea, neplăcut impresionat de faptul că Lena îi dăduse lui Mark această informație. Ar fi putut să-l preseze cu ideea de viol. Acum trebuia să găsească altceva.

— Când ai făcut ultima dată sex cu ea? întrebă Jeffrey.

— Nu știu, răspunse Mark, încă frecându-se pe burtă.

În spațiul dintre degetul mare și arătător avea un mic tatuaj. Lena reuși să identifice o inimioară neagră, cu una albă răsturnată la mijloc. Probabil Mark își făcuse singur tatuajul, deoarece simbolul părea foarte rudimentar desenat, așa cum erau și tatuajele din închisoare ale lui taică-său.

— Ai făcut de multe ori sex cu ea? întrebă Lena.

Mark ridică din nou din umeri.

— Destul de des, spuse el, frecându-se mereu pe stomac. Apoi începu să tragă de firicele de păr de sub buric, privind-o pe Lena sugestiv. Ea se uită la Jeffrey, întrebându-se ce înțelegea el din acest lucru. Dar Jeffrey nu vedea nimic. Copia tatuajul în carnet.

— Ei…, începu Jeffrey, înnegrind cu creionul inimioara copiată, dă-ți și tu cu presupusul.

— Păi, probabil acum un an sau așa ceva, răspunse Mark. Ea voia, domne', s-a tot rugat de mine.

Jeffrey termină desenul și se uită la Mark.

— Nu intenționăm să te arestăm pentru viol, Mark. Nu mă interesează nici dacă făceai sex cu caprele din curte. Știi foarte bine despre ce vreau să vorbim.

— A, despre faptul că voia să mă omoare și de ce.

— Exact, spuse Lena. Vrem să aflăm toate detaliile, Mark. Ne interesează Jenny și de ce a făcut ce a făcut.

Mark se uită la Lena cu un zâmbet șăgalnic.

— Doamne, doamnă detectiv, să mor io că sunteți foarte mișto!

Lena se simți jenată și se întrebă ce semnale îi transmisese băiatului. Evident că sexul era ultimul lucru care o interesa și nu știa dacă Mark Patterson era atât de atrăgător încât să fie perfect. Înfățișarea

lui aducea cumva cu a unui idol de cinema. Arăta mult prea bine ca să fie adevărat. Lena era la fel de interesată de persoana lui cum ar fi fost de o pictură frumoasă sau de o sculptură foarte reușită.

— Și tu ești foarte drăguț, Mark, îi spuse ea, mușcând cuvintele.

Poate că Teddy Patterson ar fi fost în stare să se gândească să facă sex cu ea, dar a dracului să fie dacă îi permitea acestui puști să gândească în felul ăsta.

— Ceea ce mă face să mă întreb în legătură cu Jenny… Nu prea era genul de prințesă pe care s-o aduci acasă. Nu puteai să găsești și tu ceva mai de soi? Vorbele ei îi atinseseră profund orgoliul, așa cum și intenționase Lena.

— Doamnă detectiv, vă rog să mă credeți că am avut o groază de fete mult mai deosebite.

— Da? întrebă ea, adică vrei să spui că i-o trăgeai de bun la suflet ce ești?

— Câteodată am lăsat-o să pună botul, zise el, arătând cu degetele spre partea inferioară a abdomenului, cu ochii la Lena, încercând evident să-i evalueze reacția la felul în care se atingea.

Interesul tânărului pentru ea îi oferi Lenei câteva detalii în legătură cu el. Își imagină că un băiat atât de atrăgător era învățat să mizeze pe aspectul său. Nu era de mirare că tatăl lui, un bărbat cu aspectul fizic al unui tren de marfă, era atât de dezgustat de propriul fiu.

Deodată simți că-i pare rău pentru el. Lena își schimbă puțin locul pe canapea, tulburată. Își petrecuse atât de multă vreme plângându-și de milă, că nu știa cum să procedeze cu această nouă emoție.

— Avea talentul ăsta cu limba, parcă sugea o bomboană, nu folosea dinții, era nemaipomenită.

Lena își simți bătăile inimii și se stăpâni să nu reacționeze la vorbele lui. Era posibil ca băiatul să nu fi știut cine era ea sau ce i se întâmplase. Îl simți pe Jeffrey pe punctul de a interveni, așa că

spuse primul lucru care-i veni în minte pentru a-l opri:

— Adică ai lăsat-o să cânte la trombon, zise ea, încercând să fie tupeistă.

Așteptă încordată răspunsul acestuia. Pe fața tânărului se întinse un zâmbet și o fixă din priviri, cu ochii albaștri licărind de umor.

— Aici, în casa asta?

Mark chicoti ușor.

— Da, acolo pe hol.

— Cu maică-ta în casă?

Mark se opri. Reacționă mai mult cu teamă decât cu supărare.

— Auzi, n-o băga pe mama în treaba asta!

— Trebuie, Mark, zâmbi Lena, deoarece aici, în punctul acesta, ai căzut în propria-ți capcană. N-ai fi făcut acest lucru în casa voastră.

Băiatul făcu o strâmbătură, gândindu-se la ce replică să-i dea.

— Poate că am făcut-o la ea acasă, poate că am făcut-o în mașină.

— Adică ieșeai cu Jenny, te întâlneai cu ea?

— Pe mă-sa, nu! contracară el. O duceam în diverse locuri cu soră-mea, dădu el din nou din umeri și, din fericire, mâna nu-și continuă drumul spre partea inferioară a abdomenului. O duceam la mall, la filme, în diverse locuri.

— Atunci, în locurile astea o lăsai să-ți facă ce ai zis, când ieșeați așa?

El făcu un gest de aprobare.

— Și soră-ta ședea acolo, pe bancheta din față?

Mark păli ușor. Părea să treacă cu repeziciune de la un copil la un adolescent și apoi la un bărbat, apoi la fel de ușor și în sens invers. Dacă ar fi întrebat-o cineva câți ani are Mark Patterson, Lena ar fi zis că undeva între zece și douăzeci. Își drese vocea și apoi îl întrebă din nou.

— Unde era Lacey când tu și Jenny făceați treaba aceasta, Mark?

El se uita fix la aranjamentul floral de pe măsuța de cafea. Fu foarte tăcut preț de câteva clipe, ce păreau să nu se mai sfârșească, după care spuse:

— Ne întâlneam la biserică, e bine?

Pronunță acel „bine” la fel ca taică-său, rostind cuvintele dintr-o singură suflare.

— Făceai sex cu ea în biserică, afirmă Lena, fără nicio urmă de interogație.

— La subsol, le spuse. Ei nu verifică ferestrele de la subsol. Ne strecuram înăuntru, bine?

— Asta pare o treabă bine pusă la punct, zise Lena.

— Adică, ce vreți să spuneți?

Lena se gândi o clipă cum să-și formuleze răspunsul.

— Adică nu este o simplă ocazie, Mark, înțelegi ce vreau să spun?

— Nu sunt tâmpit.

— Faptul că o duceai la mall, că le duceai pe sora ta și pe ea la magazin…, Lena făcu o pauză asigurându-se că i se dă atenția cuvenită. Astea sunt niște situații ocazionale, ea era acolo, erai și tu de față și, mă rog, s-a întâmplat.

— Corect, zise el, așa și era.

— Dar la biserică? atacă Lena. La biserică era ceva deliberat. Acolo nu poți să spui că era o ocazie. Acolo erau niște întâlniri programate dinainte.

Mark dădu din cap, apoi se opri și zise:

— Adică?

— Adică, dacă relația ta cu ea era ocazională, de ce aranjai aceste întâlniri, seara târziu?

Mark întoarse ușor capul și privi pe fereastră afară. Încerca evident să găsească un răspuns la întrebare, dar nu reușea.

— E moartă, Mark, spuse Lena.

— Știu, șopti el cu ochii întorși spre Jeffrey, lăsând apoi privirea din nou în pământ. Am văzut când s-a întâmplat.

— În felul ăsta vrei tu să vorbești despre ea, ca și când ar fi fost o curvă? îl întrebă Lena. Chiar vrei s-o terfelești așa?

Mark înghiți de câteva ori cu greutate. După vreo câteva secunde murmură ceva ce Lena nu înțelese.

— Ce-ai spus?

— Nu era o fată rea, zise el, uitându-se la Lena cu coada ochiului. O lacrimă i se prelinse pe obraz și Mark se întoarse din nou spre fereastră. E bine?

— Da, e bine, îi răspunse Lena.

— Mă asculta, spuse el cu o voce atât de înceată, încât Lena abia putea să-l audă. Era deșteaptă, înțelegi, îmi citea tot felul de lucruri și m-a ajutat la școală.

Lena se așeză mai confortabil pe canapea, așteptând ca el să continue.

— Oamenii cred tot felul de lucruri despre mine, spuse cu un aer copilăresc. Ei cred că sunt într-un anumit fel. Dar poate că nu sunt. Poate că sunt mai mult decât văd ei. Poate că sunt și eu o ființă umană.

— Sigur că ești, îi răspunse Lena, gândindu-se că probabil ea era una dintre persoanele care-l înțelegeau pe Mark mai bine decât credea el.

De fiecare dată când ieșea în public, Lena simțea că persoana care fusese ea nu mai exista. Acum nu era decât fata care a fost violată. Câteodată, Lena se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să fi murit. Cel puțin atunci oamenii ar fi considerat-o un personaj tragic și nu o victimă. Mark își frecă bărbuța cu degetele, readucând-o pe Lena în prezent.

— Sunt o serie de lucruri pe care le-am făcut. Poate că nici eu n-am vrut să le fac, poate că n-a vrut nici ea să le facă. Dădu din cap cu ochii strâns închiși. Lucruri pe care le-a făcut și ea. Vocea i se stinse. Știu că era grasă. Și ce? Era mai mult decât atât.

— Cum era ea, Mark?

Mark bătu cu vârful degetelor pe brațul fotoliului. Când vorbi din nou, părea să fie mai sigur pe sine și să se controleze mai bine.

— Puteam să vorbesc cu ea, mă asculta. Probabil că știți despre mama. Râse fără nicio urmă de veselie. Ca atunci când mama ne-a spus că nu mai vrea niciun rahat de chimioterapie de data asta și că o să aștepte să moară. Jenny m-a înțeles.

Găsi un firicel de ață pe brațul fotoliului și începu să tragă de el, inconștient. Mark deveni atât de concentrat asupra acelui firicel, încât Lena se întrebă dacă uitase că ea și Jeffrey erau încă acolo. Lena își permise să-l cerceteze din ochi pe Jeffrey. Ședea comod pe canapea și amândoi se uitau la Mark, așteptându-l să termine.

— M-a ajutat la școală, spuse el, răsucindu-și din nou inelul. Era mai mică decât mine, dar știa o sumedenie de lucruri. Îi plăcea să citească. Zâmbi ca și când o amintire îndepărtată l-ar fi amuzat. Se șterse cu mâna la nas. Se împrietenise cu Lacey. Cred că aveau multe lucruri în comun. Era atât de drăguță cu mine! Dădu din cap ca și când ar fi vrut să sublinieze acest lucru. Îmi plăcea de ea pentru că era foarte bună cu mine. Buzele îi tremurau. Când s-a îmbolnăvit mama…, tăcu iar. Am crezut că o să se facă bine, știți, și pe urmă boala a revenit și a fost mereu ba la spital, ba acasă și bolnavă tot timpul, atât de bolnavă că uneori nici nu putea să meargă, atât de bolnavă că uneori tata trebuia s-o ridice și s-o ducă în brațe la duș. Mark făcu o pauză. Apoi a zis că nu mai vrea să facă nimic, că nu mai vrea chimioterapie, că nu mai suporta să fie bolnavă. A zis că nu e cazul s-o mai vedem în halul acesta. Dar cum s-o vedem, moartă? Mark își duse mâna la ochi. Jenny a fost întotdeauna alături de mine, să știți. Era alături de mine, ea, nu altcineva. Făcu din nou o pauză. Era atât de drăguță! O interesa persoana mea și vorbea cu mine și înțelegea prin ceea ce trec. E clar? Pe ea n-o

interesa să fie majoretă sau să poarte inelul acesta al clasei. Pur și simplu era alături de mine atunci când aveam nevoie. Brațele îi căzură și se uită la Lena. Nu are nimic de-a face cu Lacey sau cu tata. Ea credea că eu sunt o persoană bună. Că sunt și eu bun de ceva. Își plecă capul în mâini, plângând.

Lena deveni conștientă de ceasul de pe perete. Avea un ticăit sonor, care parcă o izbea în urechi. Jeffrey stătea perfect nemișcat alături de ea. Avea talentul de a se integra în peisaj, permițându-i Lenei să conducă interviurile. Asta era Lena cea de dinainte de întâmplare și acesta era Jeffrey. Asta era Lena care știa să-și facă meseria, Lena care știa cum să conducă un interogatoriu. Inspiră adânc, își îndreptă spatele și lăsă aerul să-i pătrundă în plămâni. În acest moment, în această cameră, Lena era cea de altădată. Pentru prima oară după luni de zile, Lena era din nou ea însăși.

Lăsă să treacă mai bine de un minut până îl încurajă pe Mark să vorbească din nou.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Este atât de rău, totul a mers atât de prost, clătină din cap. Se aplecă înainte cu pieptul lipit de genunchi și fața contorsionată de durere, ca și când cineva i-ar fi tras un pumn în plex. Își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă în hohote. Înainte de a-și da seama ce face, Lena îngenunche lângă băiat și îl apucă de o mână. O puse pe cealaltă pe spatele lui, încercând să-l aline.

— E în regulă, spuse.

— O iubesc, continuă, chiar și după ce a făcut ce a făcut.

— Știu că o iubești, spuse Lena, mângâindu-l pe spate.

— Era atât de supărată pe mine! hohoti Mark.

Lena scoase un șervețel și i-l dădu. El își suflă nasul, apoi murmură:

— I-am spus că trebuie să ne oprim.

— De ce trebuia să vă opriți? îl întrebă Lena, șoptit.

— Niciodată nu am crezut că are nevoie de mine, știți? Întotdeauna am știut că e mai puternică decât mine, mai puternică decât oricine. Vocea îi tremura. Și n-a fost.

Lena îl mângâie din nou pe spate, încercând să-l aline.

— Ce s-a întâmplat, Mark, ce s-a întâmplat de a ajuns până la urmă să te urască în halul ăsta?

— Crezi că mă urăște? o întrebă, încercând să-i prindă privirea. Chiar crezi că mă urăște?

— Nu, Mark, zise Lena, dându-i părul de pe frunte. El vorbea la prezent, un fapt care se petrece frecvent atunci când oamenii refuză să accepte ideea că o persoană iubită a murit. Lena se surprinsese vorbind în același fel despre sora ei. Bineînțeles că nu te urăște.

— I-am spus că n-am să mai fac niciodată.

— Să faci ce?

El dădu din nou din cap.

— Nu mai are niciun rost!

— Ce n-are niciun rost? întrebă Lena, încercând să-l facă să se uite la ea.

O privi o clipă și, pentru un moment, Lena avu impresia că băiatul va încerca să o sărute. Se dădu repede înapoi și se sprijini pe călcâie, ținându-se de fotoliu ca să nu cadă. Mark probabil că văzuse șocul din ochii ei, deoarece întoarse capul și-și luă un alt șervețel. Apoi se uită la Jeffrey, în timp ce-și sufla nasul. Lena nu se uită la niciunul dintre ei. Lucrul la care se gândea era că, într-un fel foarte neclar, depășise limita. Dar care era acea limită și unde se afla ea nu-și putea da seama.

Mark i se adresă lui Jeffrey și acum vocea îi era mai autoritară. Puștiul care se prăbușise cu câteva clipe înainte dispăruse. Adolescentul rebel se întorsese.

— Mai aveți altceva să mă întrebați?

— Lui Jenny îi plăcea să învețe? întrebă Jeffrey.

Mark făcu un gest nedefinit din umeri. Lena continuă ideea.

— Era interesată de alte culturi, de alte religii?

— Păi, ce folos, la dracu'! îi răspunse Mark, evident supărat. Vă dați seama că niciodată n-o să plecăm din rahatul ăsta de oraș!

— Prin urmare, nu? întrebă Lena.

— Nu! îi răspunse destul de agresiv Mark.

Jeffrey își încrucișă brațele la piept preluând cursul interogatoriului.

— În jurul Crăciunului, interveni, ați încetat să mai fiți prieteni cu Jenny. De ce?

— Mă săturasem de ea.

— Cu cine mai ieșea Jenny?

— Cu mine, cu Lacey, asta era tot.

— N-avea alți prieteni?

— Nu, răspunse Mark, și noi nici măcar nu eram prietenii ei, râse ușor. Era singură, singurică, cred. Nu-i un lucru trist, domnule Tolliver?

Jeffrey se uită la Mark cu o privire lungă și nu-i răspunse.

— Dacă nu mai aveți alte întrebări, începu Mark, aș vrea să plecați.

— O cunoști pe doamna doctor Linton?

— Da.

— Vreau ca mâine să te duci la Clinica de pediatrie, pe la ora zece, să ți se preleveze o probă de sânge. Jeffrey arătă cu degetul spre Mark, avertizându-l. Să nu mă faci să vin după tine!

Mark se ridică și-și șterse palmele de pantaloni.

— Da, cum vreți. Se uită în jos către Lena care stătea încă pe podea.

Era la nivelul bazinului lui, iar Mark zâmbi, mai mult rânji, când observă acest lucru. Ridică dintr-o sprânceană și pe buze îi răsări același zâmbet pervers pe care-l avusese și înainte, apoi părăsi încăperea.

LUNI

Capitolul 8

Pe la șase dimineața Jeffrey se rostogoli în pat și căzu pe podea. Se ridică, gemând din cauza durerii de cap și făcu un efort să-și amintească unde se află. Cu o seară înainte drumul până la Sylacauga durase șase ore încheiate și el se prăbușise în patul dublu, fără ca măcar să-și scoată hainele. Cămașa era șifonată, mânecile ridicate mai sus de coate, iar pantalonii erau și ei boțiți în mai multe locuri. Jeffrey căscă, uitându-se-n jur la camera în care stătuse pe când locuia cu părinții. Maică-sa nu schimbase absolut nimic de când plecase la Auburn el, cu douăzeci de ani în urmă. Un poster cu un Mustang decapotabil, din 1967, roșu-aprins și cu partea de sus albă, era încă lipit pe spatele ușii. În dulap mai erau vreo șase perechi de tenișI purtați. Echipamentul lui de fotbal de la liceul Sylacauga era atârnat pe peretele de la capul patului. Sub unica fereastră a camerei erau stivuite toate casetele audio pe care le avusese. Ridică salteaua și găsi un teanc de reviste *Playboy* pe care începuse să le colecționeze pe când avea vreo paisprezece ani. Se afla acolo și un foarte îndrăgit exemplar din *Penthouse*, cumpărat de la unul dintre magazinele din josul străzii. Jeffrey se lăsă în jos pe călcâie și începu să dea paginile revistei. Existase un moment în viața lui când știa fiecare pagină din *Penthouse*: de la desene și articole, la femeile frumoase în ținute provocatoare care fuseseră punctele de atracție ale fanteziilor lui sexuale timp de luni de zile.

„Doamne”, oftă el, gândindu-se că unele dintre femeile acelea erau acum destul de bătrâne ca să fie bunici. Probabil că unele dintre ele erau chiar eligibile pentru ajutor social. Jeffrey gemu în

momentul în care puse salteaua la loc, încercând să nu deranjeze ordinea revistelor. Se întreba dacă maică-sa găsise vreodată teancul acela de reviste și se gândea la ce i-o fi trecut prin minte. Cunoscând-o pe May Tolliver, probabil că nu le dăduse nicio atenție sau găsise o scuză să nu se gândească la faptul că fiul ei deținea suficientă pornografie sub saltea, cât să tapeteze întreaga casă. Maică-sa era foarte pricepută la a nu lua în seamă lucrurile care nu-i conveneau. Dar, de fapt, așa sunt toate mamele.

Jeffrey se gândi la Dottie Weaver și la modul în care ea nu observase nimic din ceea ce se întâmpla cu fiica ei. Își duse mâna la stomac, gândindu-se la Jenny Weaver și la felul în care stătea în picioare, în parcarea de la patinoar. Imaginea era întipărită pe retina lui ca pe un film foto și o vedea tot timpul pe fată cu pistolul în mână, îndreptat asupra lui Mark Patterson. Acum Mark era mai bine conturat în memoria lui Jeffrey și putu să reconstituie unele detalii. Felul în care stătea cu brațele întinse lateral, felul în care își îndoise puțin genunchii, urmărind-o fix pe Jenny. Pe tot parcursul întâmplării, Mark nu se uitase cu adevărat la Jeffrey. Nici măcar după ce Jeffrey o împușcase pe fată, Mark nu se uitase la el, ci rămăsese în picioare, privind spre locul unde zăcea Jenny.

Jeffrey se frecă la ochi, încercând să alunge imaginea. Se uită din nou la Mustang, în același fel în care se uita în fiecare dimineață, pe când era adolescent. Mașina însemnase foarte mult pentru el în perioada de maturizare, iar reprezentarea cea mai importantă era cea a libertății. Ca adolescent, se întâmpla să stea în pat cu ochii închiși, închipuindu-și că se urcă în mașină și pleacă hai-hui prin țară. Jeffrey își dorise atât de mult să plece din Sylacauga și din casa mamei sale, oriunde altundeva unde să poată fi și altceva decât fiul tatălui său!

Jimmy Tolliver fusese un hoț mărunt în toate sensurile cuvântului. Niciodată nu fura lucruri importante, ceea ce era până la urmă în favoarea lui, fiindcă totdeauna îl prindeau. Mama lui Jeffrey spunea că Jimmy n-ar fi fost în stare nici să tragă un pârț în mulțime, fără să fie prins. Pe fața lui se citea întotdeauna vina și-i plăcea să vorbească. Gura mare era cel mai grav defect al lui Jimmy. Era mândru de hoțiile pe care le făcea și el, Tolliver, a fost singura persoană mirată atunci când a sfârșit în închisoare, unde a fost închis pe viață, pentru jaf armat.

Pe la vreo zece ani, Jeffrey știa după nume pe toată lumea de la poliția din Sylacauga, fiindcă într-un moment sau altul, unul sau mai mulți dintre polițiști veniseră acasă la ei, căutându-l pe Jimmy. Spre meritul lor, polițiștii îl cunoșteau și ei pe Jeffrey și întotdeauna schimbau câteva vorbe cu el când îl întâlneau. În momentele acelea, faptul că poliția îl trăgea la o parte să-i vorbească i se păruse un fel de hărțuire. Acum, el însuși polițist, știa că oamenii legii își făceau timp pentru el fiindcă voiau să se asigure că va fi bine. Nu doreau să-și irosească timpul hăituind un alt Tolliver pentru furtul de mașini de tăiat iarba sau de smuls buruienile, de prin curțile vecinilor.

Jeffrey le datora foarte mult polițiștilor și mai ales propria carieră. Văzând teama din ochii tatălui său atunci când polițiștii îl arestară pentru ultima dată, Jeffrey a știut, exact în acel moment, că dorea să se facă polițist. Jimmy Tolliver fusese un bețivan și un om de nimic. Pentru întreaga comunitate fusese un nenorocit, un alcoolic, iar pentru Jeffrey și mama lui fusese un ticălos violent care-și terorizase familia.

Jeffrey se întinse cât era de lung, sprijinindu-se cu palmele de lemnul cald al bârnelor din tavan. Ducându-se la baie, observă că avea șosetele răsucite, călcâiul ajungându-i în față. Țopăi într-un

picior, încercând să-și aranjeze șoseta, când auzi celularul sunând în cealaltă cameră.

— La dracu'! înjură el, lovindu-se cu umărul de perete când încercă să iasă pe ușă.

Acum, când era adult, casa i se părea mult mai mică. Răspunse la telefon înainte de al patrulea țârâit, după care intra mesageria vocală.

— Alo!

— Alo, Jeff? întrebă Sara, cu o voce puțin îngrijorată.

Tăcu vreo două clipe până să-i răspundă.

— Salut, iubito.

— La nici zece ore de când te afli în Alabama îmi zici „iubito"? râse ea. Făcu o pauză. Ești singur?

El se simți puțin iritat, deoarece știa că femeia nu glumea.

— Sigur că sunt singur, îi răspunse. Doamne, Dumnezeule, Sara!

— Mă refeream la mama ta, continuă ea, deși el își dădu seama de lipsa de convingere din vocea ei. Nu mai comentă.

— Nu, au ținut-o peste noapte la spital. Se așează pe pat, încercând să-și pună la loc șoseta răsucită. A căzut nu știu cum și și-a rupt un picior.

— A căzut când era în casă? întrebă Sara cu ceva mai mult decât curiozitate în voce.

Știa la ce se referea și din același motiv se deplasase și el până în Alabama, în mijlocul unui caz, în loc să fi dat doar un telefon. Voise să vadă dacă obiceiul mamei lui de a bea scăpase de sub control. May Tolliver fusese întotdeauna ceea ce se numește foarte politicos o alcoolică funcțională. Dacă ar fi depășit linia și ar fi devenit o alcoolică nefuncțională, Jeffrey ar fi trebuit să facă ceva. Nu știa ce ar fi putut face, dar știa instinctiv că nu i-ar fi fost ușor. Se strădui să schimbe subiectul.

— Am vorbit cu doctorul, n-am vorbit cu ea, ca să-mi spună personal ce s-a întâmplat. Așteptă o

clipă, să recepționeze Sara mesajul. O s-o văd astăzi. O să văd ce fac.

— Probabil că va fi în cârje, îi spuse Sara.

El auzi un zgomot specific în receptor și își dădu seama că Sara era la serviciu. Se uită la ceas, întrebându-se de ce s-o fi aflând acolo așa devreme și apoi își aduse aminte de diferența de fus orar. Sara era cu o oră înaintea lui.

— Doamna Harris, de peste drum, va avea grijă de ea, spuse Jeffrey, știind că Jean Harris ar fi făcut orice era nevoie ca să-și ajute un vecin. Lucra ca dieteticiană la spitalul din localitate și adesea îl chemase pe Jeffrey la ea acasă, să-i dea o masă caldă când, copil fiind, venea de la școală. Așezat la masă cu cele trei fete ale gazdei, Jeffrey era mai interesat de ele decât de supa de pui a doamnei Harris. Dar, la momentul respectiv, atât fetele, cât și supa erau de apreciat.

— Trebuie să-i spui să fie foarte atentă să nu ia analgezice cu alcool sau spune-i asta medicului ei, da?

Jeffrey se uită din nou la șosetă, dându-și seama că era tot cu călcâiul în față. O rotise de fapt în sens invers.

— De asta m-ai sunat? întrebă.

— Am primit mesajul tău în legătură cu Mark Patterson. Pentru ce trebuie să-i iau o probă de sânge?

— Pentru testul de paternitate, spuse el, displăcându-i imaginea pe care aceste cuvinte o aduceau în mintea ei.

Sara tăcu o clipă, apoi îl întrebă.

— Ești sigur?

— Nu, nu sunt deloc sigur, doar că trebuie să cercetez tot ce e de cercetat.

— Cum ai reușit să obții un mandat atât de repede?

— N-am niciun mandat, taică-său îl trimite voluntar.

Ea îl ascultă neîncrezătoare.

— Fără un avocat?

— Sara, ți-am lăsat toate indicațiile aseară, pe robotul telefonic, suspină Jeffrey. S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse ea cu un ton mai ușor. Da, de fapt, da!

El o așteptă să continue.

— Adică?

— Adică, am vrut să știu dacă ești bine.

Îi răspunse din nou cu o umbră de sarcasm, pentru că știa ce se ascundea sub întrebarea ei.

— În afară de faptul că m-am trezit cu conștiința faptului că am omorât o fată de treisprezece ani, cred că sunt bine.

Sara tăcu, iar el nu zise nimic, neștiind de fapt ce să-i spună. Sara nu-l mai sunase de multă vreme, nici măcar în legătură cu problemele oficiale. Mai demult, îi transmitea prin fax documentele în legătură cu cazurile la care lucrau sau îl trimitea pe Carlos, asistentul ei, atunci când informațiile erau deosebite. De la divorțul lor, convorbirile personale practic nu au existat și, chiar de când începuseră să se revadă, tot Jeffrey fusese cel care inițiase convorbirile telefonice.

— Jeff? întrebă Sara.

— Mă gândeam, îi răspunse el și apoi schimbă subiectul. Mai spune-mi ceva despre Lacey.

— Ți-am spus ieri, e o fată foarte drăguță, zise Sara și lui i se păru că sesizează ceva neobișnuit în intonația ei – știa că se simțea vinovată în legătură cu Jenny Weaver, dar nu era nimic de făcut. E frumoasă, e deșteaptă, semăna foarte mult cu Jenny, continuă Sara.

— Erai apropiată de ea?

— Mă rog, cât de apropiat poți să fii de un copil pe care-l vezi de câteva ori pe an. Sara făcu o pauză, apoi continuă. Da, de unii dintre ei te legi cumva. Mă legasem și de Lacey. Cred că și ei îi plăcea de mine.

— Ciudat, spuse el.

— Nu chiar, o mulțime de puști se îndrăgostesc de adulți. Nu-i o chestie sexuală, pur și simplu vor să-i impresioneze, să-i facă să râdă.

— Tot nu reușesc să înțeleg ce vrei să spui.

— Copiii ajung la o anumită vârstă și părinții nu le mai satisfac exigențele. Unii copii, nu mulți, își transferă sentimentele asupra altor adulți, e natural. Ei au nevoie de cineva pe care să-l admire și în acel moment al vieții lor părinții nu prea sunt modelele dorite.

— Adică ea te admira?

— Într-un fel da, spuse Sara și în vocea ei se auzi o urmă de tristețe.

— Crezi că ți-ar fi spus dacă ar fi pățit ceva?

— Cine știe? îi replică Sara. Se întâmplă ceva cu ei când ajung în școala generală. Devin mult mai reticenți, mai tăcuți.

— Așa zicea și Grace Patterson. Încep să aibă secrete.

— Da, e adevărat, răspunse Sara. Ți-am schițat doar schimbarea care se petrece la pubertate. E vorba de hormoni, de tot felul de sentimente, de trăiri noi, au foarte multe la care să se gândească și unul dintre lucrurile de care sunt siguri e că, în niciun caz, adulții nu înțeleg ce li se întâmplă.

— Totuși, reveni Jeffrey, nu crezi că ți-ar fi spus dacă ar fi fost ceva în neregulă?

— Mi-ar plăcea să cred că da, dar adevărul e că maică-sa ar fi fost cea care ar fi trebuit s-o aducă la mine. Nu pot s-o dau pe maică-sa afară din cabinet fără să trezesc suspiciuni.

— Crezi că Grace ar fi refuzat să vă lase singure?

— Cred că ar fi fost îngrijorată. E o mamă bună și cred că o interesează copiii ei și ce fac aceștia.

— Așa zicea și Brad.

— Dar ce are Brad de-a face cu toate astea? întrebă Sara.

— El este responsabil de tineretul de la biserica baptistă.

— A, da! zise Sara, făcând legătura. Probabil că a fost și el în tabără.

— Da, îi răspunse Jeffrey. Au fost opt copii de la biserică, trei băieți și cinci fete.

— Nu par să fie mulți.

— E o biserică mică, îi reaminti Jeffrey, iar schiatul e un sport destul de scump. Nu prea multă lume are banii necesari pentru asta, mai ales înainte de sărbători.

— Da, e adevărat, căzu ea de acord. Și numai Brad a fost cu ei?

— Secretara de la biserică ar fi trebuit să îl ajute în privința fetelor, dar s-a îmbolnăvit în ultima clipă.

— Ai vorbit cu ea?

— Da, a avut un fel de accident vascular. Are doar cincizeci și opt de ani, zise el, gândindu-se că atunci când era pușți, cincizeci și opt i se părea o vârstă matusalemică. S-a mutat la copii, în Florida, ca să aibă grijă de ea.

— Așa, și ce-a spus Brad despre Jenny și despre Lacey?

— Nimic deosebit. Zicea că Lacey și Jenny stăteau foarte mult singure, în vreme ce pușții ceilalți schiau și se distrau.

— Nu e un lucru foarte neobișnuit la fetele de vârsta lor. De obicei se împart în bisericuțe.

— Da, oftă Jeffrey, simțind frustrările zilei precedente. Atunci când Jenny n-a mai venit la biserică, Brad s-a dus la ea acasă. Fata a izbucnit în lacrimi când l-a văzut și nu a mai vrut să mai vorbească deloc.

— Și el ce-a făcut?

— A plecat cu pălăria în mână, ce să facă? L-a rugat pe Dave Fine să se ducă, dar Dave a primit același tratament.

— Ai vorbit cu Dave Fine despre acest lucru?

— Foarte pe scurt. Trebuia să intre într-o ședință de terapie.

Jeffrey avu un sentiment de vină, gândindu-se la Lena. N-ar fi trebuit să-i permită Lenei să se folosească de ședința de terapie ca să-l interogheze pe Fine. Cedase prea ușor, fiindcă îi convenise ideea.

— Jeffrey? întrebă Sara, tonul ei amintindu-i că pusese o întrebare și că aștepta un răspuns.

— Da, scuze, zise Jeffrey.

— Ce a spus pastorul Fine?

— La fel ca Brad. S-a oferit să vină mâine să mai vorbim despre asta, dar se pare că niciunul dintre ei nu ne va fi de mare ajutor.

Jeffrey se frecă la ochi, încercând să se gândească la orice pistă pe care ar putea-o urma.

— Da' ce zici de Mark Patterson? întrebă el într-un sfârșit. Ți se pare ciudat?

— Ciudat cum?

— Ciudat ca… Jeffrey încercă să-și găsească cuvintele.

N-ar fi vrut să discute cu Sara despre interogarea lui Patterson, în mod special din cauza a ceea ce se întâmplase cu Lena. Existase o comunicare între ea și băiat, ceva care îl călcase pe nervi. Într-un fel, se influențau reciproc.

— Ciudat ca… nu știu cum să-ți spun.

— Nu știu cum să-ți răspund la întrebarea asta, râse Sara.

— Din punct de vedere sexual, zise el, deoarece i se păru un cuvânt potrivit ca să-l descrie pe Mark Patterson. Pare să fie foarte marcat de sexualitate.

— Păi…, începu Sara și lui i se păru că e destul de fâstâcită. E un puștan care arată foarte bine. Îmi imaginez că este activ din punct de vedere sexual de o bucată bună de vreme.

— De-abia a făcut șaisprezece ani!

— Jeffrey, îi răspunse Sara, ca și când ar fi vorbit cu un idiot. Am fete de zece ani care nici n-au încă menstruație și mă întreabă de anticoncepționale.

— Dumnezeule! exclamă el. Nu ți se pare că e prea de dimineață să mă iei cu lucruri din astea?

— Bun venit în lumea mea, îi spuse ea.

— Da…

Se uită la echipamentul de pe perete, încercând să-și amintească cum se simțea el când era de vârsta lui Mark Patterson și avea lumea în palmă. I se părea că Mark Patterson nu simțea același lucru.

Lui Jeffrey îi displăcea acest sentiment de neajutorare. Ar fi trebuit să fie în Grant, încercând să găsească o rezolvare cazului sau, cel puțin, încercând să o aibă sub ochi pe Lena. De o vreme, Jeffrey știa că Lena se află pe marginea prăpastiei, dar de-abia ieri își dăduse seama că ea era mai degrabă pe punctul de a cădea, decât de a-și menține echilibrul.

— Jeff, întrebă Sara, ce s-a întâmplat?

— Îmi fac probleme în legătură cu Lena, răspunse el și vorbele i se părură foarte familiare.

Fusese îngrijorat în legătură cu Lena încă de când o angajase, cu zece ani în urmă. Mai întâi își făcuse probleme fiindcă era foarte agresivă când era în patrulă, abordând fiecare pungaș de parcă viața ei ar fi depins de asta. Apoi, când preluase activitatea de detectiv, își făcuse griji că se expunea prea mult pericolului, împingând suspecții până la punctul maxim, la fel ca și propria ei persoană. Acum era îngrijorat în legătură cu ea fiindcă era aproape să-și piardă controlul. N-avea niciun fel de îndoială că avea să cedeze în curând. Era doar o problemă de timp. Tresări ușor, dându-și seama că teama lui, de la bun început, fusese când va ceda Lena.

— Cred că ar trebui să fii îngrijorat în legătură cu ea, răspunse Sara. De ce n-o scoți din serviciul activ?

— Fiindcă asta ar omorî-o, răspunse el și știa că avea dreptate. Lena avea nevoie de slujba asta, așa cum alți oameni au nevoie de aer.

— Mai e și altceva?

Jeffrey se gândi la conversația pe care o avusese cu Lena în mașină. Nu fusese foarte sigură pe ea. Nu-i răspunsese cu foarte multă convingere, când o întrebase ce credea despre evenimentul din seara cu pricina.

— Mda, începu el, neștiind cum să formuleze ideea. Când am vorbit cu Lena ieri…

— Da…

— Nu părea foarte convinsă în legătură cu ce s-a întâmplat la patinoar.

— Despre împușcătură? întrebă Sara, evident iritată. Dar ce a zis?

— Nu atât ce a zis, ci felul cum a zis.

Sara rosti câteva cuvinte ce aduceau a înjurătură.

— Se poartă așa cu tine doar ca să se răzbune pe mine.

— Lena nu este genul ăsta de om.

— Ba, bineînțeles că este, răspunse Sara. Întotdeauna a fost așa.

Jeffrey dădu din cap, neacceptând o astfel de idee.

— Cred că pur și simplu nu e sigură.

Sara mai trase o înjurătură.

— E nemaipomenit!

— Sara, zise Jeffrey, încercând să o calmeze. Să nu vorbești cu ea, înțelegi, că o să înrăutățești lucrurile.

— Da de ce să vorbesc eu cu ea?

— Sara… Jeffrey se frecă din nou la ochi, încercând să-și alunge somnul și gândindu-se că n-avea niciun chef să vorbească despre acest lucru. Auzi, mă pregăteam să mă duc la spital.

— Asta chiar că mă enervează!

— Știu, îi răspunse el, mi-ai dat de înțeles.

— Eu doar…

— Sara, o întrerupse, trebuie să plec.

— De fapt, spuse ea, moderându-și tonul, te sunam pentru un anumit motiv, dacă ai o clipă.

— Sigur că da, răspunse el, pe un ton grăbit. Ce s-a întâmplat?

O auzi respirând adânc, de parcă s-ar fi pregătit să sară de pe un vârf de munte.

— Mă întrebam dacă te întorci diseară.

— Probabil că târziu.

— Dar atunci, mâine seară?

— Dacă mă întorc diseară înseamnă că nu mă mai întorc și mâine seară.

— Te faci că nu înțelegi?

Reluă în minte conversația și zâmbi când își dădu seama că Sara încerca să-i facă o invitație. Jeffrey se întreba dacă mai făcuse vreodată acest lucru în viața ei. Spuse:

— Niciodată n-am fost un tip prea deștept.

— Nu, fu ea de acord și râse.

— Deci?

— Deci… începu Sara și apoi oftă.

O auzi zicând ceva.

— E așa o tâmpenie!

— Ce e o tâmpenie?

— Am zis că… începu ea și se opri din nou. Nu am nicio treabă mâine seară.

Jeffrey se scărpină la perciuni, iar fața i se schimonosi într-un zâmbet. Se întreba dacă mai existase vreodată un moment în care se simțise atât de fericit în acea cameră. Poate în ziua în care primise telefonul de la Auburn și i se spusese că este acceptat la colegiu cu bursă, în schimbul obligației de a juca fotbal, până la ultima suflare, în fiecare sâmbătă.

— Nici eu, spuse.

— Deci…

Sara spera în mod evident ca el să continue. Jeffrey se așeză comod pe pat, gândindu-se că ar fi lăsat și focul din iad să se stingă mai repede decât să o ajute să iasă din impas.

— Vreau să vii la mine acasă, rosti ea, în sfârșit, pe la 7, e bine?

— De ce?

Auzi scaunul scârțâind atunci când ea se așeză. Își imagină că-și ținea mâna la ochi.

— Doamne, nu vrei să mă ajuți deloc, nu-i așa?

— De ce să te ajut?

— Vreau să mă întâlnesc cu tine, îi spuse ea. Vino la 7, am să pregătesc cina.

— O clipă, o clipă!

În mod evident ea anticipase acest lucru, fiindcă, în realitate, nu era o gospodină prea grozavă.

— Am să comand ceva de mâncare de la Alfredo, se oferi ea.

Jeffrey zâmbi din nou.

— Bine, ne vedem la 7.

•

Pe vremea când era copil, Jeffrey făcuse și el destul de multe lucruri prostești. Cei mai buni prieteni ai lui, din școala primară și până la liceu, locuiseră pe aceeași stradă cu el și împreună cu Jerry Long, un băiat foarte interesat de focurile de artificii, și cu Bobby Blankenship, un băiat căruia îi plăcea să audă lucrurile explodând, reușiseră să-și riște viețile de câteva ori, înainte ca pubertatea să-și spună cuvântul și fetele să devină mai importante decât exploziile. La unsprezece ani, cei trei descoperiseră plăcerea de a face să explodeze sticle-rachetă într-un recipient de metal, în spatele casei lui Jeffrey. Când aveau vreo doisprezece ani, recipientul era la fel de ciobit și de plin de semne ca și fața lui Bobby „Pată” Blankenship. Pe la vreo treisprezece ani, Jerry Long primise porecla „Oposum”, deoarece recipientul explodase în sfârșit, o piesă de metal aproape că îi retezase vârful capului și el zăcuse în curtea lui Jeffrey ca un oposum, până când Jean Haris chemase o ambulanță să-l ducă la spital, iar poliția îi speriase pe amândoi cu focurile Gheenei.

Jeffrey își dobândise porecla mai târziu, când începuse să bage în seamă fetele și, mai ales, când ele începuseră să-l bage în seamă pe el. La fel ca

Oposum și Pată și el era în echipa de fotbal și toți trei erau destul de cunoscuți în școală, întrucât echipa câștigase în acel an. Jeffrey fusese primul din acel trio care sărutase o fată și primul care își pierduse virginitatea. Pentru aceste reușite i se dăduse porecla „Șmecherul”.

Prima oară când Jeffrey o adusese pe Sara la Sylacauga fusese atât de agitat, încât mâinile îi transpirau necontenit. Abia începuseră să se vadă și Jeffrey trăia cu impresia că Sara le era superioară din punct de vedere social lui Oposum și lui Pată, precum și întregii lui familii. Sylacauga era numele unei mici localități din sudul țării. Spre deosebire de Heartsdale, în oraș nu exista niciun colegiu și nici profesori pentru a diversifica păturile sociale. Cei mai mulți locuitori lucrau în industrie, fie că era vorba de cea textilă sau de cariera de marmură. Jeffrey nu zicea că toți erau înapoiați, dar nu erau genul de oameni cu care credea el că Sara s-ar fi simțit în largul ei.

Sara nu era doar ceea ce localnicii ar fi numit o „învățată”, ci și doctor în medicină și, cu toate că familia ei era una de muncitori, Eddie Linton era genul de om care știuse cum să-și administreze banii. Familia ei deținea proprietăți în susul și în josul lacului și mai avea și câteva proprietăți închiriate în Florida. Pe deasupra, Sara era foarte ageră, și nu numai în privința cărților. Avea o inteligență sclipitoare și nu era genul de femeie care să-l aștepte cu papucii în mână la ușă și cu mâncarea pe masă, când venea el de la serviciu. Probabil că, dimpotrivă, Sara ar fi așteptat acest lucru din partea lui.

La vreo zece kilometri de casa Tolliver, exista un magazin general numit Cat’s, la care Jeffrey, împreună cu ceilalți, mergea în perioada copilăriei și a adolescenței. Era genul de loc din care puteai să cumperi lapte, tutun, benzină și momeală pentru pescuit. Podeaua era din lemn și în ea erau destule găuri și noduri ca să te împiedici, dacă nu te uitai

pe unde mergi. Tavanul era jos și îngălbenit din cauza fumului de țigară și a petelor de apă. La intrare se aflau frigiderele cu coca-cola și gheață, iar deasupra casei de marcat era un poster mare cu Moon Pie. Pompele de benzină de afară scârțâiau la fiecare folosire.

În timp ce Jeffrey se afla la Auburn, Cat, proprietarul magazinului, decedase și Oposum, care lucra acolo, preluase administrarea lui de la văduva acestuia. Șase ani mai târziu, Oposum cumpărase firma și o schimbase în Oposum's Cat's. Când Sara văzuse pentru prima oară semnul de pe clădirea destul de dărăpănată, fusese încântată și făcuse aluzie la poemul lui Eliot. Lui Jeffrey îi venise să se bage sub mașină și să se ascundă acolo, dar Sara a râs când a aflat adevărul. De fapt, în week-end-ul acela ea se simțise extrem de bine, așa încât, încă de a doua zi de la venirea lor, stătea la piscină împreună cu Oposum și cu soția lui, râzând de întâmplările din adolescența lui Jeffrey.

Acum lui Jeffrey îi venea să râdă când își aducea aminte, deși atunci fusese un pic jenat de glumele acestora pe seama lui. Sara era prima femeie care făcuse mișto de el și adevărul era că probabil acesta fusese și motivul pentru care îl cucerise. Mama lui spunea că lui îi plăceau provocările.

Atunci când vira în parcarea de la Oposum's Cat's, Jeffrey se gândea la faptul că Sara fusese cel puțin o provocare. Locul se schimbase extrem de mult de când ajunsese în proprietatea lui Oposum și încă și mai mult de când Jeffrey fusese ultima oară în oraș. Singurul lucru care rămăsese neschimbat era emblema universității din Auburn, atârnând deasupra ușii. Alabama era un stat divizat de cele două universități ale lui, Auburn și Alabama, și nu exista decât o singură întrebare importantă pe care un locuitor al statului i-o putea adresa altcuiva: tu de partea cui ești? Jeffrey

văzuse la vremea lui bătăi pornind de la răspunsurile greșite la această simplă întrebare, date în partea de oraș nepotrivită.

În dreapta magazinului se afla acum o grădiniță, o apariție nouă de la ultima vizită a lui Jeffrey. În stânga era căsuța lui Madam Bell care era acum administrată de soția lui Oposum, Darniell. La fel ca și Cat, Madam Bell decedase cu multă vreme în urmă. Jeffrey se gândea că Nell se ocupa de locul acela doar ca să aibă ceva de făcut cât timp copiii erau la școală. Se întâlnise și el cu Nell în timpul liceului, împăcându-se și despărțindu-se întruna, până când Oposum începu să aibă intenții serioase în ceea ce o privea. Jeffrey nu reușea să și-o imagineze pe fata aceea fără astâmpăr fericită cu felul acesta de viață, dar se întâmplă lucruri și mai ciudate ca ăsta. În plus, atunci când absolviseră liceul Nell era gravidă în luna a treia. Nu era ca și cum ar fi avut de unde alege.

Ca să nu ocupe unul dintre locurile de parcare din fața magazinului, Jeffrey trase mașina în fața căsuței lui Madam Bell. În difuzoarele mașinii se auzea încet melodia celor de la Lynyrd Skynyrd, *Sweet Home Alabama*. Găsise caseta în cutia de sub geamul din camera lui și îl năpădi un sentiment de nostalgie, când primele acorduri din cea care fusese odată una dintre melodiile sale favorite îi ajunseră în urechi. Este ciudat cum poți să iubești ceva atât de mult, dar să uiți complet de acel lucru atunci când nu mai este sub nasul tău. Simțea asta în legătură cu orașul acela, cu prietenii de acolo. Fiind din nou în preajma lui Oposum și a lui Nell avu senzația că parcă nimic nu se schimbase în ultimii douăzeci de ani. Jeffrey nu-și dădea seama ce simte în legătură cu toate aceste lucruri.

Ceea ce știa într-adevăr era că vederea mamei lui în spital cu zece minute în urmă îl făcuse să-și dorească să ajungă în Grant cât mai repede posibil. Era ceva de-a dreptul sufocant în felul în care îl

ținea de mână și îl mângâia, în felul în care spunea ceva, fără să termine propozițiile. May Tolliver nu fusese niciodată o femeie fericită și undeva, în mintea lui Jeffrey, era ideea că taică-său făcuse toate prostiile pe care le făcuse intenționat, ca să fie prins și dus la închisoare, acolo unde nenorocita de nevastă-sa nu mai putea să-l sâcâie toată ziua și să-i spună că e un om de nimic. La fel ca Jimmy, May era o băutoare înveterată și, deși nu ridicase niciodată mâna la Jeffrey, fusese în stare să-i taie elanul cu vorba, mai mult decât oricine altcineva. Din fericire, se părea că încă era în stare funcțională, chiar și atunci când îngurgita suficient alcool pentru a face un tractor să meargă o sută de kilometri. Dacă i se putea da crezare, o pisică de sub casa vecinilor o speriase pe May și ea căzuse pe scări. Cum Jeffrey auzise câteva pisici de dimineață, îi acordase mamei lui prezumția de nevinovăție. Nu-i convenea să admită față de nimeni, și cu atât mai mult față de el însuși, că mama lui mai avea nevoie și de alte îngrijiri.

Jeffrey ieși din mașină, piciorul alunecându-i puțin pe aleea cu pietriș. Se schimbase într-o pereche de blugi și un tricou polo și se simțea extrem de ciudat îmbrăcat atât de comod în mijlocul săptămânii. Se gândise să-și pună și niște pantofi sport, dar se răzgândi când își văzu ținuta în oglindă. Își puse ochelarii de soare și se îndreptă spre Madam Bell.

Casa ghicitoarei era mai mult un fel de ruină și ușa scoase un scârțâit prelung atunci când o deschise. Jeffrey bătu la ușa din față și pătrunse în holul mic de la intrare. Locul arăta exact ca atunci când era copil. Odată, Pată l-a făcut pe Jeffrey să intre la Madam Bell ca să i se citească în palmă. Nu i-a plăcut ce i-a spus și nu a mai pus niciodată piciorul acolo.

Jeffrey își băgă capul pe ușă și se uită în singura cameră a casei. Nell ședea la masă, cu cărțile de tarot în față. Televizorul era dat încet sau poate că

zgomotul scos de aerul condiționat de la fereastră acoperea sunetul lui. Ea tricota ceva și se uita la televizor, cu corpul aplecat înainte ca și când ar fi vrut să prindă fiecare cuvânt.

— Bau! zise Jeffrey.

— O, Doamne, Dumnezeule! Nell sări de la locul ei și-și scăpă lucrul. Se ridică de la masă cu o mână la piept. Șmecherule, m-ai speriat de moarte!

— Auzi, să nu se mai întâmple, râse el, strângând-o în brațe.

Era o femeie scundă, plinuță, dar atrăgătoare. Se trase un pas în spate, ca să se uite la ea. Nell nu se schimbase prea mult din liceu, părul negru era același, probabil puțin încărunțit, drept și lung până în talie, strâns la spate într-o coadă de cal, ca să nu-i fie cald.

— Ai fost la Oposum? întrebă ea, așezându-se din nou la masă. Ce faci pe aici? Ai venit pentru maică-ta?

Jeffrey zâmbi și se așeză de cealaltă parte a mesei. Nell vorbise întotdeauna extrem de repede.

— Nu și da.

— Era băută, zise Nell în felul ei abrupt.

Francheța ei fusese unul dintre motivele pentru care Jeffrey încetase să se mai întâlnească cu ea. Spunea lucrurilor pe nume și la optsprezece ani Jeffrey nu se putea numi un introspect.

— Notele ei de plată pentru băutură ne-au ținut în viață iarna trecută, zise Nell.

— Știu, răspunse Jeffrey, încrucișându-și brațele.

De la o vreme, plătea toate facturile mamei lui, ca ei să-i ajungă banii de băutură. N-avea niciun sens să se certe cu bătrâna, iar așa cel puțin știa că stă acasă și bea acolo, în loc să meargă în altă parte.

— Tocmai am venit de la spital, i-au dat o doză de votcă în timp ce eu eram acolo.

Nell luă pachetul de cărți de tarot și începu să le amestece.

— Biata femeie, zise, ar fi făcut o criză de *delirium tremens* dacă nu i-ar fi dat de băut.

Jeffrey făcu un semn din umeri. La spital medicul spusese același lucru.

— La ce te uiți? îl întrebă Nell și Jeffrey zâmbi dându-și seama că se uita lung la Nell.

Se gândea că-i era mai ușor să-i vorbească lui Nell decât Sarei despre alcoolismul mamei sale. Nu înțelegea de ce. Poate fiindcă Nell știa despre situația asta de când erau copii. Cu Sara, Jeffrey se simțea oarecum jenat, rușinat și, până la urmă, furios.

— Cum se face că de fiecare dată când te văd ești tot mai drăguță? o complimentă el.

— Șmechere șmecher! zise Nell plescăind. Întoarse câteva cărți pe masă și întrebă: de ce a divorțat Sara de tine?

— Vezi asta în cărți? tresări Jeffrey.

Ea îi aruncă un zâmbet răutăcios.

— Felicitările de Crăciun. Ale Sarei aveau scris Linton la adresa expeditorului. Mai puse o carte pe masă. Ce ai făcut? Ai înșelat-o?

— De ce nu-mi spui tu? zise el arătând spre cărți.

Femeia dădu din cap și mai așeză două cărți.

— Cred că ai înșelat-o și te-a prins.

— Ce?

Nell râse.

— Doar pentru că nu vorbește cu tine nu înseamnă că nu vorbește nici cu mine.

El scutură din cap neînțelegând.

— Avem telefon, puiule, îi spuse ea. Vorbesc cu Sara din când în când, așa, ca să mai aflu și eu una-alta!

— Păi, atunci înseamnă că știi că ne întâlnim din nou? spuse el, conștient că vocea lui își asumase ceva din cea a fostului Șmecher. Ce spun cărțile tale în legătură cu asta?

Ea mai întoarse două-trei cărți, le studie timp de câteva secunde, dar încruntarea îi trase în jos

colțurile buzelor. Puse toate cărțile în teanc.

— Cărțile astea proaste spun oricum numai tâmpenii, zise ea. Hai să mergem la Oposum, sunt sigură că se va bucura să te vadă.

Întinse mâna spre el, iar el ezită, întrebându-se dacă era cazul să insiste ca ea să-i ghicească în cărți. Nu că el și-ar fi închipuit că Nell avea vreun talent sau că oricine altcineva ar fi avut talentul ăsta, dar îl iritase faptul că femeia refuzase să spună ceva ca el să se simtă mai bine.

— Haide, zise, trăgându-l de mână.

El acceptă, lăsându-se condus de Nell din răcoarea odăiței în căldura insuportabilă de afară. Nu exista niciun fel de umbră în apropierea parcării și în drum spre pompa de benzină Jeffrey simțea că îi coace creierul.

— Îmi place Sara, spuse Nell, luându-l de braț.

— Și mie îmi place.

— Adică, Jeffrey, îți spun serios, chiar îmi place de ea.

El se opri fiindcă se întâmpla foarte rar ca ea să-i spună Jeffrey.

— Dacă-ți mai oferă o șansă, să n-o ratezi.

— Nici n-am de gând.

— Vorbesc serios, Șmechere, zise ea trăgându-l spre magazin. E prea bună pentru tine și numai Dumnezeu o știe, prea deșteaptă! Așteptă la ușă ca Jeffrey să i-o deschidă. Nu o da în bară.

— Încrederea pe care o ai în mine este cu adevărat neobișnuită.

— Auzi, pe cuvânt, n-aș vrea ca micuțul Jeffrey să întoarcă iarăși lucrurile împotriva ta.

— Micuțul? repetă el deschizând ușa. Te cam lasă memoria!

Jeffrey era convins că nu va scăpa fără o replică, dar vocea bubuitoare a lui Oposum curmă orice încercare.

— Tu ești, Șmechere? strigă Oposum, ca și când Jeffrey ar lipsit doar cât pentru o scurtă plimbare și nu plecase de acolo de ani buni.

Jeffrey se uită cum bărbatul se apleca peste tejghea. Burta îi stătea în drum, dar se ținu pe picioare, împotriva oricărei legi a fizicii.

— Fir'ar să fie, zise Jeffrey frecându-l pe prietenul său pe abdomenul proeminent. Nell, de ce nu mi-ai spus că mai așteptați un copil?

Oposum râse din tot sufletul, frecându-și burta.

— O să-i zicem Bud, dacă e băiat. Dewars, dacă e fată. Îl luă pe Jeffrey de umeri și îl conduse în magazin. Ce mai faci, băiete?

Fără să se gândească, Jeffrey îi răspunse ca de obicei.

— N-am mai fost băiat de când eram ca tine.

Oposum râse, dându-și capul pe spate.

— Ce m-aș bucura să fie și Pată aici. Câtă vreme stai în oraș?

— Nu mult, răspunse Jeffrey. De fapt, tocmai mă pregătesc de plecare. Se întoarse să vadă dacă Nell îi lăsase singuri.

— Cumsecade femeie! spuse Oposum.

— Nu pot să-mi închipui că stă încă cu tine.

— În fiecare seară, înainte să ne culcăm, îi iau cheile, zise Oposum făcându-i cu ochiul. Bei o bere?

Jeffrey se uită la ceasul de pe perete.

— Nu beau, cel puțin până la prânz.

— Bine, bine, răspunse el, dar o cola? Scoase două sticle de la gheață, fără să mai aștepte răspuns.

— E foarte cald afară.

— Da, răspunse Oposum deschizând sticlele de cola. Bănuiesc că ai trecut pe aici ca să mă rogi să am grijă de maică-ta.

— Am un caz acasă, spuse el bucuros că poate să se refere la Grant ca fiind „acasă". Dacă nu te superi!

— Pe dracu', zise el, dându-i lui Jeffrey sticla de cola. Nu-ți face probleme! Doar stă aici, în josul străzii.

— Mulțumesc, zise Jeffrey.

Se uită la Oposum care luă o pungă de alune de pe raft și o deschise cu dinții. O întinse spre el, dar Jeffrey refuză din cap.

— Mare necaz că a căzut! spuse Oposum, strecurându-și câteva alune în sticla de cola. În ultima vreme a fost foarte cald. Cred că o fi amețit din cauza căldurii.

Jeffrey bău o gură de cola. Oposum făcea ce făcuse întotdeauna, încerca să o acopere pe May Tolliver. Jerry Long își căpătase porecla nu numai din cauza incidentului din curtea lui Jeffrey. Dacă Oposum era bun la ceva, atunci cu siguranță era faptul că se făcea că nu vede ceea ce era chiar în fața ochilor lui.

Refrenul unei melodii rap vibră în ferestre și Jeffrey se întoarse la timp ca să zărească un camion mare, de culoare grena, ce parca în fața magazinului. Muzica rap bubuia din mașină, o cacofonie de ritmuri dezlânate, înainte ca motorul să fie oprit. Un adolescent morocănos ieși din cabină și intră în magazin. Purta un tricou care se asorta cu nuanța camionului și care avea inscripționat cuvintele „Roll Tide" deasupra unui elefant alb, ridicat în două picioare. Părul puștiului îi atrase imediat atenția lui Jeffrey. Era galben-intens, cu agrafe roșii prinse la capetele șuvițelor care se loveau unele de altele când mergea. Băiatul purta niște pantaloni de camuflaj negru cu gri, tăiați la genunchi, iar șosetele și pantofii erau de un roșu aprins. Jeffrey își dădu seama puțin șocant că puștiul era îmbrăcat din cap până în picioare în culorile universității din Alabama.

— Salut, tată! zise băiatul, adresându-se lui Oposum.

Jeffrey schimbă o privire cu prietenul său, apoi se întoarse către băiat.

— Jared? întrebă el, aproape sigur că acesta nu putea să fie băiețelul cel dulce al lui Oposum și al lui Nell. Arăta ca un infractor motociclist îmbrăcat în culorile unei bande din Alabama.

— Hei, unchiu' Șmecher! zise Jared târșâindu-și picioarele pe podea. Trecu pe lângă Jeffrey și pe lângă taică-su și se îndreptă spre camera de după tejghea.

— Doamne, zise Jeffrey, cred că nu-ți pică bine deloc.

Oposum dădu din cap.

— Sperăm să-și mai schimbe ideile, zise și ridică din umeri. Îi plac animalele. Toate lumea știe că Auburn are o școală veterinară mai bună decât Alabama.

Jeffrey strânse din dinți, ca să nu pufnească în râs.

— Mă întorc, zise Oposum ducându-se după băiat. Servește-te cu ce vrei!

Jeffrey își termină cola dintr-o înghițitură, apoi se duse în spatele magazinului să vadă ce fel de momeli avea Oposum. Erau câteva cutii din sârmă în care se aflau greieri care cântau, precum și un butoi mare umplut cu noroi în care probabil se aflau câteva mii de râme. Un recipient cu alte feluri de momeli era așezat pe raftul de deasupra celui pe care se aflau greierii, împreună cu o plasă și niște găleți de transportat momeala. Sarei îi plăcea să pescuiască și lui Jeffrey îi trecu prin cap să-i cumpere niște viermișori, dar apoi se gândi ce complicație ar fi fost să cumpere momeală vie pe care să o țină în portbagajul mașinii. Trebuia să oprească înainte de Atlanta ca să mănânce și se gândea că nu putea să lase viermii să se prăjească în căldura de afară. Pe de altă parte, și în Grant erau foarte multe magazine care vindeau momeală.

Aruncă doza goală de cola într-o cutie de gunoi care părea să fie pentru materiale reciclabile și privi pe fereastră la grădinița de peste drum. În mod evident era recreație, deoarece puștii alergau de colo-colo țipând de te asurzeau. Jeffrey se întrebă dacă Jenny Weaver se simțise vreodată atât de liberă. În niciun caz nu și-o putea imagina pe fetița aceea grăsuță alergând încolo și încoace.

Părea mai degrabă genul de copil care stătea la umbră și citea o carte, așteptând să sune clopoțelul și să se întoarcă în clasă, unde se simțea bine.

— Lucrezi aici? îl întrebă cineva.

Jeffrey se întoarse puțin nedumerit. Un bărbat de vreo treizeci de ani stătea în spatele lui, în dreptul rafturilor cu momeli. Era ceea ce Jeffrey considera un muncitor tipic: slăbănog și cu tăieturi de la bărbierit pe față. Avea brațe puternice, probabil din cauză că lucra în construcții. Între buze îi atârna o țigară.

— Nu, răspunse Jeffrey, simțindu-se puțin jenat că fusese prins uitându-se pe fereastră. Mă uitam la copii.

— Da, zise bărbatul, făcând un pas spre Jeffrey. La ora asta sunt întotdeauna afară.

— E și copilul tău acolo?

Bărbatul se uită la el cu o privire ciudată, măsurându-l din ochi. Își duse mâna la gură și își frecă bărbia, oarecum pe gânduri. Surprins, Jeffrey observă un tatuaj pe mâna acestuia, între degetul mare și index. Era același pe care îl văzuse și pe mâna lui Mark Patterson. Jeffrey își întoarse privirea în cealaltă direcție, încercând să descifreze misterul. Se uită afară pe geam, iar în sticla lui se reflecta personajul din spatele său.

— Frumos tatuaj, spuse Jeffrey.

Bărbatul vorbi încet, cu o voce conspirativă.

— Ai și tu unul?

Jeffrey nu deschise gura, ci negă din cap.

— De ce nu? îl întrebă bărbatul.

— Din cauza serviciului, spuse Jeffrey pe un ton neutru. Această conversație îi crea un sentiment neplăcut, de parcă mintea lui încerca să stabilească o legătură, dar nu reușea să-i transmită și lui mesajul.

— Nu mulți oameni știu ce înseamnă, spuse bărbatul, strângându-și mâna pumn și privind tatuajul cu un zâmbet ușor pe buze.

— L-am văzut la un pușți, zise Jeffrey. Nu ca ei, și făcu un gest spre copiii din curte. Mai mare.

Zâmbetul bărbatului se lărgi.

— Îți plac mai mari?

Jeffrey se uită peste umărul bărbatului, să vadă unde era Oposum.

— Nu vine o buca' de vreme, îl asigură străinul. Fiu-su se bagă în belele aproape în fiecare zi.

— Da?

— Da, confirmă omul.

Jeffrey se întoarse spre fereastră, uitându-se cu alți ochi la copiii care alergau prin curte. Nu i se mai păreau foarte tineri și fără griji, ci vulnerabili și în pericol.

Bărbatul făcu un pas spre Jeffrey și cu mâna tatuată arătă prin fereastră.

— O vezi pe aia de acolo, aia mică, cu cartea?

Jeffrey se uită în direcția pe care i-o indică bărbatul și văzu o fetiță șezând sub un copac, chiar în mijlocul curții. Citea o carte, așa cum își imagina Jeffrey că ar fi făcut și Jenny.

— Aia e a mea, zise omul.

Jeffrey simți că i se ridică părul pe spinare. Tonul cu care vorbise bărbatul îl făcu pe Jeffrey să înțeleagă că nu se referea la fetiță ca la fiica lui. Era un sentiment de posesie în acel ton și, sub el, o conotație neîndoielnică de natură sexuală.

— Nu poți să-ți dai seama de la distanța asta, dar de aproape are cea mai frumoasă gură din lume, spuse bărbatul.

Jeffrey se întoarse încet, încercând să-și ascundă dezgustul.

— De ce nu ne ducem în altă parte să vorbim despre acest lucru? spuse.

Ochii bărbatului se îngustară.

— Dar aici ce are?

— Mă deranjează, răspunse Jeffrey, încercând să zâmbească.

Bărbatul îl privi îndelung, apoi acceptă cu o mișcare aproape imperceptibilă din cap.

— Bine, hai, spuse și se îndreptă spre ușă, aruncând câte o privire peste umăr la fiecare pas, ca să se asigure că Jeffrey îl urmează.

Când ajunseră în spatele clădirii, bărbatul dădu să se întoarcă, dar Jeffrey îi trase una în spatele genunchilor, de acesta căzu la pământ.

— O, Doamne! zise omul făcându-se ghem.

— Gura, îi ordonă Jeffrey, ridicând piciorul.

Îl lovi pe bărbat în coapsă ca să îl facă să înțeleagă că nu era cazul să se ridice. Bărbatul rămase jos, strâns ghem, așteptând ca Jeffrey să-l bată. Exista ceva jalnic și dezgustător în comportamentul lui, ca și când ar fi înțeles de ce era tratat astfel, dar era dispus că accepte acest lucru. Jeffrey se uită în jur, asigurându-se că nu-l vede nimeni. Îi venea să-i tragă o mamă de bătaie individului fiindcă amenințase un copil, dar o bună parte din hotărârea lui se irosi în fața acelei grămezi jalnice și smiorcăitoare aflate jos, în fața lui. Era una să-l bați măr pe unul care sărea și el la bătaie și cu totul alta să dai într-un individ fără apărare.

— Ridică-te în picioare, îi spuse.

Bărbatul se uită printre brațele încrucișate pe cap, încercând să-și dea seama dacă era o păcăleală.

În momentul în care Jeffrey făcu un pas înapoi, bărbatul se întinse și apoi se ridică. În jurul lor se ridicase praful și Jeffrey tuși ca să-și curețe gâtul.

— Ce vrei? îl întrebă bărbatul, scoțând un pachet de țigări din buzunarul cămășii.

Erau zdrobite, dar el își puse una în gură și o aprinse. Îi tremurau mâinile, încercând să aprindă țigara.

Jeffrey se abținu cu greu să nu-i trosnească una peste gură de să-i sară țigara.

— Ce înseamnă tatuajul acela?

Omul strânse din umeri și păru să nu-i convină deloc.

— E tatuajul care se poartă în vreun club sau ce? întrebă Jeffrey.

— Da, clubul celor perverși, clubul celor cărora le plac fetițele. După asta umbli și tu?

— Adică tatuajul ăsta există și la alte persoane?

— Habar n-am, răspunse omul. Nu știu niciun fel de nume, dacă asta întrebi. E de pe internet. Suntem anonimi.

Jeffrey strecură un oftat. Printre alte lucruri, internetul alimenta agresorii de copii și pedofilii, care își împărtășeau fanteziile, întâmplările și uneori copiii. Nu cu multă vreme în urmă, Jeffrey urmase niște cursuri de perfecționare în legătură cu această activitate a poliției. Recent se făcuseră câteva arestări spectaculoase, dar nici măcar FBI-ul nu putea să lucreze suficient de repede ca să-i identifice și să-i urmărească pe toți cei care se afiliau acestor grupuri.

— Ce înseamnă tatuajul? îl întrebă Jeffrey.

Bărbatul se uită la el cu o privire grea.

— Adică ce mama dracului crezi că înseamnă?

— Spune-mi, insistă Jeffrey, vorbind printre dinți, dacă nu vrei să te afli din nou jos și să te întrebi de ce-ți ies mațele prin dos.

Omul dădu din cap, mai trase o dată, lent, din țigară și scoase fumul pe gură și pe nas.

— Inima, începu el arătând către desenul de pe mână, inima mare este neagră.

Jeffrey dădu din cap.

— Dar în interior este una mică, da? Bărbatul se uită la propriul tatuaj cu un fel dragoste în ochi. Inima micuță e albă, e pură.

— Pură, ai zis? întrebă Jeffrey amintindu-și cuvântul dintr-o altă conversație. Adică ce vrei să spui cu *pură*?

— Cum e un copil… pur, curat. Ce nu înțelegi? Își permise să zâmbească. Inima albă face ca o părticică din inima neagră să devină pură. Înțelegi? E iubire, omule. Nu înseamnă nimic altceva decât dragoste.

Jeffrey încercă să facă ceva cu mâinile, ca să nu-i tragă din nou una bărbatului. Întinse o mâna spre acesta și spuse.

— Dă-mi actele!

Bărbatul nu ezită și făcu ceea ce i se cerea. Nu protestă nici măcar în momentul în care Jeffrey scoase un blocnotes cu spirală din buzunar și-i copie datele din cartea de identitate.

— Ia-le înapoi, îi spuse Jeffrey, aruncând cu portofelul în el atât de tare, încât acesta îl lovi în piept și ricoșă, înainte ca bărbatul să-l poată prinde. Ți-am luat numele și adresa. Dacă te mai întorci vreodată în magazinul ăsta sau dacă doar îți trece prin cap să dai pe aici, pe la grădiniță, prietenul meu îți va trage o mamă de bătaie de te scapi pe tine. Jeffrey așteptă o clipă. Ai înțeles?

— Da, domnule, îi răspunse bărbatul, cu ochii în pământ.

— Care este adresa site-ului web?

Bărbatul continua să-și țină ochii în pământ. Jeffrey făcu un pas spre el, dar omul se dădu înapoi și-și ridică mâinile.

— Este un grup de informații al celor care iubesc fetițele, zise el. Nu-l găsești mereu la aceeași adresă. Trebuie să-l cauți.

Jeffrey scrise numele grupului, deși era familiarizat cu el de la cursurile pe care le făcuse.

Bărbatul mai trase un fum din țigară, reținu fumul o secundă și apoi îi dădu drumul, întrebând:

— Asta e tot?

— Fetița aceea, începu Jeffrey, încercând să-și țină firea. Dacă aud vreodată că fetița aceea a pățit ceva…

— N-am fost cu niciun copil, bine? zise bărbatul. Îmi place numai să mă uit la ei. Dădu cu vârful pantofului într-o piatră. Sunt așa de drăguți, nu-i așa? Cum ai putea să faci rău cuiva atât de dulce?

Fără să se mai gândească, Jeffrey îi trase cu sete un pumn în gură. Un dinte îi sări cât colo, urmat de

un șuvoi de sânge. Bărbatul se lăsă la pământ, pregătindu-se s-o încaseze. Jeffrey se întoarse și se îndreptă cu pas grăbit spre magazin, cuprins de un sentiment de silă profundă.

Capitolul 9

Liceul Robert E. Lee era ceea ce localnicii numeau o superșcoală. Asta însemna că școala fusese proiectată să adăpostească aproximativ 1 500 de elevi din toate cele trei localități ale districtului Grant. Cu toate acestea, școala tot nu era suficient de mare, iar unele clase erau adăpostite temporar în niște rulote din spatele clădirii, care luau din spațiul terenului de baseball. Clasele de la a noua până la a douăsprezecea făceau orele aici, în timp ce alte două școli generale ofereau liceului spații pentru orele elevilor. Existau patru directori adjuncți și unul general, în persoana lui George Clay, un om care își petrecea cea mai mare parte a timpului în spatele biroului, făcând rapoarte pentru noile programe educaționale ale guvernului. Un plan de învățământ care era făcut să mănânce timpul profesorilor cu tot felul de hârțoage și să-i facă să participe la cât mai multe cursuri de calificare suplimentare, luându-i de la procesul real de predare.

Mergând pe holul școlii, Brad își răsucea chipiul în mâini, iar încălțămintea lui de poliție răsuna pe pardoseală. Fără să se gândească, Lena începu să-i numere pașii în timp ce se deplasau pe culoarul ai cărui pereți laterali erau plini de dulăpioare pentru uzul elevilor. Cu pardoseala acoperită cu gresie albă și pereții din ciment, izolați fonic, tot spațiul avea în ambiguitatea lui un caracter instituțional. Pentru a se potrivi cu culorile școlii, dulăpioarele erau vopsite în roșu-închis, iar pereții într-un gri și mai închis. În toate spațiile libere existau postere

care susțineau Rebelii, echipa sportivă a școlii, dar acestea erau mai degrabă deranjante decât încurajatoare. La aviziere erau fel de fel de afișe care-i îndemnau pe elevi să spună nu drogurilor, țigărilor și sexului.

— Pare atât de mică! spuse Brad cu vocea puțin răgușită.

Lena nu-și mai dădu ochii peste cap auzindu-i cuvintele, deși tare-i venea s-o facă. De când vorbiseră cu George Clay, Brad se purta ca un elev de școală și nu ca un polițist și chiar părea un elev, cu fața lui rotundă și părul blond, care părea să-i cadă în ochi în fiecare secundă.

— Ăsta este cabinetul doamnei Mac, spuse el, arătând spre o ușă închisă. Se uită prin geam, din nou cu părul în ochi. Mi-a fost profesoară de engleză.

— Îhî, răspunse Lena, uitându-se aiurea.

Toate ușile de pe hol erau în timpul pauzelor nu doar închise, ci și încuiate. Ca în cele mai multe școli rurale, liceul își luase toate măsurile de precauție împotriva intrușilor. Profesorii se plimbau pe holuri și erau câte doi polițiști, pe care Jeffrey îi numea „câinii adjuncți”, care patrulau prin școală, în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva. În calitate de ofițer de patrulă, Lena fusese chemată de mai multe ori la școală pentru a aresta traficanți de droguri sau bătăuși. Din experiența ei, delincvenții juvenili erau cu mult mai greu de strunit decât echivalenții lor adulți. Delincvenții juvenili recidiviști cunoșteau legile după care se putea face arestarea lor mai bine decât polițiștii înșiși și nu mai aveau niciun fel de teamă.

— Lucrurile s-au schimbat atât de mult! spuse Brad, ca un ecou al gândurilor ei. Nici nu-mi pot închipui cum se descurcă profesorii!

— La fel cum ne descurcăm și noi! i-o întoarse Lena, dorind să reteze conversația.

Nu-i plăcuse niciodată școala și nu se simțea bine acolo. De fapt, de la interogarea lui Mark

Patterson Lena se simțise neimplicată. În ea se afla un amestec de siguranță de sine, care provenea din faptul că fusese în stare să comunice cu puștiul, și un sentiment jenant că această comunicare ajunsese prea departe. Ceea ce era și mai rău, i se părea că Jeffrey se prinsese.

— Am ajuns, zise Brad, oprindu-se în fața dulăpiorului lui Jenny Weaver. Scoase o foaie de hârtie din buzunar și o despături. Codul este…

Lena băgă degetul sub zăvor și deschise dulăpiorul.

— Cum faci chestia asta? întrebă Brad.

— Numai tâmpiții folosesc codul!

Brad roși, dar reuși să ascundă acest lucru făcându-și de lucru printre lucrurile lui Jenny Weaver aflate în dulăpior.

— Trei manuale, zise el, dându-i-le Lenei ca să se uite prin ele, un caiet de notițe, continuă el, trei creioane și un pachet de gumă.

Lena se uită și ea în dulăpiorul îngust, gândindu-se că Jenny Weaver era mult mai ordonată decât fusese ea. Nu erau nici măcar poze lipite în interior.

— Asta-i tot? întrebă ea, deși putea vedea și ea foarte clar.

— Asta-i tot, răspunse Brad, uitându-se prin cărțile pe care Lena le și verificase deja.

Lena deschise carnețelul, pe a cărui copertă era un cățeluș. Paginile erau împărțite în șase coloane colorate, câte una pentru fiecare perioadă a zilei. Aproape fiecare pagină era scrisă, dar, din cât își putea da seama, nu erau decât însemnări de școală. Jenny nu-și făcuse niciun fel de însemnări pe margini.

— Se pare că a fost o elevă foarte bună, spuse ea.

— Avea treisprezece ani și era în clasa a noua.

— Și ce?

— Asta înseamnă că a sărit un an, îi spuse Brad, punând cărțile înapoi în dulăpior, așa cum le

găsise. Se uită la pachetul de gumă ca să se asigure că era doar gumă. Era foarte ordonată, zise el.

— Da, fu Lena de acord, dându-i lui Brad carnețelul. Așteptă, în timp ce se uită și el prin carnețel, căutând, probabil, ceva ce ar fi putut să-i scape ei.

— Scria foarte frumos, spuse Brad cu voce tristă.

— Ce părere ți-ai făcut despre ea în tabără?

Brad își dădu din nou părul din ochi.

— Era foarte tăcută. Nu-mi place să spun asta, dar abia am observat-o. De altfel, fetele stăteau mai mult singure. Doamna Gray ar fi trebuit să vină cu noi, ca să vadă de fete, dar s-a îmbolnăvit în ultima clipă. N-am vrut să dezamăgesc pe nimeni și pentru că banii nu puteau fi returnați…, făcu un semn de neputință cu capul. Băieții, în schimb, mi-au făcut de lucru. Mi-am petrecut cea mai mare parte din vreme având grijă de ei.

— Dar ce crezi despre Jenny și Lacey?

— Păi… și pe fruntea lui Brad apărură câteva riduri în timp ce se gândea. Nu prea făceau mare lucru. Ceilalți puști schiau, se distrau, dar Jenny și Lacey stăteau mai mult împreună. Se cazaseră amândouă într-o cameră și abia dacă le vedeam la cină.

— Dar cum se purtau?

— Nu știu cum să spun, parcă aveau un limbaj propriu. Se uitau la mine și chicoteau, așa cum fac fetele.

Brad păru jenat și Lena își dădu seama de ce râdeau fetele. Probabil că Brad cunoștea comportamentul adolescentelor la fel de bine cum l-ar fi cunoscut o capră.

— Nu se purtau ciudat?

— Mai ciudat decât faptul că râdeau fără niciun motiv?

— Brad…, zise Lena, dar se opri înainte de a-i spune de ce râdeau fetele. Probabil că dacă i-ar fi spus că fetele îl considerau un bleg, acest lucru l-ar

fi jenat și mai mult, iar Lena nu voia să-și facă probleme pentru tot restul zilei.

Brad se uită în ochii ei, așteptând-o să termine.

— Doar că…, începu Lena, apoi se opri din nou. Ți s-a părut cumva că Jenny era bolnavă?

— Asta m-a întrebat și șeful, zise Brad, și replica lui sună ca un fel de compliment pe care i-l făcea Lenei. M-a întrebat o mulțime de lucruri despre cum arăta, cu cine stătea pe acolo…

Lena închise dulăpiorul și făcu un semn, să meargă mai departe.

— Și?

— Nu mi s-a părut să fie bolnavă. Cum ți-am zis, stăteau foarte mult împreună, nu păreau să le placă ceilalți copii. Zău, nici nu știu de ce au mers. Nu făceau parte din grupul ăla.

— Adică, ce vrei să zici?

El făcu din nou un gest din umeri.

— Nu păreau să fie populare, nu știu cum să-ți spun. Lacey ar fi putut să fie populară. Este frumoasă ca o majoretă. Dădu din cap, ca și când ar fi încercat să înțeleagă. Jenny, cu siguranță, nu era populară. N-am văzut pe nimeni să se poarte urât cu ea, fiindcă ar fi trebuit să iau atitudine, dar nici nu se străduiau să fie cine știe ce drăguți cu ea.

— Nu trebuia să-i supraveghezi pe toți?

El interpretă aceste cuvinte ca pe un reproș și intră imediat în defensivă.

— I-am supravegheat cât de bine am putut, dar eram singur acolo și băieții se băgau în tot felul de necazuri, mult mai mult decât fetele.

Lena își mușcă limba, întrebându-se cum era posibil ca un tip atât de greu de cap ca Brad să ajungă să facă parte din poliție.

— Am ajuns, zise Brad oprindu-se în fața bibliotecii.

Deschise ușa și o pofti pe Lena să intre, gest pe care mama lui îl învățase încă de la o vârstă foarte fragedă. Lucrând cu Frank, apoi cu Jeffrey, Lena

era atât de învățată ca bărbații să-i deschidă ușa, încât abia dacă mai observa un astfel de gest.

Biblioteca era răcoroasă, dar avea totuși un aer prietenos. O serie de proiecte ale elevilor erau expuse pe pereți și toate rafturile erau atât de pline de cărți, încât aproape că se răsturnau. Vreo douăzeci de computere, o altă inițiativă educațională sponsorizată de loteria statului Georgia, stăteau degeaba, cu monitoarele întunecate, din cauză că sistemul electric al școlii nu era făcut să facă față suprasarcinii. La nivelul etajului al doilea, pe peretele din spate, exista un balcon mărginit de o balustradă și, pentru un moment, Lena își închipui că probabil vreun copil a stat acolo, gândindu-se ce simplu ar fi fost să deschidă focul asupra colegilor săi.

Brad se uită intens la ea, cu o expresie de așteptare în privire.

— Ăștia sunt, spuse el, indicând trei fete și trei băieți care stăteau lângă biroul bibliotecarului.

Lena își dădu seama imediat ce voise să spună Brad. Aceștia erau copiii cei mai populari. Exista ceva special în ținuta lor, în felul în care vorbeau și râdeau unii cu alții. Formau un grup simpatic, îmbrăcați după ultima modă, cu un aer extrem de degajat, specific copiilor care se știu adorați de colegii lor.

— Hai să terminăm și cu asta, zise Lena, îndreptându-se direct spre ei.

Așteptă preț de câteva secunde, dar niciunul dintre puști nu păru s-o bage în seamă. Lena se uită la Brad cu o privire nemulțumită, apoi își drese vocea. Când nici acest semn nu păru să aibă vreun efect, ciocăni cu degetele în masă. Grupul începu să se liniștească, dar două dintre fete își continuară conversația înainte de a catadicsi să o privească.

— Sunt detectiv Adams și el este colegul meu, ofițerul Stephens, spuse ea.

Două dintre fete începură să chicotească, de parcă ar fi fost în posesia celui mai adânc secret din lume. Lena își dădu seama încă o dată de ce nu-i plăceau copiii și, mai ales, fetele de această vârstă. Nu exista nimic pe lume mai răutăcios decât o adolescentă. Poate că băieții reușeau să pună capăt unei dispute cu pumnii, dar fetele de vârsta aceasta erau mult mai malițioase și mai nemiloase decât s-ar putea crede. Una dintre fetele care chicoteau sparse un balon de gumă în timp ce cealaltă zise:

— Îl știm pe Brad.

Lena încercă să nu ia o atitudine ostilă, în timp ce Brad îi prezentă elevii.

— Heather, Brittany și Shanna, spuse el, arătându-le pe fiecare în parte. Apoi făcu semn spre băieți, care stăteau atât de tolăniți în scaunele lor, încât aproape atingeau podeaua cu fundul: Carson, Rory și Cooper.

Lena se întreba când încetaseră părinții să le dea copiilor nume normale. Probabil atunci când încetaseră să-i mai învețe bunele maniere.

— OK, spuse Lena, așezându-se în fața lor. Hai să terminăm repede, ca să vă întoarceți la ore.

— De ce suntem aici? întrebă Brittany cu o voce tot atât de ostilă cât îi era atitudinea.

— Ați fost în tabăra de schi împreună cu ofițerul Stephens, spuse Lena. Jenny Weaver a fost cu voi. Știți ce s-a întâmplat cu ea sâmbătă seară?

— Da, răspunse Shanna, spărgând din nou balonul de gumă. Ați împușcat-o.

Lena inspiră adânc și nu dădu nicio atenție comentariului. Cât o fi fost ea de rea la vârsta fetei, n-ar fi vorbit pentru nimic în lume cu un polițist în felul acesta.

— Vă punem câteva întrebări de rutină în legătură cu ea, încercând să aflăm de ce a făcut ceea ce a făcut.

Unul dintre băieți vorbi. Lena nu-și aducea aminte cum îl chema, dar n-avea nicio importanță

fiindcă toți arătau la fel.

— Tata știe că vorbiți cu mine?

— Cum te cheamă? îl întrebă Lena.

— Carson.

— Carson, repetă ea, întorcându-i privirea războinică pe care el i-o trimisese. Băiatul avea ochii injectați și pupilele dilatate.

— Ce? zise el într-un sfârșit, coborând ochii. Își încrucișă brațele, uitându-se prin bibliotecă, de parcă ar fi fost plictisit.

— Una dintre colegele voastre e moartă, îi reaminti Lena. Nu sunteți interesați să aflăm de ce?

— E clar de ce, pentru că voi ați împușcat-o, răspunse Carson, luându-și de jos ghiozdanul. Acum pot să plec?

— Bineînțeles, îi răspunse Lena. Ce zici dacă îl chemăm pe domnul director Clay să se uite puțin în ghiozdanul tău?

— Nu aveți niciun motiv, replică Carson.

— Nu, răspunse Lena, dar domnul director nici nu are nevoie de vreun motiv ca să facă acest lucru.

Garson știa că Lena are dreptate. Lăsă ghiozdanul să cadă pe pardoseală.

— Ce vreți să știți?

— Povestiți-mi despre Jenny Weaver, răsuflă Lena încet.

Copilul făcu un gest cu mâna.

— Nici măcar n-o cunoșteam, da? A fost în tabără cu noi și atât, dar ea și cu Lacey n-au prea stat cu noi.

Ceilalți băieți dădură din cap aprobator. Unul dintre ei spuse:

— Nu prea le plăcea să se distreze.

Lena presupuse că „să se distreze” însemna să se drogheze. Din puținele lucruri pe care le știa despre Jenny Weaver, ăsta nu i se păru surprinzător.

— Era mai mică decât noi, adăugă Carson. Și noi nu ieșim cu puștoaice.

— Și voi? zise ea întorcându-se spre fete.

Brittany începu prima. Avea o atitudine la fel de deplorabilă ca și ceilalți și părea să aibă o coloană vertebrală pliabilă, care o făcea să se lipească de spătarul scaunului. Vocea îi suna exact așa cum își imaginase Lena, ascuțită și arțăgoasă. Era ceva în neregulă cu societatea care le permitea copiilor să vorbească adulților atât de nerespectuos.

— Jenny era ciudată, spuse Brittany.

Lena încercă să-i provoace, trăgându-i de limbă.

— Credeam că erați toți prieteni.

— Nici pomeneală să fim prieteni, îi răspunse Shanna. Cel puțin eu nu puteam s-o sufăr.

Rostise aceste cuvinte ca și când ar fi fost mândră de ele.

— Pe cuvânt? întrebă Lena.

Bravada lui Shanna scăzu cu o linie când văzu că Lena o ia în serios. Păru mult mai puțin încrezătoare când continuă:

— Nu eram prieteni.

— Niciunul dintre noi nu era prieten cu ea, spuse Heather, care părea să fie cea mai rațională dintre ele.

Își desfăcu mâinile de la piept și Lena se gândi că din cei șase ea era singura care părea să regrete ce se întâmplase cu Jenny. De fapt, Heather îi amintea Lenei de ea însăși când avea aceeași vârstă, oarecum detașată și mai interesată de sporturi decât de bârfele din școală.

— Jenny era aproape tot timpul tăcută, chiar și când eram în generală.

— Toți ați fost la aceeași școală?

Dădură din cap că da.

Heather arătă spre celelalte fete.

— Toate locuim în apropiere de ea. O vreme am luat împreună autobuzul școlii.

— Dar nu erați prietene? întrebă Lena.

— Nu prea avea prietene, răspunse Heather, apoi tăcu preț de câteva momente. Când s-a mutat în cartierul nostru am încercat să vorbesc cu ea, dar îi plăcea să stea acasă și să citească mult. Am invitat-o să petrecem timpul împreună de câteva ori, dar n-avea chef și apoi n-am mai chemat-o.

— Nimeni n-o plăcea, zise Brittany. Era cu adevărat – cum se numește? – o introvertită.

Shanna râse acoperindu-și gura cu mâna.

— Sigur că da…

— Era prietenă cu Lacey Patterson, sublinie Lena.

Fetele schimbară o privire.

— Adică? întrebă Lena.

Toți dădură din umeri, iar băieții păreau fie ca intrați în comă, fie total dezinteresați. Lena suspină, reașezându-se pe scaun.

— O să stăm aici până la noapte, până o să-mi dați informațiile de care am nevoie.

Părură să o creadă, deși Lena nu-și dorea nimic mai mult decât să plece odată din școală.

Brittany vorbi prima:

— Lacey era prietenă cu ea doar din cauza lui Mark.

— Mark Patterson, fratele lui Lacey?

— Bine… fie…, spuse Shanna ambalată, făcând un gest de capitulare, ca și când, strivită de interogatoriul nemilos al Lenei, era acum dispusă să mărturisească tot ce știa. Era o curvă.

— Shanna! exclamă Heather.

— Știi că așa e! contraatacă Shanna. Se culca fix cu cine apuca și nu numai cu Mark!

Brad se mișcă jenat în scaun. Lena nu-l mai văzuse niciodată simțindu-se atât de prost.

— Adică, cu cine? întrebă Lena uitându-se la băieți.

Niciunul dintre ei nu o privea în ochi.

— Nu știu sigur despre nimeni în afară de Mark, spuse Shanna, ca și când ar fi vorbit cu una dintre

fete la masa de prânz. Dar erau tot felul de vorbe, că le-o sugea…

— Doamne! o întrerupse Heather, e moartă, înțelegi? De ce trebuie să vorbim așa?

— Fiindcă e adevărat! spuse Shanna cu vocea pițigăiată și extrem de agitată.

Heather părea supărată.

— Erau doar zvonuri. Nimeni nu știe dacă e adevărat sau nu.

— Ce zvonuri? întrebă Lena.

Shanna se arătă extrem de binevoitoare să-i dea detalii.

— După ultima oră și-o trăgea cu unii dintre băieți în spatele sălii de gimnastică.

— Sex oral sau normal? întrebă Lena cu ochii pe băieți.

Shanna dădu din umeri și trase cu coada ochiului la Heather.

— N-am fost acolo.

— Heather a fost acolo?

— Lui Heather nu-i plac băieții, spuse Shanna.

— Taci din gură! îi ordonă Heather, alarmată.

Lena se întreba dacă nu cumva arăta și ea la fel de șocată ca și Brad. Era ca și cum s-ar fi aflat într-o emisiune de-a lui Jerry Springer, chiar acolo, în biblioteca școlii.

— Bine, bine, zise Lena ridicând mâinile, încercând să pună capăt acelor comentarii. Ce dovezi aveți că Jenny se culca cu cine nimerea?

Fetele tăcură, uitându-se una la alta.

— Niciuna, nu-i așa? întrebă Lena. Puteți să-mi numiți vreun băiat cu care s-a culcat?

Carson se mișcă stingher pe scaun, dar nu spuse nimic.

— Mark? întrebă Shanna. Dar pe de altă parte Mark umbla cam cu toată lumea.

— Nu zău! murmură Brittany cu o voce în care părea să se citească o undă de regret.

Lena suspină din nou, frecându-se la baza nasului. Simțea că o apucă o durere de cap care

probabil o să țină toată ziua.

— Bun, atunci cine a răspândit zvonurile?

Toți dădură din umeri. Acesta părea să fie răspunsul universal al adolescenților, la orice întrebare.

— Pansy Davis mi-a spus, zise Shanna.

— Mie mi-a zis că s-a culcat cu Ron Wilson joi noapte, spuse Brittany. Și știți că Ron a fost acasă la Frank în seara aceea.

— Frank a zis că el a șters-o! țipă Shanna.

— Opriți-vă, opriți-vă! spuse Lena, ridicând din nou palmele. Era ca și când ar fi ciupit-o o mie de purici. Deci, niciuna dintre voi nu-și amintește de unde a auzit aceste vorbe?

— Dar toată lumea știe asta! spuse Heather. Adică, nu-mi aduc aminte cine mi-a spus, dar Jenny se comporta foarte ciudat, se ducea cu băieți pe care nu-i știa, băieți din clasa a douăsprezecea.

— Și nu știți cum îi cheamă?

— Sunt din clasele mari, dădu Heather din cap că nu.

— Nu sunt dintre cei populari în școală? întrebă Lena.

— Unii dintre ei sunt niște jegoși împuțiți, spuse Brittany. Nu erau din cei mari pe care să-i cunoaștem noi. Adică, nu din ăia foarte cunoscuți, un fel de… ca Jenny.

— Mergea acasă cu același autobuz ca și ei?

— A, nu, ei aveau mașini, spuse Heather. Elevilor mari li se permite să conducă.

— Îți aduci aminte de vreuna dintre mașini?

Heather dădu din nou din cap că nu, dar Brittany pocni din două degete.

— E una de care-mi aduc aminte. Se întoarse spre Shanna. Îți aduci aminte de Thunderbird-ul ăla negru, mortal?

— Tip nou sau vechi? întrebă Lena.

— Tipul mai vechi, care e foarte spațios în spate, spuse Shanna. Făcea mult zgomot, ca și când ar fi avut ceva la motor.

— Și șoferul era elev la școala asta?

Fetele se uitară din nou unele la altele.

— Probabil, zise Brittany.

— Nu cred, comentă Shanna.

Heather ridică din umeri.

— Nu prea mă uit după mașini, nu cred că aș putea s-o recunosc.

Lena îi privi pe băieți.

— Credeți că vreunul dintre voi ar recunoaște mașina?

Toți săltară din umeri și negară. Lena încercă o altă direcție de abordare.

— Are careva dintre voi habar de ce a vrut Jenny să-l omoare pe Mark?

Fetele tăcură, apoi Brittany spuse, în cele din urmă:

— Fiecare dintre noi am fi vrut să-l omorâm, la un moment dat.

Lena se sprijini de spătarul scaunului și-și încrucișă brațele. Se uită la băieți, întrebându-se de ce erau așa de tăcuți.

— Ok, zise, și toți începură să se ridice, dar ea îi opri: Carson, Cory și Roper…

— Rory și Cooper, o corectă Brad.

— Fie, spuse Lena, nu contează. Voi, băieți, rămâneți, fetele pot să plece. Se întoarse spre Brad. Te rog să le iei numerele de telefon și adresele.

Brad dădu din cap. Își dădu seama că voia să scape de el, dar nu părea să-i pese. Lena se așeză la masă, față în față cu băieții, și tăcu până ce aceștia începură să se fâțâie în scaune.

— Ei? zise ea.

Carson vorbi primul.

— Da, zise, se culca cu băieții. Ceilalți băieți dădură din cap, aprobând.

— Toți v-ați culcat cu ea?

Nu răspunseră.

— Sex oral? Masturbare? îi întrebă Lena.

— Sex, clarifică Carson.

Lena simți că roșește, dar nu de jenă.

— Când s-a întâmplat?

— Mark a adus-o odată la mine acasă. Am făcut o petrecere.

— Parcă ați zis că lui Jenny nu-i plăcea să se distreze.

— Nu, nu, de obicei nu, dar Mark i-a spus să ia ceva ca să se dezinhibeze, spuse Carson, și începu să râdă. Făcea tot ce-i spunea Mark.

— Deci? zise Lena, încercând să clarifice lucrurile. Erați voi trei, Mark și Jenny.

Dădură toți din cap.

— Ea s-a îmbătat puțin și apoi s-a dat la noi, povesti Carson.

Lena strânse din buze ca și când ar fi vrut să se abțină să spună ceva.

— Mark a zis că o să facă ce vrem noi.

Unul dintre băieți zâmbi:

— Și așa a și făcut.

— Toți ați făcut sex cu ea? întrebă Lena.

Carson se foi din nou și dădu din umeri.

— Era cam beată.

Lena se uită la masă, încercând să se controleze.

— Deci, ea s-a îmbătat și voi toți ați făcut sex cu ea, inclusiv Mark?

— Nu, Mark doar s-a uitat, spuse unul dintre băieți, ne-a lăsat să facem ce vrem. Enervarea băiatului se aprinse ca un foc de paie. Era o curvă, înțelegeți? De ce vă pasă?

Lena fu uimită de ura din tonul acestuia, ca și când ar fi fost vina exclusivă a lui Jenny că ei făcuseră ce au făcut.

— Cum te cheamă pe tine? întrebă.

— Rory, spuse încet băiatul uitându-se în jos.

— Bine, Rory, zise Lena, Jenny a făcut sex cu vreunul dintre voi în tabără?

— Pe dracu', nu! răspunse Carson, încrucișându-și brațele, nervos. Asta e chestia. De ce rahat crezi că ne-am dus în tabăra aia idioată?

— La vremea aceea făceați sex cu ea?

— Nu, nu voia să stea cu noi, răspunse el, încă mânios. A fost super la petrecere, nu se mai sătura de… Se trase cu un gest agresiv de pantaloni, ca și când Lena ar fi avut nevoie de un indiciu vizual. Dar după Crăciun n-a mai vrut și pace. Nici nu voia să ne vorbească. Buzele i se deschiseră într-un rânjet. Curva!

Lena își mușcă limba.

— Era o parașută, zise Carson. Și-ar fi tras-o și cu un câine, dacă Mark i-ar fi cerut-o. Dar în tabără s-a purtat de parcă era cea mai bună dintre noi!

— Dar ce credeți că i-a schimbat comportamentul?

Băiatul strânse din umeri.

— Pe cine naiba interesează?!

— Ați încercat să vă apropiați de ea în tabără sau ea v-a ignorat pur și simplu?

Buzele lui se curbară.

— A fost așa, mă înțelegeți? I-am dat ceva, un pic, ca să se relaxeze. Toți i-am spus că vrem să ne distrăm, iar ea parcă a înghețat.

— Exact, răspunse Rory, ca și când, dintr-odată, n-am mai fi fost buni pentru ea.

— Da, da, încuviință și Carson. Se purta de parcă n-am fost vreodată împreună. Și i-am zis: „Auzi, mai știi ce-ai făcut, curvă?”

— Trebuia să-i fi dat bani, sugeră Rory. Trebuia să-i fi dat bani lui Mark pentru ea.

— Bine, zise Lena, încercând să-și amintească numele celui de al treilea băiat. Fusese tăcut mai tot timpul și nu ostil, cum erau ceilalți.

— Cooper, i se adresă ea.

Acesta o privi și ea îl întrebă:

— V-ați întrebat vreodată de ce o fată de treisprezece ani ar face așa ceva?

— Îi plăcea, zise Cooper, dând din umeri din nou, ca toți ceilalți. Adică de ce altceva ar fi făcut asta?

Se uită la prietenii lui și întreaga atitudine i se schimbă. Era la fel de hotărât și la fel de plin de ură ca și ceilalți.

— Era o curvă și îi plăcea să și-o tragă, insistă el.

— Da, spuse Rory cu o voce plină de ciudă. Adică, îți dădeai seama că-i place!

— Chiar dacă era băută? îl întrebă Lena.

Nu-i răspunseră.

— De unde îți puteai da seama că-i place?

— La naiba, zise Rory, cine știe? Stătea cu fața băgată în canapea tot timpul!

— Boule, râse Carson, ridicând mâna pentru a bate palma.

Cu un gest rapid Lena îl prinse de mână. Îl strânse de încheietură destul de tare, iar acesta făcu o grimasă de durere.

— Tu chiar crezi că ei i-a plăcut? îl întrebă.

— Hei, zise Carson, uitându-se în jur după ajutor. Ce vreți, ne distram!

— Vă distrați? întrebă Lena, smucindu-l de braț ca și când ar fi vrut să i-l rupă din cot. Acolo de unde vin eu, chestia asta se cheamă viol, rahat ce ești!

Îi dădu drumul fiindcă n-avea ce altceva să facă decât să scoată pistolul și să-i dea cu el în cap, ceea ce era foarte tentant în lumina rânjetului care i se așternu băiatului pe față când se așeză în scaun. Sună clopoțelul și Lena făcu un efort să nu sară în sus la auzul sunetului puternic. Băieții avură o reacție pavloviană, își strânseră ghiozdanele, fără să aștepte ca Lena să le permită să plece.

— Dați-i ofițerului Stephens numerele de telefon și adresele voastre, în caz că trebuie să vă mai punem întrebări, le spuse ea, asigurându-se că i se acordă atenție. Am să fac în așa fel încât toți polițiștii de la secție să vă știe pe nume.

— Da, nu contează.

Începură să-și târască picioarele spre ieșire, dar Carson rămase în urmă și o întrebă:

— O să-i spuneți domnului director Clay să mă percheziționeze, sau ce?

— O să fac tot ceea ce este posibil ca să ajungi la închisoare înainte de a atinge vârsta majoratului.

— Rahat, zise el și ieși târându-și picioarele.

Lena se ridică de la masă vrând să se îndepărteze de locul unde asistase la discuția aceea atât de josnică. Se îndreptă spre zona calculatoarelor și puse mâna pe un monitor, simțind cum o transpirație rece îi inundă tot corpul. O îmbolnăvea ideea că băieți așa tineri învățau să gândească despre femei în acest fel. Lena și-l imagină pe El simțind la fel, la aceeași vârstă, cum că fetele sunt o marfă consumabilă. Tuturor femeilor le plăcea chestia aceea. Toate erau niște curve.

— Lena, zise Brad, încercând să-i distragă atenția.

Ea se uită spre masa de unde plecase și văzu două femei mai în vârstă și un bărbat luând loc pe scaune.

— Profesorii lui Jenny, îi spuse Brad.

Duse o mână la piept, simțind că o apucă o criză de claustrofobie. Brad stătea prea aproape de ea, iar acum camera i se părea că se micșorează din ce în ce mai tare.

— De ce nu începi tu? îl îndemnă Lena, gândindu-se că simțea nevoia să iasă de acolo ca să-și vină în fire. Se îndreptă spre ușă, dar el o opri.

— Singur? o întrebă el, stând din nou prea aproape de ea.

Îi simțea mirosul aftershave-ului și ceva care mirosea foarte puternic a mentă. Lena știa că dacă i se făcea rău și vomita în fața lui Brad, nu se va mai putea întoarce niciodată la lucru. Îi arătă mobilul și făcu un pas înapoi.

— Vreau să sun la secția de poliție și să verific niște lucruri acolo, să vedem dacă putem să aflăm cine are o mașină Thunderbird neagră în zona asta.

— Cred că directorul știe, răspunse Brad, făcând un pas spre ea. Ei țin registre cu aceste date, nu? Nu poți să parchezi aici dacă nu ai un card de parcare.

— Foarte bine, spuse Lena, făcând încă un pas înapoi, dându-și seama că dacă nu reușea să-și controleze respirația, va intra în hiperventilație. Am să verific acest lucru în timp ce tu-i chestionezi. Să nu uiți să întrebi despre ce au spus fetele.

— Ți-e bine? o întrebă Brad, uitându-se la ea oarecum ciudat.

— Da, răspunse, simțind că încăperea devine brusc prea caldă și insuportabilă și cămașa lipindu-i-se de spate. Începe cu datele preliminare. Să-ți spună ce părere aveau despre ea. Mă întorc după ce dau câteva telefoane.

Brad o privi iar, strângând din fălci.

— Bine, zise, și femeia își dădu seama că el ar fi vrut s-o întrebe încă o dată dacă se simțea bine.

Lena ieși cu pași repezi pe hol și trase adânc aer în piept, ca să se liniștească. Încă transpira și își scoase jacheta. Un puști trecu în fugă pe lângă ea. Când văzu pistolul Lenei în suportul lui își încetini fuga. Femeia își puse jacheta peste spate și își sprijini capul de perete. Închise ochii până îi trecu senzația de greață. După câteva secunde se simțea mai bine, dar nu-și reveni complet. Își deschise telefonul ca să simtă că are ceva de făcut. Sună la secția de poliție și vorbi cu Marla despre mașină, bucuroasă că Frank nu era acolo. Încă îi era greu să vorbească cu Frank și simțea că el dădea parțial vina pe ea pentru ceea ce i se întâmplase. Parțial și ea se considera vinovată. Fusese atât de proastă.

Deși se afla la nicio sută de metri de biroul lui, Lena îl sună pe director și îl întrebă despre mașina neagră. Acesta se uită prin documente, în vreme ce

ea aștepta la telefon, și îi dădu un răspuns pe care femeia îl presupusese de la bun început. Nimeni din școală nu era înregistrat cu o mașină care să corespundă descrierii respective. Îi mulțumi directorului, apoi închise telefonul, mulțumită că reușise să facă și altceva decât să transpire. Cu cât mai mult încercau să rezolve acest caz, cu atât li se părea că rezolvarea le scapă printre degete. Va trebui să vorbească din nou cu Mark și să-i observe reacția la auzul acestei ultime informații. Probabil că Jeffrey nu o va lăsa să se apropie de Mark, după ceea ce se întâmplase ultima dată. Lena deschise din nou telefonul, ca să își asculte mesajele vocale. Primul mesaj era de la un magazin de închiriere video din oraș, care o avertiza că era în întârziere cu casetele. Al doilea mesaj era de la Nan Thomas, iubita lui Sibyl.

— *Lena*, spunea Nan cu vocea groasă, iritată. *Încă mai am toate lucrurile acelea ale lui Sibby. Dacă le vrei, dă-mi de știre. Eu nu*…, se opri și apoi continuă, *doar că*…

Lena se uită la ceas, întrebându-se cât o costa pe Nan felul acela bâlbâit de a vorbi.

— *Diseară în jurul orei 8 o să fiu la Suddy's. O să am cutiile în mașină dacă le vrei. Să ne întâlnim acolo, altfel*… și se opri din nou.

Lena dădu repede înainte, fără să acorde importanță restului mesajului. Suddy's era un bar vizitat de homosexuali, la periferia orașului Heartsdale. Pentru nimic în lume nu se va duce să se întâlnească cu iubita soră-sii într-un bar de homosexuali. Simți că o lasă puterile când auzi următorul mesaj. Hank spunea:

— *Lee, Barry s-a îmbolnăvit. Trebuie să mă duc eu în locul lui diseară, probabil și mâine*.

Femeia închise ochii și se sprijini de perete în timp ce îl auzea pe Hank explicându-i că i-ar fi mai ușor să rămână la Reece peste noapte, deoarece a doua zi de dimineață avea o livrare de bere. Intră din nou în panică, apoi se supără pe el,

fiindcă preferase să acționeze ca un laș, lăsându-i un mesaj în loc să o sune și să-i explice direct.

Merse în cealaltă parte a holului și se uită afară pe fereastră. În mijlocul școlii era un atrium, iar peste drum se vedea personalul de la cafenea curățând mesele. Fu atât de absorbită de mișcările acestora, încât ratã o parte din ultimul mesaj. Derulă înapoi și ascultă din nou:

— *Sunt pastorul Fine, Lena*, începea mesajul. *Îmi cer scuze, dar va trebui să anulăm întâlnirea noastră de astă-seară. Unul dintre membrii parohiei mele s-a îmbolnăvit. Trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu familia lui chiar acum*.

Lena închise telefonul exact când pastorul îi cerea să-l sune ca să reprogrameze întâlnirea. O să-l lase pe Jeffrey să se ocupe de problema asta. Nu era obișnuită să-și facă prea multe planuri dinainte, dar întâlnirea cu Fine reprezentase un punct de reper, care-i ocupase mintea cu ceva de făcut pentru seara aceea. Într-o clipă, se văzu ducându-se acasă, într-o casă goală, complet singură, și intră în panică. Își duse mâna la piept, simțindu-și inima bătând cu putere. Își dădu seama că transpira din nou și avea senzația că încheietura genunchilor îi era fierbinte și lipicioasă. Dorea să mai audă încă o dată mesajul lui Hank, să vadă dacă pierduse vreo nuanță din vocea lui. Poate că-i lăsase vreo portiță de scăpare. Poate că se juca doar cu ea, făcând-o să-l roage să rămână. Soneria școlii sună puternic, un sunet care vibră în urechile Lenei. Privi în jur la holul gol, uitând pentru un moment unde se află și de ce. Ca trezită din vis, văzu imaginea unei femei care venea spre ea. Silueta acesteia era puțin estompată, apoi într-o clipă își dădu seama că se află la școala lui Jenny Weaver și că persoana care se apropia de ea pe hol era Dottie Weaver.

— La dracu'! zise ea cu o voce scăzută, uitându-se la telefonul mobil și dorindu-și din suflet ca acesta să sune. Îl deschise, ca și când ar fi vrut să

dea un telefon, dar era prea târziu. Dottie Weaver se afla la mai puțin de trei metri de ea, ținând în mână un manual aparent greu.

Femeia se opri în hol cu o mină extrem de supărată. Avea ochii injectați, ca și când de cel puțin un an o ținea tot într-un plâns. Pete roșii îi acopereau întreaga față.

— Doamnă Weaver, spuse Lena, închizându-și din nou telefonul.

Dottie dădu din cap ca și când ar fi fost prea nervoasă să spună ceva.

— Tocmai vorbeam cu colegii de clasă și cu profesorii lui Jenny ca să vedem dacă putem afla ceva.

— De ce n-o lăsați în pace? păru să se roage Dottie. De ce n-o lăsați să se odihnească în pace?

— Îmi pare rău, îi spuse Lena femeii, și chiar era sinceră.

— Era copilașul meu.

— Știu, răspunse Lena, uitându-se din nou la telefon.

— Ați venit aici doar ca să-i acoperiți numele de rușine, vreți să demonstrați că era un copil rău!

— Nu acesta este scopul.

— Mincinoaso! strigă Dottie, aruncând cu cartea spre Lena. Acesteia îi scăpă telefonul, încercă să-l prindă, dar nu reuși. Cotorul cărții o lovi în stomac și ea icni.

— Doamnă Weaver, începu, aplecându-se să ridice cartea.

— Școala mi-a cerut cartea înapoi, spuse Dottie, cu buza de jos tremurând. Luați-o fir’ar a dracului, luați-o și duceți-vă cu toții la dracu’!

Lena încercă să închidă cartea fără să-i șifoneze paginile, apoi își ridică telefonul, care nu părea să se fi stricat. Dottie își șterse ochii cu un șervețel, apoi își suflă nasul. Nu pleca, iar Lena nu înțelegea de ce, până în momentul în care aceasta spuse:

— Jenny iubea școala asta, zise femeia, ținându-se cu ambele brațe de stomac, de parcă ar fi avut

dureri. Îi plăcea nespus de mult să vină aici.

Lenei i se păru că era un moment propice să rezolve această problemă.

— Se întâlnea cu cineva, doamnă Weaver?

Dottie clătină din cap.

— Vă referiți la un psihiatru? întrebă ea.

— La un băiat, sugeră Lena. Se întâlnea cu băieți?

— Nu, zise Dottie foarte brutal, evident că nu, era doar un copil.

Lena scutură din cap, simțind că o cuprinde un fel de groază.

— Unele dintre fete spun că se vedea cu băieți.

— Care fete? întrebă Dottie, uitându-se în jur, ca și când acestea ar fi trebuit să fie acolo.

— Niște fete, îi răspunse Lena. Niște prietene de la școală.

— N-avea prietene la școală, replică Dottie, mijindu-și ochii și având senzația că e un fel de păcăleală. Ce ziceau despre fiica mea?

Lena se gândi o clipă cum să-i spună.

— Că ea…

— Că ea ce? întrebă Dottie.

— Că umbla cu o mulțime de băieți.

Palma veni imediat și o ustură câteva clipe, până când obrazul Lenei amorți. Înainte ca Lena să fi putut să răspundă sau să reacționeze, Dottie Weaver îi întoarse spatele și ieși cu pas apăsat din școală.

Ușa bibliotecii se deschise brusc și Brad se opri în cadrul ei, ținând-o deschisă pentru grupul de profesori pe care îi chestionase și care tocmai ieșea. Aceștia păreau obosiți, puțin iritați, dar acest lucru i se păru normal Lenei, având în vedere că se apropia ora prânzului. Una dintre femei o privi, iar Lena își dădu seama din felul în care profesoara se uita la ea că aceasta simțea că era în neregulă ceva. Ridică sprâncenele ca și când ar fi invitat-o să discute, dar Lena era prea șocată să răspunsă invitației.

— Lena? zise Brad.

Ea dădu din cap că totul e în regulă, întrebându-se dacă mai avea obrazul roșu de la palma lui Dottie. Brad îi prezentă pe profesori, ale căror nume Lena le uită instantaneu, apoi spuse:

— Ei știu despre zvonul acela.

Lena clipi, neînțelegând despre ce era vorba.

— Zvonurile despre Jenny, spuse Brad. Profesorii spun că și ei au auzit despre acest lucru.

— Niciunul dintre noi n-a crezut asta, zise una dintre profesoare, și vocea ei sugera că se resemnase de multă vreme cu faptul că în școală se petreceau lucruri despre care nu știa niciun profesor.

— Era o elevă bună, adăugă cealaltă profesoară. Foarte liniștită. Își preda temele la timp, mama ei ținea legătura cu școala.

Ceilalți profesori aprobară din cap și Lena le întoarse gestul, dar era încă prea șocată ca să poată răspunde ceva.

— Vă mulțumim foarte mult că ne-ați acordat din timpul dumneavoastră, zise Brad, punând capăt întrevederii. Dădu mâna cu fiecare dintre profesori, iar când ajunse la ultimul toți îi aruncară o privire încurajatoare.

— Îmi pare rău că nu am putut să vă ajutăm mai mult, spuse unul dintre ei.

— Dacă ne mai aducem aminte de ceva vă sunăm, completă un al doilea.

Femeia care o măsurase din ochi pe Lena vorbi ultima și ea îi spuse lui Brad:

— Ai făcut o treabă excelentă, Bradley, sunt impresionată.

Brad strălucea de mulțumire.

— Vă mulțumesc, doamnă profesoară, spuse el, aplecând capul ca un cățeluș fericit.

Așteptă până plecară profesorii și apoi o întrebă pe Lena:

— A cui e cartea?

— A lui Jenny Weaver, îi răspunse ea, dând foile să vadă dacă nu găsește vreun bilet sau ceva însemnări pe margine. Cartea era curată, la fel ca și celelalte ale fetei.

— Cum a ajuns la tine?

Lena nu fu în stare să-i răspundă.

— Ține-o, zise ea și îi dădu cartea. Du-o în biroul directorului și așteaptă-mă în mașină.

•

Parcarea de la barul Suddy's era aproape goală, chiar și la ora opt seara. Dacă viața lui Sibyl și a lui Nan ar fi putut să ofere vreun indiciu despre viața lesbienelor din oraș, atunci înseamnă că majoritatea erau acasă, uitându-se la seriale. Nu că Sibyl s-ar fi putut uita la ele, era oarbă, dar îi plăcea să le asculte, iar Nan îi povestea ce se întâmplă.

Lena își încrucișă brațele, gândindu-se la sora ei și la felul în care arăta ultima oară când o văzuse. Nu atunci, la morgă, ci cu o zi înainte de a muri. Ca de obicei, Sibyl era plină de energie și râdea de ceva ce se întâmplase la una dintre orele sale. Mai presus de toate, lui Sibyl îi plăcea să predea și era foarte fericită când se afla în fața elevilor. Probabil de aceea Lena avusese astăzi o reacție atât de negativă față de școală.

Fără să se mai gândească, Lena ieși din mașină. După toate standardele, barul Suddy's era foarte drăguț. În comparație cu Hut, barul lui Hank din Reece, acesta era un palat. La exterior nu era mare lucru, probabil fiindcă nimeni nu dorea ca locul să atragă mai multă atenție decât era nevoie. În afara unei reclame la berea Budweiser, care avea încorporat în logo un steag cu un curcubeu, clădirea avea un aspect absolut banal.

Interiorul era însă mult mai dichisit, însă luminile ce coborau din tavan, până jos, creau o senzație de intimitate care îi displăcea Lenei. Se auzea o muzică delicată, iar globul de oglinzi rotitor se învârtea ușor deasupra unui spațiu care

părea să fie un ring de dans. Lena se simțise întotdeauna jenată de această parte din viața lui Sibyl și nu a înțeles niciodată de ce o persoană atât de plăcută la înfățișare, atât de energică și de prietenoasă ca sora ei își alesese acest fel de viață. Sibyl își dorise întotdeauna copii, întotdeauna își dorise să aibă cineva grijă de ea și s-o iubească. Pentru nimic în lume Lena nu și-ar fi putut imagina o astfel de viață pentru sora ei.

Când, cu cincisprezece ani în urmă, Sibyl îi mărturisise Lenei că e lesbiană, răspunsul Lenei fusese scurt și sec: ba nu, nu ești. Chiar și după ce Sibyl se mutase împreună cu Nan, Lena încercase să se convingă singură că Sibyl nu e lesbiană. Pare banal de spus, dar Lena nu putea să-și imagineze decât că aceasta era o etapă din viața lui Sibyl, de care va râde mai târziu, că până la urmă se va așeza la casa ei și va avea copii. Fiind surori gemene, lucrurile se complicau, fiindcă Lena simțise întotdeauna că o parte din propria ei persoană trăia în Sibyl și că o parte din Sibyl se regăsea în ea. Era neliniștitor gândul că Lena ar putea să aibă undeva, în psihicul ei, o înclinație homosexuală, ca Sibyl.

Lena renunță la toate aceste gânduri și traversă sala de bar. Două femei aflate la o masă din colț o ignorară complet, părând mult mai interesate să se sărute decât să se uite la cine intră pe ușă. Barmanița citea un ziar și când Lena se apropie, ridică ochii și rămase uimită.

— Cred că ești sora ei, spuse.

Lena se așeză pe unul dintre scaunele de la bar, la o oarecare distanță de ea.

— Mă întâlnesc aici cu cineva.

Femeia strânse ziarul, se apropie de Lena și îi întinse mâna.

— Eu sunt Judy.

Lena se uită la mână și i-o strânse cu oarecare reținere. Barmanița era înaltă, cu părul lung și negru și cu o față în formă de inimă. Avea ochii de

un castaniu intens și Lena putu să observe acest lucru pentru că femeia nu înceta să o privească.

— Bere, vă rog, comandă Lena. Nu, mai bine un Jim Beam.

Judy făcu o pauză, apoi se duse la raftul cu băuturi din spatele barului.

— Sibyl nu bea niciodată, îi spuse ea, ca și când, prin extrapolare, asta ar fi trebuit să însemne că nici Lena, geamăna ei, nu trebuia să bea.

— Și nici nu se culca cu bărbați, i-o întoarse Lena.

Judy înțelese aluzia.

— Jim Beam?

— Da, răspunse, încercând să pară plictisită de toată situația, în timp ce își scotea banii din buzunar.

Înainte de a veni, se schimbase într-o pereche de blugi și un tricou, decizie pe care acum o regreta. Arăta probabil mai lesbiană decât cele două femei din colț.

— Îi plăcea sucul de merișor, spuse Judy.

— Poți să-mi dai o băutură dublă? zise Lena, aruncându-i peste tejghea o bancnotă de douăzeci de dolari.

Înainte de a-i aduce comanda, Judy se uită din nou la ea.

— Ne pare tuturor rău.

— Sunt sigură de asta, spuse Lena, conștientă că vocea ei sună fals.

Privi lichidul închis la culoare din pahar și își aminti că ultima dată când băuse ceva fusese în noaptea în care murise Sibyl. Lenei nu-i plăcea alcoolul, ura senzația de pierdere a controlului. Nu că ar mai fi deținut controlul a ceva în ultima vreme. Lena se uită la ceasul de deasupra barului. Mai erau cinci minute până la ora opt.

— Cu cine te întâlnești aici? o întrebă Judy.

Lena dădu peste cap paharul, dintr-o singură înghițitură.

— Jim Beam, zise ea, bătând cu degetul în pahar.

Judy îi mai aruncă o privire și luă sticla de pe raft.

Pentru a evita orice altă conversație, Lena se răsuci pe scaun, să vadă ringul de dans. Acolo, o femeie singură se bălăngănea în ritmul muzicii, cu ochii închiși. Exista ceva familiar în legătură cu ea, dar lumina era proastă și memoria Lenei încă nu lucra la întreaga capacitate. Totuși, continuă s-o urmărească, mirându-se de felul deosebit în care dansa, ca și când în întreaga încăpere nu s-ar mai fi aflat nimeni. Ca și când nimic altceva n-ar fi contat. Melodia se schimbă și Lena o recunoscu înainte ca versurile cântecului *Debra* cântat de Beck să răsune în boxe. Mark Patterson îi reveni din nou în minte. Exista ceva extrem de senzual și de tulburător în felul în care se mișca dansatoarea și care îi aducea aminte de Mark. O urmări, întrebându-se din nou ce se întâmplase cu Jenny Weaver. De ce avea Mark o asemenea influență asupra ei? Ce o fi cu băiatul ăsta de putea face o fetișcană de treisprezece ani să se prostitueze? Nu avea niciun sens. Lena se întreba dacă așa ar fi dansat și Mark Patterson, deși nu și-l putea imagina pe pușți făcând ceva atât de curajos cum ar fi să stea în mijlocul unui ring de dans gol. Gândul o surprinse, Lena nu-și dăduse seama că ajunsese să facă presupuneri despre personalitatea lui Mark. Cunoștea atât de puține lucruri despre el și totuși, cumva, în subconștient, îi atribuise pușțiului câteva trăsături foarte clare.

Ca să rupă vraja, Lena se răsuci din nou pe scaunul de bar. Judy citea ziarul, iar în fața Lenei se aflau paharul cu băutură și restul de bani. Se gândea dacă să lase un bacșiș, când își observă chipul în oglindă. Pentru o clipă, tresări și își dădu seama că așa trebuie să fi reacționat și Judy atunci când a intrat ea în bar. Pentru o fracțiune de

secundă, Sibyl fusese din nou acolo, iar inima Lenei bătu puternic în fața acelei vedenii.

Deodată, de afară se auziră voci ridicate și o mulțime de persoane pătrunseră în bar. Râdeau foarte zgomotos și erau îmbrăcate în uniforme de softball. Pantalonii aveau dungi albe pe laterale, iar cămășile albe aveau inscripționat pe piept cuvântul BUSHWHACKERS.

— Dumnezeule! mormăi Lena, înțelegând mesajul.

Se ridică, recunoscând-o pe Nan Thomas în centrul grupului. Bibliotecara avea ochelarii înconjurați de o bandă roz luminiscentă, iar partea din față a cămășii era murdară de pământ ca și când ar fi alunecat pe jos. Spre deosebire de celelalte persoane din grup, Nan nu păru să o confunde pe Lena cu sora ei. De fapt, se încruntă puțin. Cineva o bătu pe Lena pe spate și ea se întoarse, surprinsă să-l vadă pe Hare Earnshaw stând lângă ea. Era îmbrăcat în blugi și într-un tricou cu Bushwhackers, iar pe cap avea o pălărie cu un B mare inscripționat.

— Ce mai faci, Lena? o întrebă el.

Probabil din cauza alcoolului, înainte de a se putea controla, Lena exclamă cu surprindere în voce:

— Ești homosexual?

Hare era medic în oraș. Lena se dusese de câteva ori la el în anii trecuți, pentru câte o răceală care nu-i mai trecea. Surprinderea ei îl făcu pe bărbat să zâmbească.

— Joc în echipă, spuse, arătând inscripția de pe tricou. Apoi se apropie de ea, făcându-i cu ochiul. Sunt cel care prinde.

Lena făcu un pas înapoi, dând peste Nan. Era o mulțime de lume peste tot, prinsă în conversații despre meciul pe care-l jucaseră. Lena trase de gâtul tricoului, având din nou senzația de claustrofobie. Se îndepărtă de grup, îndreptându-se spre ușa din față.

— Lee! strigă Nan și apoi se corectă, înainte ca s-o facă Lena. Lena!

— Ți-am zis să nu-mi mai spui așa, rosti, încrucișându-și brațele.

— Știu, spuse Nan, cu palmele ridicate a capitulare. Doar că Sibby îți zicea mereu așa.

Lena o opri.

— Putem să rezolvăm problema cu lucrurile? Trebuie să mă duc acasă.

Vocea îi coborî când rosti cuvântul acasă, gândindu-se la casa aceea goală. Hank nu-i răspunsese la telefon când îl sunase la bar. Afurisitul nu voia să știe de ea. Era tipic pentru Hank să plece când avea mai multă nevoie de el.

— Sunt afară în parcare, spuse Nan, ținând ușa deschisă ca să iasă Lena care, la rândul ei, o aștepta pe Nan să iasă prima. Era una să-i țină ușa Brad Stephens și cu totul alta să i-o țină Nan. Lena refuza categoric să-i țină o femeie ușa.

Nan continuă să vorbească în timp ce mergeau prin parcare.

— Am încercat să am grijă de ele așa cum avea ea, spuse, cu o detașare simulată în voce. Știi că Sibby era foarte ordonată.

— Nu avea încotro, îi răspunse Lena, gândindu-se că o persoană oarbă depindea de ordinea în care-și ținea lucrurile, ca să le mai poată găsi.

Dacă Nan băgase de seamă ironia din vocea Lenei, nu păru să-i dea nicio importanță.

— Aici, spuse Nan, oprindu-se în fața unei Toyota albe. Geamul dinspre șofer era deschis, așa că băgă o mână și deschise portbagajul.

— Ar trebui să-ți ții mașina încuiată, îi spuse Lena.

— De ce? întrebă Nan cu un aer uimit.

— Ai mașina parcată în fața unui bar de homosexuali. Cred că ar trebui să fii puțin mai atentă.

Nan își puse mâinile în șold.

— Sibyl a fost omorâtă într-un restaurant, în ziua mare. Chiar îți imaginezi că dacă eu încui ușile mașinii, asta o să mă protejeze?

Avea dreptate, dar Lena nu era dispusă să recunoască asta.

— N-am spus că s-ar putea să fii omorâtă, s-ar putea însă să-ți vandalizeze cineva mașina.

— Păi…, zise Nan și o clipă Lenei i se păru că vorbește Sibyl. Nu că Nan ar fi semănat cu ea, era doar atitudinea aceea de ce-o fi o fi, caracteristică lui Sibyl. Aici sunt câteva dintre casetele ei, continuă Nan, înmânându-i Lenei o cutie foarte mare. Ea le-a etichetat în braille, dar cele mai multe casete au propriile coperte.

Lena luă cutia, surprinsă cât era de grea.

— Aici sunt câteva fotografii, zise Nan, punând încă o cutie peste prima. Nu știu de ce le ținea.

— Am rugat-o eu să le păstreze pentru mine, explică Lena, aducându-și aminte de ziua în care adusese fotografiile la Sibyl. Greg Mitchell, primul iubit al Lenei, tocmai o părăsise și Lena nu voia să aibă în casă fotografiile cu el.

— O iau eu pe asta, spuse Nan, luând ultima cutie.

Era mai mare decât celelalte două și o sprijini de genunchi în timp ce închidea portbagajul.

— Aici sunt tot felul de chestii pe care le avea în dulap. Niște premii pe care le primise în liceu și o panglică de finiș care cred că e a ta.

Lena dădu din cap, mergând spre mașina ei.

— Am găsit o poză cu voi două pe plajă, îi spuse Nan zâmbind. Sibyl era arsă de soare, arăta groaznic.

Cum mergea în fața lui Nan, Lena își permise să zâmbească. Își aducea aminte de ziua aceea. Sibyl insistase să stea afară, deși Hank o avertizase că soarele era mult prea puternic. Ochelarii ei negri îi protejaseră ochii, dar când și i-a scos singura părticică de pe fața ei care nu era roșie ca sfecla

era zona din jurul ochilor. Câteva zile a arătat ca un raton.

— Să vii sâmbătă să le iei, o auzi pe Nan spunând.

— Ce-ai spus?

— Am zis că poți să vii pe la mine sâmbătă, să ne uităm prin celelalte lucruri. Am să donez școlii pentru nevăzători din Augusta calculatorul și echipamentul ei.

— Ce alte lucruri? întrebă Lena, gândindu-se că Nan voia să arunce lucrurile lui Sibyl.

— Mai multe hârtii, îi spuse Nan, așezând cutia jos. Chestii de școală, disertația ei, niște eseuri, treburi din astea.

— Adică, vrei să spui că le arunci pur și simplu?

— Le dau de pomană, nu sunt valoroase, spuse Nan ca și când ar fi vorbit unui copil.

— Erau de valoare pentru Sibyl, răspunse Lena, conștientă că vocea ei urcase câțiva decibeli. Cum poți să te gândești să le dai altcuiva?

Nan privi în jos, apoi din nou la Lena. Încă mai avea în voce tonul acela de superioritate:

— Ți-am spus că poți să vii să le iei, dacă-ți convine. Sunt în braille. Nu poți să le citești.

Lena râse amar, așezând și ea cutiile jos.

— Ce iubită ai mai fost și tu!

— Adică, ce dracu' vrei să spui?

— În mod cert, lucrurile acestea au însemnat ceva pentru ea, altfel nu le-ar fi ținut, spuse Lena. Dar n-ai decât să le dai de pomană.

— Nu te supăra, zise Nan arătând cutiile, de câte ori a trebuit să te sun și să mă rog de tine să vii să iei lucrurile astea?

— Asta-i altceva, spuse Lena căutându-și cheile în buzunar.

— De ce? o întrebă Nan. Pentru că ai fost în spital?

Lena aruncă o privire spre bar.

— Mai încet, te rog.

— Nu-mi spune mie ce să fac, zise Nan și mai tare. Și nu cred că ești îndreptățită să pui la îndoială dragostea mea pentru sora ta, ai înțeles?

— Dar nu asta am pus la îndoială, îi răspunse Lena, întrebându-se când au ajuns să se certe. Nu-și putea da seama de unde porniseră, dar Nan era evident enervată.

— Pe dracu', îi răspunse Nan. Crezi că ești singura de pe aici care a iubit-o pe Sibyl? Mi-am împărțit viața cu ea, coborî Nan vocea. Mi-am împărțit patul cu ea.

— Da, știu…, tresări Lena.

— Chiar știi? Fiindcă am să-ți spun, Lena, că m-am săturat de felul în care mă tratezi. Ca și când aș fi un soi de paria.

— Hei! o opri Lena. Nu eu sunt cea care joacă softball pentru barul Suddy's.

— Nu știu cum a putut să se înțeleagă cu tine, comentă Nan, ca pentru sine.

— Ce vrei să spui?

— Toate tâmpeniile tale de polițistă misogină, de exemplu.

— Misogină? repetă Lena. Adică tu mă faci misogină?

— Și homofobă, îi răspunse Nan.

— Homofobă?

— Auzi, ești papagal sau ce dracu'?

Lena simți că-i iese foc pe nări.

— Nu te pune cu mine, Nan! Nici nu știi măcar cum să te pui cu mine.

Nan nu păru să priceapă avertismentul.

— De ce nu te întorci la bar, să-i cunoști pe câțiva dintre prietenii surorii tale, Lee? De ce nu vorbești cu oamenii care au cunoscut-o cu adevărat și cărora le păsa de ea?

— Auzi, vorbești ca Hank, îi răspunse Lena. O, da, acum înțeleg, spuse ea, punând lucrurile cap la cap. Ai vorbit cu Hank despre mine.

Nan strânse din buze.

— Suntem îngrijorați în legătură cu tine.

— Chiar așa? râse Lena. Minunat! Vitezomanul de unchi-meu și iubita lesbiană a surorii mele decedate își fac griji în legătură cu mine!

— Da, răspunse Nan. Chiar ne facem!

— E așa de absurd, răspunse Lena încercând să facă mișto.

Băgă cheia în încuietoare și deschise portbagajul.

— Vrei să-ți spun eu ce este absurd? zise Nan. Ceea ce e absurd e că îmi pasă de ceea ce faci tu. Ce e o tâmpenie este că îmi pasă de faptul că-ți irosești viața!

— Auzi, Nan, nimeni nu te-a rugat să ai grijă de viața mea.

— Nu, răspunse Nan, dar este ceea ce ar fi vrut Sibyl. Dacă Sibyl ar mai fi fost aici, ți-ar fi spus același lucru, continuă pe un ton mai temperat.

Lena înghiți cu noduri, încercând să nu se lase afectată de vorbele lui Nan, mai ales că erau adevărate. Sibyl era singura persoană care ar fi putut într-adevăr să ajungă la sufletul ei.

— Ea ți-ar spune că ai nevoie de ajutor. Și-ar face griji în legătură cu tine.

Lena se uită la cricul din portbagajul mașinii, pentru că era singurul obiect asupra căruia se putea concentra.

— Ești atât de furioasă! urmă Nan.

Lena râse din nou, dar râsul i se păru și ei la fel de gol.

— Cred că am un motiv destul de bine întemeiat să fiu așa.

— De ce? Fiindcă sora ta a fost omorâtă? Fiindcă tu ai fost violată?

Lena se prinse cu mâna de portbagajul mașinii. Dacă lucrurile ar fi fost atât de simple, se gândi ea. Nu jelea numai moartea surorii ei, își jelea propria moarte. Lena nu mai știa cine este cu adevărat sau de ce se trezea în fiecare dimineață. Tot ceea ce fusese Lena înainte de viol nu mai exista. Nu mai știa cine este. Nan vorbi din nou și când făcu acest

lucru, rosti numele Lui. Lena văzu buzele lui Nan rostind cuvântul și văzu numele traversând spațiul dintre ele, ca o otravă purtată prin aer.

— Lee, spuse Nan, nu-l lăsa să-ți distrugă viața.

Lena continua să se țină de mașină, sigură că dacă va da drumul portbagajului, genunchii ei vor ceda. Nan rosti numele Lui încă o dată, apoi spuse:

— Trebuie să te ocupi de problemele tale, Lena, trebuie să te ocupi de ele acum sau n-ai să mai poți merge mai departe.

— Scutește-mă dracului, Nan! îi scăpă Lenei printre dinți.

Nan făcu un pas înainte vrând parcă să pună mâna pe umărul Lenei.

— Pleacă naibii de lângă mine! zise Lena.

Nan oftă adânc și renunță. Se întoarse și se îndreptă spre bar, fără să se mai uite înapoi.

•

Lena stătea în parcarea goală de la Grant Piggly Wiggly, bând whisky ieftin direct din sticlă. Nu mai simțea demult gustul aspru, iar gâtul îi era amorțit de la atâta alcool, încât nici nu-și mai dădea seama când înghite. Pe scaunul de lângă ea se mai afla o sticlă pe care, probabil, o va bea înainte ca noaptea să se termine. Tot ce-și dorea era să stea în mașină în parcarea goală și să încerce să-și dea seama ce era de fapt cu viața ei. Într-o anumită măsură, Nan avusese dreptate. Lena trebuia să depășească acest moment, dar asta nu însemna că trebuia să vorbească vreunui idiot ca pastorul Dave Fine. Ceea ce trebuia să facă Lena era să pună laolaltă toate necazurile pe care le avusese și să nu-și mai facă griji pentru lucrurile mărunte. Trebuia pur și simplu să-și continue viața. Avea nevoie, se gândea ea, de o noapte să-și plângă de milă, ca să scape de toată durerea și să lase în urmă ceea ce i se întâmplase.

Ascultă fragmente din casetele lui Sibyl, băgându-le una câte una în casetofon, să vadă ce-i pe ele. Ar fi trebuit să le marcheze, dar nu avea

niciun pix la îndemână. Pe de altă parte, i se părea nepotrivit să scrie pe obiectele lui Sibyl, deși lui Sibyl nu i-ar fi păsat. Existau câteva casete care erau deja etichetate, cele mai multe dintre ele cu cântăreți din Atlanta – Melanie Hammet, Indigo Girls și încă vreo două nume pe care Lena nu le recunoscu. Scoase ultima casetă, un fel de compilație de muzică clasică pe o parte și melodii ale formației Pretenders pe cealaltă. O puse laolaltă cu restul.

Se întoarse înspre bancheta din spate și luă ultima cutie. Era mai grea decât celelalte și după ce reuși să o aducă pe scaunul din față din ea se împrăștiară o groază de fotografii. Cele mai multe dintre ele erau cu Greg Mitchell și cu ea, în diferite momente ale vieții lor. Unele erau făcute pe plajă, bineînțeles, dar erau și câteva instantanee de când fuseseră la Chattanooga să vadă acvariul. Lenei i se umeziră ochi încercând să-și aducă aminte cum fusese ziua aceea, stând la rând ca să vadă expoziția, în bătaia brizei dinspre râul Tennessee, atât de puternică încât Greg stătuse în spatele ei, ca să nu-i fie frig. Îi era drag felul în care își simțise corpul în momentul în care el își trecuse brațele în jurul taliei ei și își sprijinise bărbia pe umărul ei. Fusese singura dată în viață, din câte-și putea aduce aminte, când se simțise cu adevărat fericită. Apoi rândul se deplasase, iar Greg se îndepărtase de ea, spunând ceva despre vreme sau ceva ce auzise la știri, și Lena începuse să se certe cu el fără niciun motiv.

Mai răsfoi și alte teancuri de poze, sorbind cu grijă din sticla cu băutură. Depășise momentul de beție, dar nu și pe acela în care să nu-i mai pese de nimic. Uitându-se la fotografii se întreba cum de fusese vreodată o vreme când își dorise compania unui bărbat sau cum era să fii singură cu un bărbat, ca să nu mai vorbim de momentele de intimitate. În ciuda a tot ce spusese când Greg o părăsise, Lena și-ar fi dorit ca acesta să se întoarcă la ea.

Găsi fotografia despre care-i spusese Nan. Sibyl arăta într-adevăr îngrozitor, dar tot zâmbea aparatului de fotografiat. Aveau amândouă șapte ani în fotografie. La vârsta aceea păreau aproape identice, deși unul dintre dinții din față ai lui Sibyl lipsea, fiindcă ea căzuse și se lovise de veranda din fața casei. Dintele care-i crescuse în loc era ieșit în afară, dar acest lucru îi conferea lui Sibyl o anume personalitate, sau cel puțin așa spunea Hank.

•

Lena zâmbi, observând un teanc de poze prinse cu un elastic. Hank îi făcuse cadou o cameră de fotografiat când împlinise cincisprezece ani, iar Lena consumase două filme într-o singură zi, făcând poze la orice îi trecea prin minte. Mai târziu, modificase singură pozele, combinând imagini din unele și din altele. Exista o poză pe care și-o amintea în mod deosebit și Lena o căută în teanc până ce o găsi. Folosindu-se de o lamă de ras îi decupase suprafața, desprinzând doar pelicula aceea lucioasă, fără însă a găuri fotografia, și eliminase chipul lui Hank din scenă. În locul lui lipise imaginea lui Bonnie, labradorul pe care-l aveau pe atunci.

•

— Bonnie, suspină Lena, conștientă că plângea acum de-a binelea.

Acesta era unul dintre motivele pentru care nu bea alcool. Câinele murise cu zece ani în urmă, iar ea îi deplângea moartea ca și când s-ar fi întâmplat cu o zi înainte.

Ieși din mașină, luând sticlele de băutură cu ea. Voise să le scoată din automobil, fiindcă știa că o să bea până cade lată dacă le lăsa acolo. În timp ce mergea își dădu seama că era mai aproape decât crezuse de acel moment. Avea senzația că picioarele nu-i mai aparțin și se împiedică de câteva ori fără motiv. Magazinul se închisese de mai multe ore, dar ea se uită pe fereastră să se asigure că nimeni n-o vedea cum umblă împleticită

prin parcare. Se sprijini cu mâna de clădire, dându-i ocol, cu cele două sticle într-o singură mână. Când ajunse în spatele magazinului luă mâna de pe perete și căzu, fiindcă genunchii n-o mai ținură. Cumva reuși să se sprijine într-o singură mână ca să nu ajungă cu fața în jos, pe asfalt.

— Ce rahat! înjură ea văzând tăietura din palmă, fiindcă nu simțise nicio durere. Se ridică în picioare, mai hotărâtă ca niciodată să arunce băutura. O să doarmă în mașină, ca să-i treacă o parte din beție, și apoi se va duce acasă, când va fi în stare. Împleticindu-se, aruncă sticla aproape goală în coșul de gunoi. Zgomotul pe care-l făcu sticla spărgându-se de metal îi făcu plăcere. Ridică cealaltă sticlă și o aruncă și pe aceea înăuntru, dar ea nu se sparse. Se gândi câteva clipe să se bage în coșul de gunoi și s-o scoată, dar se opri înainte de a face acest lucru.

În spatele clădirii era un rând de copaci și Lena se duse până acolo cu picioare ca de vată, se chirci și se opinti să vomite. Alcoolul era mai amar acum decât atunci când îl băuse, iar gustul îi accentuă senzația de greață mai mult decât crezuse. Când termină de vomitat, în genunchi și icnind, se simți la fel cum se întâmplase și în mașina lui Hank.

Hank, se gândi Lena, ridicându-se în picioare. Era atât de supărată pe el, încât o clipă îi dădu prin minte să se ducă la Reece, la barul lui, și să se certe cu el. Cu patru luni în urmă îi spusese că o să stea cu ea cât va avea nevoie. Unde mama dracului era el acum? Probabil la vreo întâlnire tâmpită a Alcoolicilor Anonimi, povestindu-le ce îngrijorat era el în legătură cu nepoata lui, vorbindu-le despre cum voia el s-o ajute… în loc să fie acolo și chiar s-o ajute.

Mașina porni cu un zgomot plăcut. Lena acceleră pe loc și se gândi o clipă să ridice piciorul de pe frână și să intre cu mașina direct în vitrina de la Piggly Wiggly. Impulsul fu surprinzător, dar nu complet neașteptat. Un sentiment de neputință

începea să o cuprindă, iar Lena nu se lupta să îl combată. Chiar și după ce vomitase alcoolul, mintea ei era încă intoxicată și era ca și când toate barierele s-ar fi rupt, iar mintea își permitea să se gândească la lucruri la care ea n-ar fi vrut să se gândească atunci când era trează. Se gândea la El.

Drumul spre casă fu destul de riscant, Lena trecu de mai multe ori pe culoarea galbenă a semaforului. Aproape că intră cu mașina în tufișurile din spatele casei ei și frânele scrâșniră agresiv în momentul în care-și dădu seama de asta. Rămase în mașină, uitându-se la casa întunecată. Hank nici măcar nu binevoise să aprindă lumina de afară. Lena se aplecă și deschise torpedoul. Scoase de acolo revolverul de la serviciu și un încărcător. Clicul pe care-l făcu încărcătorul intrând în pistol îi răsună în urechi și Lena se trezi uitându-se la acesta într-o altă lumină. Privi lung la forma neagră metalică și chiar îl mirosi. Înainte de a-și da seama ce face, își puse țeava în gură cu degetul pe cocoș.

Mai văzuse cândva o fată făcând acest lucru. Femeia își pusese pistolul în gură și trăsese aproape fără nicio ezitare, convinsă că numai așa își va scoate din minte amintirile dureroase. Șocul acelei împușcături reverbera încă în mintea Lenei și lucrul pe care și-l amintea din ziua aceea era că o parte din creierii și din țeasta femeii pătrunseseră în peretele din spatele ei.

Lena ședea în mașină, respirând calm, simțind metalul rece pe buze. Atinse metalul cu limba, ca și când ar fi încercat să-și dea seama de situație. Cine o va găsi? Se va întoarce Hank dimineață devreme? Brad, se gândi ea, pentru că Brad o lua în fiecare dimineață la lucru. Ce va gândi el văzând-o pe Lena așa? Ce repercusiuni va avea asupra lui Brad faptul de a o vedea cu țeasta sfărâmată? Va fi suficient de puternic să facă față acestei situații? Va putea oare Brad Stephens să-și

vadă de viața și de slujba lui după ce o va găsi pe Lena în starea aceea?

„Nu”, își zise. Scoase pistolul din gură și îi puse siguranța, apoi îl închise din nou în torpedou. Ieși grăbită din mașină și alergă spre scările de la intrarea din spate a casei. Mâinile nu-i tremurară în timp ce descuie ușa și aprinse lumina din bucătărie. Traversă casa, aprinzând luminile peste tot pe unde mergea. Urcă la etaj, câte două trepte o dată, și făcu același lucru. Când termină, toată casa era luminată. Evident că acum oricine se uita pe fereastră putea s-o vadă. Lena o luă invers, stingând toate luminile, și coborî scările alergând. Ar fi putut să tragă perdelele și să închidă draperiile, dar simțea că-i face bine să se miște și să-și pună tot sistemul în funcțiune. Nu mai fusese la sala de sport de câteva zile, iar mușchii ei răspundeau cu plăcere mișcării. Când plecase din spital, medicii îi dăduseră medicamente cât să omori un cal, ca și când ar fi vrut să-i dea toate pastilele pe care le suporta un corp uman. Se gândeau că probabil îi va fi mai ușor să suporte ceea ce i se întâmplase dacă era sedată. Psihiatrul spitalului, cu care trebuise să vorbească, îi dăduse și Xanax.

Lena se repezi din nou la etaj și deschise dulăpiorul cu medicamente din baie. Pe lângă cele obișnuite erau și o sticluță de Darvocet și un recipient plin cu Flexeril. Darvocetul era un analgezic iar Flexerilul era un puternic miorelaxant care o lăsase lată prima oară când îl luase. Încetase să le mai ia, deoarece, la vremea respectivă, era mai important să fie conștientă de ce se întâmplă în jurul ei decât să nu simtă durerea. Citi etichetele de pe sticlă, trecând peste modul de administrare. Erau cel puțin douăzeci de pastile de Darvocet și vreo patruzeci de Flexeril. Deschise robinetul de apă rece. Mâna nu-i tremură deloc în clipa în care o umplu cu apă.

„Deci”, zise Lena, uitându-se la apa limpede și gândindu-se că ar trebui să spună ceva special despre viața ei. Nu era nimeni care să-i asculte spusele, așa că i se păru o tâmpenie să vorbească cu ea însăși în acest moment. Nu crezuse niciodată cu adevărat în Dumnezeu și era puțin probabil să se întâlnească în cer cu Sibyl. Acolo, sus, nu vor fi pentru ea niciun fel de drumuri aurite pe care să umble. Nu s-ar fi putut spune că Lena era o mare cunoscătoare în probleme de religie, dar era sigură că acela care se sinucide, indiferent de religie, nu va fi primit în cer așa cum se cuvine.

Se așeză pe scaunul de toaletă, gândindu-se la asta. Pentru o clipă se întrebă dacă mai era beată sau nu. Probabil că nu s-ar fi gândit să se sinucidă dacă ar fi fost trează. Oare? Lena se uită în jur, baia nefiind locul ei preferat din casă. Faianța era portocalie și chituită cu alb, o schemă foarte la modă în anii șaptezeci, când fusese construită casa, dar care acum era cam demodată. Încercase cumva să rezolve problema culorii, adăugând și altele: un grătar de baie albastru-închis în fața căzii, o acoperitoare verde-închis pentru cutia de Kleenex de lângă toaletă. Prosoapele se asortau cu aceste culori, dar nu foarte plăcut. Nu se putea face nimic ca lumea în legătură cu baia, așa încât i se părea foarte potrivit să moară acolo.

Deschise sticlele și răsturnă pastilele pe măsuța de toaletă. Pastilele de Darvocet erau mari, dar cele de Flexeril erau mici, ca bomboanele de mentă. Le amestecă, punând una mare și una mică, apoi le aranjă pe cele mari cu cele mari și pe cele mici cu cele mici, bău apă și își dădu seama că într-o oarecare măsură nu era foarte serioasă.

„Bravo, își zise Lena, asta este pentru Sibyl.” Deschise gura și își aruncă un Darvocet. „Asta e pentru Hank”, zise, întărindu-și spusele cu un Flexeril. Pentru că era prea mic, luă două, după care luă două Darvocet. Nu le înghiți, vrând să le ia pe toate deodată, și i se păru că trebuie să mai

numească o persoană. Avea gura plină când rosti numele lui, așa că sunetul ieși înfundat.

„Astea sunt pentru tine, zise, trăgându-și și celelalte pastile de Flexeril în palmă. Acestea sunt pentru tine, nenorocitul dracului!”

Își băgă toate pastilele în gură și își dădu capul pe spate. Se opri la jumătatea gestului, văzându-l pe Hank în pragul ușii. Niciunul nu scoase o vorbă, dar se uitau unul în ochii celuilalt. El stătea acolo, cu brațele la piept și cu gura strânsă.

— Hai, dă-i drumul, zise el.

Lena stătea pe scaunul de WC cu pastilele în gură. Câteva începuseră să se topească și simți un gust acru, ca de talc, formându-se în cerul gurii.

— N-am să chem ambulanța, dacă asta crezi. Hai, dă-i drumul, dacă asta vrei să faci!

Lena simți că-i amorțește limba.

— Ți-e frică? întrebă Hank. Ți-e prea frică să apeși pe trăgaci și prea frică să înghiți pastilele.

Lenei îi dădură lacrimile, din cauza gustului neplăcut din gură, dar nu înghiți. Se simțea înțepenită. De cât timp o urmărea? Era acesta vreun fel de test, pe care ea tocmai îl picase?

— Hai, dă-i drumul, strigă Hank cu putere și vocea îi răsună în camera îmbrăcată în faianță.

Lena deschise gura și începu să scuipe pastilele în mână. Dar Hank o opri. Traversă odăița din doi pași și îi prinse capul în mâini, punându-i una peste gură și pe cealaltă în spatele capului, ca să nu se poată feri. Lena își înfipse unghiile în mâinile lui, încercând s-o smulgă pe cea de pe gură, dar nu reuși. Căzu de pe scaunul de toaletă în genunchi, dar el continuă să-i țină capul în mâini.

— Înghite-le, îi comandă Hank, cu vocea aspră și joasă. Dacă asta vrei să faci, înghite-le odată!

Ea începu să dea din cap într-o parte și-n alta, încercând să-i spună că nu, că nu voia să facă acest lucru, că nu putea să facă acest lucru. Unele pastile începuseră să-i alunece pe gât și încerca să le

oprească încordându-și mușchii gâtului. Inima îi bătea cu putere, aproape să-i explodeze.

— Nu? întrebă Hank. Nu?

Lena continua să dea din cap, încercând să se elibereze din prinsoarea lui. Hank îi dădu drumul și ea căzu lovindu-se cu capul de marginea căzii. El ridică de capacul toaletei, o trase până la WC, o apăsă cu capul în vasul toaletei, iar ea deschise gura, înecându-se, scuipând pastilele. Icnetele se repetară de câteva ori, până când scuipă tot. Cu degetele își curăță gingiile și cu unghiile își rase limba de resturile dizolvate de pastile. Hank era în picioare și când se uită la el își dădu seama că era extrem de nervos.

— Nenorocitule, spuse, ștergându-se la gură cu dosul mâinii.

Hank mișcă un picior și Lena crezu că o s-o lovească. Se chirci, anticipând lovitura care însă nu veni.

— Spală-te, curăță-te, îi spuse el, măturând cu palma desfăcută pastilele rămase pe marginea WC-ului și pe jos. Curăță mizeria asta de aici!

Lena făcu ceea ce i se spuse, umblând în patru labe ca să strângă pastilele de Darvocet. Hank se rezemă de perete, cu brațele la piept. Vocea îi suna mai blând și, când se uită la el, fu surprinsă să-l vadă că are lacrimi în ochi.

— Dacă mai faci vreodată chestia asta…, spuse el și își întoarse privirea, își puse mâna la gură, ca și când ar fi încercat să-și oprească vorbele. Ești tot ce mi-a rămas pe lume, fetițo.

Lena plângea și ea acum.

— Știu, Hank.

— Să nu…, începu el.

— Să nu ce? întrebă Lena.

Hank se lăsă să alunece și se așeză pe podea, cu mâinile în lături, apoi se uită direct în ochii ei, parcă încercând să găsească anume ceva.

— Să nu mă părăsești, șopti el, și vorbele lui atârnau în aer ca un nor negru.

Distanța dintre ei era mai mică de un metru, dar Lenei i se păru că este un abis fără sfârșit. Ar fi putut să îl atingă, ar fi putut să-i mulțumească, ar fi putut să-i promită că nu va mai încerca niciodată să facă așa ceva. Ar fi putut să le facă pe toate la un loc. Dar se mulțumi să-și strângă pastilele de pe podea, una câte una, și să le arunce în vasul toaletei.

MARȚI

Capitolul 10

— Stai cuminte, Sam, zise Sara, încercând să-l țină nemișcat pe puștiul neastâmpărat, de vreo doi ani, căruia încerca să-i asculte plămânii.

— Stai cuminte pentru doamna doctor, Sammy, spuse și mama lui, cu o voce cântată.

— Sara? întrebă Elliot Felteau, care lucra la clinică, vârându-și capul pe ușa cabinetului.

Sara îl angajase pe Elliot ca s-o ajute la clinică pe când acesta abia își terminase rezidențiatul, dar până în prezent își petrecuse cea mare parte a vremii dădăcindu-l. Era un fel de compromis, fiindcă dacă ar fi angajat un medic mai în vârstă, acesta ar fi insistat asupra unei forme de parteneriat, iar Sara nu-și permitea să renunțe la controlul asupra afacerii. Muncise mult prea mult ca să ajungă unde ajunsese și nu era dispusă să asculte de indicațiile altcuiva.

— Iertați-mă, își ceru scuze Elliot față de mama copilului, apoi i se adresă Sarei. I-ai spus cumva lui Tara Collins că Pat are voie să joace fotbal în week-end-ul acesta? Vrea un certificat medical pentru ca școala să-i permită să joace în echipă.

Sara se ridică în picioare, ținându-l pe Sam în brațe, cu piciorușele trecute pe după talia ei. Îl așeză mai bine pe un șold și îl întrebă pe Elliot cu o voce scăzută:

— De ce-mi pui tu întrebarea asta?

— Fiindcă a sunat mama lui și m-a cerut pe mine, spuse el. Zicea că nu vrea să te deranjeze.

Sara încercă să desfacă pumnii lui Sam din părul ei.

— Nu, n-are voie să joace săptămâna asta, îi răspunse. I-am spus de vineri asta.

— E doar un joc de prezentare.

— Are o lovitură la cap, îi explică Sara lui Elliot, cu un ton de avertizare.

— Bine, spuse Elliot, ieșind pe ușă. Cred că și-au închipuit că pe mine or să mă convingă mai ușor.

Sara inspiră adânc, se calmă și se întoarse.

— Scuzați-mă, zise, așezându-se pe scaun.

Din fericire, Sam încetase să se mai fâțâie și ea începu să-l consulte la plămâni.

— Pat Collins joacă în sferturi și este vedeta lor, spuse mama copilului. Nu-l veți lăsa să joace?

Sara evită întrebarea.

— N-are nimic la plămâni, îi răspunse ea, referindu-se la copilaș. Aveți grijă totuși să-i dați antibioticele.

Tocmai ridicase copilul în brațe să i-l dea mamei lui, când se opri. Îi ridică bluza și se uită la pieptul, apoi la spatele lui.

— S-a întâmplat ceva?

Sara dădu din cap că nu.

— E bine, îi spuse ea și chiar așa era.

Nu exista nicio suspiciune de abuz. Evident, Sara crezuse același lucru și despre Jenny Weaver.

Deschise ușa care dădea în camera asistentelor. Molly Stoddard, asistenta ei, era acolo și scria o trimitere la laborator. Așteptă până ce femeia termină, apoi îi dictă instrucțiunile pentru Sam.

— Te rog să fii atentă, vreau să urmăresc felul cum evoluează cazul.

Molly dădu din cap scriind în continuare.

— Vă simțiți bine azi?

Sara se gândi puțin, apoi decise că nu. Nu făcea bine. De fapt, era extrem de încordată și fusese astfel de la confruntarea cu Lena din ziua precedentă. Se simțea vinovată și rușinată pentru că își dăduse frâu liber furiei. Lena își făcuse doar treaba, indiferent ce credea Sara despre acest lucru. Fusese un gest neprofesional să pună sub semnul întrebării felul în care Lena își făcuse datoria, mai ales în fața lui Jeffrey și, mai presus

de asta, ceea ce-i șoptise la ureche era cu totul de neiertat. Fusese răutate curată. Sara nu era genul de persoană care să se simtă bine făcând vreo răutate, nu era genul care să atace și, cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că o atacase pe Lena. Dintre toate persoanele, Sara ar fi trebuit să știe cel mai bine acest lucru.

— Hei, o întrerupse Molly. Sara?

— Da. Mă scuzi, tocmai… și făcu un semn cu capul spre cabinetul ei, ca să aibă un motiv să iasă pe hol.

O lăsă pe Sara să iasă prima, apoi închise ușa după ea. Molly Stoddard era o femeie nu prea înaltă, destul de solidă, cu o față plăcută. Spre deosebire de Sara, asistenta era întotdeauna îngrijită, avea o uniformă albă, apretată ca o coală de hârtie. Singura bijuterie pe care o purta era un lănțișor subțire din argint, pe care-l ținea ascuns sub gulerul uniformei. Unul dintre cele mai deștepte lucruri pe care le făcuse Sara fusese acela de a o fi angajat pe Molly ca asistentă. O vreme, simțise nevoia să-i scoată de pe cap boneta și să-i ciufulească părul sau, cu totul accidental, să verse ceva pe halatul ei impecabil.

— Ai cinci minute până la următorul pacient, îi spuse Molly. Ce s-a întâmplat?

Sara se sprijini de peretele din spatele ei și-și vârî mâinile în buzunarele halatului alb.

— Ne-a scăpat ceva? întrebă ea. Mi-a scăpat mie ceva?

— Weaver? întrebă Molly, deși Sara își dădu seama din reacția femeii că știa la cine se referă. Mi-am pus și eu aceeași întrebare și răspunsul este că nu știu.

— Cine ar face așa ceva? întrebă Sara și apoi își dădu seama că Molly habar nu avea despre ce vorbește. Detaliile autopsiei nu le făcuse publice și, deși Sara avea deplină încredere în Molly, nu dorise să i le împărtășească. Probabil că nici lui Molly nu i-ar fi plăcut să le audă.

— Puștii sunt greu de înțeles, spuse Molly.

— Mă simt responsabilă, îi spuse ea asistentei. Îmi dau seama că ar fi trebuit să o protejez la momentul potrivit sau să-i fi acordat mai multă atenție.

— Păi, examinăm între treizeci și patruzeci de copii pe zi, șase zile pe săptămână.

— Asta sună ca munca într-o fabrică, la linia de asamblare.

Molly ridică din umeri.

— Probabil că așa și este, spuse ea. Facem și noi ce putem, avem grijă de ei, le dăm tratamente, le ascultăm problemele, ce altceva să mai fie?

— Tratează-i și aruncă-i în stradă, zise Sara, aducându-și aminte de o expresie rostită adesea la Urgență pe când lucra ea acolo.

— Asta și facem, zise Molly.

— Nu m-am întors aici ca să lucrez astfel, spuse Sara. Intenția mea a fost să facem un lucru cât se poate de bun.

— Și asta faci, Sara, o asigură asistenta. Se apropie un pas și puse mâna pe brațul Sarei. Ascultă, draga mea, cred că înțeleg prin ce treci și știu mai bine decât oricine cât suflet pui în ceea ce faci. Așteptă o clipă. Cred că uiți cum era doctorul Barney. Pe vremea lui chiar că parcă era linia de asamblare.

— Cu mine întotdeauna a fost foarte cumsecade, spuse Sara.

— Pentru că te plăcea, spuse Molly. Dar pentru fiecare puști pe care-l plăcea, mai erau încă zece pe care nu putea să-i sufere, iar spre sfârșit ți-i pasase ție pe toți cei nesuferiți.

Sara dădu din cap, negând.

— Nu-i adevărat, n-a făcut așa.

— Sara, insistă Molly, întreab-o pe Nelly. Lucrează aici de mai multă vreme decât mine.

— Adică, vrei să spui că ăsta este standardul meu: să fiu mai bună decât doctorul Barney?

— Standardul tău este să-i tratezi pe toți copiii la fel. Tu nu ai favoriți, spuse Molly, indicând pozele de pe pereți. Câte fotografii cu copii avea dr. Barney pe pereți?

Sara făcu un gest din umeri că nu știe, deși cunoștea adevărul.

— Niciunul. Ești mult prea exigentă cu tine, îi spuse Molly și n-o să reușești să rezolvi nimic.

— Pur și simplu aș vrea să fiu mai atentă decât până acum, îi spuse Sara. Poate o să reușim să mai reducem din numărul ăsta mare de consultații, ca să avem mai mult timp pentru fiecare pacient.

Molly râse înfundat.

— Abia dacă sunt destule ore într-o zi ca să-i vedem pe toți cei programați. Între pacienții de aici și morgă…

— Poate ar trebui să plec de la morgă, o opri Sara.

— Ce-ar fi dacă ai mai angaja un doctor? îi sugeră Molly.

Sara își sprijini capul de perete, gândindu-se.

— Nu știu.

Ușa se zgudui când cineva bătu cu putere în ea.

— Dacă e Elliot…, începu Sara, dar nu era el.

Nelly, recepționera clinicii încă de când era Sara mică, deschise ușa.

— Nick Shelton e la telefon, spuse. Vrei să-i transmiți un mesaj?

Sara dădu din cap că nu.

— O să vorbesc eu cu el, zise, apoi așteptă ca Molly să plece, înainte de a ridica receptorul.

— Bună, frumoaso! o salută Nick cu accentul lui sudist.

Sara zâmbi discret.

— Salut, Nick.

— Tare mi-ar plăcea să am puțin timp ca să flirtez cu tine, îi spuse el, dar am o ședință în câteva clipe. Foarte repede, zise, și Sara îl auzi căutând ceva prin niște hârtii. N-am aflat nimic în legătură cu castrarea feminină, cel puțin nu în

Statele Unite, dar nu cred că te surprinde această informație.

— Nu, răspunse Sara. Ceva atât de neobișnuit ar fi apărut cu certitudine în ziare.

— Acum câțiva ani, în Franța o femeie a fost acuzată pentru a fi făcut peste cincizeci de astfel de operații. Dacă-mi aduc bine aminte, era din Africa.

Sara dădu din cap, întrebându-se cum era posibil ca o femeie să facă așa ceva unui copil.

— Ce știi până acum despre chestia aceasta? întrebă Nick.

— Infibulația intră sub incidența MOGF, spuse ea, folosind un acronim pentru mutilarea organelor genitale feminine. Este practicată uneori în Orientul Mijlociu și în unele zone din Africa. Este cumva corelată cu religia.

— Mă rog, da, în aceeași măsură în care atentatele sinucigașe sunt legate de religie, o corectă Nick. În zilele noastre poți să găsești o justificare religioasă aproape pentru orice.

Sara scoase un sunet care arăta că e de acord.

— În general, continuă el, este un obicei transmis de la o comunitate la alta. Cu cât grupul este mai puțin educat, cu atât este mai probabil să recurgă la asemenea operații. Nu există un argument religios întemeiat pentru justificarea lui, dar bărbaților din acea regiune le place să se asigure că femeile lor nu calcă strâmb.

— Așa încât fac tot ceea ce este posibil ca ele să nu aibă parte de sex. O soluție perfectă. Dacă asta li s-ar întâmpla bărbaților de acolo, Africa și Orientul Mijlociu ar fi un crater gol.

Nick nu spuse nimic, apoi Sara se simți vinovată de a-l fi inclus în aceeași oală.

— Îmi pare rău, Nick, doar că…

— Nu-mi explica, n-are rost să-mi explici, Sara, îi zise el cu un ton blând.

— Altceva? întrebă Sara după un moment de tăcere.

— Păi…, începu el și îl auzi din nou răsfoind prin hârtii. După operație picioarele se leagă pentru a grăbi procesul de vindecare. Făcu o pauză, vrând parcă să-și tragă răsuflarea. În multe situații se cos labiile, așa cum era la fetița pe care ai autopsiat-o tu, și se lasă doar o mică deschidere pentru menstruație.

— Am citit despre chestia asta, confirmă Sara. Știa de asemenea că femeile de la sate care nu erau mutilate erau considerate puțin dezirabile pentru o căsnicie.

— Ața pe care ai scos-o din zona respectivă arată ca orice fel de ață. Am trimis mostre la laborator și cei de acolo sunt destul de siguri că poți să o cumperi de la orice supermarket. Păru să se gândească. Crezi că acela care a făcut asta are oarecare experiență medicală?

— Ai fotografiile în față?

— Da, spuse el. Arată neprofesionist, dar nu rudimentar.

— Sunt de acord, zise ea, gândindu-se că oricine o fi făcut cusătura fetei se pricepea să lucreze cu acul.

— Am citit o statistică, spuse Nick. O bună parte dintre fetele supuse acestei operații mor din cauza șocului. Nu se folosește anestezic, dacă înțelegi ce vreau să spun. De cele mai multe ori, pentru a realiza tăietura se folosește o bucată de sticlă spartă.

Sara se cutremură, dar încercă să-și păstreze calmul.

— Ai vreo idee, de ce s-a făcut o astfel de operație aici, la noi?

— Adică, de ce i s-a făcut unei persoane care nu face parte din populația imigrantă? întrebă el, dar n-o lăsă să răspundă. Acolo această operație se face pentru a fi siguri că fata rămâne pură. De obicei, soțul este cel care o deschide, în noaptea nunții.

— Puritate, zise Sara, gândindu-se intens la acest cuvânt. Jenny Weaver îl folosise când îi vorbise despre mama ei.

— Era virgină? întrebă Nick.

— Nu, răspunse Sara, și judecând după dimensiunea orificiului vaginal, în comparație cu meatul urinar, fusese activă sexual înainte de castrare, probabil cu mai mulți parteneri.

— I-ai făcut analizele pentru BTS[1]-uri?

— Da, răspunse Sara, rezultatele au ieșit negative.

— Oricum, merita să încerci.

— Altceva?

Nick rămase tăcut câteva secunde, apoi o întrebă:

— Ai vorbit cu Jeffrey săptămâna asta?

— Da, am vorbit, îi răspunse Sara, simțindu-se puțin jenată.

— Spune-i că desenul pe care mi l-a trimis nu l-am găsit în calculatoarele noastre. Noi l-am trimis prin fax la FBI, să-l verifice, dar, mă rog, știi, durează o vreme.

— Despre ce desen este vorba? întrebă Sara.

— Un tatuaj, nu știu, zicea că este un tatuaj desenat între degetul mare și arătător.

— Am să-i spun.

— La cină?

— Ce vrei să spui, Nick? râse Sara.

— Dacă nu ești foarte ocupată, am să vin pe capul tău în week-end.

Sara zâmbi. Nick o invitase de mai multe ori să iasă cu el, mai ales din curtoazie. Era cu vreo treizeci de centimetri mai scund decât ea și purta bijuterii din aur într-o cantitate nepermis de mare pentru un bărbat. Avea mari îndoieli că Nick ar fi crezut că are vreo șansă cu ea, dar el era genul de om căruia nu-i plăcea să scape nicio ocazie.

— Ca să zic așa, sunt iarăși cu Jeffrey, îi spuse ea.

— Adică, numai zici așa?

— Adică, spuse ea, suntem din nou împreună.

Nick acceptă refuzul cu umor, ca de obicei.

— Nu poți să te superi pe un bărbat că încearcă, nu-i așa?

După ce-și luară rămas-bun, Sara rămase pe scaun, gândindu-se la ce-i spusese Nick. Trebuia să existe o legătură între dorința de puritate a lui Jenny și castrare. Îi lipsea o informație. Probabil ceva extrem de evident, se întreba Sara. Ce ar fi putut să o facă pe fată să se simtă impură? Din păcate, singurul lucru la care se putea gândi era sexul.

Jenny Weaver fusese activă din punct de vedere sexual. Poate că vina pe care o resimțise din cauza promiscuității sale sexuale să fi depășit limita de suportabilitate a fetei. Apoi, exista o problemă și mai gravă legată de persoana care-i făcuse operația de mutilare. Nu era ceva ce fata să-și fi făcut singură. Ar fi leșinat din cauza șocului și a durerii înainte să termine. Trebuia să mai fie implicată încă o persoană. Cineva care să fie în stare să taie până la sfârșit și să coasă. Probabil că Jenny băuse până când leșinase sau cumpărase analgezice sau miorelaxante de la cineva din școală. La liceu exista o adevărată farmacie. Oricare dintre elevii care ar fi avut banii necesari ar fi putut să aprovizioneze o întreagă sală de operații.

Nelly întredeschise ușa și spuse:

— Patterson e aici. Apoi adăugă cu un glas conspirativ: fără mamă.

Sara se uită la ceas. Mark ar fi trebuit să vină în dimineața zilei anterioare. Faptul că venise astăzi îi strica programările.

— Du-l, te rog, pe băiat în cabinetul șase, zise ea. Spune-i să mă aștepte.

— Care băiat? zise Nelly. E Lacey, fata.

Sara se ridică de pe scaun.

— A zis de ce a venit?

— Doar că nu se simte bine, îi răspunse Nelly, apoi murmură din nou. Nu arată deloc bine, dacă

mă întrebi pe mine.

— De ce vorbești încet? îi răspunse Sara, tot în șoaptă.

Nelly începu să zâmbească, intră în cabinet, închise ușa și spuse:

— Se comportă ciudat. Nu e cu maică-sa.

Sara simți cum i se zbârlește părul pe ceafă.

— De când așteaptă?

— Nu demult, îi răspunse Nelly. S-o duc în cabinetul șase?

Sara dădu din cap că da, simțind un ghem în stomac. Ridică receptorul să îl sune pe Jeffrey, apoi se răzgândi. Lacey venise la clinică pentru că avea încredere în Sara, iar ea nu îi va înșela încrederea. În cel mai bun caz, fata avea nevoie de ajutor. Indiferent de ce legi încălca deocamdată, acestea puteau să mai aștepte până ce va fi văzut despre ce e vorba și se va fi asigurat că fata e bine. Sala de consultații numărul șase se afla în partea din spate a clădirii, în capătul holului în formă de L. În mod normal, era rezervată copiilor extrem de bolnavi sau era folosită ca sală de așteptare pentru părinți, cât timp ea discuta cu copiii lor despre sex, despre anticoncepționale sau despre orice alte lucruri pe care ei simțeau nevoia să le discute în particular cu pediatrul. Sara își închipui că Molly o plasase pe Lacey în cabinetul șase ca să-i câștige încrederea. Copiii nu apar așa, din senin, la clinică, fără părinți, nici chiar cei mai mari, care au permis de conducere. Molly aștepta în dreptul sălii de consultații în momentul în care Sara dădu colțul, ca să ajungă în cabinet. Îi înmână fișa medicală a lui Lacey Patterson și spuse:

— Sunt în cabinetul doi, dacă ai nevoie de mine.

Sara deschise dosarul fetei ca să-și revadă notițele de la ultima ei vizită, deși îl verificase doar cu câteva zile în urmă. Cu două luni înainte fata se prezentase la medic suferind de ceea ce părea să fie o infecție streptococică a căilor respiratorii superioare. Sara îi prescrisese antibiotice, urmând

să schimbe eventual medicația în funcție de rezultatele de laborator. Mai dădu câteva pagini, dar foaia roz cu rezultatele de laborator era absentă. Tocmai voia să-i vorbească lui Molly când auzi un zgomot care venea din cabinetul de consultații.

— Lacey? întrebă Sara, dând ușa de perete. Ce s-a…?

Se opri la mijlocul întrebării, gândindu-se că ultima dată când mai văzuse o persoană așa de palidă fusese la morgă. Fata ședea pe un scaun lângă masa de consultații, ținându-se cu mâinile de stomac. În ciuda vremii calde, purta o haină galbenă de ploaie. Era încovoiată, strângându-se cu brațele de burtă, ca și când ar fi avut dureri.

Sara puse mâna pe spatele fetei și rămase surprinsă de cât de slabă era. Lacey tremura de-i clănțăneau dinții, dar reuși să spună:

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Haide, vino aici, zise Sara, ajutând-o să se ridice în picioare. Vino să te așez pe masa de consultații.

Lacey ezită, dar Sara o ajută să se așeze pe masă.

— Eu nu… începu fata, dar tremura atât de tare încât nu putu să continue.

Sara duse mâna la fruntea fetei, întrebându-se dacă tremura în halul acela de frică sau de febră. Cum afară era destul de cald, Sara nu putu să-și dea seama.

— Hai să scoatem haina asta, îi sugeră ea, dar Lacey nu voia să dea drumul hainei de ploaie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sara, încercând să-i vorbească pe un ton cât mai calm.

În încăpere se strânsese un fel de încărcătură electrică, ca și când s-ar fi întâmplat ceva cu adevărat rău. Lacey se aplecă și Sara o prinse înainte ca aceasta să cadă de pe masa de consultații.

— Mi-e foarte somn, zise ea.

— Hai, te rog, stai dreaptă doar o clipă, zise ea ridicând puțin vocea și strigând-o pe Molly.

— Nu mă simt bine, îi spuse fetița.

— Ce te doare? o întrebă Sara, ținând-o de umeri.

Deschise gura să vorbească și, neputându-se abține, vomită pe Sara. Bineînțeles că lucrul acesta i se mai întâmplase și înainte și doctorița făcu un pas înapoi, dar nu suficient de repede, încât să nu se murdărească. După ce o mai lăsă puțin durerea, Lacey spuse cu voce slabă:

— Vă rog să mă iertați.

— Nu-i nimic, draga mea.

— Mă doare stomacul.

— Ești în siguranță, îi spuse Sara.

Sprijinind-o pe Lacey cu o mână, se întinse către suportul cu prosoape de hârtie și-i dădu fetei câteva șervețele.

— Mi-e rău, îmi vine să vomit.

— Molly! strigă Sara, mai tare de data asta, dar degeaba. Cabinetul de consultații numărul doi se afla în cealaltă parte a clădirii. Stai întinsă, îi spuse fetei. Dacă ai senzație de vomă, întoarce-te pe o parte.

— Nu mă lăsați! Nu mă lăsați! strigă fata, ținând-o pe Sara de mână. Vă rog, doamnă doctor! Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Trebuie să vă spun ce s-a întâmplat!

Sara bănuia ce se întâmplase, dar în momentul acela erau alte lucruri mai importante de făcut decât să asculte confesiunea fetei.

— Trebuie să vă spun! repetă fata.

— Despre copil? întrebă Sara. Își dădu seama după expresia lui Lacey că făcuse presupunerea corectă. Sara se simți ca o proastă fiindcă nu reușise să-și dea seama de asta mai înainte. Știu, draga mea, știu, stai întinsă și eu mă întorc în câteva clipe.

Corpul fetei se încordă din nou.

— Cum ați aflat?

— Stai culcată, îi repetă Sara. O s-o chem pe mama ta, spuse, gândindu-se că acest lucru o va liniști.

— Nu puteți să-i spuneți mamei, sări brusc Lacey.

— Hai, nu-ți face probleme în legătură cu asta acum.

— Nu puteți să-i spuneți mamei, insistă Lacey, lacrimile curgându-i pe amândoi obrajii. Ea e foarte bolnavă, foarte, foarte bolnavă.

Sara nu înțelese ce voia fata să spună, dar încercă s-o liniștească oricum.

— O să fie totul bine!

— Promiteți-mi că nu-i spuneți!

— Draga mea, ne vom gândi la asta mai încolo, zise Sara.

— Nu, strigă fata apucând-o de braț. Nu puteți să-i spuneți mamei, vă rog, vă rog să nu-i spuneți!

— Bine, stai aici cuminte, îi ordonă Sara. Mă întorc într-o clipă.

Nu mai așteptă să primească un răspuns. Ieși pe hol și își scoase halatul murdar în timp ce se îndrepta spre cabinetul asistentelor.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Nelly.

— Cheamă o ambulanță, îi spuse Sara, aruncând halatul în coșul cu uniforme murdare. Se uită după colț, pentru a se asigura că Lacey nu plecase din sala de consultații. Trimite-o pe Molly acolo imediat și apoi sună-l pe Frank la poliție.

— O, Doamne! murmură Nelly, punând mâna pe telefon.

Elliot ieși dintr-una din sălile de consultații.

— Ei, Sara, zise el. Am un copil de șase ani cu…

— Nu acum! îi răspunse Sara ridicând mâna.

— Cu o…

Aruncă încă o privire pe hol, apoi intră în cabinet și formă numărul lui Jeffrey. Lăsă telefonul să sune de câteva ori înainte de a închide, apoi sună la secția de poliție. Îi răspunse Marla Simms.

— Secția de poliție a districtului Grant! Cu ce pot să vă ajut?

— Marla, zise Sara, găsește-l pe Jeffrey și trimite-l la clinică urgent.

Din hol se auzi un zgomot ca o căzătură și Sara trase o înjurătură, dându-și seama că era zgomotul făcut de deschiderea ușii din spate a clinicii.

— Sara? se auzi vocea Marlei.

Sara trânti telefonul și alergă în hol, pregătită să fugă după Lacey. Dar ceea ce văzu o făcu să-i înghețe sângele în vene. Mark Patterson se afla la celălalt capăt al holului, cu corpul extrem de încordat. Pe abdomen avea o tăietură care sângera abundent prin bluza albastră, iar blugii îi erau rupți în genunchi ca și când s-ar fi târât pe asfalt.

— Lacey! strigă el, trântind la perete prima ușă la care ajunse.

Sara o auzi pe mama pacientului din cabinetul respectiv icnind speriată, după care urmară și plânsetele copilului.

— Sara? întrebă Nelly care stătea în dreptul cabinetului asistentelor, cu telefonul în mână.

— Sună la secția de poliție, spuse Sara. Spune-le să trimită pe cine au.

— Lacey! repetă Mark și vocea lui răsună pe holul clinicii.

Din fericire, nu observase partea de hol care cotea, cu cele două săli de consultații de acolo. Se apropia și Sara îi văzu hainele pline de sânge și murdare. Peste tot era pătat cu vopsea albă. Avea părul nespălat și nepieptănat, ca și când n-ar mai fi făcut baie de o bună bucată de vreme. Sara îl consultase pe Mark de mai multe ori în ultimii ani, dar nu-l văzuse niciodată atât de neîngrijit.

— Fir’ar a dracului să fie! strigă el, ridicându-și mâinile în aer. Unde rahat e nenorocita de soră-mea?

Vreo două uși din spatele Sarei se întredeschiseră, iar ea se întoarse și le făcu semn părinților să stea înăuntru. Molly era lângă Sara,

ținând un dosar la piept. Era prima oară când Sara o vedea pe asistentă șocată de ceva ce se petrece la clinică.

— Mark, spuse Sara, punând toată autoritatea de care era în stare în voce. Ce faci aici?

— Unde e Lacey? întrebă el, lovind cu mâna în ușa următoare, care se trânti de perete. Sara auzi copilul dinăuntru plângând speriat.

Nelly vorbea în surdină cu cineva la telefon. Sara nu putu auzi conversația, dar spera din tot sufletul să îi trimită pe cineva.

— Mark, începu Sara, încercând să-și păstreze vocea cât se poate de calmă. Oprește-te! Nu-i aici.

— Pe dracu' nu-i aici, replică el, făcând încă un pas spre Sara. Unde e cretina aia de soră-mea? Lovi cu pumnul într-o altă ușă, deformând puțin lemnul.

Nelly țipă speriată și se ascunse după tejghea.

— Unde e? întrebă el.

Încercând să îl inducă în eroare, Sara aruncă o privire nervoasă spre cabinetul ei. Mark înțelese imediat.

— Aha, acolo e!

— Nu, îi spuse Sara.

El rânji, apropiindu-se cu încă un pas de ea. Sara văzu că avea pupilele extrem de mici și își dădu seama că efectul drogului pe care-l luase nu-i va trece curând. În apropierea lui era și un miros greu. Sara nu-și dădu seama ce era, dar era un miros de chimicale.

— Ce droguri ai luat, Mark? întrebă ea.

— O s-o iau pe tâmpita de soră-mea dacă nu-și ține gura!

— Nu-i aici, repetă Sara.

— Lace! o strigă Mark, băgându-și capul într-un cabinet. Vino imediat la mine!

Sara prinse o mișcare cu coada ochiului. Își dădu seama după galbenul hainei de ploaie că era Lacey, care încerca să se strecoare pe ușa din spate. Pe Sara o trecură sudori reci pe șiră,

încercând să calculeze cât îi lua lui Lacey să iasă. Se uită fix la Mark, dorindu-și ca fata să se grăbească, dar ea stătea nemișcată ca o stană de piatră, ca și când cineva ar fi lipit-o de perete.

— E acolo? întrebă Mark.

— Nu, răspunse Sara, uitându-se peste umărul lui. E în spatele tău.

Lacey duse mâna la gură ca și când ar fi încercat să-și oprească un țipăt.

— Sigur că da… spuse Mark, aruncându-i Sarei o privire cercetătoare.

— Vreau să pleci de aici în clipa asta, Mark, ești pe o proprietate privată.

Băiatul nu-i dădu nicio atenție și intră în cabinetul ei. Sara îl urmă la mică distanță, încercând să se comporte cât mai natural, dat fiind că încerca să-l închidă în acea cameră. Se ruga ca Marla să fi găsit pe cineva, chiar și pe Brad Stephens.

— Lacey? zise Mark mai încet, dar cu un ton mai amenințător decât înainte. Se uită în spatele biroului. Dacă nu vii acum o să fie mai rău!

Sara își încrucișă brațele.

— Ce înseamnă puritate, Mark?

Mark se uită sub birou, înjurând când își dădu seama că nu era nimeni. Îi trase un picior și reuși să-l deplaseze câțiva centimetri.

— Tu ești cel care a făcut-o pe Jenny să se simtă murdară? De asta voia să devină pură?

— Dă-te la o parte din calea mea, strigă el.

Femeia puse mâna pe ușă, blocându-i ieșirea.

— Dă-te la o parte din calea mea!

— Ce înseamnă puritate?

Se uită o clipă la ea, ca și când ar fi vrut să-i răspundă și Sara își dădu seama prea târziu că încerca doar s-o prindă pe picior greșit. Următorul lucru fu să o împingă cu putere. Căzu pe hol, lovindu-se cu capul de pardoseală.

— Sara! strigă Molly, alergând spre ea s-o ajute.

— Sunt bine, spuse, ridicându-se. Se uită în lungul holului și văzu că Lacey era tot acolo. În același timp o văzu și Mark.

— Fugi! îi strigă Sara.

Lacey ezită, dar până la urmă păru să înțeleagă că era obligatoriu să scape din clinică. Alergă la ușă și o deschise dintr-o mișcare.

— Nenorocito! țipă Mark, luându-se după ea.

Fără să se mai gândească, Sara întinse mâna și-l apucă pe Mark de picior. Acesta încercă să se smulgă, dar ea îl prinsese de pantaloni și-l ținea bine.

— Termină, îi spuse Sara, încercând să-l rețină.

Mark se aplecă și-o lovi cu pumnii peste mână. Când își dădu seama că nu reușește să-i desprindă mâna, îi trase un pumn în față. Sara văzu strălucirea pietrei roșii a inelului, înainte ca prima lovitură să-i atingă fruntea și fu atât de surprinsă, încât dădu drumul pantalonului.

— O, Doamne! se căina Molly, cu mâna la gură.

— Mama dracului, zise Sara, pipăindu-și fruntea. Inelul lui Mark o lovise exact în tâmplă. Se uită la sângele de pe degete, dar gândul la Lacey o ajută să se ridice în picioare.

— Poate ar trebui să…, începu Molly.

— Unde dracu' e Jeffrey? strigă Sara peste umăr, luând-o la fugă după Mark și Lacey.

Se opri la ușa din spate, încercând să se echilibreze. Soarele era puternic și ea își proteja ochii, încercând s-o vadă pe Lacey printre copacii din spatele clădirii.

— S-au dus în față? întrebă Molly, alergând în partea laterală a clinicii.

Sara se luă după ea, ciocnindu-se de asistentă când dădu colțul clădirii. Molly făcu un semn spre drum.

— Acolo e!

Amândouă porniră în același timp în direcția aceea, dar Sara, mai înaltă și cu pasul mai lung, o lăsă pe Molly în urmă. Drumul care trecea prin

fața spitalului nu era aglomerat, dar, la orele prânzului, era mai multă lume, fiindcă profesorii și elevii plecau din campus ca să vină în oraș. Sara o văzu pe Lacey ajungând în stradă. Mark era în spatele ei, strigând cât putea de tare. Cumva reușiră amândoi să treacă drumul. Lacey o luă la fugă spre lac, dar Sara observă o altă siluetă care venea dintr-o parte și care-l trânti pe Mark la pământ. Când Sara și Molly reușiră să treacă strada, Lena Adams îl încălecase pe Mark ca la rodeo și îi prindea brațele la spate cu cătușele.

— O, la dracu'! zise Lena, uitându-se în lungul străzii.

Lacey se afla prea departe ca Sara s-o mai poată recunoaște după altceva în afara hainei de ploaie galbene. Ea se uită neputincioasă cum o mașină neagră, veche, oprește lângă fată. Portiera din dreapta șoferului se deschise brusc și un braț o prinse pe Lacey de talie și o trase în mașină.

•

Sara își atinse bandajul de pe frunte și ieși din mașină. Molly îi făcuse două suturi, apoi anulase toate consultațiile Sarei, ca ea să aibă timp să-și revină, după cele întâmplate la clinică. O durea capul, îi era foarte cald și era nervoasă. Ar fi fost mai bine să rămână la clinică și să-și vadă de pacienți, dar Molly nu-i acordase nicio șansă. Probabil că asistenta avea dreptate. De fiecare dată când Sara se gândea la ceea ce se întâmplase, simțea cum pieptul îi este strâns ca într-o menghină, dându-și seama că încă unul dintre copiii ei era în pericol și că ea nu putea face nimic. De nervi, îi venea să-și pună capul pe umărul mamei ei și să plângă.

— Mamă? strigă Sara, dându-și jos pantofii după ce intră pe ușa casei.

Nu se auzi niciun răspuns și Sara se îndreptă spre bucătărie, strigând încă o dată „Mamă". Tot nu-i răspunse nimeni și Sara se sperie. Umplu un pahar cu apă, îl bău din câteva înghițituri, apoi se

șterse la gură cu dosul mâinii. Se așeză pe unul dintre scaunele de bucătărie și ridică receptorul, ca să formeze numărul lui Jeffrey. Lena îl dusese pe Mark la secția de poliție înainte ca Sara să apuce s-o întrebe unde era Jeffrey.

— Tolliver, răspunse, și ea își dădu seama după ecoul vocii lui că se afla în mașină.

— Unde ești? îl întrebă.

— Am mai întârziat prin Alabama vreo câteva ore. Am vorbit cu Lena și mi-a spus de Lacey. Ai apucat să te uiți la mașina aceea?

— Nu, răspunse Sara. Ai vorbit cu părinții ei?

— Frank e la ei. Nu știu pe nimeni care să aibă o asemenea mașină.

— Ce-a spus Mark?

— Nu vrea să vorbească cu nimeni. Nici măcar cu Lena.

— Cine s-o fi răpit?

— Nu știu, îi răspunse Jeffrey. Am dat-o în urmărire generală pe teritoriul statului. Vreau să vorbesc cu Mark, să văd dacă pot să obțin ceva de la el.

— Am senzația că există ceva important care ne scapă, spuse Sara. Ceva care e chiar sub nasul nostru.

— Ai dreptate. Jeffrey tăcu, iar Sara auzi motorul mașinii în timp ce el accelera. Spune-mi ce s-a întâmplat astăzi. De la început până la sfârșit.

Sara respiră adânc și apoi îi povesti. Partea care se părea că îl interesează pe Jeffrey cel mai mult era faptul că Mark o lovise. Probabil fiindcă era singurul lucru de care știa că s-ar fi putut ocupa protejând-o.

— Cu ce te-a lovit? întrebă el răgușit.

— Cu inelul, zise ea, apoi încercă să se explice. Cu pumnul, de fapt, dar inelul a produs rana. De fapt, nu m-a lovit foarte tare, doar insista să-i dau drumul, zise, ducând mâna la bandaj. Nu e cine știe ce.

— Lena l-a arestat pentru agresiune?

— Probabil, răspunse Sara, lăsându-l să înțeleagă că nu mai vrea să discute despre asta. Bărbatul înțelese.

— Ți s-a părut cumva că Lacey îi cunoștea pe cei din mașină?

— Erau prea departe, Jeffrey, nu știu. Dacă n-ar fi fost îmbrăcată în haina galbenă de ploaie nici nu mi-aș fi dat seama că e vorba de ea.

— Lena știa mașina. Unii dintre copiii de la școală au văzut-o pe Jenny Weaver urcându-se în mașina aceea.

Sara se juca învârtind firul de la telefon, în timp ce el îi povestea ce aflase Lena de la școală.

— Hm, nu prea seamănă cu Jenny pe care o știam eu, spuse ea când Jeffrey termină de povestit.

— Am senzația că nimeni nu prea știa cum era ea.

Sara formulă ca o întrebare un gând care nu-i dădea pace de ceva vreme.

— Crezi că Mark și Lacey sunt părinții? Adică, știu că de asta dorești să recoltăm sânge de la Mark, dar nu m-am gândit niciodată că…

— Știu, spuse el.

Din felul brusc în care intervenise, Sara își dădu seama că și Jeffrey se gândea la același lucru.

— Cred că este posibil, își termină el ideea.

— Dar ce părere ți-ai făcut despre Teddy Patterson?

— Posibil să fie și el implicat.

— Mă îndoiesc de faptul că se va lăsa testat, fără un mandat.

— Cred că ai dreptate.

Sara suspină întrebându-se cum să potrivească toate aceste piese de puzzle.

— Poate că Jenny a aflat și era geloasă?

— S-ar putea, spuse el, și Sara își dădu seama că Jeffrey se concentra asupra altor lucruri.

— Jeff…, începu Sara, neștiind cum să abordeze subiectul fără să-l supere. Mark era tăiat la burtă, nu rău, dar cred că cineva a încercat să-i facă rău.

— Bine.

— Nu e bine! spuse ea, e doar un puști, promite-mi că n-o să uiți acest lucru.

— Un puști care s-ar putea să-și fi violat sora, care făcea pe peștele cu prietena ei, un puști care ți-a tras un pumn în față.

— Lasă-mă pe mine, Jeffrey, zău, nu te raporta la mine în toată povestea asta.

El mormăi ceva neclar.

— Jeff?

— Ai reușit să obții vreo informație de la ea? o întrebă.

— Părea total dezorientată și speriată.

— Crezi că e serios bolnavă?

— Nu mi-am dat seama dacă era în starea aceea de teamă sau din cauza căldurii ori dacă se simțea rău pentru că născuse. Nu am stat prea mult cu ea. Eu…

— Ce?

— Mă simt răspunzătoare că nu am avut mai multă grijă de ea. A fost la mine la clinică. Dacă aș fi putut s-o țin acolo…

— A fugit, Sara. Ai făcut tot ceea ce se putea face.

Femeia strânse din buze.

— Tare aș vrea ca acest lucru să mă facă să mă simt mai bine.

— Și eu aș vrea, îi răspunse el. Aș vrea să pot să-ți spun cum să scapi de sentimentul acesta de vinovăție, dar să fiu al dracu' dacă știu cum.

Sara simți că-i dau lacrimile. Își duse o mână la gură, ca Jeffrey să n-o audă plângând.

— Sara?

Își drese vocea și se șterse la ochi cu mâna liberă, apoi își suflă nasul.

— Da?

— A mai zis ceva Lacey? insistă Jeffrey. Despre Mark… de ce încerca s-o prindă?

Sara se enervă, fiindcă își dădea seama că aceeași întrebare repetată încontinuu nu-i va ajuta să o găsească pe Lacey Patterson.

— Încetează cu întrebările. Am avut și așa o zi suficient de proastă, ca să nu mai fiu nevoită să suport un interogatoriu din partea ta.

El tăcu și Sara putu să audă din nou zgomotul mașinii care accelera. Închise ochii, își lipi capul de perete și aștepta ca el să vorbească din nou.

— Eu doar…, începu el și apoi continuă, după o pauză, trebuie să-ți spun că ideea că a dat în tine cineva mă enervează din cale-afară.

— Și pe mine, râse ea.

— Cum te simți? Ești bine? întrebă.

— Da, îi răspunse, deși se simțea destul de dezorientată.

Clinica fusese întotdeauna un loc sigur pentru Sara și nu-i convenea deloc faptul că munca de la morgă se infiltrase în activitatea ei privată. Se simțea vulnerabilă și acest lucru o irita.

— M-a sunat Nick, îi spuse ea lui Jeffrey și apoi îi povesti ce aflase de la el.

— Puritate? repetă Jeffrey. Asta spunea și Jenny.

— Tocmai, zise Sara, cred că este în legătură cu sexul. Își dorea să fie din nou pură, curată. Nu crezi?

— Cred că da.

— Dar de ce se simțea murdară?

— E probabil ca partida aceea de sex în grup cu băieții, la petrecere, să-i fi creat acest sentiment.

— Era beată, îi reaminti Sara și un sentiment de furie o cuprinse din interior.

— Ei susțin că nu era atât de beată, încât să nu mai știe ce face.

— Bineînțeles că susțin asta. Ce altceva să spună, că au violat-o?

Jeffrey tuși.

— Da, zise, ai dreptate.

— Altfel de ce să fi făcut ea ce a făcut? se întrebă Sara. Jenny nu era așa. Jenny era o puștoaică, pentru numele lui Dumnezeu!

Tonul lui Jeffrey sună indulgent:

— Nu știm exact ce s-a întâmplat, Sara, probabil că nu vom afla niciodată.

Sara schimbă subiectul, știind că nu era posibil să aibă o conversație rațională cu el, în condițiile date.

— Nick a trimis tatuajul acela la FBI. N-a găsit nimic în baza lor de date.

— De fapt, chestia asta m-a reținut în Alabama, îi spuse Jeffrey. Îți spun eu diseară.

— Nu, spune-mi mâine.

Jeffrey tăcu întâi, apoi spuse:

— Credeam că vrei să ne vedem diseară.

— Da, îi confirmă Sara, dar nu vreau să vorbim despre serviciu. Așteptă câteva clipe. Simt nevoia să nu mă mai gândesc la toate astea, bine?

— Bine, fu el de acord. Dacă totuși putem să ne vedem, e bine.

— Dacă vei putea face față bandajului verde de la tâmpla mea, spuse ea, încercând să mai destindă atmosfera.

— Te doare?

— Nu, murmură, uitându-se pe fereastră.

O văzu pe mama ei urcând treptele spre apartamentul Tessei, aflat deasupra garajului.

— Sara?

— Mă bazez pe tine să mă faci să-mi iau gândul de la tot ce s-a întâmplat.

El râse și păru mulțumit.

— Trebuie să vorbesc cu Mark și să-i pun la curent pe cei din patrula de noapte în legătură cu Lacey. Dar mai mult de atât nu poate să facă niciunul dintre noi astă-seară. Am să vin la tine de îndată ce pot, bine?

— Crezi că va fi târziu?

— Probabil, îi răspunse el. Vrei să te las să dormi?

— Nu, îi răspunse, să mă trezești.

— Bine, ne vedem diseară, spuse Jeffrey, iar ea aproape că îl auzi zâmbind.

— Bine, mai zise Sara și închise telefonul.

Mai bău un pahar cu apă înainte de a ieși. Asfaltul era fierbinte de parcă ar fi fost cărbuni aprinși și ea merse în vârful picioarelor ultimii câțiva metri înainte de a ajunge la scări.

Apartamentul Tessei era mare, cu două dormitoare și două băi. Își zugrăvise pereții în culori primare și le accentuase efectul cu ajutorul unor scaune confortabile și al unei canapele care îl invita la somn pe cel care ședea în ea. Sara dormise de multe ori la Tessa, îndeosebi după divorț, pentru că se simțea mai în siguranță acolo decât la ea acasă.

— Tessie! strigă Sara, încercând să închidă ușa fără zgomot. Cathy lăsase deschisă ușa mare de lemn, de la intrare, ceea ce părea ciudat, căci aerul condiționat era pornit. Vocea Tessei părea încordată.

— O clipă!

Sara se îndreptă spre dormitorul surorii ei, întrebându-se ce se întâmplă.

— Tess? strigă ea, oprindu-se în ușă.

Tessa ținea un șervețel la nas și nu se uită la Sara, atunci când aceasta intră în cameră. Cathy era lângă Tessa, cu brațele încrucișate la piept.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sara, în același timp cu Cathy.

— Ce? întrebară amândouă deodată.

— Ce s-a întâmplat cu tine? De ce plângi? o privi Sara pe sora ei.

Cathy se îndreptă spre Sara și puse mâna pe capul ei.

— Te-ai lovit?

— E o poveste lungă, spuse Sara, dând la o parte mâna mamei ei. Tessie, s-a întâmplat ceva rău?

Tessa dădu din cap că nu și Sara simți că amețește. Se așeză pe pat lângă ea și o întrebă:

— E vorba de tata?

— Nu fi prostuță. E sănătos ca un urs, se încruntă Cathy.

Sara duse mâna la piept și răsuflă ușurată.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Tessa se duse la un dulăpior și scoase un obiect alb din plastic. Sara recunoscu testul de sarcină înainte ca sora ei să i-l înmâneze. Nu știa cum să reacționeze, așa că zise:

— Ar trebui să faci testele astea dimineața devreme.

— L-am făcut și l-am făcut și la prânz și l-am făcut și acum.

— Toate sunt pozitive, spuse Cathy. Crezi că am putea s-o ducem în oraș week-end-ul viitor?

— La Atlanta? se miră Sara, gândindu-se de ce ar trebui să meargă la Atlanta. Își dădu seama imediat și dădu din cap că nu, că nu accepta acest lucru. Nu te las să faci avort.

Tessa luă testul de sarcină din mâna surorii ei.

— Nu prea am de ales, zise.

— Nu-i adevărat, răspunse Sara, ridicându-se în picioare. Bineînțeles că ai de ales.

— Sara! ripostă Cathy.

— Mamă, Doamne, Dumnezeule, Tess, ai treizeci și trei de ani. Ai serviciu, îl ai pe Devon care te iubește ca lumina ochilor.

— Ce au toate cu asta cu sarcina?

— Totul, îi răspunse Sara.

— Nu sunt pregătită.

Sara se simți atât de șocată, încât nu putu să scoată o vorbă, dar până la urmă spuse:

— Știi ce înseamnă un avort, Tessa? Știi ce presupune întreaga procedură? Știi cum…

— Știu ce înseamnă un avort, o opri Tessa.

— Atunci cum ți-a putut trece prin cap?

— Ce să-mi treacă prin cap? ripostă Tessa. Că nu sunt pregătită să am un copil? Mi-am dat seama

destul de ușor de asta. Nu sunt pregătită.

— Nimeni nu e niciodată pregătit, îi răspunse Sara, încercând să nu țipe. De ce ești atât de egoistă?

— Egoistă? repetă Tessa, surprinsă de ce aude.

— Nu te gândești decât la tine.

— Nu-i adevărat, răspunse Tessa.

Sara își duse mâna la ochi, nevenindu-i să creadă că poartă această conversație.

— Apoi, știi ce-o să-ți facă, știi ce-o să se întâmple cu bebelușul?

— Încă nu e niciun bebeluș, spuse Tessa, întorcându-se cu spatele.

Sara o prinse pe soră-sa de mână și o întoarse spre ea.

— Uită-te la mine!

— De ce? Ca să poți să mă convingi să nu fac asta? întrebă Tessa. Asta este alegerea mea, Sara!

— Dar cu Devon ai vorbit? întrebă Sara. El nu are nimic de spus?

— Nu e decizia lui, îi răspunse Tessa destul de tăios.

Sara înțelese ce vrea Tessa să spună, dar întrebă oricum:

— Adică, nu ești sigură că el e tatăl?

— Sara! o admonestă maică-sa.

Sara stătea în continuare cu spatele la ea.

— El e?

— Sigur că el e! răspunse Tessa indignată.

Sara continuă să o privească pe sora ei, încercând să găsească să spună ceva care s-o oprească. Când deschise gura să vorbească, o surprinseră propriile ei cuvinte.

— Îl cresc eu, zise ea.

Tessa dădu din cap că nu.

— N-aș putea să fac lucrul acesta.

— De ce?

— Sara, spuse Tessa, ca și când ar fi făcut dinadins pe proasta. N-aș putea să te las să-mi crești copilul.

Sara își puse mâinile în șolduri, încercând să se liniștească.

— Acesta este cel mai imatur lucru pe care l-ai spus vreodată. Adică, dacă tu nu vrei copilul, nu poate să-l vrea nimeni?

Tessa deschise și apoi închise gura, fără să rostească un sunet.

— Dar de când ai devenit atât de corectă? Dacă îmi aduc bine aminte, era o vreme când și tu erai în favoarea avortului!

Sara simți că roșește. Era conștientă de faptul că maică-sa se afla în cameră.

— Termină!

— A, nu vrei să-i spui mamei despre momentul când ai crezut că Steve Mann te lăsase însărcinată?

Cathy continua să tacă, dar Sara își dădea seama că mama ei era profund afectată. Cathy spusese întotdeauna că era cea mai bună prietenă a fetelor ei și că ele pot să discute cu ea despre orice. Și, într-adevăr, cu excepția acestei situații, Sara îi spusese totul. Încercă să-i explice mamei ei:

— A fost o alarmă falsă. Învățam pentru examenele de la sfârșit de an. Eram extrem de stresată. Îmi întârziase ciclul.

Cathy ridică o mână, oprind-o pe Sara.

— Eram o adolescentă, spuse Sara cu vocea slabă. Aveam toată viața înainte.

— Și primul lucru pe care l-ai făcut a fost să suni la Centrul pentru femei din Atlanta, ca să vezi cât de repede poți să scapi de copil, spuse Tessa.

Sara clătină din cap, știind că acest lucru nu era adevărat. Primul lucru pe care-l făcuse fusese să izbucnească în lacrimi și să rupă scrisoarea pe care o primise de la Colegiul Emory.

— Nu așa s-a întâmplat.

Dar Tessa nu terminase încă și următoarea replică tăie în carne vie.

— Pentru tine e foarte ușor, pentru că tu nu o să rămâi niciodată însărcinată.

— Tessa, o avertiză mama ei, dar era prea târziu. Răul fusese făcut.

Gura Sarei se rotunji fără ca vreun sunet să iasă. Se simțea ca și când ar fi fost pălmuită. Cathy încercă să spună ceva, dar Sara o opri.

— Nu pot acum!

Sara nu-și aducea aminte ca Tessa s-o mai fi rănit vreodată atât de tare și se simțea ca și când și-ar fi pierdut cea mai bună prietenă. Fără nicio vorbă, părăsi apartamentul Tessei, lăsând ușa să se închidă cu zgomot în urma ei.

Capitolul 11

Marla îi înmână lui Jeffrey un teanc de mesaje scrise pe hârtie roz, înainte ca acesta să aibă timp să-și dea jos geaca. I se părea că fusese plecat trei luni, nu douăzeci și patru de ore.

— Acesta este foarte important, îi spuse Marla, arătând spre una dintre hârtii, și ăsta. Apoi continuă în felul acesta, indicându-i toate mesajele pe care ea le credea importante, cu excepția unuia. Pe hârtie era scris numele unui bărbat necunoscut, urmat de un număr de telefon care începea cu 1800.

— Ce e asta?

Marla se încruntă, încercând să-și aducă aminte.

— Nu știu exact, zise, ori nota de la firma de acoperiri cu vinil ori de la aprovizionarea cu cafea. Am uitat care dintre ele e, se scuză ea. A spus că o să mai sune.

Jeffrey făcu hârtia ghemotoc și o aruncă la gunoi.

— Lena e la secție? întrebă.

— O chem eu, spuse Marla ieșind din biroul lui Jeffrey.

Jeffrey se așeză și primul lucru pe care-l văzu fu anunțul cu Lacey Patterson, persoană dispărută. Era o fată slabă, cu o figură băiețoasă, cu părul

blond, ca al mamei ei. Fotografia era o poză de școală, cu steagul american în fundal și globul pământesc în față. Sub fotografie erau trecute înălțimea, greutatea și locul unde fusese văzută ultima oară, precum și numerele de telefon la care puteau suna cei care o vedeau. Anunțul fusese transmis prin fax tuturor secțiilor de poliție din zonă și fusese înregistrat în baza națională de date cu copii dispăruți. Dura o vreme până când Biroul de investigații din Georgia aduna toate datele, ca să le trimită în toată zona de sud-est a țării. Dacă ziua aceea era ca toate zilele din America, însemna că numele lui Lacey Patterson fusese introdus laolaltă cu alte sute de nume nou-înregistrate de copii dispăruți sau răpiți.

Jeffrey ridică receptorul și formă numărul lui Nick Shelton. Când acesta îi răspunse, Jeffrey păru oarecum surprins. Agentul de teren se afla foarte rar la birou.

— Nick? Jeffrey Tolliver!

— Salut, șefu', îi răspunse Nick, cu accentul specific sudist, ușor supărător pentru urechile lui Jeffrey.

Având în vedere că petrecuse ultimele douăzeci și patru de ore în Alabama, lucrul era de înțeles.

— Astăzi ești la birou? îl întrebă Jeffrey.

— Cineva trebuie să aibă grijă și de hârțoage. N-ai primit încă nicio informație în legătură cu fata dispărută?

— Nu, îi răspunse Jeffrey. A apărut vreo alertă la nivel național?

— N-am văzut nimic, spuse Nick. Ne-ar fi de ajutor dacă am avea numărul mașinii.

— Mașina era prea departe ca să i se poată vedea numărul.

— Bine, o să trimit toate datele la laboratorul informatic, oftă Nick. Cine știe cât durează până să se ocupe cineva de asta? Nu este o prioritate absolută, dacă nu se întâmplă ceva, într-un fel sau altul.

— Știu, îi răspunse Jeffrey.

Ar fi trebuit să intervină ceva hotărâtor în evoluția cazului ca să determine o anumită abordare, înainte să fie chemați în ajutor. Pentru moment, ceea ce puteau face era să fie pe fază și să aștepte.

— Nu se poate nicicum să pui mai în față cazul fetei? întrebă Jeffrey. Zău, Nick, Sara și cu Lena au văzut când fata a fost răpită.

— Știi câți copii au fost dați dispăruți în ultimele douăsprezece ore?

— Totuși…

— Ei na, zise Nick, coborând vocea. Mi-am asumat răspunderea să iau legătura cu un tip mai vechi, obișnuit să lucreze în cazuri de infracțiuni legate de copii. O să dea câteva telefoane, să vedem dacă putem pune vreo prioritate pe acest caz.

— Îți mulțumesc, Nick!

— Între timp, cred că n-ar fi rău dacă băieții s-ar ocupa de situațiile pe care ți le-am trimis prin fax.

Jeffrey reținu acest lucru, gândindu-se că Nick avea dreptate. Atâtea prostii îi veneau pe fax, încât uneori era nevoie de ore întregi ca să faci ordine în ele.

— Nu există nicio posibilitate să fie vorba de vreo persoană binevoitoare care s-o fi luat de acolo pentru a fi în siguranță? întrebă Nick.

— Un rahat, răspunse Jeffrey. Habar n-am ce să-ți spun.

— Niciunul dintre elevii voștri nu conduce un Thunderbird negru?

— Nu.

Verificaseră vehiculele tuturor celor care erau implicați, chiar și tangențial, în acest caz, apoi solicitaseră informații din tot districtul Grant. Nimeni nu deține un Ford Thunderbird înregistrat.

— Între timp, îi spuse Nick, ce pot să fac pentru tine?

— Puritate, răspunse Jeffrey. Spune-mi ce înseamnă cuvântul acesta în asociație cu pedofilia.

— Habar n-am, îi spuse Nick. Aș putea să caut prin calculatoare și te anunț.

— Mi-ai face un mare serviciu.

— Am vorbit cu Sara la telefon, mai devreme, și mi-a spus și ea ceva de puritate. E vorba de cazul acela de castrare?

— Da, îi răspunse Jeffrey.

— Păi, îți spun eu, zise Nick. Castrarea are mai întotdeauna o componentă religioasă. Se practică pentru a fi siguri că fata rămâne virgină.

— Dar noi știm că ea n-a fost virgină.

— Nu, răspunse Nick, din câte am auzit își cam făcuse de cap.

Jeffrey încercă să treacă cu vederea această replică, dar caracterizarea pe care Nick i-o făcuse fetei i se păru prea dură, chiar și lui. Oamenii din poliție au tendința de a fi extrem de duri când se confruntă cu astfel de lucruri și nici Jeffrey nu făcea excepție. Dacă n-ar fi împușcat-o pe fata în cauză, poate că Jeffrey ar fi râs. În cazul de față spuse doar atât:

— Am un nume pe care te rog să-l cauți în baza de date.

— Dă-i drumul.

— Arthur Prynne, spuse Jeffrey, și apoi dictă numele literă cu literă.

Era numele bărbatului pe care aproape că-l bătuse în dimineața aceea, în spatele magazinului lui Oposum.

Nick murmură ceva notând numele.

— Dar ce nume e acesta? Polonez sau ce?

— Habar n-am, răspunse Jeffrey. Are un tatuaj ca acela pe care ți l-am trimis.

— Și ce trebuie să caut?

— Păi, se învârtea în jurul grădiniței când am dat peste el.

— Nu prea poți să-l arestezi pentru atâta lucru, zise Nick, deși amândoi știau că asta era evident.

— Are un calculator acasă, probabil că agață alți pedofili în felul acesta, îi răspunse Jeffrey. Zicea că e un iubitor de fetițe.

— Frate, oftă Nick, urăsc expresia asta.

— Putem să dăm o căutare aici la secție, dar, ca să fiu sincer, Nick, nu cred că vreunul dintre noi știe cum să caute astfel de lucruri.

— Poliția federală are o întreagă armată care se ocupă de astfel de căutări. Dacă ai și un nume, devine prioritate. Poate pot să-l strângă cu ușa, să vadă dacă scot ceva de la el.

— E foarte posibil, răspunse Jeffrey. Nu prea părea să aibă coloană vertebrală când l-am interogat eu. Cred că ar fi în stare să-și toarne câțiva prieteni ca să-și scape pielea!

— L-ai interogat? chicoti Nick. Știa că ești polițist?

La celălalt capăt al firului Jeffrey zâmbi. Nick era în multe feluri, numai prost nu.

— Să zicem că am avut o conversație cu el și atât.

— Cât de repede vrei să-ți obțin ceva? râse Nick din nou.

— Foarte repede, răspunse Jeffrey, nevrând să-și asume responsabilitatea, dacă Prynne s-ar fi dovedit mai puțin nevinovat decât părea.

— Am să trimit asta băieților din Alabama, *pronto*, spuse Nick. Am prins un fir aici, în Augusta, care s-ar putea să te intereseze.

— Ce anume?

— Polițiștii din Augusta au arestat la hotel un tip în legătură cu traficul de cocaină. Cu ocazia aia au dat peste un maldăr de reviste care nu erau tocmai legale.

— Pornografie? zise Jeffrey.

— Mai mult, pornografie infantilă, confirmă Nick. Ceva nasol.

— În Augusta? întrebă Jeffrey, surprins că nu aflase de acest lucru.

Augusta era foarte aproape de Grant și, de obicei, schimbau informații cu polițiștii de acolo pentru a se ține la curent.

— Deocamdată așteptăm, spuse Nick. Așteptăm să prindem peștii cei mari.

— Ai obținut informații de nivel interstatal?

— A vărsat totul într-o clipă și, apropo, înainte să mă întrebi tu, nu știe nimic în legătură cu un Thunderbird negru sau cu o fetiță dispărută.

— Ești sigur?

— Sigur ca lumina zilei.

Jeffrey se încruntă, deși nu era în măsură să se simtă superior.

— Mulțumesc că ai verificat.

— Nicio problemă, șefu', dar să sperăm că nu e cu vreunul dintre tipii ăștia. Ăștia fac negoț cu copii cum făceam noi, pe vremuri, cu cartonașe de baseball.

— Știu, spuse Jeffrey, dar adevărul era că nu voia să se gândească la un astfel de lucru. Numai ideea că Lacey Patterson s-ar fi putut afla pe mâna unora ca Prynne îl făcea pe Jeffrey să i se facă rău.

— Pe de altă parte, zise Nick, diseară sau mâine seară trebuie să aibă loc o livrare. Evident, Augusta este punctul de distribuție de pe coasta de sud-est.

— Nu-mi vine să cred că ăștia încă mai tipăresc rahaturile astea când poți să le obții gratis de pe internet.

— A, poți să dai de urma lor pe internet, dacă știi ce să cauți, îi aminti Nick. Vrei să-ți dau de știre când are loc livrarea?

— Ai numărul meu de telefon, da?

— Da, răspunse Nick. Crezi că ciudatul ăsta de Prynne este activ?

— Nu, răspunse Jeffrey, deoarece impresia lui fusese că Arthur Prynne era genul de pedofil care se mulțumea să privească poze și nu să dea curs fanteziilor. Deși nu știu cât o s-o mai țină așa.

— Așteaptă să-i bată cineva la ușă? întrebă Nick.

— Cred că toată viața a așteptat asta, spuse Jeffrey, uitându-se la Lena, care stătea în prag. Trebuie să închid, Nick. Sună-mă dacă afli ceva, da?

— Așa o să fac, șefu'.

Încheiară convorbirea și Jeffrey îi făcu Lenei semn să intre, surprins de felul în care arăta. Avea ochii injectați, ca una care a plâns mult, nasul roșu și cearcăne adânci.

— Vrei să-mi spui ceva? întrebă Jeffrey, făcându-i semn să ia loc pe scaunul de pe partea cealaltă a biroului.

Femeia îl privea încurcată, ca și când n-ar fi înțeles.

— Ai vreo informație despre Lacey? întrebă ea.

— Nimic, spuse el. Ai aranjat întâlnirea aceea despre care vorbeam?

— N-am avut timp, răspunse Lena, mușcându-și buza de jos.

— Fă-ți timp, îi spuse.

— Da, domnule!

Jeffrey se sprijini de spătarul scaunului uitându-se la ea câteva clipe.

— Spune-mi ce s-a întâmplat când l-ați arestat pe Mark. A zis ceva?

— A devenit dintr-odată extrem de tăcut, spuse ea. Nu vrea să vorbească deloc.

— Avocatul?

— Buddy Conford, zise Lena. Dar nu e un conflict de interese?

Jeffrey se gândi o clipă. Buddy era avocatul care ar fi reprezentat orașul și în cazul în care Dottie Weaver l-ar fi dat pe Jeffrey în judecată.

— Buddy știe că există o legătură între Mark și ce s-a întâmplat cu Jenny Weaver?

— Știe că Mark e cel pe care Jenny a vrut să-l împuște, toată lumea știe.

— Știe, continuă Jeffrey, că noi îl suspectăm pe Mark că ar fi tatăl copilului?

— Îl suspectăm? ridică Lena din sprâncene.

— Spune-mi de ce n-ar fi?

— Ar fi putut fi alt băiat, sugeră ea.

— Cu maică-sa prin preajmă?

— A fost bolnavă mai multă vreme, spuse ea, ridicând din umeri. Am simțit ceva din partea tatălui. Îi cam place să bruscheze.

— Sunt absolut convins, spuse Jeffrey, amintindu-și că lui Patterson îi plăcuse s-o intimideze pe Lena când îi făcuseră vizita în rulotă. Jeffrey trebuise să aleagă între a interveni și a vedea dacă Lena poate să se descurce singură.

— Poate că el l-a molestat pe Mark și Mark a molestat-o pe soră-sa, un fel de cauză și efect, spuse Lena.

— Nu așa lucrează pedofilii.

— Nu înțeleg.

— Nu toți pedofilii au fost abuzați când erau copii. Nu poți să pleci la drum cu această presupunere.

— În teorie, nu? Vreau să spun că s-ar fi putut întâmpla și așa! Dar nu-l văd pe Patterson dându-se la băieți.

— Ai simțit tu din nou ceva?

— Da, așa am simțit!

— Dar în legătură cu Mark? întrebă Jeffrey, aducându-și aminte de comportamentul Lenei când l-au chestionat pe puști. Ce ai simțit din partea lui?

— Păi, e hipersexual, spuse Lena și plecă ochii jenată.

— Hai, continuă!

— Mi se pare că mizează foarte mult pe felul cum arată și pe sexualitatea lui. Lena se uită din nou la Jeffrey. Cred că nu știe să comunice în alt fel.

— Tatuajul acela, zise Jeffrey, am dat peste un tip în Alabama care avea unul identic.

— Cu cele două inimi?

— Era în preajma unei grădinițe, spuse Jeffrey, simțind același dezgust pe care-l simțise și la magazinul lui Oposum. Se uita la copiii de acolo.

— Copii mici? întrebă Lena. Molestează copii?

— Mai degrabă e pedofil, o corectă Jeffrey.

Mai demult, când avuseseră un caz, Sara îi explicase care este diferența între acești doi termeni și acum îi explica și el Lenei.

— Cel care molestează copiii o face pentru că îi urăște și nu-i suportă în preajmă decât ca să-și bată joc de ei, în timp ce pedofilii își închipuie că le fac copiilor un bine, declară că-i iubesc pe copii.

— Îhâm, spuse Lena sceptică.

— Pedofilia este considerată o boală mintală.

— Așa era și homosexualitatea până prin anii 1960. Eu tot nu văd diferența.

Jeffrey știa că sora Lenei fusese lesbiană și fu surprins să audă ce spunea.

— Cred că marea diferență ar fi că relația sexuală dintre adulți e o relație sănătoasă, în timp ce copiii nu sunt pregătiți pentru acest lucru.

Lena nu spuse nimic și el continuă.

— În relația dintre copil și adult echilibrul de putere este întotdeauna de partea adultului. Nu este o relație la același nivel. Adultul îl supune întotdeauna pe copil.

Lena se uită la el cu o privire neîncrezătoare.

— Vorbești de parcă ai încerca să-i scuzi, zise.

— Nu-i scuz deloc, răspunse Jeffrey, simțindu-se ușor atins de acuzația ei. Îți explic numai cum funcționează mintea lor.

— Mintea lor este pur și simplu pervertită.

— Sunt de acord cu tine, dar nu ne este permis să abordăm aceste cazuri în funcție de dezgustul pe care-l resimțim noi, Lena. Dacă Mark are tatuajul acela pentru că este pedofil sau molestator, nu îți poți permite, în calitate de polițist, să-i spui că ție îți displace acest lucru. Nu ți se va confesa niciodată, adăugă el. Știi foarte bine.

— Tu ce crezi că este? Are doar câțiva ani mai mult decât Lacey.

— Trei ani, cel puțin.

— Asta nu-i o diferență foarte mare.

— Probabil că între treizeci și treizeci și trei diferența nu e mare, dar în cazul copiilor este o diferență foarte mare, dacă stai să te gândești. Este diferența dintre un copil și un adult.

Lena tăcu, gândindu-se evident la acest detaliu.

— Hai să judecăm astfel: un pedofil se simte bine în preajma copiilor fiindcă se teme de relațiile cu adulții, adulții îl sperie, spuse Jeffrey.

— Și atunci, care-i treaba cu Jenny? Cum a ajuns să fie cusută în halul ăla?

— Nu știu, îi răspunse Jeffrey. Probabil că o să ne spună Mark.

— Nu vrea să vorbească, zise Lena. Frank l-a interogat și n-a răspuns deloc, se uita la perete și nu vorbea.

— E drogat?

Femeia dădu din cap că nu.

— Fusese înainte, dar i-a trecut.

— Încearcă să obțină o doză?

— Nu, pare OK, spuse ea. Nu pare să fie în sevraj, dacă asta vrei să știi.

— Dar care e starea lui fizică? Sara mi-a spus că arăta de parcă fusese agresat, bătut.

— Da, zise Lena și scoase câteva fotografii Polaroid din buzunarul de la piept. Am făcut câteva poze, ca să le avem. Doctor Linton a spus că tăietura de la burtă a fost făcută cu un cuțit ascuțit. N-a fost nevoie să fie suturată. Are și o vânătaie la unul din ochii.

Jeffrey se uită pe rând la poze. Mark privea fix în aparatul de fotografiat, cu niște ochi ca de mort. Exista și o poză în care era cu bustul gol, iar pe la cureaua blugilor erau niște resturi de iarbă, precum și niște zgârieturi superficiale în partea de jos a abdomenului.

— Sper că nu are chestiile astea de la noi? întrebă Jeffrey, ca să se asigure.

— Evident că nu. Întreab-o pe iubita ta. L-a văzut înainte de a-l vedea noi.

Ciudat era că Jeffrey o mai întrebase acest lucru și în alte cazuri și obținuse un răspuns direct, fără atitudinea aceasta defensivă.

— Îl urmărea cineva? întrebă Jeffrey. Sau el urmărea pe cineva?

— Ori una, ori alta, spuse ea. Pe brațe are răni defensive.

Jeffrey se gândi la Arthur Prynne și la felul cum se apărase cu brațele de loviturile lui.

— I-am împachetat hainele, spuse Lena. Cred că doamna doctor Linton poate să preleveze proba de sânge pentru ADN de pe cămașa lui.

— L-ați întrebat despre soră-sa?

— Dacă-i pasă de ea, acest lucru nu se vede. Cum ți-am spus, nu vorbește deloc.

Telefonul lui Jeffrey sună și el apăsă pe tasta de speaker.

— *Pastorul Fine a venit să-l vadă pe Mark*, se auzi Marla.

Jeffrey și Lena schimbară o privire.

— În ce calitate?

— *El spune că părinții l-au rugat să îl asiste în timpul interogatoriului tău*. Marla coborî vocea. *Buddy Conford e cu el*.

— Îți mulțumesc, spuse Jeffrey, apăsând din nou pe buton.

Se lăsă în scaun uitându-se la Lena.

— Ce? întrebă ea, într-un final.

— Există o legătură între tine și Mark. Nu știu ce înseamnă, dar trebuie să ai mare grijă când ești cu el.

— N-am nicio legătură cu el! răspunse Lena, simțindu-se evident stânjenită de idee.

— Mă gândesc că poate îți transferă unele emoții din cauza faptului că maică-sa e bolnavă.

— Mă rog, zise ea, dând din umeri. Putem să lăsăm treaba asta acum?

•

Buddy Conford dusese o viață a dracului de grea. La șaptesprezece ani își pierduse piciorul drept, de la genunchi în jos, într-un accident de mașină. Apoi își pierduse ochiul stâng din cauza cancerului și un rinichi, când fusese împușcat de un client nemulțumit. Aceste pierderi fizice păreau însă să-l fi întărit pe Buddy. Putea să se lupte precum un câine pentru un os atunci când își punea în minte. Pe de altă parte, Buddy era un tip logic și, spre deosebire de alți avocați, era în stare să discearnă binele de rău. Îl ajutase pe Jeffrey și cu alte prilejuri. Acum, Jeffrey se gândea că interogatoriul lui Mark Patterson putea fi o astfel de ocazie.

— Domnule Tolliver, spuse pastorul Dave Fine, vreau să vă mulțumesc pentru că mi-ați permis să fiu de față la interogatoriu. Mamei lui Mark îi este din ce în ce mai rău și vrea ca eu să-l asist pe fiul ei.

Jeffrey dădu din cap, încercând să nu lase de înțeles că nu prea a avut de ales. Orice crime ar fi comis, Mark rămânea, tehnic vorbind, un copil. De curtea cu juri depindea schimbarea încadrării, în caz că se ajungea acolo.

— Aveți vreo informație în legătură cu sora lui? întrebă Fine.

— Nu, răspunse Jeffrey, uitându-se la Mark și încercând să-și dea seama ce se petrecea în mintea băiatului de șaisprezece ani.

Arăta groaznic, iar vânătaia de la ochi i se înnegrise și mai mult. Avea buza de jos tăiată și ochii injectați, ca ai Lenei. Uniforma portocalie de închisoare îl făcea să pară și mai palid decât era de obicei. Părea și mai mic, mai slăbănog. Avea umerii lăsați, mărunțel chiar și în comparație cu Buddy Conford care era destul de mic de statură.

— Mark? i se adresă Jeffrey.

Buzele lui Mark se mișcară în tăcere și băiatul continuă să se uite la masă ca și când ar fi refuzat să conștientizeze situația în care se afla. Îți crea un sentiment de milă și lui Jeffrey îi păru rău pentru el. Sara avea dreptate. Indiferent ce făcuse, Mark era încă un copil.

Buddy răsfoi dosarul lui Mark.

— De ce este acuzat? întrebă.

— Agresiune, răspunse Jeffrey, uitându-se la Mark. A lovit-o pe Sara drept în față.

Buddy se încruntă la clientul său.

— Pe Sara Linton? întrebă el, surpriza făcând ca vocea să îi urce nițel.

Buddy crescuse în districtul Grant și, la fel cu cei mai mulți dintre localnici, o considera pe Sara un fel de persoană sacră, datorită muncii pe care o făcea la clinică. De sub masă se auzi un zgomot metalic. Erau cătușele lui Mark și Jeffrey își dădu seama că băiatul bâțâia din picioare. Jeffrey mai auzise acest zgomot și la alte interogatorii.

— În fața a vreo zece martori, continuă Jeffrey, vorbind peste zgomotul produs de cătușe. A amenințat că o agresează și pe soră-sa.

— Aha, zise Buddy, rearanjând hârtiile. Și vânătăile acelea de pe față le are dinainte sau după ce a fost arestat?

— Dinainte, interveni Lena brusc, iar cuvântul fu urmat de o pauză care putea fi tradusă prin „… idiotule”.

Buddy îi aruncă o privire acuzatoare.

— Martorii pot confirma asta?

— Am făcut fotografii, spuse Jeffrey, scoțând pozele Polaroid pe care i le dăduse Lena.

I le aruncă peste masă. Mark tresări, iar Jeffrey fu din nou șocat dându-și seama cât de fragil părea băiatul. Buddy se uită la ele, una câte una, fără să-i arunce vreo privire lui Mark.

— Cine i-a făcut chestia asta? îl întrebă pe Jeffrey.

— Să ne spună el!

Mark continua să se uite în pământ, iar cătușele îi zdrăngăneau ca un metronom. Buddy îi dădu lui Jeffrey pozele înapoi.

— Nu prea vrea să vorbească.

— Ce se întâmplă, Mark? zise Lena.

Mark se uită la ea, părând surprins că vorbește cu el. Zgomotul de cătușe se opri și el îngheță preț de o clipă, așteptând ca Lena să mai spună ceva. Vocea ei era mai blândă decât o auzise Jeffrey vreodată și parcă ea și Mark erau singuri în încăpere când fata i se adresă din nou:

— Spune-mi ce se întâmplă, Mark!

Acesta continua să se uite la ea, iar respirația îi deveni mai alertă.

— Cine te-a lovit? îl întrebă cu același ton îngrijorat. Se întinse peste masă spre el, iar Mark își ridică mâinile ca ea să-l poată atinge. Când Lena îi atinse mâinile încătușate, băiatului îi scăpă un scâncet. Buddy îi aruncă lui Jeffrey o privire, iar el dădu din cap o singură dată, sugerându-i avocatului să nu spună nimic. Dave Fine stătea tăcut, fără o vorbă, uitându-se la Mark și la mâinile Lenei. Lena mângâie cu degetul mare tatuajul lui Mark. Jeffrey n-avu nevoie să se uite la ceilalți bărbați ca să-și dea seama că se simțeau puțin jenați de acest gest. Aerul părea că se încarcă de ceva ce nu putea fi rostit în cuvinte.

— Ce se întâmplă, Mark? Spune-mi, te rog.

În ochii lui apărură lacrimi.

— Trebuie s-o găsiți pe Lacey.

— O s-o găsim, îi răspunse Lena.

— Trebuie s-o găsiți pe Lacey înainte să i se întâmple ceva rău.

— Dar ce poate să i se întâmple, Mark?

Băiatul dădu din cap, plângând în hohote.

— E prea târziu. Nimeni nu mai poate s-o ajute, zise.

— Știi cine ar fi putut s-o răpească? Ai recunoscut mașina?

El dădu din nou din cap că nu.

— Vreau s-o văd pe mama.

Lena înghiți cu noduri și Jeffrey își dădu seama că vulnerabilitatea lui Mark o impresionează.

— Vreau doar s-o văd pe mama, repetă el cu voce scăzută.

Dave Fine întinse o mână spre băiat, dar acesta se smuci atât de violent, încât Buddy trebui să prindă scaunul ca acesta să nu se răstoarne, cu băiat cu tot.

— Să nu mă atingi! strigă Mark, ridicându-se în picioare.

Lena se ridică și ea și aproape că alergă în partea cealaltă a mesei. Încercă să-l prindă pe Mark de braț, dar el mai făcu un salt, lovindu-se de perete. Se retrase până în colțul camerei și-și sprijini capul între cei doi pereți. Lena puse mâna pe umărul lui și-i spuse ceva.

— Mark, rosti Dave Fine, ridicând mâinile. Te rog să te liniștești, fiule!

— De ce nu ești cu mama? îl întrebă Mark. Unde mă-sa dracului se află Dumnezeul tău când mama e pe moarte?

— O să am grijă de ea mai târziu, îi răspunse Fine, cu o voce ușor tremurată. Ea m-a rugat să fiu aici, cu tine.

— Cine a avut grijă de Lacey? Cine a avut grijă de ea când un nenorocit a răpit-o din stradă?

Pastorul Fine lăsă ochii în jos și lui Jeffrey i se păru că acesta se simțea la fel de vinovat ca și ei pentru Lacey Patterson.

— N-am nevoie de tine! strigă Mark. Mama are nevoie de tine! Ea are nevoie! Și tu vii aici de parcă ai putea să faci ceva!

— Mark…

— Du-te și ajut-o pe mama! strigă Mark.

Fine deschise gura să spună ceva, apoi păru să se răzgândească. Mark își întoarse capul, uitându-se într-o parte. Lena îi puse ambele mâini pe umeri și îl duse spre scaun. Buddy bătea cu degetele în masă pentru a-i atrage atenția lui Jeffrey, apoi îi

făcu semn spre ușă. Jeffrey se ridică în picioare, obligându-l și pe pastorul Fine să se ridice. Preotul ezită, apoi făcu ceea ce i se ceruse, urmându-l pe Buddy în hol.

— Fir'ar al dracului să fie! spuse Buddy, apoi se scuză. Iertați-mă, părinte!

Fine dădu din cap și-și băgă mâinile în buzunare. Privi prin gemulețul ușii, urmărind-o pe Lena care vorbea cu Mark.

— Am să mă rog pentru sufletul lui, murmură el.

Buddy se sprijini puternic în cârjă și îl întrebă pe Jeffrey:

— Ce naiba se petrece aici?

Jeffrey nu știa ce să-i răspundă.

— Dave, tu înțelegi ce se întâmplă? îl întrebă el pe pastor.

— Eu? zise Fine surprins. Habar n-am. Ultima oară când l-am văzut pe Mark era în regulă, era tulburat din pricina mamei lui, dar în rest era în regulă.

— Când s-a întâmplat acest lucru? întrebă Jeffrey.

— Aseară, la spital. Mă rugam împreună cu Grace.

— Ce s-a întâmplat între tine și Jenny Weaver? zise Jeffrey.

— Jenny Weaver? repetă Fine, evident șocat.

— Mi-ai spus că te-ai dus acasă la ea de câteva ori, în preajma Crăciunului, îi reaminti Jeffrey.

— A, da, răspunse Fine. Brad mă rugase să mă duc s-o văd. Nu mai venise la biserică și Brad se temea că se întâmplase ceva rău.

— Și se întâmplase?

— Da, cel puțin așa cred, îi răspunse Fine încruntându-se. Nu voia să vorbească cu mine. N-au vrut să mai vorbească cu mine.

— Cine n-a vrut să vorbească cu tine? îl întrebă Jeffrey.

Fine arătă spre ușă.

— Mark și Lacey. I-am spus și lui Grace și nici ea n-a putut să facă nimic în această privință. A pus-o pe seama răzvrătirii adolescentine. Dădu din cap cu tristețe. Foarte mulți copii nu mai vin la biserică atunci când ajung la vârsta asta, dar de obicei revin după ce mai cresc. Grace însă era foarte îngrijorată, așa că am vorbit cu el.

— El ce-a spus? întrebă Jeffrey.

Fine se înroși la față.

— Să zicem că a folosit niște cuvinte pe care n-aș vrea să le audă maică-sa și gata.

Jeffrey dădu din cap, renunțând. Îl auzise pe Mark de destule ori, ca să-și dea seama de ce era băiatul în stare.

— Și Grace? Ea ce face? întrebă din nou.

— E foarte bolnavă. Nu cred să prindă sfârșitul de săptămână.

Jeffrey se gândi la Mark care dorea insistent s-o vadă pe maică-sa.

— E chiar așa de rău?

— Da, îi răspunse pastorul. Nu se mai poate face nimic pentru ea în acest moment. Doar să i se aline durerile. Se mai uită o dată prin fereastra de la ușă. Nu știu ce-o să facă familia asta fără ea. O să se dezbine.

— Dacă-mi aduc eu bine aminte, nu cumva ai fost în tabără cu copiii, de Crăciun?

— Da. Am stat acolo, dar, de fapt, n-am fost implicat în asta. E mai mult treaba lui Brad Stephens să se ocupe de copii.

— Am vorbit deja cu el.

— E un tânăr extrem de cumsecade, spuse Fine. Speram ca el să constituie un exemplu pentru unii dintre băieți.

— I-ai oferit consiliere lui Mark, nu-i așa? spuse Jeffrey.

— Da, puțin, răspunse Fine. Nu prea am reușit să ajung la sufletul lui. Dacă vreți, mă uit peste notițe și vă spun dacă găsesc ceva.

— Te rog, îi spuse Jeffrey pastorului. Unde o să fii mâine dimineață?

— Cred că la spital, răspunse Fine, uitându-se la ceas. De fapt, chiar astă-seară am să mă întorc acolo, dacă nu mai aveți alte întrebări pentru mine.

— Poți să te duci, îi răspunse Jeffrey. Am să vin la spital mâine dimineață, pe la zece. Să-ți iei notițele.

— Îmi pare rău că nu v-am fost de prea mare ajutor.

Dădu mâna cu Jeffrey, apoi cu Buddy și plecă. Buddy îl urmări pe pastor îndepărtându-se, apoi se întoarse spre Jeffrey.

— Aș zice că nu prea îmi place ce se petrece între Lena și clientul meu.

Jeffrey se gândi să se prefacă a nu ști despre ce-i vorba, dar își dădu seama că depășiseră acest punct.

— Diseară am să pun să fie supravegheat, să nu se sinucidă.

Buddy nu fu mulțumit de răspuns.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Jeffrey se uită și el în camera de interogatoriu. Lena reușise să-l facă pe Mark să stea jos și îl mângâia pe spate în timp ce el plângea.

— Chestia asta este cumva legată de incidentul cu Jenny Weaver, spuse Jeffrey.

— Ah, fir’ar al dracului, înjură Buddy, bătând cu bastonul în pardoseală. Mulțumesc că mi-ai spus.

— Nu eram sigur, minți Jeffrey. El este băiatul pe care a vrut Jenny Weaver să-l împuște.

— Chestia asta pare să fi fost o agresiune simplă.

— Da, așa este, răspunse Jeffrey. Adică, așa a fost.

— Nu vrei să vorbim pe aceeași limbă?

Jeffrey se mai uită o dată în camera de interogatoriu. Lena era tot cu mâna pe spatele lui Mark, alinându-l.

— Zău, Bud, pe cuvântul meu dacă știu ce se întâmplă!

— Începe cu începutul.

Jeffrey își băgă mâinile în buzunare.

— Bebelușul pe care l-am găsit la patinoar, spuse, și Buddy confirmă printr-un gest. Credem că Mark e tatăl.

Buddy continua să dea din cap.

— Da, da, e logic.

— Credem că soră-sa s-ar putea să fie mama copilului.

— Cea care a fost răpită?

Jeffrey încuviință. I se strânse stomacul, gândindu-se la Lacey Patterson și la ce-ar putea să i se întâmple.

— Am crezut că Jenny Weaver era mama.

— Nu, Sara a făcut autopsia fetei și Jenny nu era mama, răspunse Jeffrey, evitând să-i dea alte detalii în legătură cu ce descoperise Sara.

— N-am primit încă nicio vorbă de la Dottie Weaver, spuse Buddy. Primarul e cum nu se poate mai îngrijorat.

— Probabil că va aștepta până după înmormântare, zise Jeffrey, întrebându-se când va fi înmormântarea. Se îndoia serios că Sara va fi chemată, iar ea nu-i spusese nimic despre acest lucru.

— Trebuie să-ți iau depoziția. Mâine sau poimâine, nu are niciun fel de importanță, spuse Buddy. Trebuie să punem totul pe hârtie, cât timp informațiile îți sunt proaspete în minte.

— Nu cred că voi putea uita vreodată ce s-a întâmplat, Buddy, spuse Jeffrey, gândindu-se că tot restul vieții va purta cu sine moartea lui Jenny Weaver.

— Ce se mai întâmplă pe aici? vru să știe Buddy. Spune-mi, te rog!

Jeffrey își băgă mâinile în buzunare.

— Mark are un tatuaj.

— Acela cu două inimi?

— Da, îi confirmă Jeffrey. Simbolizează ceva.

— Pornografie infantilă, îi spuse Buddy, șocându-l pe Jeffrey.

— Da' de unde știi tu chestia asta?

— Am mai avut un client care avea același tatuaj. Acum vreo două săptămâni, un individ din Augusta. Am acceptat cazul la rugămintea unui prieten.

— Ce caz era acela?

Buddy se uită în jur, întrebându-se dacă să răspundă sau nu la întrebare.

— Ți-aș fi mai mult decât îndatorat, sublinie Jeffrey.

— Bine, acceptă Buddy. Fusese arestat pentru deținere de cocaină. Nu multă, dar destulă pentru distribuție. Avea niște informații care permiteau poliției să continue ancheta.

— Am auzit despre treaba aceasta. E un distribuitor de pornografie infantilă.

Buddy dădu din cap.

— Și și-a turnat camarazii ca să scape de închisoare.

— Bingo! răspunse Buddy. Cum ai auzit?

— Așa cum se aude, zise Jeffrey, nedorind să-i ofere mai multe informații.

— Cum se aude? întrebă Buddy.

— Unde ți-e piciorul? încercă Jeffrey să-i distragă atenția, arătând spre spațiul gol de sub genunchiul lui Buddy.

— La dracu', l-a luat iubita mea și nu vrea să mi-l dea.

— Ce i-ai făcut?

— Asta-i reacție de polițist, răspunse Buddy, sprijinindu-se în baston. Întotdeauna să dai vina pe victimă.

— Vrei să vorbesc eu cu ea? râse Jeffrey.

Buddy își scărpină sprâncenele.

— Mă descurc eu, zise. Îmi răspunzi la întrebarea pe care ți-am pus-o?

— Nu, zise Jeffrey. Se uită din nou în camera de interogatoriu. Mark era cu capul pe masă și Lena stătea lângă el, ținându-l de mână. Jeffrey deschise ușa.

— Lena, spuse el, făcându-i semn să iasă pe hol.

Lena deschise gura, probabil să-l refuze, dar se răzgândi. Se ridică, fără să se uite la Mark, fără să-l atingă, și ieși din odaie.

— Ce ți-a spus? o întrebă Jeffrey.

— Nimic, răspunse Lena. Vrea să se ducă la spital s-o vadă pe maică-sa.

— Du-te acasă, îi spuse Jeffrey și, fără să mai aștepte un răspuns, intră în camera de interogatoriu, cu Buddy pe urmele lui.

— Mark, începu Jeffrey, așezându-se pe scaunul pe care stătuse Lena. Știm despre tatuaj.

Mark continua să stea cu capul pe masa care se zguduia din cauza plânsului băiatului.

— Știm ce înseamnă.

Buddy se aplecă puțin peste masă, dinspre partea opusă lui Mark.

— Băiete, e în interesul tău să ne spui ce se întâmplă.

— Mark, continuă Jeffrey, ai vreo idee cine ar fi putut s-o răpească pe soră-ta? Neprimind niciun răspuns, reformulă. Mark, credem că niște oameni răi au răpit-o, niște oameni care ar putea să-i facă rău. Trebuie să ne ajuți.

Nu obținu niciun răspuns.

— Mark, încercă Jeffrey din nou. Doamna doctor Linton spune că Lacey părea foarte bolnavă când a văzut-o.

Mark se ridică ștergându-se cu mâinile la ochi. Se uită fix la peretele din fața lui legănându-se înainte și înapoi.

— Lacey era gravidă? întrebă Jeffrey. Bebelușul de la patinoar era al ei?

Mark continua să se clatine, ca și când ar fi fost hipnotizat.

— Tu erai tatăl copilului, Mark?

Mark continua să se holbeze la perete. Jeffrey mișcă mâna prin fața ochilor băiatului, dar acesta nici nu clipi.

— Mark, strigă Jeffrey, și apoi și mai tare. Mark! Mark!

Băiatul nu avu nicio reacție.

— Mark, repetă Jeffrey.

Buddy puse mâna pe umărul lui, dar el nu păru să-și dea seama.

— Cred că trebuie să-l vadă un doctor, spuse Buddy.

— Sara poate…

— Nu, îl întrerupse Buddy. Cred că s-a întâlnit destul cu Sara pe ziua de astăzi.

•

Era ora zece seara când Jeffrey plecă de la secția de poliție. Petrecuse aproape două ore dând telefoane, ca să se asigure că departamentele de poliție din tot statul primiseră anunțul cu Lacey și știau de mașina Thunderbird neagră. O mulțime dintre polițiștii cu care vorbise îi dădură detalii despre cazurile la care lucrau ei. Deși Jeffrey nu credea că ar putea să-i ajute, făcuse toate eforturile necesare, sperând ca polițiștii de la celălalt capăt al firului să nu creadă că este un ipocrit. Era mai probabil ca vreo mașină de patrulă din Griffin să dea de Thunderbird-ul negru, decât ca Jeffrey să găsească un televizor cu ecran mare care fusese furat din casa mamei unui polițist. Cu toate acestea, își notase și repetase numărul de serie al televizorului, ca să-l asigure pe polițist de toată bunăvoința sa. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Nick, Jeffrey vru să vadă dacă găsește și singur ceva pe internet. Cu ajutorul lui Brad găsise sute de site-uri web sub genericul „iubitori de fetițe”. Brad se albise cu totul la față când ajunseră la cel de al treilea site, așa că Jeffrey îl expedie pe tânărul polițist și încercă să navigheze singur pe internet. Chiar și cu cunoștințele rudimentare pe care le avea Jeffrey în privința internetului, fu în

stare să găsească o sumedenie de linkuri care conțineau poze cu copii în diferite poziții compromițătoare. După ce termină, Jeffrey simți nevoia acută să facă un duș, ca să se curețe de imaginile din minte. Sara avea dreptate. Probabil că o anumită detașare față de caz l-ar fi ajutat să vadă lucrurile în perspectivă. Așa cum stătea situația, Jeffrey nu știa încotro s-o apuce.

În timp ce conducea spre locuința Sarei, încercă să nu se mai gândească la ceea ce văzuse pe internet. O sunase pe Sara înainte de a pleca de la secția de poliție, ca să-i spună că nu apăruse nicio informație în legătură cu Lacey și că era în drum spre ea, dacă mai avea chef să-l vadă. Din fericire, avea. Trase pe aleea din fața casei, observând că lăsase luminile de afară aprinse pentru el. Când ieși din mașină auzi venind dinspre casă o muzică de jazz plăcută, în surdină. Probabil că Sara îl aștepta, fiindcă deschise de îndată ce el bătu la ușă. Toate supărările lui din ultimele zile se risipiră când o văzu stând în fața lui.

— Salut, îi spuse Sara cu un zâmbet șăgalnic pe buze.

Jeffrey o privi uimit. Părul îi era desfăcut și lăsat să cadă pe umeri în niște bucle foarte delicate. Purta o rochie neagră din mătase, care i se unduia pe trup, evidențiindu-i foarte avantajos curbele. O despicătură laterală a rochiei lăsa să se întrezărească linia piciorului. Purta tocuri înalte și acestea îi scoteau în relief gleznele elegante, încât lui Jeffrey îi venea să le sărute. Femeia îl luă de mână și îl conduse înăuntru. Jeffrey se opri în hol și o trase spre el. Cu tocuri, Sara era puțin mai înaltă decât el, așa că își puse mâinile pe umerii lui, încercând să scape de pantofi, ca să ajungă la același nivel și să-l privească în ochi.

— E mai bine așa? întrebă ea.

Cum nu-i răspunse, se aplecă ușor spre el și își apropie buzele de ale lui ca să-l sărute. El rămase cu ochii deschiși, urmărind cum femeia îl sărută.

Avea buzele dulci și mirosea a vin și ciocolată. Jeffrey închise ușa în spatele lui, continuând să se uite la ea. Nu-și aducea aminte s-o mai fi văzut așa de frumoasă, chiar și cu leucoplastul de pe frunte.

— Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat cu tine, cu mine sau în general, spuse Sara.

Jeffrey dădu din cap. Ea se sprijini cu o mână de perete, uitându-se la el cu o privire întrebătoare.

— Ți-a mâncat pisica limba?

Jeffrey duse mâna la piept, încercând să-i sugereze ce simțea.

— Uneori, zise, uit cât ești de frumoasă și când te văd…, vocea lui se pierdu, încercând să găsească cuvintele potrivite… pur și simplu îmi pierd respirația.

Femeia ridică o sprânceană, ca și când l-ar fi întrebat dacă nu cumva încearcă să o vrăjească.

— Te iubesc, Sara, spuse, făcând un pas spre ea. Te iubesc foarte mult.

Sara își reținu un zâmbet și el o iubi și mai tare pentru asta.

De când o știa Jeffrey, Sara nu știuse să primească un compliment.

— Adică, vrei să-mi spui că-ți place rochia mea? întrebă.

— Mi-ar plăcea mult mai mult dacă s-ar afla pe podea.

Sara se îndepărtă de perete și el o urmări cum își mișcă mâinile la spate. Femeia nu purta nimic pe sub rochie și când ea îi căzu la pământ, rămase complet goală în fața lui. Jeffrey o privi atent, dorindu-și-o într-un fel care îl speria. Căzu în genunchi în fața ei și o sărută până când Sara nu mai fu în stare să stea în picioare.

MIERCURI

Capitolul 12

Lena visa că aude pe cineva bătând un cui cu ciocanul. Se rostogoli în pat și aproape că se aștepta să-și vadă palmele răstignite pe podea. În loc de asta, îl văzu pe Hank, care scotea din țâțâni ușa dormitorului.

— Ce dracu'? strigă ea, ridicându-se în capul oaselor.

— Ți-am spus că o să se schimbe o mulțime de lucruri, zise Hank, bătând încă în cuiul care ținea balamaua de ușă.

— Doamne, Dumnezeule, zise Lena, punându-și mâinile peste urechi, încercând să nu mai audă zgomotul. Se uită la ceasul de pe noptieră. Și nu e nici ora șase, țipă ea, și nici nu trebuie să mă duc la serviciu decât la ora nouă!

— Ceea ce înseamnă că avem destul timp, răspunse Hank, scoțând cuiul din balama.

— Îmi scoți ușa? întrebă Lena, trăgându-și cearșaful până la piept, deși era îmbrăcată într-o pijama groasă. Cine dracu' crezi că ești?

Hank nu-i dădu nicio atenție și începu să lucreze la balamaua de sus.

— Oprește-te, îi spuse Lena, dându-se jos din pat și trăgând cearșaful după ea.

— Ți-am zis că lucrurile o să se schimbe, spuse el, continuând să bată, fără s-o bage în seamă.

— Ce lucruri?

Hank duse mâna la buzunarul din spate și scoase o hârtie împăturită.

— Uită-te! îi spuse și îi întinse hârtia.

Lena o despături, dar nu reuși să deslușească literele. Totul îi amintea de vremea când, adolescentă fiind, Hank nu fusese deloc de acord ca ea să se întâlnească cu un anumit băiat și soluția

pe care o găsise atunci fusese să-i bată în cuie obloanele de la ferestre, ca ea să nu se poată strecura afară în miezul nopții. Fata îi spusese că în caz de incendiu ar fi în mare pericol, iar Hank îi răspunsese că preferă s-o știe arsă de vie decât cuplată cu gunoiul cu care se vedea.

Lena încercă să-i ia ciocanul din mâna, dar Hank era puternic.

— Nu mai sunt copil, ce dracu'! ripostă ea.

— Ba da, ești copilul meu, spuse Hank, smucindu-i ciocanul din mână. Bătu în ultimul cui până când ușa căzu la pământ. Te-am ținut în mâinile astea, zise el, lăsând ciocanul să cadă, pentru ca gestul să fie cât mai elocvent. Am umblat cu tine în brațe noaptea când plângeai fără să te oprești, m-am asigurat să ai mâncare când te duceai la școală, ți-am împrumutat bani să plătești casa asta.

— Dar ți-am dat banii înapoi până la ultimul cent!

— Nu-i nimic, asta este dobânda, spuse el, apucând ușa cu mâinile și ridicând-o de la pământ cu un icnet.

Lena se uită la el, necrezându-și ochilor, cum duce ușa și o pune pe hol.

— De ce faci chestia asta, Hank? Oprește-te!

— Nu mai există secrete în această casă! spuse el, făcând efortul de a propti ușa de perete. Se uită spre ea și continuă. Eu sunt cel care face legea aici, copilă.

— Nu vreau să fac niciuna dintre chestiile pe care le-ai scris pe hârtia asta, spuse, aruncându-i hârtia.

— Ba așa ai să faci, răspunse el, prinzând hârtia din zbor. O să faci absolut fiecare lucru pe care l-am scris eu acolo, altfel am să vorbesc eu cu șeful tău, ce zici?

— Nu mă amenința, îi spuse Lena, urmându-l în dormitor.

— Ia-o ca pe o amenințare, dacă vrei, spuse Hank, smucind unul dintre sertarele comodei.

Căută prin lenjeria ei, apoi închise sertarul și-l deschise pe următorul.

— Ce faci?

— Uite, spuse el, scoțând o pereche de pantaloni scurți și un tricou. Îmbracă-te cu astea și să fii jos în cinci minute.

Lena se uită la el și observă că pentru prima dată Hank nu mai purta blugii lui obișnuiți și cămașa hawaiiană stridentă. Purta un tricou cu o reclamă la bere și o pereche de pantaloni scurți care arătau atât de noi, încât mai aveau cutele de la cum fuseseră împăturiți în pungă. Avea în picioare pantofi sport absolut noi și ciorapi albi până sub genunchi. Picioarele lui Hank erau atât de albe, încât Lena clipi de câteva ori pentru a distinge linia unde se terminau șosetele și unde începea pielea.

— Să cobor? De ce? întrebă ea, încrucișându-și mâinile la piept.

— Fiindcă o să alergăm.

— Adică o să alergi cu mine? zise ea, nevenindu-i să creadă.

Hank avea antrenamentul unui bătrân în scaun cu rotile. Nu-i plăcea să meargă pe jos nici măcar până la cutia poștală.

— În cinci minute, spuse el părăsind încăperea.

— Afurisitule, rosti Lena înfuriată, gândindu-se dacă să se ducă sau nu după el.

Era atât de furioasă, încât nici nu vedea în fața ochilor, dar își scoase pantalonii de pijama și își puse șortul. „Fir’ai al dracu’ de afurisit”, bombăni ea, punându-și tricoul. N-avea de ales și chestia asta o enerva la culme. Dacă Hank i-ar spune lui Jeffrey măcar jumătate din câte știa despre comportamentul ei, Lena s-ar fi trezit foarte repede cu un șut în fund.

Se uită la listă cu un ochi. Începea cu „alergare în fiecare zi” și se termina cu mese normale la

micul dejun, prânz și cină. De undeva, din adâncurile ființei ei, se strădui să scoată la iveală toate înjurăturile pe care le auzise în toți cei zece ani de când era polițistă și i le adresă pe toate lui Hank. Încheie cu „mă-ta mare de tâmpit”, apoi puse mâna pe bascheți și coborî.

•

Lena ședea la biroul lui Jeffrey, uitându-se la ceasul de pe perete. Șeful ei întârziase zece minute, ceea ce nu-și aducea aminte să i se mai fi întâmplat vreodată lui Jeffrey. Ar fi trebuit să fie bucuroasă că el nu era acolo, fiindcă simțea nevoia să se odihnească, să-și revină după alergarea de dimineață cu Hank. Era un bătrân dur și se trezise că i-o luase înainte încă de la primul pas făcut afară. Lena trebui să recunoască faptul că moștenise încăpățânarea de la unchiul ei care era la fel ca ea. Odată ce-și punea ceva în cap, nimic nu-l mai putea opri. Chiar și când Lena rămăsese în urmă, cu plămânii explodându-i de efort și cu stomacul plin de aminoacizii eliberați din mușchi, el alerga pe loc, cu fălcile încordate, așteptând-o să-și revină și să pornească din nou.

— Hei, spuse Jeffrey, intrând grăbit în birou.

Avea cravata desfăcută și haina pe mână.

— Hei, îi răspunse Lena ridicându-se, dar îi făcu semn să se așeze.

— Scuză-mă că am întârziat, spuse el. Traficul…

— Unde? întrebă Lena, deoarece singura zonă cu trafic aglomerat din oraș era în jurul școlii și atunci doar între anumite ore. Jeffrey nu-i răspunse, se așeză la biroul lui, încheindu-și gulerul de la cămașă cu o mână. Lena nu era foarte convinsă, dar ar fi putut să jure că văzuse un semn roșu pe gâtul lui.

— N-ai nicio informație în legătură cu Lacey? îl întrebă.

— Nu, spuse el, legându-și cravata. Venind încoace am vorbit cu pastorul Dave Fine. Și-a găsit

notițele de la ședințele cu Mark.

— Și-o să le aducă? întrebă Lena și nu pentru prima oară îi păru bine că nu vorbise cu pastorul despre problemele ei.

— Da, o să le-aducă, răspunse Jeffrey, netezindu-și cravata.

Lena își încrucișă brațele la piept privindu-și șeful. Avea un aer ușor diferit, nu-și dădea seama de ce, dar era puțin altfel.

— Mi-am dat întâlnire cu el la spital, la ora zece, spuse el și apoi se uită la ceas. Am și întârziat.

— Am crezut că vrei să merg cu tine.

— Vreau să-l iei pe Brad și să-l duceți pe Mark acasă. Ia-i niște haine curate, să facă un duș, să facă ce vrea și apoi adu-l la spital.

— De ce?

— Mamei lui i s-a făcut foarte rău aseară, spuse Jeffrey. Pastorul crede că n-o mai duce mult. Bătu cu degetele în birou. Orice ar fi făcut, nu vreau să-l împiedic pe băiat să-și vadă mama pentru o ultimă dată înainte de a o pierde.

Lena fu emoționată de acest lucru, dar încercă să nu arate. Jeffrey întinse un deget spre ea, ca și când ar fi avertizat-o.

— Să știi că vorbesc serios de chestia asta cu Brad, Lena. Nu vreau să rămâi singură cu Mark. Ai înțeles?

Lena se gândi să protesteze, dar el avea dreptate. Nici ea nu voia să rămână singură cu Mark. Exista ceva la el care i se părea foarte vulnerabil. Probabil că se identifica mult prea mult cu el.

— Lena! îi atrase Jeffrey atenția.

— Da, domnule! Am înțeles.

•

Ca de obicei, Brad conducea prin oraș cu maximum de viteză admisă. Lena încerca să-și potolească neliniștea și, în același timp, încerca să nu-l bage în seamă pe Mark, care ședea pe bancheta din spate. Fără să se uite la el, știa că

Mark o fixează cu privirea. Atât ea, cât și Jeffrey căzuseră de acord să-l lase pe tatăl lui să-i spună că mama sa ar putea să moară până în zori, dar stând acolo în mașină, cu Mark la câțiva centimetri de ea, Lena avea sentimentul că făcea ceva rău. Chiar și cu grilajul de siguranță dintre scaunele din spate și cele din față, ea avea senzația că Mark ar fi putut să treacă și s-o smucească, cerându-i să-i spună ce se întâmplă. În ceea ce-l privea pe Mark, indiferent ce medicamente îi administrase doctorul, se pare că avuseseră efect. Era din nou sigur de sine, prea aproape de Lena când aceasta îi pusese cătușele și scoțând niște sunete sugestive în timp ce îl condusese la mașină. Lena se întreba ce anume determinase această schimbare. În ziua precedentă, Mark fusese aproape inert.

— Zău că-i cald afară, zise Brad, făcând stânga de pe Main Street.

— Știu, spuse Lena încercând să lege conversația. În vara asta mi se pare că e mai cald decât anul trecut.

— Așa și este. Îmi aduc aminte că atunci când eram mic parcă nu mi se părea așa de cald.

— Nici mie.

— Pe vremea aceea nici măcar nu aveam aer condiționat.

— A, noi ne-am pus aer condiționat când aveam cincisprezece ani, zise Lena, zâmbind aducerii aminte. Atunci, Lena și Sibyl stătuseră în fața aerului condiționat până când își simțiseră fețele înghețate.

— Îl rugam pe tata să dea drumul la stropitori în curte, zise Brad, râzând ușor. Mi-aduc aminte că odată vărul meu Bennie a venit la noi…

Mark dădu cu piciorul în scaunul clin față.

— Mai tăceți dracului! urlă.

Brad puse brusc frână și se întoarse în scaun.

— Dacă mai faci o dată chestia asta, o să ai de-a face cu noi!

Lena nu-l auzise niciodată pe Brad amenințând pe cineva și fu surprinsă că era în stare să facă acest lucru. Înțelese, pentru prima dată, că Brad nu-l suporta pe Mark Patterson.

— Calmează-te, băiete, îi spuse Mark.

Lena îi aruncă o privire peste umăr, iar Mark își linse buzele într-un mod foarte sugestiv. Femeia se întoarse din nou cu fața spre direcția de mers, uitându-se pe geam și încercând să ascundă faptul că gestul lui o afectase.

Mașina se smuci, plecând brusc de pe loc, și Brad tăcu tot restul drumului. Lena îl îndrumă spre rulota familiei Patterson, arătând cu degetul în loc să dea indicații verbale. Încerca să se autoconvingă că Mark nu stătea de fapt pe bancheta din spate, dar la fiecare câteva minute își aducea aminte și aproape că-i simțea respirația în ceafă.

— Aici, spuse Lena, arătând rulota.

Ieși din mașină înainte ca Brad să fi oprit complet. Mușchii o dureau când se mișca și-l înjură în gând pe Hank pentru că o făcuse să alerge în dimineața aceea.

Brad deschise ușa din spate și îl avertiză pe Mark:

— Sper să te porți ca lumea!

Mark nu se grăbi deloc să iasă din mașină. Când se ridică în picioare se văzu că era cu câțiva centimetri mai scund decât Brad. Îi spuse ceva polițistului, ce Lena nu putu să audă. Orice ar fi fost, lucrul îl deranjă pe Brad care se înroși la față.

— Auzi, fii atent ce vorbești, spuse, dar tonul nu era amenințător, ci dovedea că era șocat.

Brad puse cătușele la mâinile lui Mark și îl trase spre rulotă. Când ajunseră la ușa din față, Lena scoase cheile lui Mark din propriul ei buzunar. Îi confiscaseră lucrurile când fusese arestat. Presupunea că pe inelul de chei se afla și cheia de la ușă.

— A treia, spuse Mark, aia cu dungă verde. Îi zâmbi lui Brad sugestiv. Cu dungă verde, cu dungi.

Brad își încleștă fălcile și se uită drept la ușă ca și când ar fi încercat s-o deschidă cu puterea minții. Lena găsi cheia și descuie. O pală de aer rece năvăli dinspre rulotă când ușa se dădu de perete. Mark se opri în prag o secundă, cu ochii închiși, inhalând mirosul de liliac care-i întâmpină.

— Haide, îi spuse Brad, împingându-l pe băiat înăuntru.

Lena îi aruncă lui Brad o privire mirată, întrebându-se ce l-a apucat. De obicei, Brad era cea mai calmă persoană din lume.

— Scoate-i cătușele, spuse Lena.

— Nu e bine să-i scoatem cătușele, clătină Brad din cap.

Lena își împreună brațele.

— Cum să facă baie și să se îmbrace cu cătușele la mâini?

— Poți să stai cu mine dacă vrei și să mă speli pe spate, zise Mark făcându-i cu ochiul lui Brad.

Înainte de a se gândi ce face, Lena îl plesni peste cap.

— Termină, zise, supărată că-l făcea pe Brad să se simtă jenat. Apoi i se adresă lui Brad. De ce nu stai la ușa din spate a rulotei, în caz că încearcă s-o șteargă pe acolo?

Brad păru mulțumit de această sugestie și plecă fără să mai rostească vreun cuvânt.

— Ce i-ai spus? îl întrebă ea.

— M-am oferit să-l ajut să scape de stresul în care se află.

— O, Doamne, spuse Lena, de ce-i faci asta?

— De ce nu? ridică Mark din umeri.

Lena scoase cheia pentru cătușe și îi făcu semn să se apropie de ea. El își apropie mâinile încătușate de șlițul pantalonilor așa încât ea să fie nevoită să-l atingă.

— Întinde mâinile, Mark! îi ordonă Lena.

Băiatul scoase un suspin dramatic, dar făcu ceea ce i se spuse.

— Îți place să fii legată?

— Ai zece minute să faci duș, îi spuse ea scoțându-i cătușele. Dacă trebuie să vin după tine, n-o să-ți placă.

— Mmm… zise Mark sugestiv. Sună bine.

Lena își prinse cătușele la curea.

— Zece minute, repetă ea, întrebându-se dacă la fel se simțise și Hank de dimineață, când îi tot dădea ordine.

Se duse spre canapea și luă o revistă, înainte de a se așeza. Mark rămase în picioare în bucătărie și o urmări un minut întreg înainte de a-și continua drumul spre camera lui. Câteva minute mai târziu se auzi apa curgând la duș. Lena închise revista, cu un sentiment de ușurare. Se ridică de pe fotoliu, ținându-se de marginea lui pentru a-și întinde mușchii. Picioarele o dureau atât de tare după antrenamentul care, cu un an în urmă, n-ar fi fost decât o alergare ușoară. Trebuia să fie mai puternică. Nu era posibil să fie atât de slab antrenată. Lena luă o fotografie înrămată, cu Mark și Lacey stând în picioare în fața unui montaignes russes oarecare. Ambii copii zâmbeau, Mark ținea brațele pe umerii fetei care, la rândul ei, îl ținea de talie. Păreau să fie cu vreo trei ani mai tineri decât în prezent. Arătau fericiți.

— Poza aceea am făcut-o la Six Flags, zise Mark.

Lena încercă să nu arate că o speriase. Mark stătea la un metru de ea, cu un simplu prosop în jurul taliei.

— Îmbracă-te, îi spuse.

Băiatul zâmbi leneș, iar ea se simți ca o proastă, că nu verificase mai întâi camera lui Mark de droguri.

— Ce-ai luat? întrebă.

— Lozul cel mare, zâmbi el, lăsându-se să cadă pe canapea.

— Mark, spuse Lena. Ridică-te și îmbracă-te!

Băiatul continuă să se uite la ea, cu buzele ușor întredeschise.

— Ce?

Mark o mai măsură din ochi, apoi o întrebă:

— Ce-ai simțit?

— În legătură cu ce?

El se uită la mâinile ei și Lena își încrucișă brațele ca să nu i se vadă cicatricile. Refuză să răspundă, dând hotărâtă din cap.

— Tata mi-a povestit ce s-a întâmplat.

— Sunt absolut convinsă că a fost extrem de încântat.

— Nu, de fapt, n-a fost, se încruntă Mark. Teddy nu se bucură de astfel de lucruri. Păru să observe surprinderea Lenei și continuă. Bătrânul Ted e foarte cuminte acum. Curat ca lacrima.

Lena se uită din nou la fotografie.

— Du-te și îmbracă-te, Mark, nu mai avem timp să stăm.

— Dacă-mi spui secretele tale, ți le spun și eu pe ale mele.

— Te uiți la prea multe filme, râse Lena.

— Vorbesc serios.

— Nu cred, Mark. Auzi un zgomot de brichetă și îl văzu pe Mark aprinzându-și o țigară cu iarbă. Stinge-o! îi spuse.

El inhală adânc fără să o asculte.

— Nu vrei să știi ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Vreau să te îmbraci ca să mergem s-o vezi pe mama ta!

El îi zâmbi, așezându-se și mai confortabil în fotoliu.

— Auzi, să știi că eram foarte convins că o să apeși pe trăgaci aseară.

Fără să se gândească, Lena se așeză la celălalt capăt al canapelei.

— Mă urmăreai? întrebă ea, având sentimentul că fusese prinsă în flagrant.

El dădu din cap, trăgând încă o dată din țigară.

— Unde erai?

— Eram lângă magazie, îi spuse el. Credeam că o să intri direct în ea.

Lena se simți ușor rușinată.

— Bărbatul acela era lângă casă. Am crezut că m-a văzut, dar, de fapt, el te urmărea pe tine.

Mark suflă în partea aprinsă a țigării.

— E tatăl tău?

— Unchiul, răspunse ea.

Mark mai trase o dată din țigară, reținând fumul pentru câteva clipe. Expiră încet, apoi întrebă:

— Auzi, cum te simți cu țeava pistolului în gură?

— Aiurea, îi răspunse, încercând să-și revină. De aceea nici n-am făcut-o.

— Nu, vreau să spun când ești violată. Cum te simți?

Lena se uită în jur, întrebându-se de ce purta o astfel de conversație cu băiatul ăsta.

— Rău, îi răspunse. În niciun caz bine.

El se înecă, încercând să râdă.

— Îmi dau seama.

— Nu, răspunse Lena, și vrând să preia controlul conversației spuse: De ce nu-mi zici ce s-a întâmplat, Mark?

— De atunci ai mai făcut sex?

Lenei îi displăcu total felul cum spusese „de atunci”, ca și când a face sex era un lucru inevitabil.

— Auzi, chestia asta nu te privește, îi spuse, uimită că era în stare să vorbească despre asta cu atâta nepăsare. Pentru prima oară după multă vreme, Lena simțea că-și poate controla starea de spirit și emoțiile. Se simțea puternică, în stare să-l manevreze pe acest puști. În lumina faptului că abia cu o zi în urmă încercase să se sinucidă, acest lucru aproape că o șocă.

— Spune-mi ce se întâmplă? spuse Lena.

— Mama moare, spuse el. Știi asta, nu?

— Da, zise ea, uitându-se la propriile-i mâini, deoarece n-ar fi vrut ca el să-i citească adevărul pe chip. Despre asta vrei să vorbim? Despre mama ta?

El nu-i răspunse.

— Mark, repetă Lena, știi cumva unde este sora ta?

Mark se uită la ea cu ochii în lacrimi. Fu din nou șocată cât de copil părea.

— Noi doi semănăm foarte mult, știi? spuse el.

— În ce fel semănăm?

— Aici, înăuntru, zise ducându-și mâna la piept. Ce-ai simțit când ai fost violată?

Lena dădu din cap, nepermițându-i să-i distragă atenția.

— Cum suntem noi asemănători, Mark? Ți-a făcut cineva rău?

În ochii lui se ivi o sclipire și, o clipă, Lena își dădu seama că Mark trăia o suferință imensă. Îl compătimi și simți o nevoie aproape maternă să aibă grijă de el, deși nu era în stare să aibă grijă nici măcar de ea însăși.

— Cine ți-a făcut rău, Mark?

El își puse un picior pe măsuța de cafea.

— De ce ești polițistă?

— Fiindcă vreau să ajut oamenii, îi răspunse ea, deși adevărul nu mai era acesta. Lasă-mă să te ajut. Spune-mi ce s-a întâmplat.

La vorbele ei, Mark dădu iar din cap.

— Cum te-ai simțit când ai fost violată? o întrebă el din nou. Cum e când ești violată?

— Spune-mi de ce vrei să știi și am să-ți spun.

Mark trase din nou din țigară și o termină. Se uită în jur să găsească ceva în care s-o stingă, iar Lena îi împinse o farfurie care se afla pe măsuță. Băiatul se ridică și își sprijini coatele de genunchi.

— Câteodată mă întreb de ce fac oamenii anumite lucruri.

— Și eu, comentă Lena. De exemplu, de ce a vrut Jenny să te omoare?

Băiatul făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Nu avea de gând să mă omoare.

— Și de aia te-ai pișat pe tine?

— Dacă înțelegi după, e prea târziu, zise el.

— De ce voia să te împuște, Mark?

— A crezut că poate să oprească totul.

— Să oprească ce, Mark?

— Să mă oprească pe mine! zise, ca și când Lena ar fi știut răspunsul.

— Să te oprească pe tine de la ce? Lena așteptă să-i răspundă, dar Mark nici nu încercă. Povestește-mi despre petrecerea cu Carson și ceilalți băieți.

— Carson e un căcăcios, comentă Mark supărat.

— Spune-mi de ce-ai pus-o pe Jenny să se culce cu toți?

— N-am pus-o să facă niciun rahat. Ea a vrut. Încerca să mă facă gelos, arătându-mi că nu conta.

— Dar ție chiar nu ți-a părut rău s-o îmbeți?

— Da, bine… zise el, făcând din nou același gest a lehamite.

— Mark, ce credea Jenny că poate să oprească în seara aceea, la patinoar? Ce voia? Ce credea ea că poate să oprească?

Mark strâmbă din buze, vrând parcă să vorbească, și apoi se răzgândi.

— Crezi că o s-o găsiți pe soră-mea? întrebă băiatul.

— Tu știi unde e?

Mark se uită în pământ și Lena se întrebă dacă el știa unde se află sora lui sau doar se simțea vinovat că nu știe. Se așeză din nou pe canapea, cu brațele încrucișate, așteptându-l să-i spună ce avea de spus.

— Câteodată mă simt de parcă nu sunt aievea, începu el. Ca și când aș fi în cameră și aș respira, dar nu mă vede nimeni. Se frecă la ochi. Și atunci mă gândesc că dacă nu mă aflu de-adevăratelea aici, ar trebui să mă aflu în altă parte. Știi, ca și când poate ar trebui să duc gestul până la capăt și să apăs pe trăgaci.

Lena dădu din cap, fiindcă într-adevăr îl înțelegea.

— Ce te-a făcut să te oprești? o întrebă el. De ce n-ai apăsat pe trăgaci?

Lena îi spusese adevărul despre pistol, dar nu și despre faptul că încercase să se sinucidă și cu pastile.

— M-am gândit că dimineață mă va găsi partenerul meu în mașină și nu voiam să-i fac asta.

— Crezi în Dumnezeu?

— Nu sunt sigură. Tu crezi?

El dădu din cap că nu.

— De aceea nu te-ai mai dus la biserică?

— Nu te purta cu mine ca o polițistă! zise Mark uitându-se la ea furios.

— Dar sunt polițistă, Mark, îi răspunse Lena pe un ton neutru. Puse o mână pe brațul lui. Chiar vreau să știu ce s-a întâmplat. De ce a vrut Jenny să te omoare?

Băiatul oftă, lăsându-se pe pernele canapelei.

— Era o fată atât de drăguță! Țineam la ea cu adevărat.

— Știu că țineai la ea.

— Știi? întrebă el. Adică, înțelegi pe bune ce înseamnă să ții foarte mult la cineva?

— Da, știu, răspunse Lena, și se gândi la Sibyl.

— Eu n-am știut, spuse el, nu înainte de Jenny. Pur și simplu nu știam ce înseamnă să ții la cineva.

— Dar o iubești pe mama ta.

Mark râse, scoțând un sunet spart și nefiresc.

— O să moară curând, nu-i așa?

Lena strânse din buze.

— Știu, simt chestia asta, spuse, punându-și mâna la inimă. Am simțit azi-dimineață, cumva. Ca și când n-ar mai duce-o mult. Ca și când nu i-ar mai păsa, zise și începu să plângă. E legătura asta, înțelegi? Adică eu simt ce simte și ea. Ai simțit când a murit sora ta? se întoarse brusc spre Lena, în voce simțindu-i-se disperarea.

— Da, îl minți Lena, deși la vremea când se petrecuse tragedia, ea se afla pe drumul de întoarcere dinspre Macon și habar n-avea că se

întâmpla ceva rău. Simțeam aici, spuse ea, ducând mâna la piept.

— Atunci știi. Știi ce înseamnă să simți un gol acolo.

Lena dădu din cap fără să comenteze. Mark se uită în altă direcție, apoi închise ochii. Ea îl studie din profil, nasul ascuțit și maxilarul pătrățos. Pe obraji i se rostogoleau lacrimi care îi cădeau pe piept.

— Prima dată, începu Mark cu voce scăzută, dacă-mi amintesc bine, a fost de Ziua Recunoștinței.

Lena continua să tacă, lăsându-l să vorbească în ritmul lui.

— Lacey și Jenny erau jos, în camera lui Lacey, și am vrut să iau un CD de la ea. Oftă și pieptul i se ridică și coborî. Ea a început să urle la mine nervoasă. Nu știu ce avea. Cred că mama a auzit-o și a venit să ne spună să tăcem.

Lena își simți bătăile inimii accelerându-se și se rugă, oricui ar fi ascultat-o, să nu se întoarcă Brad în rulotă, tocmai acum, când Mark începuse să vorbească. Încercă să facă niște socoteli, să vadă cât timp trecuse de când ieșise, dar fiindcă nu îndrăznea să se uite la ceas, nu era prea sigură. Mark continuă:

— Lacey dăduse drumul la radio în camera ei, cât se poate de tare. Mama nu zicea nimic. Întotdeauna a fost așa, întotdeauna a fost favorita ei. Dădu din cap. Știi, de fapt, Lacey are un suflet de aur. Probabil că e o răsfățată, dar e o fată foarte drăguță și are o inimă bună, exact ca mama.

Lena aștepta, numărând până la douăzeci și cinci înainte ca Mark să înceapă din nou.

— A venit la mine în cameră ceva mai târziu, spuse el. Cred că-și dăduse seama că sunt supărat. Voia să ne împăcăm. Întotdeauna a fost așa, a încercat să facă pace. Mă gândesc că de asta o și plăcea atâta lume, că era bună. Pe buze îi apăru în zâmbet, dar își ținu ochii închiși. Apoi, continuă

Mark, și-a pus un braț pe după gâtul meu și am început să ne sărutăm, fără niciun motiv, adică să ne sărutăm de-adevăratelea.

Lena încercă să-și amintească ce-i spusese Jeffrey despre autocontrol și despre cum să nu permită sentimentelor personale să distrugă o mărturie, dar gândul la Mark Patterson sărutându-se cu sora lui mai mică îi făcu rău. Vru să spună ceva, să-l oprească, ca să nu poarte toată viața cu ea povestea asta, dar știa că nu are voie să facă acest lucru.

— Apoi nu mai știu cum s-a întâmplat, povesti Mark, ne sărutam și apoi deodată a început să se frece de mine și mie mi-a plăcut. O privi, încercând să obțină o aprobare. Nu era bine, știu, doar că mie îmi plăcea și n-am vrut să se oprească.

Lena dădu din cap, încercând să-și controleze mimica. Avea dubii foarte mari că Lacey Patterson încercase să-și seducă fratele. Zicala că victima e de vină era o vorbă extrem de obișnuită printre violatori.

— Văd că nu înțelegi, îi spuse el. Dar nu-ți dai seama ce înseamnă acest lucru. Tatăl meu e așa de dur cu mine, spuse el și-și trase un pumn în picior. Niciodată nu e îngăduitor cu mine, niciodată.

— Știu, zise Lena compătimindu-l și atingându-i din nou brațul. Lucrul acesta chiar îl înțeleg Mark, zău!

Expresia lui se îmbună și spuse:

— Nu eu am pus-o să facă acest lucru!

— Te cred, Mark.

— Ea s-a dat la mine. Ea a fost cea care a venit în camera mea, ea a început să mă sărute, ea a început să mă atingă!

Lena continuă să dea din cap, pentru că era singurul lucru pe care putea să-l facă.

— Era atât de primitoare, eu doar…, scutură din cap și strânse tare din ochi ca și când ar fi încercat să-și amintească. Mă simțeam atât de bine înăuntrul ei și ea mă dorea. Pot să-ți spun sigur că

mă dorea. Felul în care mă ținea cu mâna de ceafă, felul cum se lipea tot mai mult de mine și mă trăgea, să pătrund tot mai adânc și mai adânc…

Lena avea senzația că înghite acid gastric.

— Faptul că puteam s-o ating, că puteam să fiu cu ea și în ea, continuă Mark, mă făcea să mă simt ca un întreg, nu știu cum să-ți spun, ca și când, în sfârșit, totul era în regulă. Își duse o mână la ochi. Se pricepe atât de bine! Adică, de unde naiba o fi învățat să facă lucrul ăsta așa de bine?

Părea să-și dorească un răspuns cinstit, dar Lena nu putea să-i dea unul.

— Adică, dacă te uiți la tata, zise, făcând un gest cu capul, nu prea arată a fi tipul care să știe să facă chestii de-astea.

— Și tatăl tău se culca cu ea? vorbi Lena fără să se mai gândească.

— Păi, da, zise el, ca și când Lena ar fi fost proastă.

Lena își duse mâna în dreptul stomacului, gândindu-se la biata Lacey Patterson și la iadul prin care trebuie să fi trecut.

— Spune-mi despre Jenny.

Mark râse amar.

— Da, Jenny, zise. M-am culcat și cu ea de câteva ori, mai înainte, așa cum ți-am spus. Era foarte dulce. Era așa cum ți-am spus.

— Se pare ca erați buni prieteni.

— Da, mă rog, zise Mark cu o oarecare lipsă de considerație în glas. A fost o prietenă foarte bună până când ne-a prins.

— De aceea te amenința cu pistolul?

— Cred că și din cauza asta, spuse el. Apoi, știi probabil că voia să oprească toate astea. Zicea mereu că trebuie să se oprească totul.

— Era geloasă?

— I-a făcut rău să vadă ce s-a întâmplat, dădu el din cap fără convingere.

— Adică, vrei să spui că ea v-a văzut împreună?

— Eram amândoi în pat, iar ea și Lacey veniseră acasă de la școală, dădu el din cap cu aceeași mișcare lentă.

Lena simți că i se oprește inima în piept. Deschise gura să ceară o clarificare, apoi închise gura din nou, ca peștele pe uscat. Nici nu voia să știe. Dacă ar fi putut să facă o mișcare ar fi vrut s-o zbughească din cameră, să-și acopere urechile și să nu mai audă nimic. Nu era în stare să facă nicio mișcare, așa încât rămase țeapănă pe canapea, uitându-se la Mark ca și când s-ar fi uitat la epava unei mașini.

— Eram împreună, înțelegi? Cred că înainte de Crăciun, înainte de a pleca în tâmpită aia de tabără de schi. Făcu un gest cu mâna în aer. Mama mi-a dat voie să nu mă duc la școală. Am petrecut o zi întreagă împreună. Zâmbi. A aprins lumânări, am făcut baie împreună și apoi am făcut dragoste.

Lena era conștientă că i se oprise respirația.

— Cred că am pierdut noțiunea timpului, continuă Mark cu un zâmbet jalnic. Lacey și Jenny au intrat direct în cameră și asta a fost!

Lena își duse mâna la gură ca să nu apuce să spună ceva.

— Jenny o iubea foarte mult pe mama. Adică, mă rog, e foarte complicat. Probabil că e mai bine că Jenny nu mai este, s-o vadă pe mama murind. Cred că treaba asta ar fi distrus-o.

— Înțeleg, reuși Lena să articuleze.

— Știu ce crezi, dar mă iubea, zău. Mă simțeam atât de bine să știu că mă iubește! Știi, întotdeauna Lacey a fost preferata ei, dar apoi a venit la mine și eu eram preferatul! Eram cel pe care-l iubea cel mai mult!

Mark începu din nou să plângă. Înainte ca Lena să-și dea seama ce se întâmplă, Mark își îngropă fața în umărul ei. Lena își adună toate puterile ca să-i rostească numele, încercând să-l depărteze de ea:

— Mark…

— Nu face asta, șopti el și-i simți buzele umede pe pielea gâtului, ceea ce-i stârni din nou o senzație de vomă.

— Mark, nu! spuse. Văzând că nu face nicio mișcare, Lena îl împinse cât putu de tare. Pleacă de lângă mine! strigă ea.

Din felul în care el o privi, Lena își închipui că fiecare gram de dezgust pe care-l simțea i se vedea pe față.

— Mark!

— Nemernico! exclamă el, ridicându-se în picioare. Curvă nenorocită!

— Mark!

Ușa se deschise brusc, iar Brad se ivi în prag cu pistolul în mână. Lena îi făcu semn să iasă în timp ce Mark făcea un pas spre ea, zicându-i:

— Credeam că tu mă înțelegi!

— Chiar te înțeleg, spuse ea, panicată. Te înțeleg, Mark!

— Curvă nenorocită! Nu înțelegi nimic!

— Mark!

Băiatul traversă distanța dintre ei în doi pași și o apucă de mână.

— Am crezut că mă înțelegi, repetă și Lena își dădu seama că se referea la cicatricile ei. Am crezut că știi ce înseamnă, pentru că și tu te-ai aflat într-o situație din asta. Știi ce-nseamnă să treci prin asta. Știu că știi, dar pur și simplu nu vrei să admiți acest lucru fiindcă ești o lașă!

Lena deschise gura, dar nu fu în stare să rostească niciun cuvânt.

— Hei, zise Brad, apucându-l de mână pe Mark.

— Pleacă de aici, împuțitule, strigă Mark, smucindu-și brațul din strânsoarea lui Brad. Arătă cu un deget acuzator spre Lena, strecurând printre dinți: Ți-ai bătut joc de mine! Toți sunteți la fel! Toți! Ea avea dreptate! Sunteți toți niște slabi! Nu faceți niciodată ce trebuie!

Lena tuși și încercă să vorbească:

— Mark…

Băiatul se îndreptă spre hol cu pași atât de grei, încât rulota părea să se cutremure.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? întrebă Brad, cu o mână încă pe pistol.

Lena dădu din cap, incapabilă să vorbească preț de câteva clipe.

— Ești bine? întrebă Brad, apropiindu-se de canapea. Puse o mână pe brațul ei și ea nu și-l trase.

— Nu-mi vine să cred, începu Lena, neștiind exact ce să spună.

Brad se așeză lângă ea și-i luă mâna.

— Lena? întrebă el, bătând-o ușor pe mână. Vorbește cu mine.

Lena scutură din cap și-și trase mâna.

— E doar un puști! exclamă ea.

— Un puști al dracului, comentă Brad. Câteodată mă întreb cum dracu' ajung ăștia așa. Când eram de vârsta lui nici nu știam ce este sexul. La o întâlnire m-am gândit mult dacă o să fiu sărutat sau nu.

Lena continuă să dea din cap, refuzând să asculte ce-i spunea el despre idilica lui adolescență.

— Mă întreb ce îi face să devină așa. Ce s-a schimbat?

— Părinții lor, răspunse Lena, dar știa că nu avea dreptate, își dădu părul după urechi, încercând să controleze șocul pe care încă îl resimțea. Se uită la ceas, întrebându-se dacă să meargă după Mark. Plecase de câteva minute.

— Ce a vrut să spună? întrebă Brad. Nu era aceeași chestie pe care o tot spunea și Jenny?

În sfârșit, Lena reuși să se concentreze asupra conversației.

— Când?

— În parcare. Atunci când a zis că adulții nu fac niciodată ce trebuie.

— O, Doamne, țipă Lena, simțind că rămâne fără aer în plămâni.

Se ridică brusc de pe canapea și o luă cu pas grăbit spre hol, cu Brad urmând-o îndeaproape.

— Mark, țipă ea, bătând în singura ușă închisă. Încercă clanța, dar ușa nu se deschise. Fir'ar a dracului de treabă, strecură Lena printre dinți, lovind ușa cu umărul. Nici măcar nu se clinti. Îi făcu semn lui Brad să spargă ușa.

Brad își luă avânt din cealaltă parte a holului și izbi cu piciorul în ușă. Din păcate ușa era goală la interior și Brad rămase cu piciorul prins în lemnul spart. Lena îl ajută să-și scoată piciorul din gaură. Se aplecă și se uită în cameră, încercând să-l vadă pe Mark prin deschizătura aceea.

— O, Doamne, suspină ea și făcu un pas înapoi pentru a mări spărtura făcută de Brad. I se alătură și el și împreună reușiră să mărească gaura, astfel încât Lena să se poată strecura în cameră. Lemnul spart o zgârie pe brațe și pe față, dar aproape că nici nu băgă de seamă, chinuindu-se să pătrundă în încăpere.

— Mark, strigă ea, cu spaimă în voce. Mark, stai așa!

Brad o împinse din spate și ea căzu în cameră. Mark se spânzurase de o țeavă montată sus, în debara. Tavanul rulotei nu era înalt și picioarele lui Mark atingeau ușor podeaua. Cu toate acestea, cureaua din jurul gâtului părea să-și fi făcut treaba. Avea fața cianotică și limba ieșită printre dinți. Lena îl prinse de picioare și îl ridică, pentru a prelua o parte din greutatea corpului.

— Fir'ar a dracului să fie, Brad! Hai odată!

În sfârșit, Brad reuși să spargă ușa suficient de mult, încât să încapă și el și, folosindu-se de briceag, tăie cureaua în timp ce Lena îl ținea pe Mark de picioare. I se păru o veșnicie până când Brad tăie cureaua groasă din piele și Lenei începură să-i tremure brațele din cauza greutății corpului lui Mark.

— Nu, nu, nu! strigă ea, până când reușiră să-l dea jos pe Mark. Își puse urechea pe pieptul

acestuia, încercând să audă bătăile inimii. Trecură câteva secunde până ce se auzi zgomotul mult dorit, urmat de unul și mai puternic, și apoi de încă unul.

— Trăiește? întrebă Brad, îndepărtând lațul făcut de curea în jurul gâtului.

Lena dădu din cap, smulse cuvertura de pe pat și îl acoperi pe Mark, strigând în același timp:

— Cheamă ambulanța!

Capitolul 13

— Sara? întrebă Molly și apoi repetă. Sara?

— Hmm?

Molly, Candy Nelson și cei trei copii ai ei se uitau atent la ea, așteptând. Sara scutură din cap și-și ceru scuze, înainte de a-și relua consultația. Își făcea probleme din cauza lui Lacey Patterson, întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu ea.

— Respiră adânc! îi spuse Sara lui Danny Nelson.

— Tot respir adânc de zece minute, se plânse Danny.

— Taci, îl potoli maică-sa.

Sara simțea privirea stăruitoare a lui Molly, dar continuă să se concentreze asupra lui Danny.

— E bine, îi spuse ea. Pune-ți, te rog, tricoul și eu am să vorbesc cu mama ta.

Candy Nelson o urmă în hol.

— Vreau să-l trimit la un specialist, zise Sara.

Mama copilului își duse mâna la inimă, ca și când Sara i-ar fi spus că lui Danny nu-i mai rămânea de trăit decât o lună.

— N-aveți de ce să vă îngrijorați, încercă ea s-o liniștească, nu vreau decât să-l consulte la urechi cineva care știe mai multe decât mine despre acest lucru.

— Sunteți sigură că e bine?

— Sunt sigură, îi răspunse Sara, apoi se întoarse spre Molly. Vrei să fii drăguță și să scrii o trimitere către doctorul Matt DeAndreea din Avondale?

Molly încuviință și Sara intră în cabinet aruncându-și stetoscopul pe birou. Se așeză pe scaun, încercând să nu ofteze. Se trezi gândindu-se la Jeffrey. Simțea că fiecare părticică din corpul ei era vie, dacă nu chiar și ușor rănită. O durea spatele îngrozitor, dar nu era de mirare având în vedere că nu părăsiseră dormitorul decât pe la trei dimineața.

— Deci, spuse Molly, întrerupându-i șirul gândurilor. Asta înseamnă că de acum o să răspundem la telefoanele lui Jeffrey?

— Se vede chiar atât de tare? roși Sara.

— Să zicem doar că o reclamă dintr-un ziar ar fi mai subtilă. Sara miji ochii uitându-se la asistentă.

— Acesta a fost ultimul pacient, îi spuse Molly, zâmbindu-i. Te duci la morgă?

Sara deschise gura să răspundă, dar dinspre hol se auzi un zgomot urmat de o înjurătură. Se uită mirată la Molly și se grăbi să iasă pe hol îndreptându-se spre baie. Din cauza unui puști de șase ani care fusese foarte interesat să-și arunce în closet colecția de cutii de chibrituri, acesta refulase. Sara se gândi de mai multe ori dacă să-l cheme sau nu pe tatăl ei, știind că era ziua în care Tessa lucra cu el. Ea nu avea uneltele necesare să repare toaleta și, deoarece își luase liber în după-amiaza zilei precedente, nu avea nici timp. Pe de altă parte, tatăl ei s-ar fi simțit extrem de ofensat dacă nu l-ar fi chemat în ajutor.

•

— Tată, șopti Sara, închizând ușa de la baie după ea. Asta este o clinică pediatrică, n-ai voie să înjuri așa!

El se uită la ea peste umăr.

— Am înjurat tot timpul când erați voi mici și n-ați pățit nimic!

— Tată! încercă Sara din nou.

— Așa e, zise el, sunt tatăl tău!

Sara renunță, așezându-se pe marginea căzii. Când era copil, Sara se uita adesea la tatăl său când lucra, iar Eddie făcea un adevărat spectacol pentru fetițele lui, bătând în țevi sau dansând cu vreo cheie franceză în mână și un plonjor în cealaltă. Voise să le învețe pe fete să fie îndemânatice. Sara se gândea mereu că tatăl ei fusese probabil dezamăgit că prima lui fiică nu îmbrățișase afacerea familiei, preferând să meargă la facultatea de medicină după terminarea liceului. El achitase o parte din taxele de școlarizare nesuportate de bursă și se asigurase ca ea să aibă întotdeauna bani, dar în inima ei Sara știa că Eddie ar fi fost fericit dacă ea s-ar fi întors să locuiască acasă și să-l ajute să desfunde sau să sudeze țevi. Uneori Sara se simțea tentată să facă acest lucru. Cu certitudine, dacă ar fi fost instalator ar fi lucrat mai puține ore pe zi.

Eddie își drese vocea și începu.

— Vestul Sălbatic, da?

Sara zâmbi, știind că o să-i spună unul dintre bancurile lui.

— Șeriful se duce la cârciumă și zice: „Caut un cowboy care are vestă de hârtie și pantaloni de hârtie”. Așteptă o clipă, asigurându-se că Sara îl ascultă. Barmanul întreabă: „Pentru ce-l căutați?” Iar șeriful zice: „Pentru că fâșâie”.[21]

Sara râse aproape împotriva voinței ei. Eddie se întoarse la treabă, băgând în toaletă o sârmă de desfundat. Roti ușor manivela, iar șarpele de metal flexibil se îndrepta, spera el, spre locul unde era blocajul.

— Ce-a mai băgat copilul ăla aici? întrebă el.

— O mașinuță făcută din bețe de chibrituri sau cel puțin așa credem.

— Afurisitul ăla mic, zise Eddie, iar Sara dădu din cap, știind că n-avea niciun rost să încerce să-l potolească.

Învățase chestia asta cu aproape treizeci de ani în urmă, la o jenantă întâlnire dintre părinți și profesori. Așa că Sara se sprijini cu coatele pe genunchi și-l urmări cum muncește.

Eddie Linton era o persoană care se îmbrăca extrem de simplu, chiar și atunci când încerca să facă altfel. Purta un tricou cu formația Culture Club, de pe vremea când își dusese fetele liceene, pe Sara și pe Tessa, la un concert, iar pantalonii scurți erau așa de vechi, încât se deșiraseră. Sara se aplecă și trase de o ață.

— Hei! zise el.

— Mai bine lasă-mă să aduc foarfeca, se oferi ea.

— N-ai pacienți?

— Astăzi e ziua mea la morgă, spuse Sara.

Deși exista un teanc de hârtii care o așteptau la morgă, Sara n-avea niciun chef să se ocupe de ele. De fapt, i-ar fi plăcut să stea acolo toată ziua și să se uite la tatăl ei. Cel puțin până termina Jeffrey treaba la serviciu.

— De ce ești așa veselă? o întrebă Eddie, uitându-se la ea peste umăr.

— Că ești tu aici, îi răspunse, frecându-l pe spate.

— Sigur că da… mormăi băgând din nou șarpele de oțel în toaletă. Cu asta o să avem de furcă. Ar trebui să-l pui pe puștiul ăla să mă plătească.

— Am să văd ce spune compania lui de asigurări.

Eddie se lăsă pe călcâie.

— Soră-ta e în mașină.

Sara nu răspunse.

— Când eram în război, am văzut mulți oameni murind…, spuse el foarte serios.

— Ai reparat toalete la Fort Cillem, tată, râse Sara cu poftă. N-ai fost plecat niciodată din Georgia.

— Deh! zise el dând din mână a lehamite. A fost odată un caporal din Connecticut care nu era în stare să-și stăpânească nervii… Eddie își încrucișă brațele și îi aruncă o privire sobră. Vreau să spun că viața e prea scurtă.

— Așa e! îi răspunse Sara. I se demonstra asta aproape zilnic la morgă.

— Prea scurtă ca să fii supărată pe sora ta.

— Ah, zise Sara, înțelegând în sfârșit unde bate tatăl ei. Ți-a zis măcar de ce ne-am certat?

— Care din voi îmi spune mie vreodată ceva?

— E complicat, zise Sara.

— Nu cred, răspunse Eddie, scoțând șarpele de oțel din toaletă. Cred că e foarte simplu. Du-te și adu-mi spiralul electric, zise el după ce termină de rulat sârma metalică.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— Imediat ce-mi aduci spiralul electric, insistă el, dându-i șarpele de oțel.

— Să știi că nu fac chestia asta pentru că mi-ai zis tu.

— N-ai mai făcut ce zic eu de prin 1979, spuse tatăl, ridicându-și mâinile.

Sara îi scoase limba înainte de a pleca din baie. Ieși pe ușa din spate a clinicii ca să n-o vadă pacienții care erau în sala de așteptare. Tehnic, ea își terminase treaba pe ziua aceea, dar întotdeauna era cineva care o cunoștea și nu voia să fie oprită de nimeni.

Camioneta de serviciu a lui Eddie era băgată cu spatele în parcare, lângă mașina Sarei. Pe părțile laterale era scris cu litere mari LINTON ȘI FIICELE. Drept logo, pe spate era desenat un dulăpior de baie cu un sul de hârtie roz pe el. Apropiindu-se de mașină, Sara o văzu pe Tessa la volan, cu geamurile ridicate și motorul pornit. Probabil că aștepta de mai bine de treizeci de minute. Sara deschise brusc portiera din dreapta șoferului. Tessa nu se uită la ea, deși aproape sigur o văzuse apropiindu-se.

— Salut, îi strigă Sara peste zgomotul făcut de aerul condiționat și apoi aruncă colacul de sârmă în spatele mașinii. Se urcă în mașină și închise ușa după ea.

Tessa îi răspunse cu reținere și o întrebă:

— Au găsit-o pe fata aceea?

— Nu încă. Sara se sprijini cu spatele de ușă, așa încât să stea cu fața spre sora ei. Își scoase pantofii de serviciu și își sprijini vârfurile picioarelor de scaunul Tessei.

— Aia e partea mea, îi spuse Tessa, o vorbă pe care o repetaseră de sute de ori în copilărie.

— Și, zise Sara, împungând-o pe Tessa cu degetul mare de la picior, ce-o să faci?

— Termină, îi răspunse ea, lovind-o peste picior. Sunt foarte supărată pe tine.

— Și eu sunt foarte supărată pe tine.

Tessa se roti și își puse mâinile pe volan.

— Îmi pare rău pentru ce am spus… Făcu o pauză… despre faptul că nu poți să ai copii.

Sara lăsă să treacă câteva clipe.

— Și mie îmi pare rău că te-am întrebat dacă Devon e tatăl.

— Da, este, suspină Tessa, în caz că aveai vreun dubiu.

— N-aveam niciun dubiu, îi răspunse Sara, deși nu fusese foarte sigură.

Tessa se răsuci și ea în scaun, se sprijini de ușă și acum era și ea cu fața spre Sara. Își trase picioarele sub ea și cele două surori se priviră una la alta fără să spună nimic. Sara vorbi prima.

— Dacă vrei să faci asta…, începu ea, încercând să fie destul de convingătoare, dacă e absolut necesar să faci acest… am să te susțin… Știi că am să te ajut!

— De unde ți-a venit chestia asta? o întrebă Tessa.

— Eu doar…, începu Sara, căutând un mod de a-i explica sentimentele ei. Am văzut atât de mulți copii suferind în această săptămână și eu… vocea i

se stinse. Ce cred eu despre toate astea nu are nicio importanță, Tessa, e decizia ta.

— Știu.

— Știu că e decizia ta, repetă Sara. Știu, de asemenea, că nu e ușor.

— Nu, nu e, o opri Tessa.

— Și atunci?

Tessa se uită pe fereastră și rămase tăcută.

— Doar că îmi este îngrozitor, îngrozitor de teamă, spuse ea după o vreme.

— Tessa, încercă Sara s-o aline, luând-o de mână. De ce ți-e teamă?

— Nu știu, de mama și de tata, spuse ca și începu să plângă. Dacă nu voi fi un părinte la fel de bun ca ei? Dacă voi fi o mamă groaznică?

— N-ai să fii o mamă groaznică, zise Sara, mângâind-o pe cap.

— Ai avut dreptate, spuse Tessa. Sunt egoistă. Și, da, ai avut dreptate că mă gândesc numai la mine.

— N-am vrut să spun asta.

— Ba da, asta ai vrut să spui și asta ai spus fiindcă e adevărat. Tessa își șterse ochii cu mâna. Știu că sunt egoistă, Sara. Știu că sunt imatură. Râse ironic. Am treizeci și trei de ani și încă mai locuiesc cu părinții.

— Dar nu în aceeași casă.

Tessa râse și plânse în același timp.

— O, Doamne, te rog nu-mi mai ține partea!

Sara râse și ea.

— Tessa, ești o persoană atât de bună! Ție îți plac atât de mult copiii!

— Știu că îmi plac copiii. Dar e cu totul altceva să te gândești că o să-i ai în preajmă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Clătină din cap. Și dacă o să fac ceva îngrozitor? Dacă-l scap din brațe? Și dacă e fetiță și am s-o îmbrac la fel ca pe copilul ăla, Ramsey?

— Atunci va trebui să fii internată la balamuc.

— Vorbesc serios, zise Tessa, râzând printre lacrimi. Dacă nu voi ști cum să mă port cu un copil?

— Mama și tata au să te ajute, nu-ți face probleme! Și am să te ajut și eu! O lăsă câteva clipe să se gândească și apoi adăugă. Asta în cazul în care te hotărăști să-l ții.

Tessa se aplecă ușor înainte.

— Tu ai fi o mamă extraordinară, Sara.

Sara strânse din buze și se abținu să nu plângă.

— Eu pur și simplu nu știu ce să fac!

Sara inspiră și expiră adânc.

— Nu trebuie să te hotărăști chiar în clipa asta, spuse. Poți să mai aștepți câteva zile, să vezi cum te simți, ce sentimente ai după ce trece șocul.

— Da…

— Și chiar cred că trebuie să-i spui lui Devon. E dreptul lui să știe.

— Știu, spuse Tessa aprobând din cap. Probabil că n-am vrut să-i spun fiindcă sunt absolut sigură de ce-o să zică. Zâmbi destul de stângaci. Obține întotdeauna ce vrea.

— Dar nu trebuie să te măriți cu el.

— O, și să facă tata un atac de cord pentru că trăiesc în păcat?

— Mă îndoiesc foarte tare că va face un infarct, îi spuse Sara, zâmbind. S-ar putea să te pună cu fundul în sus pe genunchi.

— Da… Bine… zise Tessa, scoțând un șervețel și ștergându-se la ochi. Apoi își suflă nasul de trei ori, cum făcea întotdeauna de când era mică. Poate că ar trebui să-mi tragă cineva câteva la fund.

Sara o strânse de mână.

— Tu trebuie să iei această decizie, Tessa. Indiferent care este hotărârea ta, să știi că sunt alături de tine.

— Îți mulțumesc, murmură Tessa, ștergându-se la nas cu un alt șervețel. Se așeză cu spatele la geam și se uită lung la Sara. După câteva clipe, pe fața ei apăru un zâmbet.

— Ce? întrebă Sara.

— E atât de evident…

— Ce e atât de evident?

Tessa continuă să zâmbească.

— Este atât de evident c-ai făcut dragoste de curând!

Sara râse și ecoul râsului ei răsună în mașină.

— A fost bine? întrebă Tessa.

Sara se uită pe fereastră, simțind nevoia să fie puțin răutăcioasă.

— A câta oară?

— Afurisito, strigă Tessa, aruncând în ea cu șervețelul.

— Hei, spuse Sara, netezind șervețelul cu mâna.

— Nu mai face pe sora mai mare cu mine, o avertiză Tessa, spune-mi ce s-a întâmplat!

— În niciun caz! roși Sara.

— Dar ce te-a făcut să te răzgândești? Adică, vreau să spun că ultima dată când te-am auzit vorbind despre el, nici nu voiai să-l vezi în ochi.

— Mama, îi răspunse Sara. Mi-a spus să mă hotărăsc odată.

— Și?

— Am tot tergiversat-o prostește atât timp… Sara făcu o pauză, gândindu-se cum să formuleze răspunsul. Trebuia să mai încercăm o dată. Ori renunț și nu mă mai gândesc la el. Ori, dacă nu, atunci trebuie să-l accept așa cum este.

— A fost bine? o întrebă Tessa.

— Da, a fost foarte bine să simți că ți se întâmplă ceva deosebit în viață, spuse ea gândindu-se la noaptea trecută. A fost foarte plăcut să nu te mai simți vinovată, măcar o perioadă limitată de timp și, continuă ea, speriată.

— În privința fetei care a fost răpită?

— În privința tuturor, răspunse Sara fără a intra în detalii.

Își făcuse un obicei din a nu vorbi despre activitatea ei de la morgă cu familia. Acest lucru o proteja pe ea și pe cei din jurul ei. Trebuia să existe

o părticică din viața ei care să nu fie invadată de moarte și de violență.

— A fost foarte plăcut să…

— Ai avut un orgasm colosal?

Sara plescăi din limbă și zâmbi.

— A fost cu adevărat nemaipomenit! Dădu din cap, nu se exprimase exact. A fost extraordinar. Cu totul…

— Rahat! zise Tessa, ridicându-se și ștergându-se la ochi. Vine tata.

Sara se îndreptă și ea în scaun, deși nu știa de ce face asta. Doar nu era ca și cum tatăl ei ar fi pedepsit-o pentru că stătuse prea mult în parcare!

— Unde e șarpele? întrebă tatăl lor, deschizând ușa din partea Sarei. Despre ce vorbiți voi două aici? Neprimind niciun răspuns, continuă. Vă dați seama câtă benzină consumați stând aici cu motorul pornit?

Sara râse, iar el îi dădu un bobârnac în picior, întrebând-o:

— Ce crezi tu că ar zice mama ta, dacă ar vedea privirea asta în ochii tăi?

— Probabil ar spune că a venit vremea! îi răspunse Tessa.

Începură să chicotească toți trei. Înainte de a închide ușa și de a pleca, Eddie se uită lung la ambele fete.

•

Morga se afla la subsolul Centrului Medical Grant și indiferent ce temperatură era afară, în camerele subterane, îmbrăcate în faianță, era întotdeauna răcoare. Sara simți că i se face pielea de găină din cauza frigului, în momentul în care se întoarse în birou.

— Bună ziua, doamnă doctor, spuse Carlos, cu un puternic accent.

Era îmbrăcat în obișnuita lui uniformă verde și-și sprijinea un clipboard de șold. Sara îl angajase pe Carlos cu șase ani în urmă, imediat după ce acesta terminase școala. Era scund pentru vârsta

lui și felul în care își tundea părul nu se potrivea deloc cu fața-i rotundă. Carlos era eficient și niciodată nu se plângea de volumul de muncă pe care trebuia să îl facă. Avea deplină încredere în el în ceea ce privea munca de la morgă și știa că nu vorbește mai mult decât trebuie. Când îl văzu, îi zâmbi.

— Ce s-a întâmplat?

El îi înmână clipboardul spunând:

— Bebelușul acela, Weaver, este tot aici. Ce vreți să fac cu el?

Sara își simți inima bătând cu putere, gândindu-se la Jenny. Dottie Weaver nu avea niciun motiv să revendice corpul copilului, de vreme ce Sara îi spusese că bebelușul nu era al lui Jenny. Corpul mititel și fragil al fetiței din sertarul frigorific îi frângea inima.

— Doamnă doctor? întrebă Carlos.

— Iartă-mă, se scuză ea. Ce-ai spus?

— Am întrebat ce vreți să faceți cu cadavrele.

Sara se încruntă puțin auzind pluralul și i se păru că n-a înțeles bine. Se uită la fișă și văzu numele lui Jenny Weaver scris primul. Căută prin hârtii și găsi notat faptul că trupul lui Jenny trebuia să fie luat de familie duminică. Însă nu exista nicio hârtie de la pompele funebre prin care să se ateste faptul că trupul fusese ridicat.

— E încă aici?

Carlos dădu din cap, ținându-și o mână în șold.

— N-am primit niciun telefon de la Brock? întrebă ea, referindu-se la directorul serviciului de pompe funebre din oraș.

— Nu, doamnă doctor.

Sara se uită din nou la hârtii, ca și când ar fi putut găsi acolo o explicație.

— Nu ne-a sunat nici mama ei?

— N-am vorbit cu nimeni.

— Dă-mi voie să dau câteva telefoane, îi spuse ea, intrând în birou.

Sara știa pe de rost numărul de telefon de la pompele funebre. Îl formă, urmărindu-l pe Carlos prin geamul biroului. Dădea cu mopul pe pardoseală, încet, cu spatele spre ea.

La celălalt capăt al firului, receptorul fu ridicat chiar de la primul țârâit.

— Pompele Funebre Brock.

— Brock, zise Sara, recunoscând vocea bărbatului.

Dan Brock era de aceeași vârstă cu Sara și fuseseră împreună la grădiniță și apoi la școală.

— Sara Linton! exclamă Brock cu o reală plăcere în voce. Ce mai faci?

— Bine, Brock. Îmi pare rău că trebuie să te deranjez cu treaba asta, dar n-ai primit vreun telefon în legătură cu Jennifer Weaver?

— Fata aceea care a fost împușcată săptămâna trecută? întrebă el. Cu siguranță nu. Să spun drept, mă așteptam să primesc un telefon.

— Ce vrei să spui?

— Păi, Dottie Weaver merge la aceeași biserică la care merg și eu, îi spuse el. Așa că am presupus că o să mă cheme pe mine.

— O cunoști bine?

— Da, destul de bine cât s-o salut. Ca să nu mai vorbim că Jenny era o dulceață. Era în corul copiilor și cânta ca un înger.

Sara își aduse aminte că, în timpul liber, Brock dirija corul de copii.

— Sara? interveni din nou Brock.

— Iartă-mă, spuse Sara, gândindu-se că prea des o furau gândurile în ultima vreme. Îți mulțumesc pentru informații.

— N-a apărut nici în ziare.

— Ce n-a apărut?

— Necrologul, spuse Brock, cu un ton dezaprobator. E domeniul nostru de activitate. Vrem să știm și noi cine ce face, dacă mă înțelegi.

— Și n-a apărut? N-a fost niciun fel de anunț în ziar?

— Nu, nicio vorbuliță! Poate că au trimis-o undeva în nord. Mi se pare că acolo locuiește taică-său.

— Dar tot ar fi trebuit să apară în ziar, nu? întrebă Sara, făcând pe proasta.

Brock era întotdeauna discret, din cauza meseriei sale, și Sara n-ar fi vrut să dea naștere unor zvonuri.

— Probabil, îi răspunse el, sau cel puțin un anunț în buletinul bisericii. Nici măcar acolo nu e nimic. Făcu o pauză, apoi spuse: Ce dracu', Sara! Știi ce părere au unii despre moarte. Pur și simplu nu reușesc să accepte ideea că s-a întâmplat, mai ales când e vorba de un copil. Poate că a vrut să rezolve problema în liniște, ca să depășească mai ușor situația. Ce zici?

— Cred că ai dreptate. Oricum, îți mulțumesc pentru informații, spuse Sara.

— Am auzit că Grace Patterson n-o mai duce mult, spuse el, și Sara își imagină că nu prea avea mult de lucru, dacă era atât de vorbăreț. O să fie o mare problemă acolo.

— Și pe ea o cunoști?

— M-a ajutat la cor înainte de a se îmbolnăvi ultima dată. O femeie extraordinară.

— Așa am auzit și eu.

— Din câte mi-au ajuns la urechi, e pe ultima sută de metri din pricina unui cancer. Întotdeauna cazurile acestea sunt extrem de grele. Vorbea încet și părea cu adevărat tulburat. Fir-ar să fie, Sara, știi ce vreau să spun.

Sara știa într-adevăr și-i înțelegea tristețea. Nu se vedea făcând genul de activitate pe care o făcea Dan Brock. Probabil că și el avea aceeași părere despre meseria ei.

— Presupun că încă n-aveți nicio informație despre fata răpită?

— Nu, îi răspunse Sara, în orice caz eu nu știu.

— Jeffrey este un om nemaipomenit, zise el. Dacă e cineva în stare s-o găsească, el e acela.

Sara ar fi vrut să fie și ea convinsă de acest lucru, dar, având în vedere toate informațiile pe care le aflase despre caz în ultima vreme, nu era prea sigură.

Brock vorbi din nou, cu o voce mai blândă:

— Toate bune! Și gânduri bune mamei tale și alor tăi!

Sara îi transmise aceleași urări și închise telefonul. Apăsă un alt buton și îl sună pe Jeffrey.

Capitolul 14

Lena făcea tot posibilul să nu pară că asculta conversația telefonică a lui Jeffrey cu Sara Linton. Era greu, deoarece amândoi se aflau pe scaunele din față ale mașinii. Lena se uită pe fereastră afară, prefăcându-se indiferentă. Era încă șocată de ceea ce se întâmplase cu Mark, cu câteva ore în urmă. Doar timpul va putea spune ce se va petrece cu el. Creierul său nu primise oxigen timp de câteva minute și până nu se va trezi din comă nu se va putea emite nicio ipoteză în legătură cu gradul leziunilor pe care le suferise. Lena privi pe furiș la Jeffrey când acesta îi povesti Sarei ce relatase Mark despre relația lui cu Grace Patterson. Indiferent de ce răspuns dăduse Sara, acesta fu scurt și la subiect, căci Jeffrey îi dădu imediat dreptate.

— Ne vedem diseară, spuse Jeffrey, apoi puse telefonul la loc și i se adresă Lenei. Ți-am spus să nu rămâi singură cu Mark.

— Știu, răspunse Lena și încercă din nou să-i povestească de ce îl lăsase pe Brad să părăsească rulota.

El o opri cu un gest al mâinii.

— Am să-ți spun o singură dată, Lena, începu și Lenei i se păru că aceste vorbe îi stăteau pe limbă de o bucată de vreme. Nu tu ești șeful aici!

— Știu…

— Nu mă întrerupe! îi ordonă el, uitându-se dur la ea. Fac această slujbă de mult mai multă vreme decât tine și când îți spun anumite lucruri, acestea trebuie să fie respectate, fiindcă știu ce fac.

Ea deschise gura să-i răspundă, dar se răzgândi.

— Faptul că ești detectiv îți conferă o anumită autonomie, dar oricum ar fi, trebuie să acționezi așa cum îți ordon eu. Se uită la ea, ca și când s-ar fi așteptat ca ea să riposteze. Dacă nu pot să am încredere în tine că ai să urmezi ordine simple, spune-mi și mie de ce te-aș mai ține în serviciu?

Evident, era rândul ei să vorbească, dar nu găsi nimic să spună.

— Vreau să te gândești la chestiunea asta, Lena. Știu că-ți place slujba pe care o faci, știu că ești bună și, când te hotărăști să faci un lucru ca lumea, îl duci până la capăt, dar după ceea ce s-a întâmplat… Dădu din cap ca și când ar fi fost o problemă. Chiar și înainte de a se fi întâmplat toate astea, aveai o problemă în a accepta ordine din partea altora și acest lucru te face să fii pentru mine mai periculoasă decât răufăcătorii.

Lena simți înțepătura din vorbele lui și încercă să se apere:

— Mark nu mi s-ar fi confesat, dacă Brad ar fi fost de față.

— Probabil că nici n-ar fi încercat să se sinucidă, îi spuse, apoi tăcu, uitându-se la drum în timp ce șofa. Oftă. N-a fost corect, mai zise, să spun asta.

Lena nu rosti o vorbă.

— Probabil că Mark ar fi găsit oricum o cale să facă asta. E un puști extrem de stresat. N-a fost vina ta.

Ea dădu din cap, neștiind dacă ceea ce spunea el era adevărat sau nu. Cel puțin încerca să o liniștească, ceea ce era mai mult decât încercase ea să facă pentru el, atunci când vorbiseră despre împușcarea lui Jenny Weaver.

— Dar nu e vorba numai de Mark. Ai fost la vreo ședință cu terapeutul, până acum?

Ea dădu din cap că nu.

— Lena, continuă Jeffrey, nu îmi face plăcere să-ți spun lucrul acesta, dar se pare că niciodată nu este momentul potrivit. Făcu o pauză, ca și când și-ar fi ales vorbele cu multă grijă. Trebuie să te gândești cu toată seriozitatea dacă vrei să rămâi în poliție sau nu.

Lena dădu din nou din cap, mușcându-și vârful limbii ca să nu înceapă să plângă. Cum să nu mai fie polițistă?! Dacă nu era polițistă, ce să fie? Cu siguranță nu călugăriță. Doar o amărâtă de femeie. În unele zile Lena nici nu mai era sigură dacă se putea numi ființă umană.

— Ești un polițist bun, îi spuse el.

Lena făcu un semn de încuviințare, cu capul sprijinit într-o mână, uitându-se afară pe fereastră ca să nu i se vadă fața. Simțea că avea un nod în gât și se stăpânea cu greu să nu plângă. Îi era ciudă pe ea însăși că era atât de slabă și gândul de a ceda nervos în fața lui Jeffrey era aproape suficient ca s-o oprească din plâns.

— Mai vorbim când terminăm cazul acesta, îi spuse Jeffrey și vocea lui suna încurajator, dar asta nu-i fu de folos. Aș vrea să te ajut, Lena, dar nu pot, dacă nu vrei să fii tu ajutată.

Suna la fel cu ceea ce i se spunea lui Hank la întrunirile Alcoolicilor Anonimi. Lena auzise destule de felul acesta, cât să-i ajungă pentru o viață. Își drese vocea:

— Bine, răspunse, privind mereu afară.

Jeffrey conduse tăcut, iar ea nu mai vorbi până în momentul în care-și dădu seama că el ratase curba pe care trebuia să meargă pentru a se întoarce în oraș, la secția de poliție.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Acasă la Dottie Weaver. Încă n-a ridicat cadavrul de la morgă.

— Dar a trecut ceva vreme, spuse Lena ștergându-și pe ascuns ochii cu dosul mâinii. Crezi că s-a întâmplat ceva?

— Nu știu, îi spuse Jeffrey, strângând din dinți.

— Crezi că a făcut ceva, ca Mark? întrebă Lena.

Jeffrey dădu scurt din cap și ea nu mai insistă. El arătă cu degetul spre capătul drumului și spuse:

— Randolph Street e pe-acolo, nu?

— Da, îi confirmă Lena și Jeffrey coti când ajunse în dreptul străzii.

Aleile erau puține și destul de îndepărtate unele de altele. Cele mai multe case erau așezate departe de drum, având în jur câteva zeci de acri de teren. Toate se aflau în zona mai veche a localității Grant, construite înainte de a se începe ridicarea caselor ieftine, înghesuite unele într-altele. Jeffrey opri în fața cutiei poștale gri a casei, atât de plină cu ziare și corespondență, încât dacă ar fi vrut cineva s-o deschidă ar fi trebuit să folosească o rangă.

— Asta e, zise el. Băgă mașina în marșarier și intră pe o alee străjuită de copaci.

Dacă văzuse cele patru exemplare din ziarul *Grant Observer* înfășurate într-o pungă de plastic și lăsate la capătul aleii, nu spuse nimic. Casa familiei Weaver se afla mai departe de drum decât crezuse Lena și mai dură câteva secunde până zăriră clădirea care semăna cu o fermă. Casei i se adăugase un al doilea nivel, iar parterul nu se prea potrivea cu ceea ce se construise deasupra.

— Tu vezi vreo mașină? întrebă Jeffrey, oprind în fața garajului.

Lena se uită în jur, mirată de ce el o întreba asta, când era atât de evident.

— Nu.

Coborâră amândoi din mașină și Lena dădu înconjur casei uitându-se la fiecare fereastră de la parter. Fie draperiile erau trase, fie obloanele erau închise, așa că nu putu să vadă în interior. Exista o ușă dublă care ducea, probabil, la subsol, dar și

aceasta era închisă cu un lanț. Gemulețele de la nivelul fundației fuseseră vopsite în negru pe interior. Pe când înconjura casa, îl auzi pe Jeffrey bătând la ușa din față și strigând:

— Doamnă Weaver!

Lena se opri în fața scărilor din dreptul verandei, ștergându-și cu dosul mâinii transpirația de pe frunte.

— N-am putut vedea nimic. Toate draperiile sunt trase.

Îi spuse și despre geamurile de la subsol, vopsite în negru.

Jeffrey se uită prin curte și Lena își dădu seama că era destul de neliniștit. Dottie Weaver nu-și ridicase ziarele și corespondența de o bună bucată de vreme. Era divorțată și fiica ei tocmai fusese ucisă. Probabil că simțise că nu mai are pentru ce să trăiască.

— Ai verificat ferestrele? întrebă Jeffrey.

— Toate sunt încuiate cât se poate de bine, raportă ea.

— Chiar și aceea spartă?

Lena înțelese ce voia să spună. În calitate de ofițeri de poliție, aveau nevoie de un motiv foarte serios ca să intre în casa familiei Weaver fără mandat. Sentimentul că s-a întâmplat ceva neplăcut nu era suficient. Un geam spart era însă un motiv cât se poate de îndreptățit.

— Vrei să spui geamul acela spart de la subsol? întrebă ea.

El încuviință din cap.

— Și dacă pornește alarma?

— Atunci, chemăm poliția, spuse el coborând treptele.

Lena ar fi spart singură fereastra, dar aprecie faptul că Jeffrey încerca s-o țină cât putea de departe de latura asta a meseriei de polițist. Se sprijini de balustrada verandei, așteptând să audă zgomotul sticlei sparte. Îl auzi câteva clipe mai târziu și apoi mai trecură câteva minute fără să se

mai audă nimic din partea lui Jeffrey. Era pe punctul de a se duce în spatele casei, când auzi pașii acestuia în interior. Jeffrey se opri în pragul ușii, cu o mână pe clanță și ținând în cealaltă o haină de ploaie galbenă.

— Ea lui Lacey? întrebă Lena, luând haina. Era destul de mică pentru un copil, dar eticheta de pe spatele hainei le risipi orice îndoială. Cineva cususe pe ea numele fetei, în caz că ar fi pierdut-o.

— Doamne, îngăimă Lena, apoi se uită la Jeffrey.

El dădu din cap, în semn că n-o găsise și pe fată în casă, apoi se dădu la o parte ca să intre și ea. O învălui căldura și i se păru că înăuntru era mai înăbușitor decât afară. Prima cameră în care intrară era mare și probabil fusese sufrageria. Era greu de spus, pentru că nu exista niciun fel de mobilă. Chiar și covoarele fuseseră luate.

— Ce mai…? spuse Lena, pășind prin cameră.

Observă că Jeffrey își scosese arma și ținea țeava pistolului îndreptată în jos. Lena îl urmă, înjurându-se că fusese atât de proastă. Fusese atât de șocată când văzuse haina lui Lacey și felul în care arăta casa, încât uitase că s-ar putea să fie cineva în interior. Cu toată gălăgia pe care o făcuseră pe-afară, oricine ar fi fost în casă și-ar fi dat seama că ei sunt în zonă. Jeffrey îi făcu semn cu capul, să-l urmeze în bucătărie, care se afla în aceeași stare ca și camera principală. Toate ușile de la mobilă erau deschise și rafturile goale. Lena trecu prin bucătărie, printr-o cămară și printr-un birou mic, dar toate camerele erau goale. Casa dădea senzația că acolo se întâmplase ceva rău și se gândi la ce se gândise și Jeffrey probabil când văzuse haina galbenă de ploaie. Lacey fusese acolo, la un moment dat. Ar fi putut să fie încă acolo sau, cel puțin, cadavrul ei.

— Simți mirosul? întrebă Jeffrey abia șoptit.

Lena își dădu seama că mirosea a vopsea proaspătă și că mai era încă un miros, mai

înțepător.

— Clorox, spuse ea tot în șoaptă, altceva nu-mi dau seama.

— Pozele acelea ale lui Mark pe care i le-ai făcut când l-ai arestat spuse Jeffrey, avea vopsea pe haine, nu?

Lena dădu din cap că-și amintește, în timp ce se învârtea prin cameră. Se uită după colț și găsi scările.

— Ai fost sus? întrebă ea, exact în momentul în care de la etaj se auziră câteva bătăi.

Amândoi ridicară armele în același timp și Lena ochi înaintea lui Jeffrey. Femeia urcă treptele, lipită de perete, ținând arma îndreptată spre tavan. Încerca fiecare treaptă cu piciorul, văzând că și de pe acestea fuseseră îndepărtate covoarele. Fiecare mușchi era încordat la maximum din cauza adrenalinei care-i pompa în tot corpul. În partea de sus a scărilor, Lena făcu o pauză înainte de a se uita în jos și în lungul holului. În stânga ei exista un perete și un geam mic pe care nu-l observase de afară. Era întredeschis și Lena văzu niște frunze și mizerie pe podea. Draperiile negre erau puse pe o șină metalică și aveau mărgele de plumb cusute în partea de jos. Vopseaua de sub fereastră era luată acolo unde greutățile loveau peretele, iar partea de jos a draperiilor era mânjită cu vopsea albă. Lena îi arătă acest lucru lui Jeffrey, gândindu-se că mărgelele de plumb lovindu-se de geam ar fi putut provoca zgomotul pe care l-au auzit, dar Jeffrey strânse din umeri, nefiind convins de presupunerea ei. Ea începu să se deplaseze de-a lungul holului, dar Jeffrey i-o luă înainte, uitându-se în fiecare cameră. Ea îl urmă și văzu că baia și cele două dormitoare fuseseră complet golite, ca și camerele de la parter. Se întreba dacă Jeffrey nu avea vreo strângere de inimă de fiecare dată când se uita într-o cameră, la gândul că Lacey Patterson s-ar putea afla acolo. Lena își aduse aminte cu oroare de dimineața zilei petrecute cu Mark, tocmai când

Jeffrey ajunsese în fața singurelor uși închise de pe hol.

El se opri și prinse patul armei cu ambele mâini. Dintr-un motiv sau altul, nu făcea nicio mișcare și Lena se gândi să intervină, dar ceva din expresia feței lui o făcu să se oprească. Să fi fost speriat de ce ar fi putut să găsească? Lena cu siguranță era. Se aplecă înspre ușă ca și când ar fi vrut să asculte ceva.

— Ce? șopti ea.

El dădu din cap, de parcă ar fi cerut o clipă de gândire. Lena se opri lângă el, cu umărul sprijinit de peretele de lângă ușă, transpirând și așteptând ca el să ia o decizie. Spera să nu dureze prea mult, simțea că pe măsură ce timpul trece hotărârea ei se risipea.

Într-un sfârșit, Jeffrey îi făcu semn să treacă în spatele lui și să se îndepărteze de el în josul scărilor. În momentul în care ea păși pe a doua treaptă de sus și își întinse gâtul ca să nu-l piardă din vedere, el păru satisfăcut. Lena își făcu curaj să acționeze în momentul în care Jeffrey ridică un picior și lovi în ușă. Un fulger de lumină străluci în secunda următoare și, în mod inexplicabil, ușa căzu în afară, în loc să cadă înăuntru, propulsându-l pe Jeffrey pe hol. Se auzi un zgomot puternic și Lena se feri, în clipa în care o sferă de foc răbufni în hol.

— Dumnezeule, zise ea, acoperindu-se cu brațele și îngenunchind pe scări.

Lena se aștepta ca focul s-o învăluie și s-o ardă, dar nu se întâmplă nimic. Se ridică din poziția în care se afla și se uită din nou să vadă ce se întâmplă pe hol. Jeffrey era sub ușă, dar se mișca. Partea de deasupra a ușii era carbonizată. Pe toți pereții din jur se depusese o funingine neagră, însă nu era niciun foc. Căldura fusese atât de intensă, încât se autoconsumase. Auzi un zgomot în stânga ei și se întoarse repede. Draperiile negre luaseră foc. Lena își scoase haina și le lovi până căzură de

pe șina metalică pe care erau atârnate. Călcă în picioare resturile arzânde, să le stingă, tocmai când Jeffrey împinse la o parte ușa sub care căzuse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, pipăindu-se pe față și pe corp, probabil ca să vadă dacă nu avea arsuri.

Din ce putu să vadă Lena, părea în regulă. Ușa aceea care căzuse pe el îl protejase cumva de foc.

— Habar n-am, îi răspunse ea, aruncându-și haina și ducându-se la el, să-l ajute să se ridice.

— Mi s-a părut că simt un miros în fața ușii, îi spuse el, sprijinindu-se cu toată greutatea de umărul ei. Dar ce dracu' a fost chestia asta?

— A ce ți s-a părut că mirosea?

— A benzină cred, nu sunt foarte sigur. Era greu de spus, din cauza vopselei.

Jeffrey își dădu cu mâna pe pantaloni să se curețe, dar nu era nevoie. Apoi, amândoi se uitară la pantofii lui. Tălpile se topiseră din cauza căldurii.

— Fir'ar al dracului, zise el, abia îi cumpărasem, săptămâna trecută.

Lena îl privi, întrebându-se dacă nu-l lovise ceva în cap.

— Tu ești bine? o întrebă el, scuturându-și funinginea de pe umăr.

— Sunt bine, răspunse, și chiar așa era, dar numai fiindcă Jeffrey insistase ca ea să se ducă pe scări.

— S-a stins? întrebă el, arătând spre fereastră.

Șocul exploziei spărsese geamurile și distrusese tocurile ferestrelor. În pereți erau niște găuri, acolo unde draperiile luaseră foc.

— Cred că da, răspunse Lena, scuturându-și părul, din care îi căzu funingine; probabil că și vârfurile firelor îi arseseră.

Jeffrey merse pe hol și se opri în fața ușii care tocmai explodase. Se uită atent, încercând să vadă dacă nu mai există și un al doilea dispozitiv

exploziv. În sfârșit, intră în cameră și privi de jur împrejur.

— Clanța de la ușă activa dispozitivul, spuse el cu mâna la piept.

Lena se întreba cum era posibil ca, după tot ce se întâmplase, să fie atât de calm. Ar fi putut să fie omorât de explozie. Jeffrey arătă cu degetul spre pervazul ferestrei.

— Există o sârmă care duce…, spuse și urmări ceva cu privirea învârtindu-se încet în cameră…, aici.

Lena se uită și ea să vadă despre ce e vorba. În colț erau depozitate trei bidoane cu benzină. Deasupra lor se aflau un prosop de baie ars și ceva care fusese, la un moment dat, un radio cu ceas. Plasticul era desfăcut și sârmele atârnau pe dinafară. Pereții și tavanul erau scorojiți, iar părțile din plastic ale jaluzelelor de la ferestre erau topite, dar, în mod ciudat, nimic nu luase foc. Lena se uită la dispozitiv, întrebându-se cine ar fi putut să construiască ceva atât de rudimentar. Bidoanele din metal erau închise ermetic, iar ceasul nu fusese nici măcar conectat la ele, din câte-și putea da seama. Atinse prosopul și îl mirosi. Indiferent cine aranjase bomba, nu înmuiase prosopul în benzină pentru a înlesni focul.

— Asta e o chestie foarte stupidă, spuse ea.

— Da. Dar ce a explodat totuși?

— Habar n-am, zise, uitându-se prin cameră.

Pentru prima dată observă că această cameră, singura din toată casa, era încă mobilată. Covorul era pe jos și existau două postere ale unor trupe muzicale lipite pe pereți. Camera părea să fi aparținut unei fete, avusese pereți roz cândva, o mobilă albă și rafturile pline cu animale din pluș. Lângă perete se afla un pat de dimensiuni normale, cu o pătură roz pe el. Materialul părea destul de țeapăn, ca și când la un moment dat ar fi fost îmbibat cu ceva, și apoi uscat în aerul fierbinte. Lena atinse pătura și apoi își mirosi degetele.

— Benzină.

Jeffrey se uita și el prin cameră.

— Se pare că toate lucrurile au fost îmbibate cu benzină, spuse. Ferestrele sunt închise ermetic. Poate că s-au format vapori de benzină și când clanța de la ușă a declanșat ceasul, vaporii au luat foc. Jeffrey se uită pe hol. Focul are nevoie de oxigen ca să ardă. Poate că fereastra deschisă la celălalt capăt al holului l-a absorbit?

— După cum am văzut de acolo de unde stăteam, asta pare să fie singura explicație, îi spuse Lena. Băieții de la brigada de geniști o să ne poată spune mai multe.

— Exact, zise el, și își scoase telefonul mobil din buzunar. Dădu două telefoane, unul lui Frank, la poliție, să aducă geniștii, și celălalt lui Nick Shelton, de la FBI Ceorgia. Ceru să vină echipa de criminaliști ca să cerceteze amănunțit toată locuința.

— Mai avem vreme până când apar ei, spuse Jeffrey, închizând telefonul.

— Excelent, bombăni Lena, gândindu-se că din cauza căldurii și a mirosului din casă s-ar putea asfixia înainte să sosească echipa.

— De ce n-o fi golit și camera asta? întrebă Jeffrey.

Lena dădu din umeri.

— Probabil că i-a venit prea greu să intre aici după ce a murit Jenny.

— Cred că da, zise el, încercând să-și scoată ceva din ochi. Dar de ce să golești toată casa, dacă tot îi pui bombă și vrei s-o distrugi?

— Geniștii pot să găsească orice, spuse Lena. Dacă o să te uiți pe canalul Discovery, o să vezi că am dreptate.

— Este ca și când ar fi urât-o foarte mult. Înțeleg de ce nu a golit camera, dar asta…, indică el recipientele cu benzină, chestia asta nu are nicio logică!

Lena se gândi la Mark și la faptul că acesta ar fi fost în stare să umble la dispozitivul exploziv ca să dezamorseze bomba.

— Cine să facă treaba asta? întrebă el. Grace? Dottie? Mark? Niciuna dintre presupuneri n-are sens.

Ca să-și facă de lucru, Lena se uită prin cameră și văzu un set de figurine pisici, așezate pe o măsuță, alături de o trusă de machiaj care trebuie să fi aparținut unei fetițe.

— Poate voia ca nimic să nu-i mai aducă aminte de Jenny, sugeră Lena și chiar în momentele în care rosti aceste cuvinte simți un gust neplăcut în gură. Bomba ar fi distrus totul.

— E posibil ca Dottie să fi fost răpită?

— De cine? întrebă Lena. Nu se leagă. Și dacă a fost, de ce e haina lui Lacey aici? Vrei să spui că acela care a răpit-o pe Lacey a răpit-o și pe Dottie? Apoi a avut timp să care toate lucrurile din casă?

— Crezi că Dottie a pus bomba? întrebă Jeffrey.

Lena ridică din umeri, deși era aproape sigură că Mark pusese bomba. Vopseaua de pe hainele lui, mirosul de substanțe chimice pe care-l emana, toate o duceau cu gândul la faptul că el se aflase în casă în cursul ultimelor zile. Nu se putea ști ce făcuse aici. Se pare că Jeffrey se gândea la aceleași lucruri ca și Lena.

— Mark avea vopsea pe haine, spuse acesta. Putem să cerem laboratorului să verifice vopseaua de pe hainele lui și vopseaua de aici de pe pereți.

— Pare proaspătă, răspunse Lena, deși nu cu mare plăcere. De ce crezi că Dottie Weaver a golit casa în felul acesta? De ce să fi plecat fără să-și înmormânteze fiica mai întâi?

Lena se întrebă din nou dacă nu cumva Jeffrey era lovit la cap. Repeta aceleași întrebări încontinuu, ca și când ea ar fi putut să ghicească dintr-odată răspunsul. Era pe punctul de a-l întreba dacă nu vrea să stea jos, când Jeffrey se întoarse și se uită la patul din mijlocul camerei, de parcă ar fi

așteptat ca acesta să înceapă să-i vorbească. După câteva clipe, se apropie de pat și dădu salteaua la o parte, cu o lovitură de picior.

— Ce e asta? întrebă Lena, dar își dădu seama cât se poate de bine.

Între saltea și plasa de arcuri erau ascunse vreo douăzeci de reviste ieftine. Pe toate copertele erau copii care făceau lucruri pe care copiii nu ar trebui să le facă. Toate aveau același titlu, *Iubitorii de copii*, scris cu caractere stilizate sub formă de inimă, în locul literei „o”. Lena se sprijini de perete ca să nu cadă.

— Te simți bine? întrebă Jeffrey, prinzând-o de un cot să o susțină.

— Desenul!

— Este același desen de pe mâna lui Mark, zise el, răsfoind prin teancul de reviste. Și eu ascundeam tot felul de rahaturi sub saltea când eram mic, bombăni el.

— De ce să facă Mark treaba asta? întrebă Lena, incapabilă să treacă de acest punct. De ce să-și fi tatuat el semnul acela pe mână?

Jeffrey se întoarse spre pat.

— Probabil că este felul lui de a spune că-i plac fetele foarte tinere, fetițele. Probabil că în felul acesta operează indivizii ăștia, ca să se recunoască între ei, sugeră el, luând una dintre reviste. O răsfoi, apoi luă o alta. Lena îl văzu încleștându-și fălcile când se uită la o anumită pagină.

— Ce e? întrebă Lena, uitându-se peste umărul lui.

În centrul paginii era o poză cu Mark, făcută probabil cu câțiva ani în urmă. Lena luă și ea o revistă și se uită în ea până găsi o altă poză de-a lui Mark. În revista Lenei se afla și Jenny și cei doi făceau niște lucruri pe care Lena nu și-ar fi permis să le descrie. Mai rău, pe paginile de la sfârșit existau poze ale lui Mark cu bărbați mai în vârstă și cu niște femei. Fețele adulților erau acoperite, dar Mark era prezentat din cap până în picioare.

Expresia de pe fața lui trăda suferința și Lena simți că i se umezesc ochii văzându-l în postura aceea. Văzând ce făcuse Mark și ce fusese pus să facă o făcu pe Lena să sufere. Înțelese, în sfârșit, de ce voise el să afle cum se simțise ea când fusese violată. Voia să facă o comparație cu ceea ce i se întâmplase lui. Jeffrey examina revistele cu fălcile încleștate și Lena abia înțelese ce-i spune:

— Astea nu sunt chiar sofisticate. Am impresia că o imprimantă mică ar fi făcut față.

— Probabil, spuse ea.

— Doamne, Dumnezeule, continuă Jeffrey, uitându-se prin reviste. Individul ăsta are și verigheta pe mână. Dezgustul din voce ar fi putut să răzuiască pereții. Asta e Jenny, zise el.

Lena se uită la fotografia în care apărea Jenny Weaver care părea a fi ținută ferm de după ceafă de mâna unui bărbat și împinsă în jos. Verigheta prinsese o rază de lumină și Lena se întrebă dacă acest lucru nu era cumva un element de excitație pentru cei care se uitau la poze, gândindu-se că bărbatul era căsătorit și totuși făcea sex cu fetițe.

— E dezgustător, spuse.

— Uite, același inel și aici, spuse Jeffrey, dar nu-i mai arătă poza. Continuă să răsfoiască revistele. Și aici încă o dată.

— Crezi că e același…?

— Pervers nenorocit! urlă Jeffrey, apoi răsuci revistele în mâini și dădu cu ele cât putu de tare de perete. Ce mama dracului se întâmplă aici? țipă. Venele de la gât i se umflaseră vizibil. Câți copii or fi fost implicați în treaba asta?!

Lena își băgă mâinile în buzunar și îl așteptă să scoată tot din el. Jeffrey se întoarse și privi afară pe fereastră, în curtea interioară. Avea o voce mai blândă, dar încă i se simțea furia, când întrebă:

— Recunoști pe vreunul dintre ceilalți copii?

Lena luă o revistă, dar el o opri.

— Nu vreau să te uiți la porcăriile astea, spuse. O să-i chemăm pe oamenii lui Nick. Își duse mâna

la frunte, ca și când dintr-odată l-ar fi lovit o durere de cap crâncenă. Câți copii or fi fost implicați în povestea asta? repetă. Câți copii din Grant au fost băgați în mizeria asta?

Ea n-avea niciun răspuns la întrebările astea și el știa acest lucru. Își scoase telefonul.

— O să-l rog pe Nick să vină să se uite la toate astea, spuse. Vreau să te duci la spital și să încerci să scoți ceva de la Grace Patterson.

Ea clătină din cap că nu înțelege.

— Ea are legătură cu Mark și cu Jenny. Trebuie să știe ceva, spuse Jeffrey. M-aș duce eu, dar probabil că aș strânge-o de gât!

Lena îl văzu cum își încleștează mâna pe telefon, apoi îi lăsă lui Nick un mesaj la mesageria vocală. Așteptă câteva secunde și zise:

— Nick, sunt Jeff Tolliver, te rog să mă suni cât mai repede posibil. Am găsit ceva nou în legătură cu cazul Lacey Patterson. Încheie și se întoarse spre Lena. Acum nu se poate spune că situația de față nu prezintă prioritate! zise.

Lena dădu din cap, gândindu-se că niciodată nu-l mai văzuse atât de furios. Nici măcar pe ea. Jeffrey formă un alt număr de telefon și, în timp ce aștepta să i se răspundă, o instrui pe Lena:

— Vreau să o confrunți pe Grace cu ceea ce știi. Vreau să-i spui exact ce ți-a spus Mark și să afli ce mama mă-sii se petrece.

— Crezi c-o să-mi spună ceva?

— Fiica ei e dată dispărută, îi aduse el aminte. I-am găsit haina aici.

Lena își contemplă mâinile.

— Având în vedere ce făcea cu Mark, crezi că îi pasă?

Jeffrey își închise din nou telefonul, uitându-se în ochii Lenei:

— Să-ți spun drept, Lena, nu mai știu ce să cred despre persoanele implicate în acest caz.

Era pe punctul de a-și deschide din nou telefonul când acesta sună. Înainte de a răspunde,

îi dădu Lenei cheile de la mașina lui și îi făcu semn cu capul spre ușă, spunând în același timp:

— Du-te!

JOI

Capitolul 15

Jeffrey se simțea de parcă fusese azvârlit de-a curmezișul unui hol, cu o ușă lipită de corp. Brațele îl dureau, iar genunchii îi dădeau senzația că n-o să-și mai revină niciodată. Cercetările la casa Weaver îi luaseră tot restul zilei, dar când o sunase pe Sara, la ora unu noaptea, aceasta nu ezitase să-l invite la ea. Pe de o parte, era destul de iritat de faptul că se combinaseră din nou atât de repede. Aștepta să se întâmple ceva, ca Sara să-i spună că nu mai pot continua în felul acesta. Pe de altă parte, era extrem de fericit că ea îl acceptase din nou în viața ei și își dorea să se bucure de fiecare minut. Se simțea ca acasă, chiar dacă nu era vorba decât să șadă în aceeași cadă cu ea și să vorbească despre unul dintre cele mai oribile cazuri pe care le avusese vreodată.

Jeffrey se uita la Sara, care stătea în cadă în fața lui, bându-și vinul și gândindu-se la ceea ce el tocmai îi spusese. Aproape că uitase cât era de încăpătoare cada din baia ei. Avea aproape doi metri lungime și era absolut perfectă pentru două persoane. Își petrecuseră în cadă jumătate din timpul cât fuseseră căsătoriți. Sara își sprijini paharul cu vin pe genunchi.

— Unde e Lena acum?

— La spital, îi spuse Jeffrey. Grace Patterson nu a murit încă.

— Mărturisește ceva?

— Grace? întrebă Jeffrey și Sara încuviință. E lucidă, dar i se administrează morfină permanent.

— Cancerul de sân este extrem de chinuitor la final.

— Bun, zise el, aplecându-se să-și ridice paharul cu vin.

Avându-i drept strălucit exemplu pe propriii lui părinți, Jeffrey nu fusese niciodată un mare consumator de alcool, dar, după ziua pe care o avusese, simțise nevoia să bea ceva ca să se liniștească. Înainte de a începe să discute cu Sara simțea că are un vârtej în cap, că nu e în stare să se concentreze nici măcar o clipă așa cum ar fi trebuit. Existau atât de multe elemente ale cazului care apăreau din toate direcțiile și atât de multe întrebări fără răspuns. Alcoolul reușise cumva să-l facă să se concentreze.

— Chiar ești convins că Grace Patterson o să recunoască ceva pe patul de moarte? întrebă Sara.

— N-aș zice, dar nu poți să știi niciodată. Făcu o pauză, măsurându-și cuvintele. Lena are un fel de legătură cu Mark.

— Ce fel de legătură?

— A tot insistat că băiatul a fost violat.

— A fost, îi confirmă Sara. Doar nu vrei să spui că a pozat de bunăvoie în toate revistele alea, că el a sedus-o pe maică-sa?

— Evident că nu, spuse, bucuros că Sara pusese punctul pe i. Dar acum sunt extrem de îngrijorat din cauza Lenei.

— Face și ea ce poate. Dă-i puțin timp să-și revină.

— Nu pot să-mi permit acest lucru, Sara. Jeffrey se frecă la ochi, simțind încă mirosul de benzină de pe mâini, deși se frecase meticulos cu săpun. Este mult prea aproape de marginea prăpastiei. N-aș vrea să fiu eu cel care o privește când cade. Nu cred că aș putea să suport acest lucru.

— Să știi că va trece o vreme până când o să reușească să depășească trauma prin care a trecut, îi spuse Sara cu un ton măsurat, dacă va depăși vreodată acest moment.

— Și nici nu vrea să vorbească.

— Și nici nu poți s-o obligi, spuse Sara. O să vorbească, atunci când se va simți în stare.

Jeffrey continuă să stea tăcut, cu ochii în pahar.

— Deci, spuse Sara, dându-și seama că el voia să schimbe subiectul, hai să vorbim despre altceva.

— Bine.

Sara inventarie ceea ce știau, numărând pe degete fiecare element cunoscut.

— Mark și Jenny pozau pentru reviste la Dottie acasă. Grace Patterson era încurcată cu fiu-său.

— Exact.

— Dar ce zici de Teddy Patterson?

— Ar putea să constituie un element de legătură, spuse Jeffrey. E șofer de camion. Poate că el lua revistele și le distribuia prin țară.

— Unde e el acum?

— Ori la spital, ori în rulota lui. Frank îl urmărește. Jeffrey înghiți o gură bună de vin. Nu pare să fie prea preocupat de faptul că unul dintre copiii lui s-ar putea să fie în moarte cerebrală, iar celălalt răpit.

— Ce face?

— Stă cu nevastă-sa în cea mai mare parte a timpului.

— S-ar părea că el se ocupă de câte o problemă pe rând, sugeră Sara. Soția lui e pe moarte. E alături de ea. Acest lucru se va întâmpla cât de curând și poate în felul acesta simte că este de ajutor.

— Crede-mă, nu e tipul de individ care să se simtă neajutorat!

— Ce crezi că o să facă?

— Cred că o să se mute din oraș, imediat după decesul soției. Am vorbit cu Nick Shelton și credem că Teddy este omul de legătură pentru complicele lui din Augusta.

— Tipul acela pe care l-a arestat Nick pentru pornografie infantilă?

Jeffrey încuviință, gândindu-se dacă să-i spună sau nu Sarei și restul. Apoi se hotărî să fie cât se poate de deschis.

— Întâlnirea a fost programată pentru mâine la prânz.

— Ce întâlnire? întrebă și se vedea din ochii ei că era extrem de preocupată.

— Tipul lui Nick, distribuitorul de pornografie, a primit un apel de la un telefon public. La celălalt capăt al firului era o voce de bărbat. Făcu o pauză, încercând să măsoare reacția Sarei. N-am recunoscut vocea, dar se vor întâlni la un hotel din Augusta ca să-i lase revistele.

— Și, după câte înțeleg, te duci și tu acolo?

— Da, răspunse el. Să înțeleg că te deranjează asta?

Ea oftă.

— Îmi aduc aminte când eram căsătoriți, cum mi se strângea inima de fiecare dată când suna telefonul sau atunci când nu știam unde te afli.

Jeffrey își bău vinul, gândindu-se la ceea ce i se spusese.

— Nu mi-ai mai zis asta până acum.

— Știu că nu ți-am spus, zise ea, apoi schimbă subiectul din nou. Așadar, cum funcționează treaba asta? Dottie și Grace realizau revistele, Teddy le distribuia, apoi tipul acesta al lui Nick le dădea mai departe?

— Cam așa, confirmă Jeffrey. Credem că Teddy Patterson făcea opriri prin toată partea de sud-est a țării. Nick o să obțină dosarul lui de la departamentul de transporturi, de îndată ce-l arestăm.

— De ce nu înainte?

— Cine știe pe cine o fi mituit? sublinie Jeffrey. În afară de asta, Frank e lipit de Teddy. Oricum, n-ar putea să dispară.

— De ce să-l arestați pe Patterson acum? De ce să nu-l urmăriți pe drum și să nu-i arestați pe toți ceilalți distribuitori?

— Nick zice că indivizii implicați au o rețea de telefonie. Dacă unul dintre ei nu-l sună pe următorul ca să-i dea OK-ul, se oprește toată afacerea. Este foarte complicat.

— Presupun că nu știe nimeni unde se află Lacey.

— Ai dreptate, nimeni nu știe.

— De când investighează FBI-ul din Georgia această rețea de pornografie?

— De ani, răspunse Jeffrey. Era însă nevoie să știe pe cine să aresteze.

— Acesta e punctul în care intervine Dottie?

Jeffrey dădu din cap, fiindcă pentru moment nimic nu era foarte clar.

— N-aș vrea să mă gândesc la faptul că femeia asta are de a face cu o astfel de rețea. Înseamnă că ea are un loc sigur unde să meargă și să se ascundă. Asta înseamnă că este încurcată cu tot felul de indivizi din toată lumea, care o ajută, pentru că, la rândul ei, le asigură materialele porno. Simțea că se enervează din nou și inspiră adânc, să se liniștească. Fiindcă asta nu dădu rezultate, mai bău o gură de vin.

— Cred că știi că se face comerț cu copiii, zise Sara cu ton măsurat. S-ar putea ca Lacey să fie în Canada sau în Germania deja. Făcu o pauză, apoi continuă: Sau Dottie ar putea să o agreseze chiar ea pe Lacey. S-ar putea ca Dottie s-o țină undeva, făcându-i cine știe ce.

Vocea Sarei urcă și ultimele cuvinte le rosti ca și când ea ar fi fost cea amenințată. Jeffrey se frecă la ochi de parcă ar fi vrut să șteargă cu gestul acela urâțenia întregii situații.

— Cum e posibil ca o femeie, o mamă, să facă un astfel de lucru unui copil?

— Din câte știu eu, începu Sara, femeile care agresează copii sunt mult mai sadice decât bărbații. Cred că e din cauză că, de obicei, reușesc să scape. Ele știu că nimănui nu-i vine să creadă că ar fi în stare să facă rău unor copii. E foarte grav atunci când un băiat este molestat. Pentru moment, să scoatem ideea de incest din discuție. Un băiat care face sex cu o femeie de două ori mai bătrână decât el este lăudat pentru ceea ce face. Dacă o

fată face același lucru, este considerată victimă. Mi se pare că între aceste două puncte de vedere există o mare diferență de interpretare.

— Niciodată n-aș fi suspectat-o pe maică-sa! spuse Jeffrey.

— Cum s-o suspectezi? N-aveai niciun motiv.

— N-am avut nicio ezitare în a-l suspecta pe Teddy Patterson.

Sara se așeză mai comod în cadă și îl lăsă să continue.

— Cei de la criminalistică sunt încă la casa Weaver, dar rezultatele preliminare arată prezența cernelii de tipar la subsol.

— Pentru reviste? întrebă Sara. Am crezut că e nevoie de o mașină de tipărit mai mare.

— Păi, revistele astea nu sunt neapărat extraordinare, spuse Jeffrey și mai bău puțin vin. În fond, toate articolele sunt despre cum să întâlnești copilul potrivit.

Sara strânse din buze.

— Îți spun drept, Sara, aș fi în stare să dau orice, numai să nu fi văzut pozele pe care le-am văzut!

Ea îl mângâie pe picior.

— Ai găsit covoarele din casă?

— Brad și cu Frank se duc în zori să verifice gunoiul. Bazându-ne pe mostrele de pe podea, credem că și covoarele sunt îmbibate cu fluide.

— Cu fluide corporale? Adică au trecut prin covor?

El dădu din cap, displăcându-i total ceea ce spunea.

— Există și o cameră la subsol care pare să fi fost folosită pentru developarea filmelor. Își puse paharul pe marginea căzii. Părerea mea este că în casa aceea se făceau pozele și se tipăreau revistele.

— Iar o explozie ar fi distrus, bineînțeles, toate dovezile.

— Așa e, spuse el. Tot nu înțeleg de ce nu a golit camera lui Jenny.

— Probabil că n-avea nevoie de nimic din camera ei, nu?

— Cred că nu.

— Dar în cameră ați găsit ceva?

— Nimic. Benzina trebuie să fi distrus urmele de fluide. Nu știu exact cum se petrece fenomenul.

— Și altceva n-ați mai văzut?

— Nimic. Niciuna dintre fotografii nu era făcută acolo. Poate că era singura cameră curată din toată casa. Se frecă la ochi, simțindu-se incredibil de obosit. Nu-mi vine să cred că toate chestiile astea se întâmplau în orașul acesta și nimeni nu știa de ele.

Sara luă sticla cu vin și îi umplu paharul din nou.

— Îți aduci aminte ce mi-a spus? zise ea. Ne-a întrebat dacă am deschis-o pe Jenny. Crezi că se referea la faptul că avusese vaginul cusut?

Jeffrey se gândi o clipă.

— S-ar putea.

— Tot derulez în minte interogatoriul și, când ajung la momentul acela, îmi aduc aminte cum Dottie s-a schimbat într-o clipă. Înțelegi ce vreau să spun? Se simțea aproape eliberată.

— Da, probabil, spuse Jeffrey, deși el nu-și amintea. Interogatoriul părea să fi făcut parte dintr-o altă viață a lui.

— Am sunat la spital. Mark nu și-a revenit încă, spuse Sara.

— Prognosticul?

— E greu de spus în cazurile când a creierul este lipsit de oxigen, spuse ea, leziuni cerebrale anoxice. Făcu un gest cu capul și continuă. Creierul lui este foarte inflamat. Nu vor ști cât de tare a fost afectat decât după ce inflamațiile vor fi trecut. Cu cât durează mai mult, cu atât e mai rău.

— Există vreo șansă ca, dacă își revine, să fie normal?

— Nu! răspunse Sara sec. Făcu o pauză, ca și când i-ar fi dat timp lui Jeffrey să se gândească.

Niciodată n-o să mai fie la fel, adică, mă rog, dacă se va trezi vreodată. Va rămâne cu niște sechele.

— Și când te uitai la el ziceai că e un punkist!

Sara își bău vinul și puse paharul jos, lângă cadă.

— Crezi că Teddy Patterson l-a bătut, înainte de a-l trimite la clinică?

Jeffrey uitase acest detaliu.

— Posibil. Dar care era problema cu Lacey? De ce o urmărea Mark cu atâta insistență?

— S-ar putea ca ea să-l fi amenințat că dă totul în vileag.

— N-am găsit niciun fel de poze cu Lacey. N-ar fi trebuit ca Teddy Patterson să se ocupe de situația asta?

— S-ar putea, răspunse Sara. Poate că el era în mașina neagră, în Thunderbird!

— Probabil că el era la spital, spuse Jeffrey. O să-l pun pe Frank să verifice, dar sunt aproape convins.

— Dacă Lacey este mama copilului aceluia, cine crezi că ar putea să fie tatăl?

— Nu știu, răspunse el, fiindcă nimic nu părea logic.

Jeffrey își duse mâna la ochi ca și când ar fi vrut să facă un efort de înțelegere. În ultima vreme i se părea că fiecare caz care trebuia rezolvat avea ceva ciudat, care îl secătuia de energic. Tânjea după un caz simplu, motivat de gelozie sau de bani. Se gândea că ar fi putut să suporte orice altceva, dar nu să știe că un copil se află în primejdie. Sara simți probabil starea lui de agitație. Alunecă spre el și Jeffrey se întoarse, așa încât ea să-și poată pună capul pe pieptul lui.

— Încă miroși a fum, îi spuse ea.

— Da, de la explozie.

Sara îl mângâie cu degetele pe piept, dar părea să facă mai mult un gest inconștient decât unul de alint. Se jucă cu părul de pe pieptul lui și zise:

— Mâine, te rog foarte mult să ai grijă!

— Întotdeauna am grijă.

Sara se ridică puțin ca să se uite în ochii lui.

— Să fii atent mai mult decât oricând. Pentru mine, bine?

— Bine, îi spuse el, dându-i părul de pe frunte și apoi după ureche. Ce se întâmplă cu noi?

— Nu știu, îi răspunse Sara.

— Indiferent ce e, mie îmi place.

— Și mie! zâmbi Sara, atingându-i buzele cu două degete.

Jeffrey deschise gura să mai spună ceva, dar în clipa aceea telefonul mobil sună și vraja se risipi.

— E ora două dimineața, spuse Jeffrey, de parcă acest lucru ar mai fi contat. Telefonul era pus pe capacul toaletei. Sara îl luă de acolo și i-l dădu.

— Poate că e Nick?

Jeffrey se uită la numele de pe telefon și spuse:

— E de la secție.

•

Paul Jennings era un bărbat înalt, cu pieptul cât un butoi și cu o barbă care-i accentua rotunjimea feței. Purta o cămașă albă șifonată și pantaloni dintr-un poliester cafeniu. Dacă n-ar fi fost expresia de așteptare încordată de pe fața lui, Jeffrey ar fi putut crede că era un profesor de matematică de liceu.

— Vă mulțumesc că ați venit, spuse. Voiam să mai aștept până să vă sun, dar pur și simplu nu puteam să adorm, aveam un sentiment ciudat.

— E în regulă, răspunse Jeffrey, conducându-l pe bărbat în biroul lui.

— Știu că este o presupunere destul de hazardată, dar pur și simplu aveam sentimentul ăsta. Am luat primul zbor pe care l-am găsit.

— Îmi pare rău că nu v-am răspuns la telefon, spuse Jeffrey. Secretara mea credea că sunteți o persoană care vrea să ne vândă unele produse.

— Lucrez la o companie din Newark, care face comerț cu produse din vinilin, spuse Paul. Poate era mai bine să fi spus de la bun început de ce am

sunat. Făcu o pauză scurtă. Îmi caut fiica de foarte multă vreme și am fost dezamăgit de mai multe ori. Făcu un gest sugestiv cu mâinile. Parcă nu-mi venea să cred că s-ar putea să fie aici, după atâta vreme.

— Înțeleg, răspunse Jeffrey, deși habar nu avea cam cât suferise acest om în ultimii zece ani. Vreți o cafea?

— Nu, răspunse Paul, așezându-se pe scaunul pe care i-l arătase Jeffrey.

— Avem cafea proaspătă, dacă vreți, repetă Jeffrey oferta și se deplasă în partea cealaltă a biroului.

Știa cine era bărbatul acela și ce trebuia să i se spună. Jeffrey dorea să păstreze o oarecare distanță față de el. Avea nevoie de spațiu.

— Aceasta este fotografia lui Wendy când avea trei ani, spuse Paul, arătându-i lui Jeffrey fotografia unei fetițe cu o mină extrem de veselă. Deși fotografia fusese făcută cu mulți ani în urmă, Jeffrey își dădu seama că fata din fotografie era Jenny Weaver.

— Poza asta a fost făcută chiar înainte să dispară? întrebă Jeffrey, dându-i fotografia înapoi peste birou.

Bărbatul dădu din cap și îi arătă lui Jeffrey altă poză.

— Wanda a făcut-o, cu puțin timp înainte.

Jeffrey se uită la următoarea fotografie, deși își dădu seama de la prima vedere că Wanda Jennings era cunoscută acum sub numele de Dottie Weaver. Îi dădu înapoi și acea fotografie și îl urmări pe Paul cum le strânge și le face pachet, punând fotografia lui Dottie Weaver dedesubt, ca și când n-ar fi vrut să mai vorbească despre ea.

— Ați putea să-mi spuneți când v-au dispărut soția și fiica? întrebă Jeffrey.

Paul se foi în scaun.

— Locuiam în Canada, pe vremea când eu îmi terminam studiile. Comerțul cu materiale plastice

nu a fost domeniul în care aș fi vrut să fac o carieră, dar când mi-a fost luată Wendy… Făcu o pauză și pe buzele lui apăru un zâmbet trist. Wanda lucra ca asistentă medicală la spital. Mi se pare că lucra acolo de vreo cinci luni când au început să apară tot felul de suspiciuni.

— Ce fel de suspiciuni?

— Ea lucra la maternitate, spuse Paul. Existau tot felul de bârfe că erau niște chestiuni nu tocmai în regulă, că se întâmpla ceva. Respiră adânc. Evident, nu le-am dat niciun fel de atenție. Eram căsătoriți de trei ani, îmi iubeam soția și niciodată n-aș fi crezut că e capabilă… Și apoi, femeile nu fac treburi de genul acesta, nu?

Jeffrey rămase tăcut. Amândoi cunoșteau răspunsul la ultima întrebare.

— Deci, reîncepu Paul, a fost suspendată temporar din funcție, până când se termina ancheta. Bebelușii nu pot să-ți spună ce li se întâmplă, dar bârfele au fost urmate de o serie de probe fizice. Tot nu-mi venea să cred ce spuneau oamenii, până într-o zi, când cineva a bătut la ușa mea. Au intrat doi polițiști care voiau să-mi vorbească.

— Soția dumneavoastră unde era?

— Era în oraș, după cumpărături. Presupun că locuința noastră era supravegheată, deoarece au bătut la ușă la nici zece minute după plecare ei.

Jeffrey îl încurajă din cap să continue.

— Ei au fost cei care mi-au spus despre probele fizice. Aveau fotografii și… se opri din nou. Era totul cât se poate de evident.

— Nu trebuie să-mi spuneți ce-au găsit, răspunse Jeffrey, și Paul se simți eliberat de această obligație.

— Voiau să verifice dacă fetița noastră fusese… făcu o pauză. Nu eram în stare să accept că Wanda putea să facă astfel de lucruri. Ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi putut să o abuzeze pe

fetița noastră. Știți, Wanda se pricepe foarte bine să te facă să ai încredere în ea.

— Da, știu, răspunse Jeffrey, fiindcă simțise acest lucru pe propria lui piele.

— Când Wanda s-a întors de la magazin, am întrebat-o ce are de spus. Cumva a reușit să mă convingă că poliția greșea și că era vorba despre o altă femeie de la spital, o asistentă pe care o văzusem de câteva ori și de care, ca să fiu cinstit, nu-mi plăcuse.

— Oameni de tipul soției dumneavoastră au o mare putere de convingere.

— Da, zise Paul. A mai trecut o săptămână și în ziare se scria încă despre toate astea. Poliția o cercetase într-adevăr pe cealaltă femeie. În ochii bărbatului apărură câteva lacrimi. Credem ceea ce vrem să credem, nu-i așa?

Jeffrey dădu din cap afirmativ.

— Cred că era la vreo trei săptămâni după aceea, când poliția a revenit la noi. De data asta aveau și un mandat de percheziție și voiau să scotocească întreaga casă. Paul se uită la fotografia fetei și puse o mână protectoare peste ea. Vorbiseră cu Wanda cu o zi înainte. Fusese un interogatoriu oficial. Cred că, în sfârșit, găsiseră unele dovezi pe baza cărora puteau să acționeze. Se uită la Jeffrey. Au venit foarte devreme, pe la șase dimineața. Eu încă dormeam, râse sec. Cu o seară înainte mă culcasem târziu, fiindcă învățasem pentru un examen de sfârșit de an. Cum de mi s-o fi părut mie important să învăț pentru examenul acela când…

— Fiecare dintre noi are felul lui de-a face față unor situații.

— Da, în fine, zise bărbatul, neacceptând însă ideea. Ele dispăruseră. Wanda o luase pe Wendy, în timpul nopții. Nu le-am mai văzut și nu le-am mai auzit de atunci.

— Ce v-a făcut să veniți aici?

— M-a sunat un prieten de-al meu. Este un angajat de-al nostru pentru zona aceasta și, cu ceva vreme în urmă, îl rugasem să acorde atenție numerelor de la asigurările sociale. Cu vreo săptămână în urmă numărul lui Wendy a apărut într-o cerere de card Visa. Adresa era o cutie poștală de aici, din localitate.

Jeffrey îl îndemnă să vorbească, gândindu-se în același timp că Dottie Weaver sau cum o fi chemând-o crezuse probabil că nu mai era niciun pericol să folosească numărul de asigurare socială al fiicei sale, după atâta timp. Și ar fi scăpat fără probleme dacă Paul Jennings nu ar fi fost atât de vigilent.

— Aveți adresa? îl întrebă Jeffrey cu o speranță în glas, pentru prima dată, gândindu-se că, evident, Dottie va avea nevoie de cardul acela și va veni după el.

Paul Jennings îi întinse un bilețel de hârtie. Lui Jeffrey i se păru că recunoaște adresa serviciului poștal din Madison. O copie și îi dădu bărbatului înapoi bilețelul. Spera ca pe baza acesteia s-o găsească pe Dottie și probabil pe Lacey Patterson.

— Am vrut din tot sufletul să vin să văd eu însumi ce se întâmplă, spuse Paul, punând înapoi biletul într-unul din buzunare. Să văd dacă e aici.

Paul tăcu, așteptând ca Jeffrey să-i spună ceva, dar polițistul nu găsea cuvinte să-i spună ce se întâmplase cu fiica lui. Mai mult decât atât, nu reușea să găsească cuvintele potrivite pentru a-i spune acestui om că aceea pe care o căutase atâția ani fusese ucisă de cel care ședea în fața lui, la birou.

— E aici? repetă Paul cu speranță în voce, ceea ce-l făcu pe Jeffrey să se simtă distrus.

— Nu știu cum să vă spun, dar Wanda a dispărut și Wendy e moartă.

Jeffrey habar nu avea cum va reacționa Paul, însă privirea pe care i-o aruncă era surprinzătoare. O clipă, păru aproape eliberat de faptul că știa, în

sfârșit, unde se află fiica lui. Apoi veni șocul că, după atâta vreme și după atâtea căutări, fata era moartă. Obrajii i se lungiră. Își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

— Îmi pare rău din tot sufletul, spuse Jeffrey.

— Când? întrebă Paul, cu o voce tremurândă.

— Sâmbăta trecută.

Apoi îi explică lui Paul exact ce se întâmplase, fără să menționeze că fiica lui fusese mutilată. Tot timpul cât ascultase relatarea, Paul dădu din cap, ca și când n-ar fi fost capabil să accepte ce auzea. În momentul în care Jeffrey îi spuse care era partea lui de vină în moartea lui Jenny, bărbatul rămase cu gura căscată.

— N-am…, spuse Jeffrey, fiindcă era pe punctul de a spune că nu avusese de ales.

Nu era foarte sigur în privința asta, s-ar fi putut să existe și o altă soluție, poate că Jenny Weaver nu ar fi apăsat pe trăgaci, poate că Jenny Weaver ar fi putut să trăiască. Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt peste birou, niciunul dintre ei neștiind ce să spună de fapt. Ochii lui Paul aveau o strălucire aparte de când aflase ce s-a întâmplat cu fiica lui.

— În ceea ce o privește pe mama ei, spuse Paul într-un sfârșit, mă așteptam la ce e mai rău. Arătă spre pozele de pe birou. Așa îmi aduc aminte de ea, domnule Tolliver. Mă gândesc la fiica mea, nu mă gândesc la ce i-a făcut Wanda, la viața oribilă pe care trebuie s-o fi avut. Se opri, din cauza unui hohot de plâns. Mă gândesc la fetița mea cea fericită!

— E cel mai bun lucru, îi răspunse Jeffrey, compătimindu-l din suflet. I se umeziră și lui ochii și, în momentul în care Paul îi văzu lacrimile, renunță la orice fel de formalitate.

— O, Doamne, spuse Paul, ducând mâna la gură plângând în hohote. Fetița mea, fetița mea, copilașul meu. Se clătina înainte și înapoi, ca și când ar fi încercat să se aline.

— Paul, spuse Jeffrey, cu vocea îngroșată de propria suferință.

Întinse mâna peste masă ca să-i atingă brațul, dar Paul luă mâna polițistului cu amândouă mâinile sale. Niciun bărbat nu mai făcuse un astfel de gest față de el și i se păru ciudat. Dacă însă acest lucru îl ajuta pe Paul Jennings să treacă prin suferința sa, măcar atât putea face. Paul strânse și el mâna lui Jeffrey.

— Era o fetiță atât de dulce!

— Știm că era o fetiță tare drăguță, răspunse Jeffrey, strângându-i mâna cu compasiune. Soția mea, Sara, a cunoscut-o. Jeffrey își dădu dintr-odată seama de greșeala pe care o făcuse. Adică vreau să spun, fosta mea soție, este medic pediatru.

Paul se uită în ochii lui Jeffrey cu speranță.

— A cunoscut-o pe Wendy?

— Da, îi răspunse Jeffrey. Sara mi-a spus că era o fetiță extrem de ageră, foarte inteligentă și foarte drăguță. Era o persoană bună la suflet.

— Era sănătoasă?

De data aceasta Jeffrey minți deliberat. Nu avea niciun motiv să-i spună tatălui prin ce trecuse fetița lui.

— Da, era foarte sănătoasă.

Paul dădu drumul mâinilor și luă de pe masă fotografia fetei.

— Era atât de drăguță și când era mică! Unii copii sunt extrem de drăguți și de buni la suflet.

Jeffrey își scoase batista și își suflă nasul. În ultima clipă își dădu seama că ar fi trebuit să i-o ofere lui Paul.

— Îmi pare rău, zise Jeffrey.

— Nu dau vina pe dumneavoastră! spuse Paul. Pe ea o acuz, pe Wanda! Ea mi-a luat copilul. Ea i-a făcut cele mai groaznice lucruri! Își drese vocea și se șterse cu mâna la nas. Ea a declanșat toate aceste nenorociri, fiindcă este o persoană așa cum este. Se uită fix în ochii lui Jeffrey. Nu sunteți de vină, repetă el, extrem de convingător. Să nu trăiți

cu sentimentul că sunteți de vină. Eu am trăit cu sentimentul că sunt vinovat, toată viața, până acum. Și dacă nu m-aș fi căsătorit cu ea? Și dacă aș fi dat ascultare tuturor bârfelor? Dacă le-aș fi permis celor de la poliție să o consulte pe fetița mea, să vadă dacă nu cumva mama ei… Își duse mâna la gură și începu din nou să plângă.

Jeffrey se simți din nou sfâșiat de durerea bărbatului și încercă să se adune. Nu se putea gândi decât la poza lui Lacey Patterson de pe anunțul din sertarul biroului lui. Se gândi la tot ceea ce suferise Jenny și la ceea ce-l aștepta pe Mark, dacă va reuși să iasă din comă. Se gândi și la Sara, la toate necazurile prin care trecea, la sentimentul de vinovăție pe care ea îl purta din cauza acestor puști pe care îi considera ca și ai ei. Probabil fiindcă ei nu aveau un copil, se simțeau responsabili față de copiii întregului oraș. Și uite ce se întâmplase! Câți copii trebuie să fi fost afectați din cauză că Jeffrey a fost orb la răul care se petrecea în ograda lui?

— V-ați făcut treaba, îi spuse Paul lui Jeffrey, ca și când i-ar fi citit gândurile. Ați făcut tot ce ați putut ca să-l salvați pe băiatul acela.

Jeffrey n-o ajutase pe fetița pe care o cunoștea sub numele de Jenny Weaver, nu-l salvase pe Mark sau pe Lacey Patterson. Nu protejase pe nimeni, doar pe Dottie Weaver, care stătuse acolo și le spusese minciuni cu carul.

— După ce a plecat din localitate, au ieșit la iveală o mulțime de lucruri, spuse Paul. Se uită la propriile mâini. La sfârșit de săptămână lucra ca bonă și copiii aceia au fost și ei abuzați.

Jeffrey se ridică, încercând să nu se lase copleșit de durere.

— S-a emis vreun mandat împotriva ei? întrebă el.

— Nu, răspunse Paul zâmbind ironic. Câteva zile mai târziu au emis un mandat de arestare pe numele celeilalte femei, dar și ea părăsise orașul.

Jeffrey simți cum i se ridică părul pe spinare când se gândi la Lacey Patterson.

— Cum o chema?

— Markson, răspunse Paul, ștergându-se la nas. Grace Markson.

Capitolul 16

Lena se așeză pe patul de spital al lui Grace Patterson, ascultând sunetele monitorului cardiac de lângă ea. Draperia era trasă la fereastra care dădea spre parcarea spitalului, dar oricum la ora aceea nu prea erau multe de văzut. Teddy Patterson stătea pe patul de vizavi, cu capul dat pe spate, cu gura deschisă, sforăind, de parcă nu-i păsa de nimic din ce se întâmplă pe lumea asta. Îi râsese Lenei în față când aceasta îi sugerase că Grace ar fi implicată în toate chestiunile acelea cu copiii. Patterson făcuse pușcărie și avea o lipsă de încredere funciară în polițiști. Bineînțeles că dacă era implicat în această afacere era puțin probabil să-i spună Lenei unde era fiica sa. Teddy îi ceruse Lenei să plece, dar dintr-un motiv neștiut Grace o rugase să rămână. Teddy bombănise ceva, dar fusese de acord. Soția lui îl ținea din scurt, încât el nu îndrăznea să facă absolut nimic fără permisiunea ei. Grace părea să fie centrul vieții lui Teddy și, cu cât stătea Lena mai mult în preajma sa, cu atât îi devenea mai clar că lui Teddy nu-i păsa câtuși de puțin de copiii lui.

Lena o privea pe Grace Patterson, urmărindu-i somnul și mirându-se de puterea pe care această femeie părea să o aibă asupra familiei ei. Refuzase să fie pusă pe ventilație mecanică, dar i se pusese o mască de oxigen care s-o ajute să respire. Pernele erau adunate în jurul ei și sub ea pentru a-i permite să stea cât mai confortabil, dar nu era niciun dubiu că femeia se stingea, în dureri inimaginabile. În cele câteva zile cât trecuseră de când o văzuse

Lena, starea de sănătate a lui Grace Patterson se deteriorase rapid. Probabil că șederea în spital contribuise la asta, dar Grace arăta într-adevăr că este pe patul de moarte. Avea pielea pământie și obrajii căzuți. Ochii îi curgeau și îi erau uzi tot timpul, ca și când ar fi plâns.

Lena se mișcă în scaun, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă. O durea fundul ca și când ar fi fost bătută măr, iar brațele și picioarele o dureau ca atunci când fusese agresată. Își dăduse seama cu o oră înainte că asta era din cauză că stătea cu pumnii strânși și cu degetele de la picioare încordate. Întregul corp îi era tensionat și simplul fapt că se afla în aceeași cameră cu Teddy Patterson o făcea să aibă crampe la stomac și în restul corpului. Ar fi vrut să-i sugrume pe amândoi, ca să le aducă aminte că fiecare secundă care trecea însemna ceva îngrozitor pentru Lacey.

Probabil că ei nu vorbeau unul cu celălalt pentru că Lena se afla în cameră. Teddy nu părea să joace rolul soțului îndurerat, cel puțin din câte își dădea ea seama. Se uitase la televizor în timp ce soția lui dormea, râsese copios la comedii și apoi îi povestise fără niciun motiv evenimentele dintr-un film de acțiune. „O să-și frângă gâtul, comenta Teddy, să vezi ce o să creadă frate-su la un moment dat!”

În timpul programului de știri Teddy adormise și părea să doarmă adânc. Nu se trezise nici măcar atunci când intrase asistenta pentru a verifica datele aparatelor la care era conectată Grace.

Toate aceste lucruri i-au permis Lenei s-o măsoare îndelung pe femeie și să se gândească la ceea ce se întâmplase în ultimele zile. Mark era într-un alt spital, deoarece echipajul de pe ambulanță îl dusese la cea mai apropiată unitate de urgență. Încă nu se putea spune ce se va întâmpla cu el, dar niciunul dintre doctori nu credea că o să-și revină complet după tentativa de suicid.

Lena se gândea la Mark, un băiat ca oricare altul, care își dorise doar dragoste, își dorise doar atenția mamei lui și le obținuse așa cum putuse. Apoi își aminti de ea însăși la vârsta aceea, cât de supărată, cât de agresivă fusese. Toate evenimentele aveau pe atunci o încărcătură emoțională foarte puternică și o interesa să câștige aprobarea tuturor, mai puțin a lui Hank. Se autodefinise prin ceea ce gândeau despre ea câțiva tipi ciudați de la școală și se folosise de felul în care arăta pentru a obține ceea ce, privit retrospectiv, reprezenta genul greșit de atenție.

Lena avea cincisprezece ani când s-a culcat pentru prima dată cu Russ Fleming și, deși organismul ei era pregătit pentru o relație fizică, din punct de vedere emoțional era o epavă. Russ avea douăzeci și doi de ani, ceea ce îl nemulțumea total pe Hank, dar Lena era convinsă că-l iubește, iar Russ o jucase pe degete ca un profesionist. Îi oferise tot ceea ce îi ceruse el. Era un idiot cu toane, dar Lena reacționa la toate astea ca un termometru, încercând să-l calmeze într-o clipă și apoi să-l seducă, în cealaltă. Zilele ei erau o suită de suișuri și coborâșuri, în funcție de cum o trata Russ și, dacă nu plângea în camera ei, atunci cu siguranță ședea pe prag în fața ușii, cu mâinile între genunchi, așteptând agitată să apară el. Fusese atât de tânără și atât de proastă! Iar Russ îi oferise ceea ce ea interpretase greșit ca fiind dragoste.

Aruncând o privire în trecut, Lena își dădea seama că Russ fusese doar un paranoic tâmpit care își consuma energia regulând adolescente, dar, în același timp, Lena crezuse că fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase. Era uimitor cât de prostovani pot să fie adolescenții și cât de disperați sunt după dragoste și atenție. Mark fusese o țintă atât de ușoară pentru maică-sa, probabil pentru că se simțise profund rănit și era convins că doar ea îl putea ajuta să se vindece. Iar acum, după toate prin

câte trecuse, nu-și dorea decât să moară. Lena înțelegea cât se poate de bine.

Grace inspiră adânc și se trezi. Deschise ochii încet, se uită câteva clipe la tavan, ca și când ar fi încercat să-și dea seama unde se află și ce se întâmplase. Lena ar fi vrut să-i spună că este pe moarte, dar Grace păru să-și dea seama de asta și singură.

Fața de pernă țeapănă se încreți în momentul în care Grace își întoarse capul spre Lena. Privi într-un punct îndepărtat, dincolo de monitorul cardiac, și apoi îl urmări cu privirea până la stativul perfuziei prin care i se administra morfină.

Și Lenei i se pusese perfuzie când fusese în spital. Pacientul avea posibilitatea să controleze cantitatea de morfină eliberată apăsând un buton care se afla pe pompă. Aparatul nu ți-ar fi permis să te sinucizi ținând butonul apăsat, dar permitea eliberarea unei cantități de substanță suficient de mari, care să-ți aline durerea. Fără să-și dea seama ce face, Lena se aplecă și îndepărtă butonul de mâna lui Grace, înainte ca aceasta să-l poată apăsa. De când venise la spital, Lena nu rămăsese nicio clipă singură cu Grace. Acum, Teddy părea să doarmă suficient de adânc, încât ea să profite de moment.

— Îl cauți pe ăsta? întrebă Lena, ridicând pompa.

Ochii lui Grace luciră și apoi se întoarseră spre Teddy.

— Vrei să-l trezesc, să audă ce vreau să-ți spun? întrebă Lena cu voce scăzută. Am vorbit cu Mark, Grace, vrei să-i spun lui Teddy cât de mult îți iubești copilul?

Femeia înghiți în sec, dar aceasta fu singura ei reacție.

— Știu că poți să vorbești, spuse Lena. O auzise pe Grace cerând gheață, cu câteva ore mai devreme. Știu că poți să vorbești.

Încet, cu gesturi lente, Grace își ridică masca de pe gură și de pe nas și o trase într-o parte, respirând cu efort.

— Dă-mi pompa!

Lena săltă obiectul în palmă. I se păruse cu mult mai greu atunci când îl folosise ea însăși în spital.

— Te doare? o întrebă și Grace dădu din cap că da, pe față cu o grimasă de durere.

— Vrei să facem un târg? întrebă Lena legănând pompa ca și cum ar fi fost o acadea.

Grace avu îndrăzneala să zâmbească și ceva în ochii ei păru să spună că o subestimase pe Lena.

— Da? Atunci spune-mi unde este Lacey și te las să-ți bagi câtă morfină vrei și să te duci la dracu' și înapoi.

Grace zâmbea, dar în ochii ei se ivi o privire grea. Întoarse capul și își fixă ochii în tavan. Lena văzu că mâna femeii tremura în momentul în care și-o puse pe piept. Doctorul îi prescrisese analgezice mult mai puternice, pe care ea le lua permanent, în afara morfinei. De ce Grace nu ceruse mai devreme aceste medicamente era un mister. Oricum, era imposibil ca femeia să se poată deplasa singură ca să-și administreze doctoriile.

— Știu că vrei pompa asta, Grace, știu că ai nevoie de ea.

Femeia întoarse fața spre ea. Inspiră adânc, apoi expiră și rosti cu dificultate:

— Nu!

Lena se ridică în picioare strângând pompa în mână. Vorbea cu voce joasă, ca să nu-l trezească pe Teddy.

— Știu că l-ai violat pe Mark!

Zâmbetul lui Grace se întinse, ca și când această amintire ar fi fost una dragă ei. Închise ochii și Lenei i se păru că femeia încearcă să-și amintească acel moment.

— Spune-mi despre Jenny Weaver, șopti Lena. Ce i-ai făcut?

— Era…, începu Grace uitându-se încă în tavan, cu lacrimile șiroaie pe obraz.

Lacrimile erau o consecință a stării sale de sănătate, un semn al durerii fizice în care se afla și nu neapărat o indicație a faptului că simțea vreo remușcare. Masca rămăsese dată la o parte și Grace își duse mâna s-o pună la loc, însă nu înainte de a spune:

— E… atât de dulce!

Vocea i se stinse și Lena așteptă ca femeia să termine propoziția. Fiindcă nu urmă nimic, îi șopti:

— Dulce, ce?

Pe buzele lui Grace apăru un zâmbet aproape angelic.

— O păsărică dulce!

— Nenorocito! zise Lena cu voce joasă, smulgând perna pe care se rezema Grace.

Scoase masca de pe fața femeii, îi puse perna pe față și apăsă. Grace nu încercă să se lupte sub presiunea Lenei care se uita când la Teddy, când la nevasta acestuia pe care încerca s-o sufoce. Picioarele lui Grace se mișcară ușor, iar Lena făcu un efort să se oprească și să dea perna la o parte. Căută prin așternut și îi puse masca înapoi pe față, asigurându-se că primește oxigen. I se păru că trecură câteva minute și nu doar câteva secunde până ce Grace deschise din nou ochii. Părea surprinsă, furioasă. Lena înțelese că dacă ar fi omorât-o, i-ar fi făcut un bine. Grace Patterson mai avea doar câteva ore de petrecut în această lume. Lena nu avea nicio intenție să i le scurteze. Grace respira furioasă și se uita la Lena. Încercă să spună ceva și până la urmă reuși să șoptească:

— Laș o!

Și Mark îi strigase Lenei acest cuvânt, în dimineața aceea și probabil că era adevărat, dar nu din motivul pe care îl credea Grace.

— Nu sunt la fel de lașă ca acea persoană care violează un copil, contraatacă Lena.

Grace dădu din cap, fie încercând să nege că Mark era copil, fie că ea îl violase.

— A încercat să se sinucidă, îi spuse Lena. Știai?

Își dădu seama din reacția ei că nu știa.

— S-a spânzurat în debara, la puțină vreme după ce mi-a povestit cum l-ai violat, îi explică. Nu mai voia să trăiască știind ce i-ai făcut.

Grace își întoarse privirea spre tavan. Lacrimile îi curgeau pe obraz și Lena tot nu putea să-și dea seama dacă erau de remușcare sau din cauza durerilor.

— E în comă, probabil că nu-și va reveni niciodată.

Grace șopti ceva, dar Lena nu reuși să înțeleagă ce zicea. Se aplecă peste ea punându-și urechea mai aproape de gura femeii și ținându-se cu mâna de marginea patului. Fără niciun avertisment, Grace o apucă de mână. Femeia era slăbită de efort și de durere și Lena reuși să-și tragă mâna, însă nu înainte ca degetul mare al lui Grace să-i zgârie cicatricea din palmă. Atingerea fu blândă, aproape sexuală, iar Lena își dădu seama de forța de seducție pe care o avea Grace.

— Scroafă nenorocită, spuse Lena, frecându-și mâna ca și când ar fi vrut să scape de senzația aceea. O să arzi în fundul iadului!

Cu ultima urmă de energie pe care o avea, femeia spuse cu o voce plată:

— Ne vedem acolo!

Lena se dădu câțiva pași înapoi, sprijinindu-se de perete, cu senzația de déjà-vu. Mark și Jenny își spuseseră exact aceleași cuvinte în seara în care fata fusese împușcată.

Rămase un moment nemișcată, urmărind-o pe Grace Patterson, apoi se uită la Teddy. Acesta dormea dus. Se uită la ceas. Mai erau trei ore până la răsărit, când asistenta venea să vadă ce face. Lena trase butonul de morfină foarte departe de mâna lui Grace. Se așeză într-un scaun, neluându-

și în seamă mâinile care tremurau, și aștepta ca Grace Patterson să moară.

Capitolul 17

Jeffrey transpira în vesta antiglonț. Căldura de august combinată cu greutatea vestei de teflon ar fi putut să doboare și un elefant. Pierduse suficientă apă prin transpirație și își simțea gâtul uscat de parcă ar fi înghițit nisip.

— Ziua bună! spuse Nick, ștergându-se cu batista la ceafă.

Jeffrey se abținu să nu-i spună vreo două și-l întrebă:

— Cât e ceasul?

— Și zece, spuse Nick uitându-se la ceas. Nu-ți face probleme, șefu'! Infractorii au un simț al timpului foarte special.

— Da, da, zise Joe Stewart, individul pe care-l arestase Nick și care ciripise.

Din felul în care se comporta, Jeffrey își dădu seama că Nick îl lăsase să se drogheze puțin, ca să nu mai fie atât de iritat.

— Ești sigur că nu știi nimic despre fata răpită? întrebă Jeffrey.

— Câți ani are? se interesă Joe, lingându-și buzele. Ai o poză de-a ei?

— Stai jos, îi ordonă Nick, dându-i una cu vârful ascuțit al cizmei de cowboy.

Nick făcuse toate eforturile să arate ca un pedofil. Purta o cămașă neagră, bine călcată, pe care o băgase în cei mai strâmți blugi pe care-i găsise. Își scosese chiar și lanțul de aur și își aranjase barba pentru această ocazie. Jeffrey își imagina că Nick trăia pentru astfel de acțiuni. Și acest lucru era adevărat pentru fiecare polițist pe care-l știa, inclusiv pentru el.

— Ți-am spus să stai jos, îi repetă Nick lui Joe.

Joe se lăsă pe pat, scărpinându-și mâinile în timp ce mormăia ceva de neînțeles. Era un tânăr slăbănog, aproape de treizeci de ani. Era plin de coșuri pe față ca un dalmațian și pe câteva le storsese, făcându-le să sângereze. Jeffrey se uită la Nick.

— De ce a trebuit să-i dai droguri?

— Vrei să facă pe el? întrebă Nick.

— N-ar fi fost o mare diferență, sublinie Jeffrey. Joe puțea la fel cum mirosea și camera de hotel în care locuia. Ești sigur că aerul condiționat nu funcționează?

— Dacă-i dăm drumul, n-o să se audă înregistrarea, îi aminti Nick. Calmează-te, șefule, nu durează mult.

— Care-i problema cu Atlanta? întrebă Jeffrey.

Nick îi aruncă o privire lui Joe. Cutia poștală din Grant, a cărei adresă o folosise Dottie pentru cardul de credit, era falsă. Se dăduse o altă adresă, așa încât toată poșta trimisă la Grant trebuia automat redirecționată la o altă cutie poștală, din Atlanta. Jeffrey îi ceruse lui Nick să o pună sub supraveghere, sperând că va apărea Dottie.

— E în regulă, spuse Nick. De îndată ce aflu ceva, îți spun.

Telefonul lui Jeffrey vibră și el îl scoase de la curea.

— Alo!

— *Salut*, zise Frank. *Patterson e în rulotă de când a murit nevastă-sa, azi-dimineață.*

Jeffrey simți că toată tensiunea se scurge din corpul lui. Probabil că Patterson anulase întâlnirea.

— Ești sigur?

— *Sunt sigur*, răspunse Frank. *Nu s-a dus nici la spital să-și vadă copilul*.

— Bine, răspunse Jeffrey. Închise telefonul și-i transmise informația lui Nick.

— S-ar putea s-o vedem pe Dottie, zise Nick. Patterson nu e tâmpit, știe că e supravegheat.

În ușă se auziră două bătăi, urmate de o pauză și apoi de încă o bătaie. Jeffrey se strecură în baie, lăsând ușa întredeschisă, cât să nu atragă atenția. Se strâmbă când simți putoarea din baie care probabil nu mai fusese aerisită de pe vremea administrației Nixon.

Ușa se deschise scârțâind.

— Salutare, frate!

— Cine-i ăsta? întrebă o voce masculină.

Jeffrey încercă să o identifice. Singurul lucru de care era sigur era că vocea nu e a lui Dottie Weaver.

— Un prieten, răspunse Joe, îi plac fetițele.

— Fetițele, mici, mici, continuă Nick. Înțelegi ce vreau să spun, nu?

— Hai să vorbim și să terminăm, spuse omul, pe un ton sec. Am camioneta trasă într-o parte a clădirii. Hai să mergem.

Jeffrey așteptă până părăsiră încăperea, apoi ieși din baie. Încerca în continuare identifice vocea bărbatului, dar nu reușea să o asocieze cu nimic. În schimb, transpira serios și își desfăcu catarama de la vesta antiglonț, dorindu-și din suflet să n-o fi avut pe el. Sara însă îl rugase să aibă grijă, iar el îi promisese că așa va face. Probabil că dacă Sara s-ar fi gândit că se poate muri și din cauza căldurii, nu i-ar mai fi cerut să poarte vesta. Ușa era mult prea murdară ca să se sprijine de ea, așa că Jeffrey se opri în dreptul ei, transpirând și așteptând ca Nick să-i dea semnalul. Pentru a avea un caz solid, trebuia să facă livrarea. Asta însemna că trebuiau să fie siguri că în camionul de afară se aflau numai reviste. Ca să-și treacă vremea, Jeffrey număra încet până la o sută. Pe la 65 îl auzi pe Nick strigând:

— Culcat, culcat!

Jeffrey deschise ușa ținând arma în mâna. Suspectul era deja imobilizat. Era un bărbat deșirat, îmbrăcat într-un costum negru, și acum stătea pe burtă, cu mâinile la ceafă.

— Nu mișca, pervers nenorocit ce ești, îi strigă Nick căutându-l de arme. Crezi că am să găsesc ceva? întrebă.

Bărbatul mormăi ceva și Nick îi trase un picior.

— Am să găsesc, ce zici?

După această lovitură veni un „nu” ferm. Mai erau trei agenți care-l acopereau pe ciripitor, așa încât Jeffrey își băgă pistolul în toc, îndreptându-se spre ei. Nick era atât de agitat din cauza arestării pe care o făcuse, încât când i se adresă lui Jeffrey continuă să strige:

— Acesta e omul pe care-l cauți? Nenorocitul ăsta împuțit?

Jeffrey își dădu seama, chiar și privindu-l din spate, că nu era Teddy Patterson, ca să nu mai vorbim că Teddy ar fi trebuit să fi fost superman ca să ajungă atât de repede din Grant în Augusta.

— Întoarce-l cu fața, spuse Jeffrey, punând mâna pe patul pistolului.

Nick îl apucă pe individ de mâinile încătușate și îl întoarse atât de brusc, încât lui Jeffrey i se păru că aude clavicula omului trosnind.

— Stai așa! strigă bărbatul.

Se uită la Nick cu o privire fioroasă și-și îndreptă ochii înspre Jeffrey, înainte de a-l recunoaște. Toată culoarea se scurse din obrajii lui și gura i se deschise a surpriză. Jeffrey își închipui că și el însuși arăta la fel de șocat.

— Mi se pare mie sau îl cunoști? întrebă Nick.

Jeffrey nu reuși să articuleze niciun cuvânt. Își drese vocea de câteva ori înainte de a-i spune lui Nick:

— Îl cheamă Dave Fine.

Capitolul 18

Firma de servicii funerare își avea sediul într-una dintre cele mai vechi case din Grant. Bărbatul care administrase căile ferate din regiune

construise castelul victorian cu turnuri și turnulețe, înainte ca șefii lui din Atlanta să se întrebe de unde avea el bani să ridice o astfel de clădire. John Brock cumpărase casa la o licitație, pentru o sumă extrem de mică și, la puțin timp după aceea, pusese bazele unei afaceri de pompe funebre la parterul și la subsolul acelei clădiri. Familia locuia la etajul întâi, iar Dan Brock fusese o viață întreagă tachinat de colegii de școală din cauza acestui lucru, din momentul în care venea autobuzul școlii să-l ia din fața casei, în fiecare dimineață, și până la sfârșitul zilei de școală, când îl aducea înapoi. Brock învățase să riposteze încă de la o vârstă tânără și îi amenința că o să-i atingă cu mâini moarte dacă nu-l lasă în pace. Cu excepția Sarei, toți își băteau joc de el. Ea nu făcuse niciodată parte din mulțimea aceea gălăgioasă și își petrecea cea mai mare parte a timpului din autobuz învățând pentru școală. De obicei, Dan se așeza lângă Sara, deoarece toți ceilalți erau prea speriați nu cumva să le dea păduchi.

În interiorul capelei funerare, parterul era decorat cu draperii grele din catifea și cu covoare groase de culoare verde. Candelabrele de pe la 1900 erau amplasate în cele două capete ale holului lung care împărțea casa în două. Pe lângă pereți erau așezate bănci lungi și măsuțe pe care se aflau cutii cu șervețele și tăvi cu sticle de apă și pahare. Două încăperi mari pentru serviciile funerare erau situate în partea din față a holului, iar în spate era una mai mică, aflată vizavi de sala în care erau expuse sicriele. Bucătăria inițială a casei fusese transformată. Sara se opri în fața ușii grele de stejar a biroului și bătu ușor de două ori. Neprimind niciun răspuns, deschise ușa și băgă capul înăuntru. Audra Brock, mama lui Dan, era acolo, cu capul pe masă. Sara ascultă în liniște și pricepu, după sforăitul ușor, că femeia dormea. Lângă ea se afla o farfurie cu niște friptură la

grătar, pe jumătate mâncată și Sara își dădu seama că bătrâna trăgea un pui de somn după masa de prânz.

Sara fusese de multe ori la priveghiurile de la Brock, cu ocazia evenimentelor nefericite petrecute în alte familii, și cunoștea foarte bine locul, așa încât coborî fără ezitare la subsol, unde se afla camera de îmbălsămare. Se ținu de balustrada scării înguste, pășind cu grijă pe treptele de lemn neacoperite. Cândva, cu mult timp în urmă, Sara alunecase pe ele și durase trei săptămâni ca să-și revină. Când ajunse jos o luă la stânga, trecând de depozitul de sicrie și intrând într-o cameră mare folosită pentru îmbălsămare. Pompa de îmbălsămare era pornită și Sara simțea pereții vibrând din cauza zgomotului. Dan Brock stătea lângă cadavrul lui Grace Patterson citind ziarul, în timp ce mașina de îmbălsămat scotea sângele din vasele sangvine, pe care le umplea apoi cu substanțe chimice.

Ca să-i atragă atenția, Sara îl strigă pe nume. Brock sări în picioare speriat, scăpând ziarul din mână.

— O, Doamne! zise el, am crezut că ea vorbește.

— Înțeleg ce vrei să spui, replică Sara, fiindcă deși lucra la morga orașului de mai bine de zece ani, câteodată îi era urât seara târziu când rămânea singură acolo.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea de a vă vedea, doamnă dr. Linton?

Sara îl salută, strângându-i mâna între mâinile ei.

— Am o rugăminte foarte ciudată, spuse ea și, dacă vrei, poți să mă dai afară pentru că îndrăznesc să te rog așa ceva.

Bărbatul se uită la ea mirat și foarte atent.

— Nu pot să-mi închipui ce-ai putea să-mi ceri ca eu să fac astfel, Sara!

— Bine, spuse ea, ținându-i încă mâna într-ale ei. Lasă-mă să te rog și o să vezi!

•

Când Sara deschise ușa din spate și se îndreptă spre camera asistentelor, clinica era plină de forfotă. Fără măcar să o salute, o întrebă pe Nelly:

— A sunat Jeffrey?

Nelly îi întoarse un zâmbet forțat.

— Cum a fost prânzul, doamnă doctor?

— A trebuit să-l amân, spuse Sara, neintrând în detalii.

Nelly îi dăduse de înțeles că nu-i prea convenea activitatea pe care ea o desfășura la morgă.

— A sunat? repetă Sara.

Nelly dădu din cap că nu.

— Am auzit totuși ceva despre Dottie Weaver.

Sara ridică dintr-o sprânceană.

— Ce anume?

Nelly își coborî vocea.

— Deanie Philips este vecina ei. Ieri a auzit un zgomot puternic și s-a dus să vadă ce se întâmplă.

— Și ce se întâmplase?

— Păi, zise Nelly sprijinindu-se cu coatele de tejghea, după cum spune Deanie, i-a auzit pe niște polițiști vorbind de faptul că Dottie s-ar putea să fie implicată în ceva ce ar avea legătură cu dispariția lui Lacey Patterson.

Sara încercă să rămână calmă. În ciuda faptului că locuise în Grant de când se știa, era încă uimită de viteza cu care circulau bârfele în oraș.

— Să nu crezi tot ce auzi, îi spuse lui Nelly, deși era puțin cam ciudat că bârfa era foarte aproape de adevăr.

Era imposibil de zis care ar fi fost reacția orașului dacă s-ar fi aflat că Dottie Weaver era în realitate Wanda Jennings. Până și Sara se obișnuise greu cu ideea, ca să nu mai vorbim de faptul că examinarea pe care o făcuse la pompele funebre arăta clar că Grace Patterson născuse de curând.

— Da, doamnă, spuse Nelly, cu un zâmbet plin de subînțeles pe buze. Era în stare să citească gândurile Sarei aproape ca și Cathy Linton.

— A sunat cineva cât am fost plecată?

— Aveți trei copilași bolnăviori, spuse Nelly dându-i mesajele.

Sara se uită le ele și apoi întrebă:

— Pe cine trebuie să văd acum?

— Pe copiii familiei Jordan, în cinci minute. Au fost programați pentru unu și jumătate, dar știi că Gillian întârzie întotdeauna.

Sara se uită la ceas întrebându-se de ce nu suna Jeffrey. Cu siguranță nu avea nevoie de mai mult de o oră ca să-l aresteze pe Teddy Patterson, cu atât mai mult cu cât cazul îi aparținea lui Nick. Pentru o secundă, se gândi să-l sune, apoi se răzgândi. Probabil că lui Jeffrey nu i-ar conveni asta, chiar și dacă ea ar fi avut un motiv întemeiat.

— O să iau o coca-cola, îi spuse ea lui Nelly. Mă întorc imediat.

Mergând pe hol, Sara privi iar ceasul, gândindu-se că lui Jeffrey n-ar trebui să-i ia mai mult de o oră să se întoarcă în Grant. Intră în cabinetul șapte și aprinse lumina. În ultimii zece ani această cameră fusese folosită ca depozit și exact așa și arăta. Era plină de rafturi pe toți pereții, ca o bibliotecă. Sara nici nu-și mai aducea aminte de toate lucrurile depozitate acolo. Deschise frigiderul și trase o înjurătură când văzu că nu mai era nicio cola dietetică. „Elliot…”, murmură ea, deoarece el îi lua întotdeauna lucruri din frigider. Uitându-se pe celelalte rafturi nu păru deloc surprinsă să vadă că ciocolatele și cele două sendvișuri ale ei dispăruseră. Tehnic, mai erau încă acolo. Cu sensibilitatea lui specifică, Elliot se gândise să lase în frigider cutiile goale de la sendvișuri și ambalajele de la ciocolată.

— Îl omor! zise ea, trântind ușa frigiderului.

Ieși pe hol, simțind că toată supărarea care se strânsese în ultima săptămână avea să izbucnească.

Se opri în fața biroului ei, gândindu-se că n-ar fi fost cinstit față de Elliot să se descarce pe el, chiar și dacă era un hoț de sendvișuri.

— Lasă-mă, o opri ea cu un gest pe Nelly, care se apropia cu un braț de fișe.

Intră în birou și închise ușa după ea. Se uită prin cămăruță, privind atent toate pozele lipite pe pereți, până când ajunse la cea a lui Lacey Patterson. Fotografia fusese făcută cu câțiva ai în urmă și părul fetei era mai scurt decât își aducea aminte Sara. În comparație cu Lacey din poza de școală folosită pentru afișele cu dispariția, s-ar fi putut spune că era vorba de o altă persoană. Așa se întâmpla cu copiii la vârsta asta. Nimeni nu ar fi putut spune cum va arăta fata peste câțiva ani. Putea să se îngrașe sau să slăbească, părul putea să se închidă la culoare sau să se deschidă, era posibil ca pomeții obrajilor să devină mai proeminenți sau ca bărbia să-i devină mai ascuțită. Dottie Weaver sau cine o fi fost ea avea acest mare avantaj. Lacey era în creștere. Evident că după o bucată de vreme acest lucru devenea un dezavantaj pentru toți cei care lucrau în afacerile cu exploatarea copiilor. Ce i se va întâmpla lui Lacey când va fi prea mare ca să mai fie interesantă pentru acest joc? O să ajungă la fel ca maică-sa, să molesteze alți copii? Va găsi o modalitate de a scăpa din ghearele lui Dottie?

— Doamnă doctor? bătu Nelly la ușă. Șeful este pe linia patru.

Sara se aplecă peste birou și smulse telefonul din furcă.

— Jeff? întrebă ea, conștientă de speranța care i se simțea în voce.

— N-am găsit-o, spuse el, cu o voce de învins.

Sara încercă să-și ascundă și ea dezamăgirea. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât devenea mai puțin probabil să găsească fata răpită.

— Mă bucur că ești bine, spuse ea. Pe Teddy ați reușit să-l arestați fără probleme?

— Nu era Teddy, zise și îi spuse cine era.

Sarei i se păru că nu aude bine.

— Pastorul?

— Te sun mai târziu, bine?

— Bine, spuse, punând telefonul în furcă.

Sara se uită în jur la pozele din birou. Găsi două poze ale copiilor lui Dave Fine, în partea stângă a pozei lui Lacey. Apoi privirea ei se mută asupra altor poze: ale unor fetițe care fuseseră în corul bisericii sau pe care Fine le antrenase în echipa de softball. Era imposibil de spus câți copii îi fuseseră încredințați și cu atât mai puțin se putea ști câți dintre cei care-i fuseseră încredințați fuseseră abuzați.

Capitolul 19

Dave Fine ceruse o *Biblie*, iar acum pastorul ținea mâna dreaptă pe carte, uitându-se cu ochi goi la Nick Shelton. Părea extrem de uimit de motivul pentru care se afla acolo.

— Iubesc copiii, spuse, întotdeauna am iubit copiii.

Nick se lăsă pe spătar și se balansă pe picioarele din spate ale scaunului.

— Sigur că-i iubiți, părinte!

Jeffrey tăcea mâlc. Deoarece Dave Fine fusese arestat de Nick, era cazul lui. Îl mâncau palmele să-i administreze pastorului o corecție, dar ceva în mintea lui îi spunea că Dottie era încă liberă, făcându-i cine știe ce lucruri oribile lui Lacey, și că nenorocitul acela de dincolo de masă era una dintre persoanele care l-ar fi putut ajuta s-o salveze.

— Relatați-mi povestea dumneavoastră, părinte! spuse Nick făcând un gest elocvent cu brațele.

Fine se uită fix la *Biblie* ca și când ar fi simțit o forță emanând din acea carte. Palmele îi transpirau, iar Jeffrey văzu o urmă de transpirație pe coperta neagră a cărții sfinte.

— Lucrez la această biserică de cincisprezece ani. Am crescut în Grant, am fost botezat chiar în această biserică.

Nick continua să se legene pe scaun, așteptându-l să continue.

— M-am căsătorit în această biserică, mi-am botezat cei doi băieți aici.

În cameră se lăsă tăcerea și Jeffrey își permise să-l măsoare din ochi pe Fine. Era tipul de om care servea drept model viu a ceea ce îndeobște se numește *un stâlp al comunității*. Fine se oferea să participe la programele pentru bătrâni, ducându-le acestora mâncare în week-end. Copiii lui jucau softball în liga celor mici, iar Fine însuși antrena echipa fetelor.

Jeffrey își desfăcu un nasture la guler, gândindu-se câte fete tinere intraseră în contact cu Fine în activitățile zilnice. Pumnii i se încleștară.

— Nu i-am atins pe niciunul dintre ei, spuse Fine, ca și când i-ar fi citit lui Jeffrey gândurile. Știu că ar fi fost greșit, știu asta. Trasă cu degetul conturul *Bibliei*. M-am rugat pentru putere și Dumnezeu mi-a dat-o.

Nick își încrucișă brațele, iar Jeffrey simți că pastorul începea să-l calce pe nervi. Nick nu era o persoană religioasă în mod manifest, dar Jeffrey știa că se duce la biserică în fiecare duminică. Una dintre bijuteriile care îi atârna pe lănțișorul de la gât era o cruciuliță cu un diamant în mijloc.

— Nu mi-am atins niciodată copiii, insistă Fine. Nu le-am făcut rău băieților mei.

— Vă dați seama că nu putem să vă credem pe cuvânt! spuse Nick.

Fine păru șocat că ar putea cineva să nu aibă încredere în el.

— Niciodată nu mi-aș atinge băieții, n-aș face așa ceva în viața mea!

— Da, știm că nu vă plac băieței, zise Nick, dar trebuie să înțelegeți, părinte, că va trebui să verificăm.

Fine continuă să se uite fix la *Biblie*.

— N-aș fi dat niciodată curs sentimentelor mele dacă ea nu m-ar fi provocat!

— Dottie Weaver? întrebă Nick spre clarificare.

— Jenny era o fetiță atât de drăguță. Avea un aer așa special, ca o lumină de la Dumnezeu.

Buzele lui Fine se arcuiră într-un zâmbet.

— Cânta ca un înger. Parcă ar fi cântat bunul Dumnezeu prin glasul ei!

— Sigur că da! Cum să nu?! îl ironiză Nick.

Fine îl privi sever, ca și când ar fi cerut mai mult respect din partea lui. Bărbatul nu părea să-și dea seama că se află într-o secție de poliție, pe punctul de a fi trimis la închisoare pentru lungă vreme.

— Cum v-a abordat Dottie? îl întrebă Jeffrey.

Fine păru relaxat că Jeffrey preluase interogatoriul.

— N-aș zice că m-a abordat, aș zice mai degrabă că a încercat să mă înșele, spuse el. Adam n-ar fi mâncat niciodată din fructul oprit dacă Eva nu l-ar fi ademenit!

— Mi se pare că „șerpișorul" lui Adam are ceva treabă în toată poveste asta! spuse Nick.

— A fost cu totul altfel, se încruntă Fine. În ceea ce mă privește, n-a fost niciodată vorba despre sex.

— Nu, dar ai făcut sex cu ea, spuse Nick.

Fine își mușcă buza.

— La început nu, doar voiam să-mi petrec timpul cu ea. Făcu o pauză și inspiră adânc. Dottie îmi permitea să o duc la film și uneori mergeam împreună la Macon, să-i cumpăr haine. Se uită la Jeffrey și la Nick, cerându-le parcă acordul. Tatăl ei o abandonase, spuse el. Încercam doar să joc rolul tatălui. Să o fac să se simtă iubită și agreată.

Nick continua să tacă, dar Jeffrey îi observă mușchii brațelor încordați.

— Voiam s-o îngrijesc, să-i dau sfaturi.

— Nu-i așa?! zise Nick, neîncercând să-și ascundă ostilitatea.

— Știu ce credeți dumneavoastră, dar nu e așa, nu-i deloc așa!

Jeffrey încercă să rămână calm și întrebă:

— Dar cum e?

— E că… Fine făcu un gest amplu cu mâinile. Este vorba despre dragoste, asta înseamnă să-i asculți pe copii, să le înțelegi dorințele și nevoile.

— Și ea voia sex de la dumneavoastră? întrebă Nick.

Fine își lăsă mâinile pe masă.

— N-aș fi atins-o niciodată în felul acela, eram mulțumit doar cu compania ei.

— Ce-a schimbat situația asta? întrebă Jeffrey.

— Dottie. Bărbatul scuipă cuvântul din gură ca și când ar fi fost o otravă. M-am gândit întotdeauna la asta, mereu, mereu. Nu cu Jenny, cu celelalte fetițe. Cu unele fetițe pe care le-am zărit prin oraș. Clipi de câteva ori și Jeffrey fu șocat de ușurința cu care oameni ca Fine își plângeau de milă. Niciodată însă nu încercau să plângă pentru copiii cărora le făceau rău.

— Întotdeauna m-am mulțumit cu fanteziile mele, întotdeauna mi-au fost de-ajuns. Sunt un bărbat cu o căsnicie fericită, ridică el vocea. Întotdeauna mi-am iubit soția și copiii.

— Fără îndoială, spuse Nick, pe un ton extrem de aspru.

— Nu mă înțelegeți! clătină Fine din cap.

Jeffrey se aplecă peste masă.

— Explică-mi tu, Dave! Chiar vreau să înțeleg!

— Era o fetiță așa drăguță, așa simpatică! Citea *Biblia* cu mine, ne rugam împreună, ne înțelegeam unul pe celălalt.

Jeffrey se uită la *Biblie*. Deși la un anumit nivel Jeffrey crezuse dintotdeauna în prezența binelui și a răului, niciodată nu legase acest lucru de semnificația lui biblică. Văzând mâna lui Dave Fine pe *Biblie*, auzind cum o sedusese pe Jenny Weaver prin rugăciune, fu șocat ca de cea mai oribilă blasfemie.

— Bine, te-ai rugat împreună cu ea, spuse Nick. Dar cum de s-au schimbat toate acestea?

Fine puse din nou cartea pe masă.

— Dottie a provocat toate astea, spuse el. M-a chemat la ea în miezul nopții.

— Când s-a întâmplat acest lucru?

— În jurul Zilei Recunoștinței. Anul trecut.

— Ce s-a întâmplat atunci? întrebă Jeffrey, gândindu-se că nenorocitul mințea probabil.

— Am fost la ea acasă, gândindu-mă că Jenny nu se simțea bine. Mi-a spus că fata e tulburată și că simțea nevoia să vorbească cu mine. Ochii i se umplură din nou de lacrimi. Eram prietenul ei, nu puteam să ignor această rugăminte de ajutor.

Jeffrey îi făcu semn din cap să continue, încercând să oprească imaginea care-i venea în minte, cu Sara arătându-i fractura pelviană pe radiografia lui Jenny Weaver. Fetița fusese violată cu sălbăticie și Dave Fine s-ar putea să fi fost cel care o făcuse. Pastorul își drese vocea.

— Nu mai fusesem niciodată la ele acasă înainte. Jenny mă aștepta întotdeauna în fața intrării. Își șterse ochii cu dosul mâinii. Când am ajuns acolo, Dottie m-a condus sus pe scări până în camera lui Jenny.

Fine tăcu, dar nici Jeffrey, nici Nick nu îl îndemnară să continue. După un interval destul de mare de timp, preotul reluă de unde rămăsese.

— Am făcut diferite lucruri, spuse el cu o voce înceată. Mi-e rușine să vă spun că am făcut niște lucruri.

— Tu ai făcut diferite lucruri? zise Jeffrey punctând ultimul cuvânt.

— Da, confirmă Fine. Eu am făcut niște lucruri.

— Ceea ce ați făcut s-a petrecut numai în camera lui Jenny? Se gândea că aceasta ar fi putut fi o explicație pentru că Dottie nu riscase să golească și camera lui Jenny. Singurele dovezi care s-ar fi găsit acolo l-ar fi incriminat exclusiv pe Dave Fine.

— Da, răspunse preotul, înghițind cu greutate. Doar în camera ei.

Cei trei bărbați rămaseră tăcuți, iar Fine încercă să-și adune gândurile. Se pricepea foarte bine să se prezinte pe sine în postura de victimă neajutorată. O fetiță de treisprezece ani l-ar fi crezut probabil, dar cu cât Fine încerca mai mult să-și justifice acțiunile, cu atât mai tare îi venea lui Jeffrey să-l omoare.

— Dottie ne-a făcut poze, spuse Fine într-un final. N-am aflat decât mai târziu, râse el sec. Mi le-a adus la biserică a doua zi și m-a amenințat că le face publice dacă nu voi face cum vrea ea.

— Și ce voia să faci?

— Să fac transporturile acelea. Am folosit camioneta bisericii. Își duse mâna la gură. Dumnezeu să mă ierte, am folosit camioneta bisericii!

Jeffrey își încrucișă mâinile la piept, făcând un efort serios să se calmeze. Nick Shelton era atât de enervat, încât părea să emane un val de fierbințeală. Cum de era în stare nemernicul acela să-și plângă de milă era un lucru care-l depășea! Lui Dave Fine îi părea mai rău de el însuși decât de copilul violat.

— Și unde-i Dottie acum? întrebă Jeffrey.

— Habar n-am, zise Dave, bătând cu palma pe Biblie ca pentru a sublinia adevărul spuselor sale. E adevărul adevărat.

— Când ai văzut-o ultima oară? întrebă Jeffrey, știind că nu poate să pună mare preț pe răspunsul lui.

— Luni. L-a adus pe Mark la ea acasă și au golit totul, au zugrăvit pereții și au mutat revistele.

— Unde le-au dus?

— Nu știu, răspunse, și de data asta părea să spună adevărul. Le-au pus într-un camion fără plăcuțe de înmatriculare.

— Și apoi?

— Mi-a spus că trebuia să mai fac un ultim transport, dacă nu voiam să trimită pozele la secția de poliție.

— Și cu Lacey Patterson cum stau lucrurile?

Jeffrey nu era foarte sigur, dar i se păru că în ochii lui Fine sclipi ceva.

— Habar n-am, spuse bărbatul. Dottie nu mi-a spus nimic în legătură cu ea. N-am avut nicio treabă în acest caz. Am făcut ce a spus ea doar ca să-mi protejez familia și viețile noastre.

Jeffrey își încrucișă din nou brațele și îl întrebă:

— Când ai luat revistele?

— În noaptea aceea. Le-am pus în subsolul bisericii până dimineață.

— Știai deja de întâlnirea din Augusta?

— Nu, spuse el, dând din cap vehement. M-a sunat aseară, părea să telefoneze de pe un mobil.

— Ai spus că ultima dată când ai văzut-o a fost luni, îi reaminti Jeffrey.

— Da, atunci a fost ultima dată. M-ați întrebat când am văzut-o ultima dată, nu când am vorbit ultima dată cu ea.

Jeffrey nu mai continuă ideea.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus despre hotel, când să mă întâlnesc cu Joe, care era codul pentru următorul transport. Fine făcu o pauză. A zis că este prin apropiere și mă supraveghează.

— Crezi că spunea adevărul? întrebă Nick. Crezi că e încă în oraș?

Fine strânse din umeri.

— E capabilă de orice, spuse el.

— Capabilă de ce, de exemplu? întrebă Jeffrey, dar cum Fine nu răspunse, îl întrebă din nou: Ce crezi că i-ar putea face lui Lacey Patterson?

Pastorul se uită într-o parte.

— Nu știu ce face ea. Eu am avut treabă doar cu Jenny.

Jeffrey se uită la bărbat încercând să-l înțeleagă. Fine era extrem de abil în a-și justifica acțiunile.

Ar fi putut să reziste probabil și unui test cu detectorul de minciuni. Jeffrey avea serioase îndoieli că omul își dădea seama că faptele lui, ceea ce făcuse cu Jenny Weaver erau complet greșite. Fine oferi o informație.

— Știu că Dottie are nevoie de bani. Mi-a spus că trebuie să stea să aștepte plata următoare. Ridică vocea, încercând să se apere. Am fost șantajat. N-am avut altă ieșire.

Jeffrey nu dădu nicio atenție scuzei, gândindu-se în schimb la cutia poștală a lui Dottie din Atlanta. Dottie n-avea cum să știe că ei aflaseră despre ea. Credea că este în siguranță. S-ar putea să aibă o șansă s-o prindă înainte ca ea să mai pună la cale violul altui copil sau s-o vândă pe Lacey Patterson.

— Deci, spuse Nick, azi-dimineață ai încărcat revistele în camioneta bisericii și te-ai târât cu ea până în Augusta.

— Da, am avut tot timpul un sentiment neplăcut, spuse Fine, răsfoind *Biblia*. Vreau să spun că îmi doream să fiu prins. Nu mai doream să continui cu toate acestea.

— Și Mark își dorea la fel, spuse Jeffrey.

— Mark! exclamă pastorul ca și când ar fi vorbit despre diavolul însuși.

Nick schimbă o privire cu Jeffrey.

— Știți de ce voise Jenny să-l împuște? îi întrebă Fine cu o strâmbătură pe față. Fiindcă el ar fi sfârșit făcând același lucru!

— Făcând ce?

— Adică bucurându-se de astfel de lucruri, spuse Fine. Mark nu avea niciun fel de proces de conștiință în legătură cu ceea ce făcea.

— Dar tu aveai procese de conștiință? îl întrebă Nick.

Fine ignoră întrebarea.

— Vrei să spui că lui Mark îi făcea plăcere să pozeze pentru fotografiile acelea? îl întrebă Jeffrey și în minte îi apăru expresia îndurerată de pe

chipul lui Mark din revistele pe care le găsiseră. Fața aceea nu aparținea unui puști căruia îi plăcea ce face.

— Nu numai că-i plăcea, voia el să facă, sublinie Fine, bătând cu degetul în masă. Dacă mă întrebați pe mine, era doar o chestiune de timp înainte de a o viola pe soră-sa. Jenny știa lucrul acesta. Cât de crud s-ar fi purtat familia aceea cu ea, fata știa ce devenise Mark, știa că până la urmă va abuza de ea! Își trase nasul, ca și când ar fi încercat să nu plângă. Jenny încerca s-o protejeze pe Lacey de animalul acela!

— Ai dovezi în acest sens? îl întrebă Jeffrey.

— Grace îl atrăsese în jocul acesta încă de când avea șase ani, spuse Fine. Era doar o chestiune de timp, Jenny știa acest lucru.

— Nu e posibil să știi ce s-ar fi întâmplat cu Mark, îi răspunse Jeffrey. Dacă fiecare copil violat de un nenorocit ca tine ar deveni, la rândul său, violator de copii…

— Nu-l cunoști prea bine pe Mark. Ar fi abuzat de copii exact așa cum o făcea și maică-sa. Făcu un gest cu capul și afirmă cu multă siguranță: învățase acest lucru de la maestru!

— Era el însuși doar un copil, replică Jeffrey.

Fine ridică un deget, ca și cum ar fi vrut să atragă atenția.

— Era bărbat, s-ar fi putut opri!

— Așa ai fi putut să te oprești și tu, ripostă Nick.

Comentariul fu aspru și Fine reacționă coborându-și ochii asupra *Bibliei*, bosumflându-se ca și când ar fi fost acuzat pe nedrept. În cameră se lăsă liniștea, cei trei bărbați tăcură, respirând greu. Jeffrey încercă să vorbească pe un ton calm, întrebând:

— Tu i-ai spus lui Jenny despre teoria asta în legătură cu Mark? De-aia voia să-l împuște!

Fine continua să se uite la *Biblie*. Jeffrey tălmăci tăcerea ca pe o confirmare.

— Ce altceva te-a mai pus Dottie să faci?

— Doar transporturi.

— Nu, înainte de asta.

— M-a chemat să merg la ea când făcea poze. Eu n-am vrut, dar viața mea era în mâinile ei, spuse și întinse mâinile în față, parcă vrând să ilustreze acest lucru. Dacă fotografiile alea ar fi fost date în vileag, m-ar fi distrus. Soția, copiii… Am responsabilități, zise și în ochi i se strânseră lacrimi.

— Ai pozat în acele fotografii? întrebă Jeffrey, mirându-se cum poate să fie cineva atât de idiot. Sau poate că nu era idiot, poate că îi plăcuse.

— N-am vrut, ea… încerca să găsească cuvântul adecvat. Ei îi plăcea să umilească oamenii. Ea era cea care trăgea foloasele.

— Și cum te-a umilit ea pe tine?

— Știa că mie nu-mi plac băieții și m-a pus să fac tot felul de lucruri.

— Lucruri cu Mark Patterson?

Dădu scurt din cap și pentru prima oară pastorului păru să-i fie rușine.

— Ceea ce a fost între mine și Jenny a fost ceva… cu totul special. Știu că nu înțelegeți acest lucru, dar între noi exista ceva deosebit, ceva ce ne lega. Își puse mâna la ochi. A fost prima, am iubit-o atât de mult!

— Auzi, gata cu chestia asta, Dave! îl întrerupse Jeffrey brutal. Îți dau cuvântul meu de onoare că te bat de o să-ți iasă tot rahatul de iubire din tine, dacă nu încetezi.

Fine ridică privirea, extrem de jignit că nu este înțeles.

— De ce te-ai oprit? spuse Jeffrey. Cu Jenny vreau să spun. Ce a oprit relația sexuală pe care-o aveați?

— M-a respins, spuse el, lacrimile strângându-i-se din nou în ochi. Mi-a spus că nu mai vrea să aibă de-a face cu mine. Își trase nasul cu putere. După acele fotografii… nu știu. A fost ca și când

Dottie a vrut să-i demonstreze lui Jenny ceva chemându-mă la ea în seara aceea.

— Ceea ce demonstrează că erați tot la fel! comentă Jeffrey, gândindu-se că era exact genul de reacție pe care ar fi avut-o o femeie ca Dottie Weaver.

— Nu-i adevărat! Am iubit-o pe Jenny! Am iubit-o din suflet!

— De aceea ai încercat s-o vizitezi după tabăra de schi organizată de biserică?

— Părea bolnavă, spuse Fine. Nu știam ce se întâmplă cu ea și Dottie nu mă lăsa să mă apropii. Am pozat încă pentru alte fotografii, doar ca să merg la ea acasă și să văd dacă Jenny era bine. Dar Grace o ținea în rulotă când eram acolo.

Jeffrey își încleștă dinții, știind că Fine se dusese de bunăvoie la Dottie ca să molesteze alți copii. Faptul că Fine credea cu toată sinceritatea că o iubise pe Jenny Weaver era la fel de ciudat ca și faptul că era ceva în neregulă cu mintea lui.

— Ce-i cu Grace Patterson? întrebă Nick. Cum era ea implicată în treaba asta?

Fine scoase un sunet de dispreț când auzi acel nume.

— Ea era mai rea decât Dottie. Era dezgustătoare.

— Adică, în ce sens?

— Lucrurile pe care le voia, spuse el cu vocea aspră. Fie ca sufletul ei să ardă în străfundurile iadului pentru păcatele ei!

Jeffrey nu scosese în evidență un lucru bătător la ochi.

— Dottie și Grace erau împreună în treburile astea?

El aprobă din cap, apoi spuse:

— Grace era cea care regiza cele mai multe ședințe foto. Dottie răspundea mai mult de partea de business. Așteptă o clipă. Chestia cu ședințele foto a fost ideea lui Grace. Îi plăcea să participe și

ea și să-i atingă pe copii. Cu cât mai sadică reușea să fie, cu atât se simțea mai bine.

— Dottie n-a făcut niciodată asta?

— Ea știa cum să le facă pe cele care păreau adevărate. Partea romantică a poveștii. Dottie răspundea de obicei de partea asta, mai romantică, în timp ce Grace răspundea de lucrurile dure. Își linse nervos buzele ca și când, din start, femeile ar fi fost mult mai vinovate decât el. Se știau de multă vreme.

— Ți-au spus ele?

— Nu. Jenny mi-a spus. Jenny a zis că ea și cu maică-sa s-au tot mutat de colo-colo și, oriunde se duceau, Grace le vizita cel puțin o dată pe lună.

— Și Teddy Patterson?

Fine clătină din cap.

— Ne-ar fi omorât dacă ar fi știut!

Nick fu surprins.

— Nu știa?

— Sigur că nu știa! Nu făceam nimic decât dacă el era plecat din oraș. El e camionagiu.

Vocea lui Nick trăda un scepticism pe care Jeffrey îl înțelegea cât se poate de bine.

— Și nu a transportat niciodată reviste pentru voi?

— Nu. Grace nu l-a amestecat niciodată. Nu era genul ăsta de om.

— Dar ce fel de gen e ăsta? întrebă Nick.

Fine se holbă din nou la *Biblie*.

— Un bărbat ca mine, cred, un bărbat căruia i-ar fi plăcut copiii.

— Un bărbat care ar fi abuzat de copii, îl corectă Nick.

— Dar nu le-am făcut niciun rău!

— Nu le-ai făcut niciun rău? întrebă Jeffrey, aplecându-se peste masă. Vrei să-mi spui cum ajunge un copil de treisprezece ani să sufere o fractură pelviană?

— Au mai fost și alți bărbați cu ea, spuse Fine, dar nu păru prea surprins de această informație.

— Alți bărbați, care nu au fost la fel de delicați ca tine? îl ironiză Jeffrey.

— Nu așa s-a întâmplat!

— Dar cum? întrebă Jeffrey încrezător. Dave, tu-ți dai seama cât de masiv ești? Vrei să-ți arăt fișele de autopsie ale lui Jenny, ca să vezi cât de micuță era ea în comparație cu tine?

Fine își drese vocea din nou, dar nu răspunse. Luă *Biblia* de pe masă și o ținu la piept. Jeffrey se uită la bărbat, gândindu-se că-i scăpa ceva. Și atunci își dădu seama. Verigheta de pe mâna stângă a lui Dave! În mintea lui Jeffrey apăru imaginea pe care o văzuse mai înainte în revistă, o mână care o apăsa ferm pe Jenny Weaver pe cap, aplecând-o pentru ca ea să-i facă o felație!

— Blestematul dracului, îi spuse Jeffrey, încercând să-l atingă peste masă.

Se lovi cu genunchiul de margine, dar nu dădu nicio atenție. Încercă să-i ia *Biblia* din mâini.

— Jeffrey, strigă Nick, încercând destul de neconvingător să-l oprească.

Jeffrey se lăsă cuprins de furie și îi mai spuse o dată „nenorocitul dracului”, apoi smulse *Biblia* din mâinile pastorului. Fine ținuse cartea atât de strâns, încât în momentul în care Jeffrey i-o smulse, el căzu pe spate.

— Am văzut pozele, animalule! Am văzut ce i-ai făcut! Am văzut cum ai violat-o! Jeffrey se ridică în picioare, uitându-se la Fine peste masă. Nu meriți asta, spuse el arătând *Biblia*. Ce le-ai făcut tu copiilor ălora… ce i-ai făcut tu fetei…

— A fost doar Jenny, insistă Fine, ridicându-se și el în picioare.

Jeffrey începu să dea ocol mesei, apoi se opri, gândindu-se că Fine nu merita să se enerveze.

— N-a fost decât Jenny, repetă acesta.

— Ți-ai lăsat verigheta pe mână când ți-a făcut pozele acelea, nenorocitule, zise Jeffrey punând *Biblia* pe masă. Am văzut-o în cel puțin zece fotografii diferite, cu zece copii diferiți. Făcu

înconjurul mesei, gemând din cauza durerii de la genunchi. Idiotul dracului!

— Nu ai voie să vorbești cu mine așa! îi replică Fine.

Jeffrey îl apucă de un braț și îl smulse cu o mișcare violentă în sus.

— Ar trebui să-ți pară bine că încă discut cu tine și nu-ți trag o bătaie de să-ți sară ochii!

— Asta se numește abuz în serviciu, spuse Fine, periindu-și cu mâna pantalonii. Vreau un avocat!

— Buddy Conford nici nu se va apropia de tine! spuse Jeffrey.

— Am pe altcineva, spuse Dave, băgându-și cămașa în pantaloni. Cineva din Atlanta.

— Cineva care apără tot timpul niște perverși nenorociți ca tine? Probabil că își ia plata în fotografii.

— Sau poate în fetițe! zâmbi Fine și pentru prima oară comportamentul lui îi trădă de fapt caracterul.

Jeffrey simți că-l apucă amețeala și îl năpădește o dorință animalică să sară la gâtul pastorului, iar singurul lucru care îl oprea era faptul că acesta știa mai mult decât spunea.

— Ai să te duci la închisoare, îi spuse Jeffrey. Știi ce pățesc oamenii ca tine în închisoare?

— Da, răspunse Fine, mă uit și eu la televizor. Știu că tot ceea ce spuneți sunt prostii.

— Prostii? zise Nick. Adică vrei să spui că rahatul plin de sânge pe care ai să ți-l găsești în izmene în fiecare dimineață sunt prostii?

Fine avu tupeul să pară încrezător.

— Nu cred că voi ajunge la închisoare.

— Și de ce crezi că nu vei ajunge la închisoare? întrebă Nick.

— Am un pont pe care să-l negociez, spuse Fine zâmbind.

— Ce pont? întrebă Jeffrey, încercând să nu pară prea interesat. Dacă Fine și-ar fi dat seama că are un avantaj, nu le-ar mai fi spus nimic.

— Să așteptăm să vină avocatul meu, zise Fine, întinzându-și mâinile să i se pună cătușele. Altceva nu mai spun. Nu vorbesc decât cu avocatul meu de față.

— O să te gândești la chestia asta în închisoare, îi spuse Jeffrey, scoțând cătușele.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Nick, arestul general!

— În arestul general? Ce-i aia? întrebă Fine cu un început de panică în voce.

Jeffrey îi puse cătușele.

— Doar închisoare.

— E o chestie foarte distractivă închisoarea, începu Nick. O grămadă de indivizi, dintre care cei mai mulți au avut pe cineva ca tine în viața lor, când erau copii.

— Adică, ce vrei să spui? se întoarse Fine.

Jeffrey zâmbi, împingându-l pe Fine spre ușă.

— Înseamnă că, în timp ce o să ți-l aștepți pe deșteptul de avocat să ajungă din Atlanta până aici, o să ai suficient timp la dispoziție să le explici celor din arest cum e chestia asta cu iubirea.

— O clipă, o clipă! Fine se opri din mers, deși Jeffrey încerca să-l împingă înainte. Vreau să mă puneți singur în celulă, zise, ca și când ar fi fost sigur că acest lucru se va și întâmpla.

— Nu, n-ai să fii singur, rahatu' dracului, îi răspunse Jeffrey, împingându-l atât de tare, încât Nick trebui să-l prindă ca să nu cadă.

— Așa spune legea, insistă Fine. Nu aveți dreptul să mă puneți laolaltă cu ceilalți acuzați.

— Ba am dreptul să fac ce vreau, răspunse Jeffrey.

— O clipă, repetă Fine cu panica în voce. N-aveți voie să faceți așa ceva!

— Și de ce nu? întrebă Jeffrey, apucându-l pe pastor de guler și forțându-l să iasă din încăpere.

— Nu, spuse Fine ajungând până la ușă, dar opunându-se să iasă. Se agăță de tocul acesteia și

încercă să găsească încă ceva de care să se prindă, ca să nu fie scos afară.

— Ai ceva să-mi spui, Dave? îl întrebă Jeffrey, împingându-l pe hol.

— Ajută-mă, zise Fine, adresându-se unui polițist care ieșea de la toaletă. Polițistul se uită la Fine, apoi la Jeffrey și își continuă drumul ca și când n-ar fi văzut nimic.

— Mișcă, îi spuse Jeffrey, ținându-l încă de guler.

— Să mă ajute cineva, ajutor! strigă Fine, îndoindu-și genunchii până căzu la pământ, dar Jeffrey continua să-l tragă de guler de-a lungul holului.

— Ajutor!

— Vrei ajutor așa cum ai ajutat-o tu pe Jenny? întrebă Nick, mergând pe lângă ei. Vrei ajutor așa cum o ajuți tu pe Lacey?

— Nu știu unde este, strigă Fine, lăsându-se în patru labe ca să împotrivească și mai puternic.

Jeffrey o văzu pe Marla uitându-se la ei dintr-un birou. Se uită la Fine, apoi își văzu de treaba ei.

— Ajutor! striga Fine cu vocea răgușită de efort. O, Doamne, ajută-mă!

Jeffrey simțea că face crampe la mână și îi dădu drumul lui Fine care căzu hohotind:

— O, Doamne, scapă-mă de oamenii ăștia! se ruga el.

Nick se aplecă în fața lui:

— Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri, îi sugeră el.

— Dar tu poți să te rogi la El, îi spuse Jeffrey, poți să te rogi ca ziarul să nu publice cum ai murit tu în închisoare cu fundu' sfârtecat.

Nick puse o mână pe umărul lui Fine.

— Zău că n-aș vrea ca nevasta și copiii să citească așa ceva, Dave. E tare nasol să mori în felul ăsta.

Fine se uită la el cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Bine, bine…

— Bine, ce?

— Bine, repetă el, s-ar putea să știu unde este.

•

Jeffrey conducea, iar Nick stătea în spate, lângă Fine. În urma lor, la o distanță rezonabilă, o mașină fără însemnele poliției transporta patru ofițeri FBI.

— Ar fi bine să nu faci mișto de noi, Dave, spuse Jeffrey, făcând la dreapta pentru a treia oară.

— V-am spus că nu știu sigur care e adresa, insistă Fine. Dottie m-a dus aici numai o singură dată.

— De ce te-a dus aici?

— Pentru nimic, mormăi el, uitându-se pe fereastră.

Jeffrey îl privi în oglinda retrovizoare.

— Te sfătuiesc să nu fie doar o nefericită încercare de a amâna inevitabilul!

— Nu este, bine? răspunse Fine. V-am spus că aici făcea niște afaceri.

— Ce fel de afaceri? întrebă Jeffrey.

Fine se uită la el, nevrând să răspundă, dar, dintr-un motiv sau altul, se răzgândi. Jeffrey ar fi dorit să creadă că sentimentul de vinovăție îl îndemna pe Fine să le spună diverse lucruri, dar era polițist de prea multă vreme ca să nu-și dea seama că era pur și simplu prostie.

— Individul ăla, aici ține uneori copiii, zise Fine.

— Și ești sigur că e numai el acolo? întrebă Jeffrey.

— Da, zise Fine, e mai mult o locuință de siguranță.

— Siguranță față de cine? întrebă Nick.

— De cine crezi? Aici ține fotografiile, dar de câteva ori am văzut și copii și câteva aparate foto.

— Și, ca un bun samaritean ce ești, l-ai reclamat la poliție? sugeră Nick.

Fine se uită pe fereastră, fiindu-i probabil milă de propria persoană. Petrecuseră mai mult de o oră în mașină spre Macon, apoi vreo două ore trecând prin diferite cartiere și căutând casa pe care Dave Fine zicea că ar recunoaște-o din vedere. Jeffrey se uită în oglinda retrovizoare, întrebându-se cât va mai dura până când cineva va chema poliția din Macon reclamând cele două mașini care dau târcoale prin cartier.

Aici se aflau pe un teren îndoielnic. Tehnic, FBI-ul avea jurisdicție asupra întregului stat, dar, din politețe profesională, ar fi trebuit să anunțe departamentul de poliție din Macon că se întreprinde o supraveghere pe terenul lor. Deoarece Jeffrey și Nick nu erau deloc siguri că Dave Fine fusese vreodată pe acolo, ca să nu mai vorbim dacă Lacey Patterson era sau nu ținută ostatică în Macon. Așa că nu prea ar fi avut ce să le spună polițiștilor din oraș. Nu ar fi putut să obțină un mandat de percheziție fără să indice adresa exactă, dar Nick se baza pe faptul că era vorba de un pericol iminent care le justifica acțiunea. Vor putea spune mai târziu că au văzut ceva suspect în casa aceea. Având în vedere că era implicat un copil, iar timpul era prețios, niciunul dintre ei nu-și făcea griji despre eventualele repercusiuni.

— Aici, faceți la stânga aici. Strada asta mi se pare cunoscută, zise Fine.

Jeffrey făcu ce i se spuse, gândindu-se probabil că era la fel de inutil ca și mai înainte, fiindcă mai trecuseră pe acolo.

— Acum, aici, la dreapta, spuse Fine, cu surescitare în voce.

Jeffrey făcu la dreapta pe o străduță nouă. Schimbă o privire cu Nick.

— Aici e! zise Fine. E casa aceea cu poartă de pe dreapta.

Jeffrey nu încetini mașina, dar avu suficient timp să vadă că toate ferestrele aveau obloanele

trase. Luminile exterioare erau aprinse, deși era mijlocul zilei. Poarta era asigurată cu un lacăt mare. Lacătul era fie ca să nu intre cineva din afară, dar la fel de bine putea să și oprească pe cineva din interior să plece. Jeffrey opri mașina la capătul străzii și așteptă ca și cealaltă mașină să-i ajungă din urmă. Auzea mașinile trecând pe autostrada interstatală care era la mai puțin de zece metri de unde parcaseră ei. Probabil că aceia care locuiau acolo se învățaseră cu zgomotul, dar în momentul acela fiecare mașină care trecea părea să-i zgârie timpanul.

Agentul Wallace ieși din mașina în care mai rămaseră doi bărbați și o femeie. Își aranjă betelia, deși purta bretele. Era un bărbat tânăr, masiv, care făcea mult sport judecând după mânecile scurte ale cămășii, care stăteau să pocnească. Era bărbierit atât de tare, încât lui Jeffrey i se păru că vede urmele aparatului de ras pe obrajii lui.

— Casa aceea cu poartă? întrebă el, scoțându-și ochelarii.

— Așa zice omul nostru, îi răspunse Jeffrey.

Wallace aruncă o privire spre mașină și întâlni ochii lui Dave Fine. Scuipă cu silă, își încrucișă brațele la piept și zise:

— Paștele mamii lui de rahat cu ochi!

Nick se afla de partea cealaltă a mașinii și chema secția de poliție din Macon.

— Șeful nu prea e vesel, spuse Nick.

— Nici nu cred că are de ce să fie, răspunse Jeffrey, știind că dacă cineva de la FBI l-ar fi sunat pe el să-i spună că în Grant are loc o operațiune de care nu știa nimic ar fi fost foarte supărat.

— O să mai dureze un pic până se dumiresc ei și ajung aici, spuse Nick.

— Le-ai spus care e casa?

— Pe dracu', zâmbi Nick. N-am putut să-mi aduc aminte nici numele străzii!

Jeffrey râse, bucuros că se afla acolo și nu la secția de poliție din Macon. Nick deschise portiera

din spate a mașinii și-l apucă pe Dave Fine de mâini. Înainte ca preotul să apuce să protesteze, Nick îl prinse cu cătușele de ușă.

— Asta o să-l țină aici.

— N-aveți dreptul să mă lăsați aici! zise Fine.

— Dacă aș fi în locul tău, îi spuse Nick, eu m-aș bucura din toată inima de minutele astea pe care le petrec singur.

Obrajii lui Fine se colorară puternic.

— Ai spus că o să am celula mea.

— Da, da, îi răspunse Jeffrey. La secția de poliție, dar eu nu pot să știu ce ți se va întâmpla la închisoare.

Nick chicoti bătând cu degetele în mașină.

— Nu-ți face probleme, băiete, sunt absolut convins că ai să găsești niște băieți de foarte bună calitate în închisoare.

— Nu aveți dreptul să faceți acest lucru! insistă Fine.

Nick zâmbi.

— Nu-ți face probleme, părinte, aproape toți cei care se află acolo l-au găsit pe Dumnezeu. O să poți să te rogi cu ei cât o să-ți fie pe plac.

Fine îi aruncă lui Jeffrey o privire speriată.

— Mi-ai promis!

— Am promis despre arestul de care răspund eu, Dave! Dar evident n-am control asupra a ceea ce se va întâmpla la închisoarea mare. Acolo treburile sunt între tine și stat.

— Ai zis că facem un târg.

— Un târg ca să reducem sentința, dar tot vei ajunge la închisoare, spuse Jeffrey.

Fine încercă să spună ceva, însă Nick trânti portiera mașinii.

— O muiere! spuse Nick.

— O să fie muierea cuiva, zise Jeffrey, încuind mașina din telecomandă.

— La naiba! exclamă Nick și ochii i se aprinseră în momentul în care-și verifică

revolverul. Nu-mi vine să cred că fac lucrul ăsta pentru a doua oară într-o singură zi.

— O să-l luăm pe ăsta tânăr cu noi, zise Jeffrey arătând spre Wallace, care trepida ca un cal în buiestru. Probabil că Jeffrey arăta la fel. Avea în sânge o cantitate de adrenalină care ar fi provocat atac de cord cuiva mai neantrenat.

Nick săltă pe vârfurile picioarelor îndreptându-se spre cealaltă mașină, ca să le spună celor trei agenți că erau răspunzători să le asigure spatele.

— Să le dăm câteva minute avans, zise Nick, verificându-și ceasul. Într-o situație ca aceea timpul pare fie să stea pe loc, fie să zboare.

Nick se uită înapoi la mașină și-l văzu pe Fine foarte supărat.

— Pe căldura asta, să fiu al dracului dac-aș lăsa un câine într-o mașină închisă! spuse el.

— Nici eu n-aș lăsa, zise Jeffrey, nefăcând însă niciun gest ca să coboare geamurile.

Tăceau, uitându-se la autostrada interstatală și așteptând ca Nick să dea semnalul. În sfârșit, acesta privi la ceas și spuse: Haideți!

Jeffrey își băgă pistolul în tocul de la umăr și porniră. Avea la el și pistolul de rezervă. În mod normal, Jeffrey s-ar fi simțit cu totul stânjenit astfel înarmat, dar pentru moment era obligat să facă față unei situații necunoscute în casa aceea străină. Copacii și tufișurile înalte din jur ascundeau cea mai mare parte a clădirii. Apropiindu-se, Jeffrey văzu că era făcută din cărămidă și materiale sintetice. Jgheaburile erau vopsite în alb pentru a se asorta cu ornamentele casei. Clădirea era mică, avea probabil două dormitoare și o baie, o bucătărie și o cameră de zi. Case de tipul acesta existau peste tot în Grant, construite cu bani puțini, imediat după război, și erau menite să reprezinte un punct de început pentru veteranii de război. Fundația din blocuri de beton, cu guri de aerisire, asigura o bună ventilație a casei.

— N-are subsol, zise Nick.

Jeffrey încuviință și arătă spre acoperiș. Nu părea să existe nici etaj, deși podul putea să constituie o bună ascunzătoare.

Wallace intră primul, escaladând fără niciun efort gardul de sârmă de pe laterala casei, ascuns în cea mai mare parte de tufișuri. Nick întâmpină o oarecare dificultate și scoase un geamăt surd când piciorul îi alunecă de cealaltă parte a gardului și căzu în fund. Jeffrey îi urmă, întrebându-se de ce-l doare genunchiul, apoi își aminti că se lovise când încercase să-l înșface pe Fine. Când se aflară în siguranță în curtea casei, Nick luă un walkie-talkie din buzunar și spuse:

— Am intrat în perimetru.

În momentul în care ceilalți își ocupară pozițiile, auzi un „Recepționat" slab. Jeffrey scoase pistolul, indicându-le să se îndrepte spre ușa din față. Pe măsură ce se apropiau, auzeau tot mai tare o muzică lentă, care răsuna din interior. Jeffrey recunoscu voci de copii, dar nu reuși să le identifice. Wallace se opri în fața ușii principale, cu arma ridicată. Numără până la trei, apoi trase un picior în ușă. Nu se întâmplă nimic.

— Ce dracu', înjură Wallace, scuturând piciorul cu care lovise.

O clipă Jeffrey crezu că nimeriseră la o altă casă, apoi se gândi la faptul că s-ar fi putut să se afle cineva în spatele ușii încuiate, cu o armă în mână, pregătindu-se să le zboare creierii. Pentru o secundă se gândi la Sara și la cât de îngrijorată era în privința lui. Apoi se gândi la Lacey Patterson și își alungă din minte orice altceva. Jeffrey îi făcu lui Wallace semn să lovească ușa amândoi deodată. Numără până la trei și de data aceasta ușa se deschise la perete.

— Poliția! strigă Nick intrând după ei.

În spatele ușii nu-i aștepta nimeni cu vreo armă pregătită. În loc de asta, găsiră o fetiță care purta un tricou roz și lenjerie de aceeași culoare. Părea

să se fi trezit de curând din somn. Jeffrey ridică țeava pistolului spre tavan. Era pe punctul de a o întreba dacă e bine când fetița le făcu un semn înspre cealaltă parte a holului. Jeffrey își scoase haina și o puse pe umerii ei, în timp ce Nick și Wallace verificau cealaltă parte a casei. Îi făcu fetiței semn să iasă din casă și să-i aștepte în fața porții. Ar fi vrut să-i spună ceva, s-o îmbrățișeze și să-i spună că de acum era în siguranță, dar ochii fetiței erau atât de goi, încât nu își permise să facă asta. Părea că nimic pe lume n-ar mai fi putut să o aline.

Nick și Wallace se întoarseră, făcându-i semn că în partea cealaltă a casei nu se afla nimeni. Nick ridică bărbia, indicând că va verifica mai întâi holul. Pe măsură ce înaintau, lui Jeffrey îi venea tot mai tare în minte locuința lui Dottie Weaver. Decorul era același, dar atmosfera era alta. Carpeta murdară estompa sunetul pașilor pe podeaua dură. Pe pereți se aflau înrămate desene ale copiilor. La capătul coridorului Nick se lipi de perete, lângă o ușă închisă. De acolo venea muzica și acum Jeffrey reuși să distingă cuvintele de refren: „Te iubesc, te iubesc, păpușa mea”.

Nick puse mâna pe clanță și deschise ușa, lăsându-se pe vine cu o mișcare rapidă. Pe față îi apăru o expresie neclară. Se ridică în picioare și intră în cameră cu arma în mână. Jeffrey îl urmă și văzu un pat uriaș înconjurat de oglinzi. Cearșafurile erau mototolite ca și când acolo se petrecuse recent ceva, iar în cameră era un miros pe care ce Jeffrey nu fu în stare să-l identifice. Boxele, din care ieșea muzica aceea bolnavă, erau proptite de combină. Două camere video așezate pe trepied erau îndreptate asupra patului, oglinzile de pe pereți reflectând scena. Jeffrey se opri, nedorindu-și altceva decât să iasă cât mai repede. Nick verifică sub pat, apoi deschise ușa uneia dintre debarale. Wallace scoase un sunet, ca să le atragă atenția în cealaltă direcție a holului. Jeffrey

ieși din cameră în timp ce Nick verifica ultima debara, apoi îl urmă și el.

— Am văzut un băiat intrând acolo, șopti Wallace la urechea lui Jeffrey și arătă spre o ușă închisă, situată de cealaltă parte a holului.

Nick arătă cu degetul spre o frânghie care atârna din tavan, acolo unde era scara retractabilă de la pod. Coarda nu se mișca, dar asta nu era o garanție că sus nu se afla cineva.

Jeffrey trecu pe lângă baia mică și murdară. Peste tot erau jucării, până și în cada jegoasă. Nu exista nicio perdea de duș și nicio debara, dar de-a lungul holului erau aranjate în perete câteva dulăpioare. Jeffrey îl deschise pe primul, dar găsi doar lucruri care te așteptai să fie acolo: prosoape, cârpe de spălat, niște scutece. Scutecele îi atraseră atenția și, pentru prima oară în acea zi, pierdu orice speranță că s-ar putea s-o găsească pe Lacey Patterson în viață.

Nick puse mâna pe umărul lui Jeffrey și acesta avu sentimentul că și colegul lui credea același lucru. Mai exista încă o cameră de văzut. De data aceasta, Jeffrey o luă înainte și se lipi de ușa închisă, așa cum făcuse și Nick. Deschise ușa cu putere și se ghemui lângă perete cu pistolul pregătit, dar camera părea goală.

Într-un colț erau înghesuite unul peste altul trei paturi duble, iar pe ele era o grămadă de cearșafuri murdare. Saltelele erau puse direct pe podea. Ferestrele erau acoperite cu cearșafuri atârnate de cuiele bătute în ramele geamurilor. În cameră exista o singură debara și Jeffrey o examină, așteptându-se să găsească cele mai rele lucruri în spatele ușii închise. Se dădu într-o parte și o deschise, dar rafturile erau pline-ochi de cutii închise. Pe fiecare dintre ele era înscris un număr. Jeffrey scoase una dintre ele și se încruntă văzând că e plină de fotografii. Se uită la celelalte cutii și-și dădu seama că numerele se refereau probabil la vârsta copiilor din pozele respective. Pe raftul de

sus se aflau câteva cărți pe care era scris „0-1”. Își aminti apoi de băiatul pe care-l văzuse Wallace și se așeză în genunchi. Câteva dintre cutiile din partea de jos a dulapului erau deranjate și Jeffrey le scoase. Se aplecă și zări fața speriată a unui băiețel de vreo șase ani, care își puse capul între genunchi. Băiețelul se uită la Jeffrey și încercă să tragă cutiile înapoi în jurul lui. Era atât de speriat, încât mâna îi tremura când atingea cutiile.

Jeffrey se ridică în picioare, gândindu-se că oricât îi va fi dat să trăiască va revedea mereu în minte spaima din ochii acelui copil. Voia să-l scoată pe băiat de acolo și să-i spună că totul s-a terminat, dar nu era așa de sigur. Adultul sau adulții care făcuseră toate aceste lucruri puteau să mai fie încă pe undeva prin casă. Era preferabil să-l lase pe puști acolo, fiindcă era în siguranță. Jeffrey auzi pașii lui Nick și se întoarse spre el. Îl văzu mergând pe hol și coborând scara mobilă a podului; balamalele scoaseră un sunet ascuțit, ce vibră în urechile lui Jeffrey. Apoi întinse scara și aceasta scoase un zgomot sec, lovind podeaua. Nick își puse o minilanternă între dinți, ca să se poată sprijini cu o mână de scară și cu cealaltă să țină revolverul. Jeffrey își ținu respirația în clipa în care Nick își iți capul prin trapa podului. După o privire rapidă, Nick dădu din cap și-și scoase lanterna din gură.

— Nu e nimeni. Scoase radioul din buzunar și întrebă: A ieșit cineva prin spate?

După un fâsâit, se auzi vocea unei femei.

— Nu, nu, domnule, vedem spatele și lateralele.

Nick suspină, total dezamăgit.

— Lasă-l pe Robin să stea acolo. Tu și Peters veniți înăuntru să mai facem o verificare.

— Crezi că ne-a scăpat ceva? întrebă Wallace.

— Nu știu, răspunse Nick. Ridică scara de la pod, dar îi alunecă o mână și ea se izbi din nou de podea. Încercă din nou, dar Jeffrey îl opri, făcându-i un semn spre pardoseală. Nick dădu din

cap, apoi își dădu în sfârșit seama ce voia să spună Jeffrey. Zgomotul pe care-l făcuse scara căzând pe podea era diferit. Sunase cumva ciudat. Nick dădu în sfârșit din cap că înțelesese, se aplecă și îi arătă o dungă de murdărie în locul din care prețul fusese ridicat.

Jeffrey ridică scara și o băgă în pod. Își vârî pistolul în toc și ridică covorul. Dedesubt se vedea conturul unei trape de circa un metru pătrat cu un mâner mic în mijloc. Jeffrey îi făcu semn lui Wallace să stea în spatele trapei, cu picioarele sprijinite de părțile laterale, și s-o deschidă. Nick și Jeffrey stăteau de partea cealaltă, cu pistoalele pregătite.

Timpul trecea încet și în loc de melodia aceea idioată Jeffrey auzi o alta, la fel de siropoasă. Simțea cum îi picură transpirația pe față și își mușcă buza pe interior de-i dădu sângele. Trapa se deschise și, la niciun metru dedesubt, o văzu pe Lacey Patterson, înfricoșată, strânsă ghem pe pământul de sub casă. Era murdară și părul îi fusese tăiat foarte scurt. Pe frunte avea o vânătaie și abia putea să țină ochii deschiși. Fusese ori drogată, ori bătută sau poate amândouă.

— Dumnezeule, murmură Wallace.

Jeffrey se culcă pe burtă ca s-o vadă mai bine.

— Lacey?

Copilul nu răspunse și, de la distanța aceea, Jeffrey văzu că are ceva alb la colțurile gurii.

— Lacey? încercă el din nou, așezând pistolul jos, lângă el, ca să poate pune mâna pe fruntea fetiței. Pielea îi era lipicioasă și iritată.

— Ține-mă de picioare, îi spuse Jeffrey lui Wallace, și se aplecă în gaură. Reuși s-o apuce pe fată de subsuori, suficient de bine să n-o scape. Wallace îl ținea de picioare ca să nu alunece și Jeffrey încercă s-o tragă pe Lacey afară. Fetița era micuță, dar corpul îi era inert. Îl rugă pe Nick să-l ajute și reușiră până la urmă s-o scoată din gaură.

— Totul e în ordine, îi spuse Nick, așezând-o pe podeaua dormitorului.

Jeffrey se lăsă pe călcâie ștergându-și praful de pe frunte. Gaura aceea era murdară, iar solul argilos din Georgia se transformase într-un fel de pudră din cauza căldurii.

Deodată, de undeva de sub casă se auzi un scârțâit, ca și când cineva s-ar fi mișcat. Fără să se mai gândească a doua oară, Jeffrey se lăsă în gaura din podea, ținându-se de marginile acesteia ca să nu cadă în nas. Sub casă era întuneric și țevăria transformase spațiul într-un fel de labirint. Jeffrey clipi de câteva ori, încercând să se obișnuiască cu întunericul, când, dinspre partea îndepărtată a casei, văzu o lumină.

— Nick! strigă el, târându-se în patru labe prin spațiul îngust.

Deasupra auzi pași care alergau și se ruga ca polițistul din spatele casei să reacționeze rapid. În fața lui văzu o pereche de picioare care se strecurau printr-o deschidere îngustă. Jeffrey le urmări cât putu de repede, lovindu-se cu capul de țeava de gaz. Continua să se apropie de sursa de lumină, răsucindu-se în ultimul moment și lovind cu picioarele pentru a mări gaura. Mortarul casei era foarte subțire și cărămizile zburară cât colo. Jeffrey se răsuci și ieși prin deschiderea pe care o făcuse, simțind o durere puternică la picioare când pantalonii i se agățară în cărămida spartă.

— Oprește-te! strigă Robin, care era doar un puști ce stătea cu picioarele crăcănate și cu pistolul îndreptat spre persoana care venea spre el.

Jeffrey își dădu seama ce urma să se întâmple și așa se și întâmplă. Alergătorul se izbi direct de Robin care scăpă pistolul. Jeffrey se opri paralizat fiindcă recunoscuse persoana care alerga.

— Dottie! țipă el.

Dottie se opri și privirile li se întâlniră. Femeia ridică mâinile ca și când ar fi vrut să se predea, apoi o luă din nou la fugă spre spatele curții.

Jeffrey îngenunche, își scoase de la gleznă pistolul de rezervă cu o mișcare bruscă și trase. Se opri în clipa în care Dottie sări peste gard și o luă la fugă prin curtea vecinilor, plină de copii care se dădeau într-un leagăn.

Jeffrey o apucă după ea, fugind cât putea de repede. Sări peste gard dintr-o singură mișcare și ocoli copiii de parcă ar fi fost la o cursă cu obstacole. O văzu pe Dottie intrând în casa vecină și trântind ușa după ea. Jeffrey urcă câte două trepte o dată, se năpusti în ușă și o deschise cu umărul, intră în hol și aproape că se izbi de câțiva copii. Primul dintre ei abia de-i ajungea până la talie și, ca să nu-l lovească, făcu un pas lateral izbindu-se cu putere în perete. Își simțea brațul lovit de parcă ar fi fost ars și scăpă pistolul.

— Domnule? zise o tânără. Avea în jur de douăzeci de ani și părul castaniu prins într-o coadă de cal. Părea îngrozită.

Jeffrey se ridică, pipăindu-și cu degetele brațul să vadă dacă nu cumva era rupt. Își dădu seama că gâfâia din cauza alergăturii. În jurul lui se aflau cel puțin zece copii, toți uitându-se la el cu teamă în ochi, la fel cum se uita și tânăra. I se opri inima în loc când își dădu seama că se afla într-o grădiniță. Toți copiii ăia, atât de aproape de Dottie! Nici nu putea să-și imagineze implicațiile.

— Domnule, repetă femeia, trăgându-i aproape de ea pe unii dintre copii.

Jeffrey își scoase insigna din buzunar și i-o arătă. Încercă să-și controleze respirația ca să poată vorbi.

— Unde, începu el, femeia?

— Wendy? întrebă fata. Wendy James?

Jeffrey crezu că fata nu înțelege.

— Tocmai a plecat, spuse ea. A traversat casa în fugă și…

Jeffrey sări în picioare, împrăștiindu-i pe copii în încercarea de a-și recupera pistolul de pe jos. Ieși în fugă pe ușa din față, traversă curtea și ieși în

stradă. În față putu să vadă o mașină care tocmai făcea dreapta ca să intre pe autostrada interstatală. I se păruse că era albă sau bej ori gri-deschis. Ar fi putut să fie o mașină cu patru uși, cu două sau un brek. Nu-și dădu seama ce mașină era. Tot ceea ce știa era că dispăruse.

Capitolul 20

Jeffrey o luă prin spatele casei Sarei, ca să ajungă la ponton. Luna strălucea deasupra copacilor și dinspre lac se simțea briza. Jeffrey se opri în iarba înaltă uitându-se la Sara și simți că măcar o parte din stresul zilei se risipea. Sara stătea într-unul din cele două scaune de pe ponton, cu picioarele încrucișate în față. În lumina lunii o vedea cum privește lung la stâncile din apă. Câinii o însoțeau și ea își ținea mâna pe capul lui Bob. Purta o pereche de pantaloni scurți și unul dintre vechile tricouri. Jeffrey se uită lung la ea gândindu-se că acum arăta și mai bine decât în noaptea precedentă. Femeia se răsuci în scaun când îi auzi pașii pe punte. Bil și Bob rămaseră cu capetele plecate, uitându-se la apă.

— Nu te speria de ei, îl tachină Sara.

— Sunt atât de răi, spuse Jeffrey.

Se lăsă într-un genunchi și îl mângâie pe Bob pe cap. Câinele se răsuci cu burta în sus, lovind aerul cu piciorul stâng în timp ce Jeffrey îl scărpina pe burtă.

Sara puse o mână pe umărul lui Jeffrey.

— Ce face Lacey?

— Mai bine, oftă el. Efectul somniferelor începe să treacă, dar încă e amețită.

— Au găsit ceva?

— Nu au găsit niciun fel de dovadă a unui abuz recent, spuse Jeffrey.

— Doar recent?

El dădu din cap.

— Erau semne că s-a întâmplat ceva mai demult.

Sara își dădu seama că el nu voia să intre în detalii în acel moment, așa că întrebă:

— Ce-a spus taică-său?

Jeffrey continua să-l scarpine pe Bob pe burtă bucurându-se de această plăcere simplă.

— A spus că îi pare bine că fetița e din nou cu el.

— Are ceva împotrivă dacă vorbesc mâine cu ea?

— Ultima oară când am vorbit cu el nu mi-a spus așa ceva. Tot mai crede că numai Dottie e de vină.

Sara îi dădu părul după urechi.

— I-au identificat pe copii deja?

— Le caută amprentele în baza de date. Cine știe ce va mai ieși la lumină? Unul dintre ei părea să fie canadian. Băiatul ăla… vocea i se stinse, neștiind dacă să-i spună Sarei ce găsiseră în casa aceea. Era ca un cancer care-i rodea creierul de fiecare dată când își aducea aminte.

— Dar grădinița care era în spatele casei?

— Tocmai începuse să lucreze acolo, de vreo săptămână sau cam așa ceva. Toți copiii sunt verificați, dar toată lumea crede că n-a avut timp să-și pună planurile în aplicare.

— Crezi că o s-o găsească vreodată pe Dottie? îi puse Sara întrebarea care o ținuse trează toată noaptea.

— Sperăm să nu-și fi dat seama că am identificat numărul de securitate socială al lui Jenny, spuse el, mângâindu-l și pe Billy pe urechi și pe burtă. A mai ridicat corespondența de acolo și înainte, după cum am aflat de la unul dintre angajați. Cutia poștală este închiriată cam de un an. Au fost direcționate spre ea și alte două adrese de corespondență.

Sara strânse din buze.

— Se pare că știa ce face.

— Lucrăm în colaborare cu compania de cărți de credit. Mâine îi vor trimite cardul prin poștă. Ar trebui să ajungă în două zile. Dădu din umeri. Până atunci stăm și așteptăm. N-ar trebui să dureze mult până ce ridică acel card. Sunt convins că are nevoie de bani ca să-și organizeze afacerile în altă parte, pe unde-o mai fi.

— Crezi că asta face?

Jeffrey îi zâmbi trist.

— Tipul de la poștă zice că mai există în căsuța poștală un card de la altă companie, chiar acum.

— Și care-i treaba cu toată această colaborare? întrebă Sara. Știa mai bine decât oricine altcineva că lumea nu prea era dispusă să ajute poliția. N-au cerut o citație?

— Nu, răspunse Jeffrey. E uimitor cât de repede sar în ajutor oamenii când e vorba de copii.

— Deci, începu Sara, care e următorul pas?

— Va trebui să lucrăm cu școala, să aflăm câți copii au fost implicați în treaba asta.

— Vreau să verific toate fișele de la clinică.

— Crezi că Molly te va ajuta?

Sara dădu din cap că da.

— Am vorbit deja cu ea. Trebuie să avem mare grijă. Partea cea mai grea va fi să facem față persoanelor isterice ai căror copii nu au intrat niciodată în contact cu Dave Fine, Dottie sau Grace.

— Crezi că lumea va reacționa în felul acesta isteric?

— Da, răspunse Sara, și nu poți să-i acuzi, însă va trebui să găsim un mod să izolăm cazurile reale de cele false. Într-un fel, e un noroc faptul toate acestea li s-au întâmplat copiilor mai mari, care pot să-ți povestească.

— În pozele alea nu păreau prea mari.

— FBI-ul va numi pe cineva care să evalueze vârsta copiilor. Or să folosească o scară Tanner. Există anumiți indicatori care îți pot spune ce vârstă are un copil.

— Îmi displace până și ideea că există un astfel de lucru.

— Vrei să merg cu tine la școală?

Jeffrey oftă gândindu-se cât de grele vor fi următoarele zile. Evident nu era treaba ei să vorbească cu Lacey Patterson.

— Știu că nu e treaba ta să faci asta, Sara, zise el, dar ai putea să mă ajuți?

— Da, răspunse, bineînțeles că da.

— Vreau să știu de ce-i protejează copiii pe acești indivizi, zise Jeffrey, fiindcă era unul dintre lucrurile pe care el nu le înțelegea. De ce nici Lacey, nici Jenny nu s-au dus la niciunul dintre profesori să le spună sau de ce n-au venit la tine?

— Le e destul de greu, explică Sara. Tot ce au și cunosc copiii sunt părinții lor. Nu este vorba că ar putea să se mute și să-și poarte singuri de grijă. De multe ori părinții îi conving pe copii că e normal un astfel de lucru și că nu au de ales.

— Sună ca sindromul Stockholm, zise el, în care victima se îndrăgostește de răpitor.

— Da, e o analogie bună, zise Sara. Părinții modelează acest comportament în situația în care îi abuzează ei înșiși. Apoi le cumpără o înghețată sau îi fac să se simtă vinovați ori îi păcălesc. Copiii nu-și dau seama că lucrurile n-ar trebui să se-ntâmple în felul acesta. Și adevărul e că puștii își iubesc părinții, vor să le facă plăcere, nu vor să-și bage părinții în bucluc. Vor ca acest comportament să se oprească, dar nu vor să-și piardă părinții. Există o dependență în situația asta. Părinții produc suferință, dar tot ei sunt cei care o îndepărtează, continuă Sara. M-am gândit mereu la bebelușul acela.

— Da?

— Bebelușul lui Grace era o fetiță. Probabil că Jenny s-a gândit că în felul acela îl protejează. Probabil că de aceea a ajutat-o pe Grace să scape de copil.

El reflectă asupra acestui lucru și se gândi că lui Jenny trebuie să îi fi fost atât de frică de Grace, încât ar fi făcut orice ca să scape de furia ei.

— Este posibil, spuse în cele din urmă.

— Într-adevăr, cred că așa s-a întâmplat, spuse Sara cu convingere. Cred că Grace a obligat-o s-o ajute să omoare copilul, iar Jenny a fost atât de tulburată, încât singurul lucru la care s-a putut gândi a fost să-l omoare pe Mark, care era tatăl copilului.

Părea atât de sigură de ea, încât Jeffrey o privi. Își dădea seama cum acest lucru o consumă pe Sara la fel de mult ca și pe el. Se ridică în picioare și își întinse brațele spre cer. Nu mai voia să se gândească la lucrurile acestea, nu mai voia să știe că mai erau și alți copii ca Jenny și ca Mark, abuzați de părinții lor. Nu voia să se gândească că Dottie Weaver o ținea pe Lacey Patterson ca s-o exploateze. Trebuia să renunțe. Jeffrey nu credea că poate să meargă mai departe știind că Dottie Weaver era pe acolo, pe undeva, făcând ce voia ea cu copiii. Nu voia să se gândească la copiii care îi vor cădea pradă prin vreun alt orășel, pe undeva.

— Afară aproape că s-a răcorit, spuse.

— Nu-i așa că e plăcută briza? Uitasem cum este.

— Nu te deranjează să stai aici, în întuneric?

— De ce să mă deranjeze? întrebă Sara.

Jeffrey o privi.

— Câteodată, mă gândesc că ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc.

Femeia zâmbi, făcându-i semn să se așeze alături de ea. Jeffrey se așeză cu un geamăt pe scaun. Nici nu-și dăduse seama până în momentul acela cât era de obosit. Își puse capul pe spătarul scaunului, uitându-se la cerul nopții. Norii acopereau o parte dintre stele și se părea că luna august cedează din temperatură. În curând venea toamna și frunzele vor cădea din copaci, aerul se va răcori, însă Jenny Weaver va fi tot moartă.

— Ați predat cadavrul? întrebă Jeffrey.

— Da.

— Și copilul?

— Am vorbit cu Brock, va face serviciile funerare fără plată. Există un loc în cimitirul Roanoke.

— Am să plătesc eu pentru acesta.

— M-am ocupat eu de toate, spuse ea. Vrei să vii cu mine la slujbă?

— Da, spuse el, simțind că e cel mai neînsemnat lucru pe care putea să-l facă.

— Paul Jennings a zis să-ți aduc aminte ce ți-a spus.

Jeffrey rămase tăcut.

— Ce-a zis? întrebă Sara.

— Că n-ar trebui să mă consider vinovat de ceea ce s-a întâmplat, îi spuse el. Că nu ar trebui să-mi trăiesc viața cu ideea de vină.

Sara se aplecă spre el și-l strânse de braț.

— Are dreptate.

— A zis să dau vina pe Dottie.

— Poate că așa ar trebui să faci.

— Dave Fine spune și el că Dottie e vinovată.

— Nu e același lucru, spuse ea ridicându-se. Jeffrey, uită-te la mine! Așteptă până când bărbatul o privi. Ai făcut ceea ce a trebuit să faci!

— Am oprit-o pe Jenny să-l omoare pe Mark, așa ca el să ajungă să se spânzure, zise Jeffrey. Încă nu și-a revenit. Și poate n-o să-și revină niciodată.

— Și asta este vina ta? îl întrebă ea. N-am știut niciodată că ești atât de puternic, Jeffrey. Ea începu să-i enumere toate evenimentele. Tu ai reușit s-o faci pe Jenny să-l amenințe pe Mark cu pistolul? Tu l-ai făcut pe Mark să se spânzure? Tu ai adus-o pe Dottie aici? Tu ai răpit-o pe Lacey, tu ai făcut-o pe Dottie să lucreze cu Grace Patterson la spitalul acela, tu ai pus-o să facă toate aceste nemernicii cu copiii?

— N-am spus asta!

— Ba da, așa ai spus! insistă ea. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe mine!

— Nu, refuză Jeffrey cu o mișcare a capului.

— I-am văzut pe toți, spuse Sara. I-am văzut pe Mark și pe Lacey din momentul în care s-au născut. Jenny a fost pacienta mea. E vina mea?

— Bineînțeles că nu e vina ta.

— Atunci de ce e vina ta?

Jeffrey își puse capul pe mână, nedorind ca Sara să vadă cât era de tulburat.

— Nu tu ești cea care a apăsat pe trăgaci, spuse el. Nu tu ai omorât-o.

Sara se îndepărtă de scaun și îngenunche în fața lui. Îi luă mâinile într-ale ei și spuse:

— Mai știi când ți-am zis că sunt foarte îngrijorată în ceea ce te privește atunci când nu știu unde ești și sună telefonul? Sunt îngrijorată pentru că te cunosc, spuse ea, strângându-i în același timp mâinile. Știu ce fel de polițist ești și, mai ales, ce fel de om ești.

— Ce fel de om sunt?

Vocea ei căpătă un ton și mai blând.

— Felul de om care n-ar ezita să spargă o ușă în locul Lenei. Felul de om care-și riscă viața în fiecare zi pentru a se asigura că le e bine celorlalți și că sunt în siguranță. Și asta iubesc la tine, insistă ea. Iubesc faptul că ești puternic, că întotdeauna gândești înainte să acționezi și că nu reacționezi pur și simplu. Îl mângâie pe obraz. Iubesc faptul că ești blând, că îți faci griji din cauza Lenei și că te simți responsabil pentru tot ce se petrece în acest oraș.

Jeffrey dădu să vorbească, clar ea îi puse un deget pe buze ca și când n-ar fi vrut s-o întrerupă.

— Te iubesc pentru că știi cum să mă alini și cum să mă înnebunești și cum să-l faci pe tata să vrea să-ți tragă o bătaie. Își coborî vocea. Iubesc felul în care mă atingi și cât de protejată mă simt când sunt cu tine. Îi sărută mâinile. Ești un om bun, Jeffrey! Ascultă-l pe Paul Jennings, ascultă-

mă pe mine, ai făcut ceea ce trebuia să faci. Îi duse mâinile la buze și îi sărută degetele. E cât se poate de corect să ai dubii, Jeffrey. Le-ai avut, acum trebuie să mergi mai departe.

El se uită la stâncile care ieșeau din lac și se întrebă dacă va mai fi vreo zi în viața lui în care să nu se gândească la Jenny Weaver și la rolul pe care-l avusese în moartea ei.

— Ești un om bun, Jeffrey, îi repetă Sara.

N-o credea. Poate dacă n-ar mai simți durerea din genunchi, de când încercase să sară la Dave Fine, sau dacă nu și-ar aminti cu câtă plăcere îi trăsese una lui Arthur Prynne, poate că ar fi mai ușor. Poate dacă n-ar mai avea în fața ochilor privirea înfricoșată a puștiului din debaraua din Macon, ar fi mai ușor.

— Jeffrey, repetă Sara, ești un om bun.

— Știu, minți el.

— Să știi asta și în sufletul tău, spuse ea apăsând cu degetele pe pieptul lui.

Jeffrey îi dădu cu o mână părul după ureche.

— Ești atât de frumoasă! nu găsi el altceva de zis.

Sara își dădu ochii peste cap.

— Numai atâta ai să-mi spui?

— De ce nu intrăm în casă și am să-ți dau un răspuns mult mai detaliat! continuă el.

Sara se sprijini în mâini și cu un zâmbet jucăuș pe buze întrebă:

— De ce trebuie să mergem înăuntru pentru asta?

Capitolul 21

Lena scrâșni din dinți, bătând pasul pe loc pe pavaj. Auzi pașii grei ai lui Hank în spatele ei. Tenișii lui ieftini răsunau sacadat și înfundat.

— Asta-i tot ce poți? o întrebă el, luând-o înainte.

Lena îl lăsă să treacă înainte, urmărindu-l din spate. Soarele nu-i făcea bine și în loc să se bronzeze, pielea îmbătrânită i se înroșea. Urmele cicatricilor de pe antebrațe deveniseră vișinii, iar ceafa parcă-i luase foc. Respirația îi semăna mai mult cu un șuierat, dar Hank și-o controlă în momentul în care ea veni în viteză să alerge lângă el. Părul blond încărunțit era lipit de cap din cauza transpirației, iar amuleta turcească pe care o avea la gât se bălăngănea la fiecare pas. Cu toate acestea, Lena nu se putu abține să nu constate că era într-o formă foarte bună pentru un om de vârsta lui. Cu certitudine văzuse și situații mai proaste decât aceasta.

— Pe aici, spuse el.

Lena îl urmă, luând o curbă care-i scoase de pe stradă și îi duse pe o potecă din pădure. Solul moale pe care călcau acum mai reducea din durerea pe care Lena o simțea în genunchi și coapsele păreau să nu mai ia foc din cauza mușchilor încinși. Înainte, acesta era lucrul pentru care trăia – durerea intensă și apoi satisfacția de a o depăși. Își depășea condiția fizică prin puterea voinței, forțându-se să încheie cursa. Își simțea corpul puternic și sănătos, invincibil ca și când l-ar fi putut forța să facă tot ce dorea ea, ca și când ar mai fi încă Lena de dinainte. Știa oarecum încotro se îndreptau, dar fu totuși surprinsă când ajunseră în cimitir. Alergară printre șirurile de pietre de mormânt, privind înainte, și nu se opriră decât când ajunseră la mormântul lui Sibyl.

Lena puse mâna pe piatra de mormânt ca să se sprijine și să-și întindă picioarele. Piatra din marmură neagră era rece și senzația pe care i-o transmise mâinii, plăcută. Atingând-o, parcă o atingea pe Sibyl. Hank se opri lângă ea, își ridică tricoul și se șterse la ochi.

— Doamne, Hank! zise Lena, ferindu-și ochii de albul abdomenului lui, plin și el de cicatrici.

— E o zi foarte caldă, spuse Hank. Cred totuși că până la urmă va ceda, nu?

Lenei îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că vorbea cu ea, și nu cu Sibyl.

— Da, zise apoi.

Hank continua să vorbească despre vreme, iar Lena stătea și-l asculta, încercând să nu arate cât de ciudat se simțea. Se uită la piatra de mormânt a lui Sibyl. Hank se ocupase de aranjament și alesese cuvintele de pe piatră. Deasupra datelor incrustate stătea scris SIBYL MARIE ADAMS, NEPOATĂ, SORĂ, PRIETENĂ. Lena fu surprinsă că nu trecuse și „iubită", de dragul lui Nan. Ar fi fost tipic pentru Hank.

— Uită-te la chestia asta, zise acesta, aplecându-se în fața pietrei.

Cineva pusese la baza ei un mic vas cu un singur trandafir alb, care începuse să se ofilească în căldura dimineții.

— Nu-i așa că e frumos?

— Da, spuse Lena, dar își dădu seama din privirea uimită pe care i-o aruncă Hank că de astă dată vorbise cu Sibyl.

— Sunt convins că Nan a lăsat floarea pentru ea. Lui Sibb i-au plăcut întotdeauna trandafirii.

Lena nu scoase niciun cuvânt. Probabil că Nan adusese floarea în dimineața aceea. Probabil că făcea acest lucru dimineața devreme, pentru că Lena n-o întâlnise niciodată. Nu că Lena ar fi venit cu regularitate la mormânt. La început fusese cu totul incapabilă să ajungă până acolo, îi era greu să meargă, ca să nu mai vorbim de statul în mașină, să facă un drum până acolo. Apoi se simți jenată gândindu-se că Sibyl știa ce i se întâmplase, că se schimbase, devenise alta. I se păru ciudat să-și viziteze sora moartă, iar felul în care Hank vorbea cu Sibyl, ca și când ar fi fost cu ei, o făcea pe Lena să nu se simtă în apele ei.

— Albul se profilează foarte frumos pe negru, nu-i așa? spuse Hank.

— Da.

Amândoi stăteau în picioare, Lena cu mâinile încrucișate, Hank cu ele în buzunare, amândoi uitându-se la piatra de mormânt. Trandafirul arăta într-adevăr frumos profilat pe marmura neagră. Lena nu înțelesese niciodată de ce oamenii duceau flori morților, dar în cele din urmă își dădu seama că florile erau pentru sufletul celor vii o amintire că există totuși viață în această lume și că ei pot să meargă mai departe. Hank se întoarse spre ea, așteptând să-i dea atenție.

— Cred c-am să mă întorc la Reece, spuse el. Probabil mâine.

Lena dădu din cap înghițind cu greu nodul din gât.

— Da, spuse ea, probabil că e o idee bună.

Nu-i spusese că Jeffrey îi dăduse un ultimatum: fie își face timp să ceară ajutor specializat, fie nu se mai întoarce la serviciu deloc. Ținuse secret acest lucru fiindcă nu voise ca Hank să ia o decizie în funcție de ea. Ar fi putut s-o ia înapoi la Reece și să-i dea de lucru în barul lui, ca să o aibă mereu sub ochiul său grijuliu. Treaba n-ar prea fi mers, pentru că într-o bună zi Hank se va fi dus. Era un om în vârstă, nu putea să trăiască o veșnicie și atunci Lena ce va face? Dintr-un oarecare motiv gândul că-ntr-o bună zi Hank nu va mai fi o făcu să-i dea lacrimile. Se uită într-altă direcție încercând să se liniștească. Fără să spună un cuvânt, Hank scoase batista din buzunarul de la spate și i-o dădu. Era udă de transpirație și încinsă, dar ea o folosi oricum și își suflă nasul.

— Aș putea să amân, se oferi el.

— Nu. Probabil că așa e mai bine.

— Am să vând barul, se oferi el din nou. Aș putea să-mi găsesc o slujbă aici sau ai putea să vii cu mine acasă.

Lena dădu din cap că nu, simțind cum ochii îi lăcrimează. Nu putea să-i spună lui Hank că se simțea atât de tulburată nu din cauză că el se

întorcea la Reece, ci pentru că știa că într-o bună zi va muri. Totul era prea morbid și avea ea nevoie din partea lui să știe că putea să-i dea un telefon și că el îi va răspunde la celălalt capăt al firului. Asta era tot ce-și dorea Lena de la Hank. Acesta era de fapt singurul lucru pe care el i-l oferise întotdeauna.

Hank își drese vocea și îi spuse:

— Tu ai fost întotdeauna cea puternică, Lee!

Ea râse fiindcă niciodată în viața ei nu se simțise atât de neajutorată.

— Pe Sibby știam că trebuie s-o ajut mereu, că trebuie să-i fiu un sprijin la fiecare pas. Făcu o pauză, uitându-se la urmele unei înmormântări recente. Cu tine a fost mai greu. Tu n-ai vrut să mă accepți. N-aveai nevoie de mine.

— Nu știu dacă e adevărat.

— O, nu, replică el. Tu ai făcut întotdeauna ce ai vrut. Ai renunțat la colegiu, te-ai dus la Academia de Poliție, te-ai mutat aici și nu mi-ai spus decât după ce toate erau împlinite.

Lena simțea nevoia să-i spună ceva, dar nu știa ce.

— În orice caz, zise el luându-și înapoi batista din mâna ei, cred că am să plec mâine.

— OK, zise ea întorcându-se din nou spre mormântul lui Sibyl.

— Probabil că o să fie nevoie de tine aici o bucată de vreme, spuse Hank. Ce-i cu fata aia pe care au găsit-o? Sunt convins că există o mulțime de copii care au pățit același lucru. Oamenii de teapa ălora sunt mai mulți decât crezi.

— Da, așa e.

— E bine că fetița și-a revenit, că șeful tău a găsit-o.

— Da, spuse Lena, dar și ea se întreba ce i s-o fi întâmplat lui Lacey Patterson în casa aceea. Ce amintiri va duce cu ea, tot restul vieții? Va fi în stare să le poarte sau va prefera să o ia pe drumul scurt, ca fratele ei?

Lena știa din proprie experiență că amăgirea de a nu fi obligat să te gândești la lucrurile care ți s-au întâmplat era extrem de ispititoare. Chiar și după tot ceea ce i se întâmplase, Lena nu era sigură că a doua zi nu se va hotărî că nu are rost să meargă mai departe.

— Îmi pare rău că am insistat atât să te duci la părintele Fine, zise Hank. Cred că e foarte greu să vezi lucruri de felul acesta.

Lena îi acceptă scuzele.

— Brad e polițist și nici el nu și-a dat seama, spuse ea, deși dacă Hank l-ar fi cunoscut pe Brad și-ar fi dat seama că asta nu e o consolare.

Hank își băgă batista în buzunarul de la spate. Își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp, atingând-o pe Lena o clipă. Era la fel de transpirat și corpul lui emana căldură. După o vreme spuse:

— Cred că-ți dai seama că dacă ai nevoie de mine poți să mă suni oricând. Știi că am să-ți răspund.

Lena zâmbi, de data asta din toată inima.

— Da, Hank, știu.

•

Lena traversă ospiciul încercând să respire pe gură ca să nu mai simtă putoarea care o copleșea. Clădirea mirosea a urină și a alcool. Îi amintea vag de barul lui Hank.

Apăsă pe butonul liftului și avu o senzație de neplăcere cât timp urcă lent până la etajul trei. Simțea că transpirase pe gât și se șterse cu dosul mâinii. Făcuse un duș lung după ce alergase cu Hank, dar după aceea transpirase din nou din cauza căldurii. Respiră ușurată în momentul în care ușile se deschiseră și mirosul de urină nu-i mai asaltă nările. Cei mai mulți dintre rezidenții de la etajul unde se afla Mark aveau catetere și erau oarecum mai curați în comparație cu cei de la etajele inferioare. De aceea mirosul era mai suportabil. Păși în hol și se uită afară pe fereastra din fața liftului. Norii erau întunecați și pufoși,

plini de ploaia care era pe punctul să înceapă. Își aduse aminte de dimineața în care murise Grace Patterson, de cum stătuse în spatele lui Teddy Patterson în timp ce acesta dormea, de felul cum privise răsăritul de soare, mângâindu-se la gândul că monstrul care zăcea în pat nu va mai fi niciodată în stare să simtă soarele pe obraji. Lena nu-și pusese niciodată problema că făcuse tot posibilul ca Grace să nu moară în liniște. Știa că făcuse ceea ce trebuie. N-avea niciun dubiu.

— Pot să vă ajut? o întrebă o femeie care trecea pe hol.

— Caut salonul lui Mark Patterson.

— O, zise femeia evident surprinsă. N-a mai avut vizitatori.

Lena ar fi putut să jure că Teddy Patterson n-avea niciun chef să-și vadă fiul, dar tot fu surprinsă. Deși știa răspunsul, se simți obligată să întrebe:

— Și-a revenit?

— Nu, răspunse asistenta și îi făcu un semn spre hol. Salonul 310. O luați la dreapta și apoi la stânga, e salonul din fața magaziei.

Lena îi mulțumi și urmă instrucțiunile. Merse de-a lungul holului, trasând cu două degete o linie pe perete ca și când ar fi vrut să tragă de timp. Nu exista niciun motiv special pentru care voia să-l vadă pe Mark. Ea nu lucra la caz. Ce dracu', nici nu mai era sigură că e polițistă. Deși Mark nu se afla în starea de a-i răspunde, Lena bătu în ușa cu numărul 310. Așteptă afară, apoi deschise ușa. Luminile erau stinse și nimeni nu dăduse draperiile la o parte ca să intre soarele. Mark era întins pe pat, intubat, mai palid decât și-l amintea ea. În fundal se auzea zgomotul aparaturii care funcționa, iar la marginea patului, atârnată de un suport, era o pungă pentru colectarea urinei. Camera era insipidă. Nu erau flori și singurul scaun, împins la perete, părea să nu fi fost folosit niciodată.

Televizorul era stins, ecranul întunecat părând aproape sinistru.

— Hai să facem puțină lumină, zise Lena neștiind ce altceva să facă.

Trase jaluzelele și acestea se deschiseră lăsând lumina să intre. Se întoarse spre bolnav și le ajustă, astfel încât soarele să nu cadă direct pe fața lui. În gură avea un tub care-l ajuta să respire și în jurul acestuia se strânsese salivă. Lena se duse la baie, udă cu apă caldă o lavetă, se întoarse la pat și îl șterse pe Mark la gură. Apoi, deoarece își aduse aminte că acest gest îi făcuse foarte bine când fusese ea în spital, împături laveta și îl șterse cu ea pe față și pe gât, apoi pe brațe. Luă o loțiune din trusa pacientului, nefolosită și care se afla lângă pat. O încălzi în mâini înainte de a-l frecționa pe Mark pe brațe și pe gât, apoi pe față. Lena nu era foarte sigură, dar i se păru că pielea lui își schimbase puțin culoarea.

— Se pare că te tratează bine aici, spuse Lena, deși nu știa dacă acest lucru era neapărat adevărat. Eu…, spuse Lena, apoi se opri.

Se uită la ușă, dându-și seama că era o prostie să îi vorbească lui Mark, când evident, el nu putea s-o audă, și că acest lucru era la fel de stupid ca atunci când Hank vorbea cu Sibyl la mormântul acesteia. Îl luă de mână și-i spuse:

— Lacey e bine. Am găsit-o. Au găsit-o în Macon și… Lena se uită în jur neștiind cum să continue. Polițiștii supraveghează oficiul poștal. Șeful crede că Dottie va apărea curând.

Lena inspiră adânc și ținu aerul în piept o vreme, înainte de a expira.

— O s-o prindem, Mark, n-o să scape!

Apoi tăcu, ascultând respirația băiatului dictată de aparatură. Bineînțeles că Mark nu-i răspunse și din nou avu o senzație ciudată. Oare Hank de ce vorbea cu Sibyl? Ce rezolva dacă-i spunea tot felul de lucruri? Era ca și când ar fi spus vorbe în vânt. De fapt, era un mod de a vorbi cu el însuși. Lena

râse, dându-și seama că de fapt Hank exact asta și făcea. A vorbi cu cineva care nu poate să-ți răspundă, cu cineva care nu poate să-și manifeste aprobarea sau furia sau ura însemna o libertate extremă. Puteai să spui orice voiai fără teamă de repercusiuni.

— Auzi, Mark, nu sunt foarte sigură că am să rămân în poliție, spuse ea, simțindu-se ușor ametită rostind aceste cuvinte.

Mintea ei se jucase multă vreme cu acest gând precum cu o mărgea care se rotește într-un labirint dintr-un joc de copii, dar își impusese să nu accepte o asemenea posibilitate. Până în momentul acela.

— Trebuie să discut cu șeful peste două zile.

Făcu o pauză, uitându-se la tatuajul de pe mâna lui Mark. Se întrebă o clipă ce-ar putea face să șteargă tatuajul acela. Existau procedee prin care se puteau înlătura tatuajele, văzuse ea la televizor.

— Nu știu ce-am să-i spun lui Jeffrey, continuă ea, având același sentiment de jenă. Am vorbit cu Hank și știu că aș putea să mă întorc la Reece împreună cu el. Dar nu știu, nu știu dacă pot să mă întorc acolo.

Lena observă că pătura se deplasase și trecu în partea cealaltă a patului ca s-o aranjeze. Netezi materialul cu mâna spunând:

— Pe de altă parte, nu pot s-o las pe Sibyl singură aici. Știu că o are pe Nan să aibă grijă de ea, dar totuși…

Lena se plimbă prin cameră, încercând să se gândească la ce să-i mai spună. Sunetul vocii în încăpere o făcea să fie conștientă de propria ei persoană, dar îi făcea bine să spună lucrurile acestea, să le rostească, după ce le strânsese în minte atâta vreme. Scaunul scârțâi pe podea în momentul în care ea îl trase mai aproape de pat și se așeză. Luă din nou mâna lui Mark într-ale sale.

— Am vrut să spun…, începu ea, dar nu mai putu să urmeze. Până la urmă făcu un efort și

continuă. Am vrut să-ți spun că-mi pare foarte rău de felul în care am reacționat când mi-ai spus ce s-a întâmplat. Făcu o pauză, așteptând parcă un răspuns. În legătură cu tine și cu mama ta. Lena se uita la fața lui, întrebându-se dacă el putea s-o audă. Am vrut să te fac să înțelegi că știu prin ce-ai trecut. Înțeleg atât cât pot eu să înțeleg. Vreau să spun…, se opri ea din nou. Știu ce a însemnat, Mark. Știu ce a însemnat pentru tine să-mi dezvălui acest secret. Făcu o pauză, încercând să-și amintească să respire. Aveai dreptate când ai spus că trecusem prin același lucru. Că știam despre ce vorbești.

Se uită din nou la el, dar băiatul continua să tacă. Pieptul i se ridica și cobora în funcție de pompa care îi introducea oxigen în plămâni. Monitorul cardiac scotea un mic sunet, în acord cu inima lui.

— N-am crezut că va fi atât de greu, murmură Lena. Credeam că sunt puternică. Aveai dreptate. Am fost o lașă, sunt o lașă.

Inspiră adânc reținând aerul până când simți că-i plesnesc plămânii. Simți cum camera se strânge în jurul ei și apoi, dintr-odată, era din nou în acel loc întunecat, întinsă pe pardoseală, cu El undeva prin casă, nedându-i nicio importanță. Cel mai greu moment era când drogurile își încetau efectul și ea își dădea seama unde se află și ce i se întâmplă și că nu avea nicio putere. Simțea o presiune în piept ca și când cineva ar fi tăiat în carne vie și ar fi turnat în pieptul ei lichidul negru al singurătății. Când ajungea în acest moment de absolută singurătate lumina ce venea pe sub ușă era scăparea ei și se trezea dorindu-și să-l vadă pe violatorul ei, să-i audă vocea indiferent de prețul pe care trebuia să-l plătească.

— Îmi era atât de frică, îi spuse ea lui Mark. Nu știam unde mă aflu, cât timp trecuse sau ce se va întâmpla. Simți din nou un nod în gât, odată cu amintirea copleșitoare. Mă răstignise pe

pardoseală, îi spuse ea, deși Mark probabil că știa acest lucru. Mă răstignise și nu puteam să mă mișc. N-aveam de ales. Nu aveam ce altceva să fac decât să aștept și să-l las să-mi facă tot ceea ce-mi făcea.

Lena respira greu și simțea cum revine în acea cameră, prinsă în cursă și neajutorată.

— Drogurile…, spuse ea, apoi se opri.

Evident, Mark folosise și el droguri ca să-și aline durerea, doar că Lenei nu i se acordase nicio șansă. Nimeni n-o întrebase dacă voia să le ia sau când.

— Îmi dădea niște droguri, spuse ea. Ele mă făceau să mă simt liberă, ca și când aș fi plutit, ca și când aș fi fost deasupra tuturor lucrurilor, și Greg, fostul meu prieten, ar fi fost și el acolo. Se opri din nou gândindu-se la Greg cel din visele ei de om drogat, și nu la Greg pe care-l știa de fapt. În visele ei, Greg era mult mai sigur de el și făcea dragoste mult mai bine decât în realitate. O făcea să se piardă în vise, o făcea să atingă acea limită în care nu-și mai dădea seama de diferența dintre durere și plăcere și nici nu voia s-o știe. Tot ceea ce-și dorea când era în starea aceea, era ca El să fie în ea, s-o mângâie, să se contopească cu El și să continue până la explozia finală. Apoi, după ce o aducea în acel punct, eliberarea era aproape eterică. Nu mai cunoscuse în viața ei o astfel de plăcere, ca atunci când corpul ei i se oferea lui în totalitate. Îi spuse lui Mark:

— Greg, în realitate, nu era niciodată așa. Știam acest lucru. În mintea mea știam acest lucru. Îl strânse pe Mark de mână. În mintea mea știam, știam, dar nu-mi păsa. Voiam să fiu cu el și voiam să-l simt cu toată făptura mea.

Își duse mâna la gură, dar nu mai putea să retragă cuvintele pe care le spusese.

— Apoi drogurile își pierdeau efectul, spuse, vorbind ca și când toate acestea i s-ar fi întâmplat altcuiva, și apoi începeam să simt tot felul de

lucruri. Îmi dădeam seama de ce se întâmplă, unde mă aflam, cine eram, ce făcusem cu El. Lena simți că i se întoarce stomacul pe dos de greață. Sunetele pe care le scosesem, murmură ea, amintindu-și, cum îi răspunsese și cum se rugase de El, ca și când ar fi vorbit unui iubit.

Își duse mâna la piept și-și simți inima bătând cu putere.

— Și apoi începeam să plâng, zise, lacrimile curgând șiroaie pe obraz. Plângeam fiindcă eram atât de dezgustată de mine însămi, apoi plângeam fiindcă mă simțeam atât de singură. Își șterse ochii cu dosul mâinii. Plângeam fiindcă nu voiam să fiu singură, plângeam fiindcă nu voiam să știu ce se întâmplase. Și apoi, când venea din nou, murmură, când venea din nou nu mai eram singură…

Lena trebui să se oprească, simțea că intră în hiperventilație și trebuia să-și controleze respirația. Se uită la mâna lui Mark și-și plimbă degetele pe tatuajul acestuia.

Confesiunea lui Mark îi veni în minte într-un tumult și ea auzi acum ceea ce nu voise să audă în rulotă. El îi povestise despre crima la care fusese supus, ca un iubit care-și reamintea un moment de mare pasiune. Pe măsură ce Lena relua în minte vorbele lui își dădea seama de ce Mark dorise să i se facă acel tatuaj. Își dădea seama de sentimentul de vinovăție pe care îl purta cu el, ca o ancoră legată de inima sa. O parte din el va fi pentru totdeauna fiul mamei lui. O parte din el se va întoarce mereu în acea rulotă, ascultând un CD, ca atunci când maică-sa intrase în cameră și-l violase. O parte din el își va aminti întotdeauna ce bine fusese, deși doar pentru un moment, atunci când o penetrase și făcuse sex cu ea. Indiferent unde s-ar fi dus și orice ar fi făcut, Mark le purta pentru totdeauna în el. Tatuajul era menit să arate tuturor acest lucru. Tatuajul era felul în care Mark le spunea oamenilor că nu făcea parte dintre ei, că el va fi pentru totdeauna al mamei sale. Ceea ce-i

făcuse ea îl marcase pe dinăuntru într-un mod în care niciun ac și nicio cerneală nu-i vor putea marca pielea.

Pentru tot restul vieții, probabil chiar și acum, prins în capcana propriului corp, Mark ducea cu sine conștiința faptului că se bucurase de acel moment. Că pentru o clipă fusese favoritul mamei sale și că trăise pentru prima oară în viața lui experiența a ceea ce crezuse că este dragoste. În felul ei bolnav și contorsionat, Grace Patterson îl făcuse pe fiul său să se simtă dorit, iar el îi întorsese dragostea, deși o urâse pentru că îi făcuse ceva atât de groaznic.

În salon nu se auzeau decât zgomotele făcute de dispozitivele care-l țineau pe Mark în viață. Lena auzi un zgomot ascuțit, dar își dădu seama că era doar în mintea ei. Vru să se ridice, să dea drumul mâinii lui Mark, să-l lase să moară în patul acela, fiindcă el oricum va face asta, cu sau fără voia ei.

Totuși ajunsese până aici, nu putea s-o oprească nimeni. Nu putea să judece nimeni nebunia revelațiilor ei. În salon se afla doar Lena și, dacă Mark era acolo, dacă auzise tot ceea ce îi spusese, probabil că ar fi fost cea de a doua persoană din lume care înțelegea povestea Lenei.

— Mă simțeam atât de singură când mă lăsa acolo, reluă Lena cu vocea aspră din cauza efortului de a se întoarce în acel loc oribil.

Își încleștă dinții nefiind sigură că putea să continue. Partea asta o ucidea de fiecare dată, motivul pentru care nu voia să accepte ședințele de terapie sau să spună cuiva ce se întâmplase cu adevărat în odaia aceea, cu patru luni în urmă.

— Când venea din nou în cameră și eu nu mai eram singură…

Lena se opri, încercând să-și înăbușe un hohot de plâns. Nu putea să rostească cuvintele. Nu putea să accepte față de nimeni, nici măcar față de Mark, nici măcar față de această carcasă moartă, care nu

mai era Mark. Nu era destul de puternică, nu putea să depășească acest moment.

— Fir'ar al dracului, strigă Lena, încercând să se abțină, să nu clacheze. Tremura din tot corpul și în curând plângea în hohote.

Dacă Mark mai putea încă să simtă unele lucruri, atunci era în stare să simtă că mâinile ei tremurau, putea să simtă teama care-i cuprindea trupul ca într-o capcană de oțel. Ar putea înțelege durerea care o rodea în suflet, într-un fel în care nimeni nu va mai putea s-o înțeleagă vreodată. Niciun fel de pastile nu vor putea să-i scoată asta din minte. Nici măcar un glonț care ar fi trecut prin capul ei n-ar fi putut să șteargă acest fapt și Lena știa că, indiferent dacă ar fi reușit să facă acest lucru, să apese pe trăgaci sau să ia pastilele, ultimele ei gânduri îi vor fi destinate lui.

— Nu, spuse Lena, dând violent din cap într-o parte și-n alta. Nu, nu, nu, insistă gândindu-se la ceea ce-i spusese Nan, știind ce-ar fi zis Sibyl dacă ar fi fost de față. Fii tare, spuse Lena vorbind în locul lui Sibyl, fii mai tare de atât.

Lena se gândi la Hank, așezat pe podea în baie, plângând fără nicio jenă așa cum plângea și ea acum.

— Atunci când venea la mine în cameră, zise Lena forțându-se să vorbească, făcând efortul de a-i rosti numele, când venea la mine, repetă ea, o parte din mine se simțea eliberată. Se opri, știind că aceste cuvinte nu erau potrivite. Putea să-i spună lui Mark acest lucru fiindcă Mark înțelegea. Știa ce înseamnă să fii atât de gol pe dinăuntru, încât să accepți pe oricine în prăpastia sa. Lena cunoștea singurătatea de a fi încuiată într-o cameră, întunecată ca smoala, neavând nimic altceva de făcut decât să aștepte. Știa că venea un moment când mintea îți spune că totul e cum nu trebuie, dar trupul te trădează, încercând să capete orice alinare i se oferă.

Înghiți cu greu și începu din nou.

— Când el venea la mine în cameră, începu ea din nou, o parte din mine era… fericită.

Capitolul 22

Sara se așeză pe podea în fața lui Lacey Patterson, în cabinetul din spate al clinicii de pediatrie. Cu câteva zile în urmă, Lacey venise la ea să-i ceară ajutor. Acum, că se întorsese după ce trecuse prin lucruri inimaginabile, Sara nu putea să facă altceva decât să aștepte ca fata să înceapă să vorbească.

— Dottie te-a lăsat pur și simplu acasă la Wayne? întrebă Sara.

— Da, răspunse Lacey, uitându-se la pantofi.

Dintr-un motiv oarecare ceruse să stea pe pardoseală, iar Sara îi făcuse pe plac, dorind ca fata să se simtă cât mai confortabil posibil. Nu voia ca Sara să stea aproape de ea, așa că hotărâseră ca doctorița să stea la o oarecare distanță, cu spatele sprijinit de ușă. Lacey se așeză în mijlocul camerei.

— Pastilele mă făceau să dorm, spuse ea.

— Și nu-ți aduci aminte nimic din ce s-a întâmplat până te-ai trezit la spital?

Fata dădu din cap și începu să-și roadă unghiile. Trecu un timp și ajunse la pielițele de la degetul mare, apoi trecu la degetul mic. În sfârșit, Sara o opri.

— O să te doară, îi spuse, și apoi își dădu seama după expresia lui Lacey cât de prostească era remarca ei.

Lacey își mușcă în continuare pielițele de la unghii și întrebă:

— Mark o să se facă bine?

— Nu știu, scumpo.

Lui Lacey îi apărură lacrimi în ochi, dar nu plânse.

— N-am vrut să-i fac rău, zise ea.

— Cum să-i faci rău?

— Se repezise din nou la mine și eu am apucat cuțitul.

— Tu ești cea care l-a tăiat cu cuțitul?

Lacey dădu din cap că da și începu să-și roadă o altă unghie.

— Eram acasă la Dottie. Scoteau lucrurile din casă și zugrăveau. Eu mă ascunsesem și Mark m-a găsit. L-am lovit în cap cu piciorul, zise și își scoase degetele din gură. Mark nu voia să mă lase să vin la tine să mă vezi. Am vrut să vin să-mi iau la revedere și m-am speriat așa de tare, încât am vomat. Îmi pare rău.

— E în regulă, o liniști Sara. Deci tu ai venit aici și apoi a apărut Mark, apoi tu ai fugit și Dottie te-a luat în mașina aceea mare neagră?

Lacey dădu din cap că da, dar tot nu vru să spună cine conducea mașina.

— Crezi cumva că de-asta a încercat să se sinucidă? Fiindcă l-am lovit? întrebă ea.

— Nu, o asigură Sara. Cred că Mark avea alte probleme care l-au făcut să creadă că sinuciderea e singura soluție.

— Am voie să-l văd? întrebă ea încet.

— Dacă vrei.

— Vreau!

Sara se sprijini încet de ușă, uitându-se la fata care continua să-și roadă unghiile. Lacey fusese tunsă aproape zero. Dottie voise probabil s-o deghizeze în băiat, până ar fi putut s-o vândă celui mai bun ofertant.

— Tata se întoarce curând? întrebă Lacey.

— Vrei să-l vezi?

— El nu știa, îi spuse fetița, ca și când ar fi citit gândurile Sarei. Eu știam despre Mark și mama, dar Teddy nu știa.

— Ești sigură?

Fata încuviință.

— Dacă ar fi aflat, l-ar fi omorât pe Mark.

— Dar pe tine, scumpo? întrebă Sara. Te-a atins Mark vreodată?

Fetița întoarse privirea.

— Lacey?

Dădu vehement din cap, dar Sara n-o crezu. În ceea ce-l privea pe Mark Patterson, Sara încă nu-și făcuse o idee exactă. Pe de o parte fusese victimă și pe de altă parte, evident fusese și el un călău.

— Mark se purta foarte frumos cu mine, spuse Lacey.

Sara nu zise nimic.

— Dottie te-a pus vreodată să faci poze?

— Nu, răspunse ea. Deși Mark și Jenny au făcut. Lor le-a făcut poze și câteodată i-a și filmat. I-am văzut eu când filmau.

— Dar tu n-ai făcut niciodată?

Lacey își duse mâna la gură.

— Mark a zis că dacă mă prinde că fac așa ceva o să-i spună tatei.

— Deci Mark nu voia ca tu să faci acest lucru?

— Eu am vrut, zise ea, asumându-și un ton de copil mic. Jenny o făcea. S-a dus la o petrecere și a făcut asta cu mai mulți băieți.

— Crezi că lui Jenny îi plăcea?

— Am încercat și eu o dată și Mark a aflat. Își lăsă mâna în poală. Și atunci m-a bătut.

Sara tăcu, cântărind informația. Nu-și închipuise niciodată că Mark încercase s-o protejeze pe sora lui.

— Iar asta s-a întâmplat atunci când Mark a fost arestat, nu?

Lacey păru surprinsă că Sara știa acest lucru.

— Da.

— Dar nu i-a spus tatălui tău?

— I-am spus că dacă-i spune tatei o să-i spun și eu despre el și despre mama.

Fata rostise vorbele „despre el și despre mama” cu o voce cântată ca și când această parte din propoziție ar fi fost repetată de foarte multe ori.

Sara își imagina că Lacey făcuse uz de această amenințare de mai multe ori. În sufletul ei era un copil și cei mai mulți copii sunt în stare de orice ca să li se facă pe plac.

— Oricum, nu mi-a făcut plăcere, spuse Lacey. I-am spus că nu mai fac chestia aia, că nu mi-a plăcut. Se încruntă. Dottie era foarte rea când făcea asta, nu ca atunci când ne jucam.

— Te jucai cu ea?

— Da, câteodată venea și stătea cu noi, zâmbi Lacey. Știa un joc pe care-l jucam, în care toți ne îmbrăcam frumos și apoi ne duceam la filme și ne lăsa să mergem așa, aranjați.

— Asta mi se pare că e o chestie simpatică.

— Dar nu era întotdeauna așa, începu Lacey, culegându-și niște cojițe de pe picior. Câteodată era răutăcioasă și atunci nu-mi plăcea de ea.

— Nu ești tu de vină, îi spuse Sara. Ea ți-a vorbit despre puritate?

Lacey ridică brusc capul.

— Unde ai auzit tu despre asta?

Sara se hotărî să spună o minciună.

— Mark mi-a zis.

Lacey dădu din cap.

— Nu ți-ar fi spus așa ceva!

— Nu crezi?

Ea strânse din umeri, dar Sara își dădu seama că nu era foarte sigură.

— Dottie s-a supărat foarte tare pe Jenny când i-a spus că este obsedată de ideea asta.

— Obsedată de ce?

— De ce le fac fetițelor acolo, murmură ea. Jenny a citit la școală anul trecut despre niște triburi din Africa. A zis că acolo femeile erau niște norocoase pentru că ele aparțineau unor bărbați, taților lor sau soților lor, și dacă se purtau cum se cuvine, erau în siguranță.

— Și tu crezi lucrul acesta, Lacey?

Lacey n-o băga în seamă.

— Dottie a fost foarte supărată. Jenny nu renunța la ideea asta. A venit chiar și mama și i-a zis să termine odată. Întoarse capul într-o parte. Mama e în stare să-i determine pe oameni să facă lucruri pe care aceștia nu vor să le facă. E foarte bună să te convingă să faci ce nu vrei.

Sara inspiră adânc, încercând să-și clarifice în minte spusele copilului.

— Deci, mama ta și cu Dottie i-au spus lui Jenny să nu mai vorbească despre mutilare? întrebă ea.

— Da, fiindcă le era frică că o să aibă probleme la școală. Trebuise să se mai mute o dată din cauza asta. Un consilier a venit acasă și Dottie a zis că el a amenințat că o să cheme poliția din cauza a ceea ce spusese Jenny.

— Despre fetele care sunt tăiate în felul acela? întrebă Sara, mirându-se că o fetiță putea să fie obsedată de automutilare.

— Jenny zicea că femeile de acolo nu trebuiau să-și mai facă griji pentru alte lucruri… Făcu o pauză. Lucruri ca sexul și chestii din astea, pe care le făcea Dottie. Acolo nu existau chestii din astea, deoarece copiii erau sacri și fetițele, protejate.

— Dar de ce a tăiat-o Dottie, Lacey?

— Nu ea a tăiat-o, spuse. După excursia de Crăciun, Jenny a hotărât să se taie singură.

Sara dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

— Nu poți să-ți faci un lucru ca acesta singură, scumpo.

— Ba da, ea a făcut-o, insistă Lacey. A folosit o lamă, doar că a început să țipe și Dottie s-a dus pe scări repede și a început să țipe și ea.

— Erai în casă?

— Eram jos cu mama, fiindcă era zi de plată.

Sara știa că n-ar fi trebuit să fie surprinsă că aceste femei aveau zile de plată, fiindcă totul era foarte logic. Își considerau revista aia scârboasă ca pe o mică afacere. Făceau lucrul acesta de vreo treisprezece ani și știau ce au de făcut.

— Jenny țipa atât de tare de parcă murea, spuse Lacey, și atunci mama a venit jos și mi-a spus ce și-a făcut Jenny.

Sara continuă să dea din cap neîncrezătoare, deoarece nu putea să-și imagineze lucrurile acelea.

— Nu puteau s-o ducă la spital, așa că mama a zis că cel mai bun lucru ar fi să termine ele ce începuse Jenny. Lacey făcu o pauză. Așa că au făcut-o ele.

— Și au anesteziat-o?

— Mama i-a dat niște pastile, ca să nu facă infecție.

— Nu asta vreau să spun, îi răspunse Sara, au amețit-o înainte de a termina operația sau au adormit-o, ca să nu simtă nimic?

— Cred că a adormit singură, asta după ce au început ele să lucreze, spuse Lacey. Cel puțin n-a mai țipat după o vreme.

Sara își mușcă buza de jos, încercând să găsească un răspuns.

— De ce și-a făcut Jenny treaba asta? întrebă ea.

— Carson și Rory au râs de ea când am mers în tabăra de schi, fiindcă ea ar fi trebuit să meargă cu ei și apoi n-a mai vrut să se ducă.

— Să meargă cu ei, adică, ce vrei să spui, să facă sex?

Fata dădu din cap.

— A zis că nu vrea, că sunt murdari și ei s-au supărat foarte tare pe ea și au zis că e curvă și când ea a întrebat de ce îi zic așa, Cooper i-a spus că se mai culcase cu ei și înainte, când o dusese Mark la ei acasă. Mark i-a pus ceva în băutură, ca s-o facă să se poarte ciudat și să nu-și aducă aminte.

— Știi ce i-a pus în băutură?

— Nu știu, ceva ce te face să te simți groaznic a doua zi, îi spuse Lacey. Îi era rău de la stomac, a vomitat și n-a putut să vină la școală vreo două zile și Dottie a zis că are gripă.

Rohypnol, se gândi Sara. Drogul pe care-l foloseau violatorii. Lacey continuă.

— Ea a făcut ce-a făcut. Mark a zis că drogurile te fac să vrei să faci lucruri pe care oricum le faci.

— Asta nu-i adevărat, îi spuse Sara, mai ales când e vorba de medicamentul pe care probabil i l-a dat el.

Lacey ridică din umeri, ca și când ar fi vrut să spună că n-are nicio importanță.

— Îi plăcea de Cooper Barrett, să știi!

— A fost și el în tabăra de schi?

— Da, el și cu Rory și cu Garson, spuse fata. Își trimiteau bilețele pe sub ușă la hotel și când ne-am trezit într-o dimineață era un semn pe ușa de la cameră, care însemna ceva rău. Se uită la Sara. Cred că ei au fost cei care i-au furat lucrurile din dulăpiorul de la școală.

— Ce fel de lucruri?

— Tot felul de desene și chestii. Le-au rupt, așa că ea n-a mai putut să țină chestii din alea în dulap, cu excepția cărților.

— Cred că asta a supărat-o foarte tare!

Lacey dădu din umeri, dar Sara văzu că fata era afectată.

— De ce i-o fi făcut Mark acel lucru, ce crezi? întrebă Sara. L-a rugat Dottie s-o ducă la petrecerea aceea?

Lacey dădu din cap și Sara își duse mâna în dreptul stomacului gândindu-se că Mark făcea pe peștele cu Jenny Weaver, cu scopul de a recruta alți puști pentru Dottie.

— Jenny era supărată că ei o tot sâcâiau, spuse Lacey, și Dottie i-a zis lui Jenny să meargă încă o dată cu ei că asta o să-i oprească, dar Jenny n-a vrut, a zis că ea vrea să fie pură.

— Deci asta a făcut-o să se taie între picioare? zise Sara.

— Ea a început, dar a trebuit să termine Dottie, spuse Lacey.

Lacey se apucă din nou să-și zgândărească o bubiță de pe picior, iar Sara o urmări cum ia coaja

de pe ea și cum îi dă sângele. Scoase din buzunar un șervețel și tamponă piciorul fetei.

— Ai văzut vreodată ce i-a făcut Dottie lui Jenny în seara aceea? o întrebă.

Fetița dădu din nou din cap.

— Nu mi-au dat voie să mai vorbesc cu ea.

— De ce?

— Fiindcă mama mi-a spus să nu mai vorbesc cu ea, zise, uitându-se din nou la bubă și apucându-se din nou de zgândărit. Mama mi-a zis că dacă vorbesc cu Jenny o să-i dea voie lui Dottie să-mi facă și mie treaba aia, zise ea indicând porțiunea dintre picioare. Acolo jos.

— Mama ta era supărată și ea pe Jenny?

Lăsă capul în jos și vocea i se auzea înfundat. Sara trebui să-și încordeze auzul ca să înțeleagă ce spune.

— Mama a zis că Mark a fost cu Jenny și acest lucru nu trebuie să se întâmple. Asta a făcut-o pe Jenny să devină nebună și de aceea și-a făcut ce și-a făcut. Copiii trebuie să fie doar cu adulții, fiindcă adulții știu ce fac și copiii nu știu.

— Ești convinsă că tata nu știe de treaba asta?

Din nou dădu din cap, strânse din buze și răspunse:

— L-ar fi omorât pe Mark!

— Nu crezi că s-ar fi supărat foarte tare și pe mama ta? se hotărî Sara să împingă lucrurile puțin mai departe. Nu crezi că s-ar fi supărat dacă ar fi știut că mama ta este însărcinată?

Lacey ridică brusc capul.

— De unde știi?

— Știu o mulțime de lucruri, îi spuse Sara fetiței.

— A fost vina lui Mark că a rămas însărcinată, spuse Lacey, și din nou Sara fu șocată de tonul fetei. Evident că acest lucru îi fusese explicat. Mama i-a spus tatei că nu mai poate să se culce cu el, că s-a îmbolnăvit din nou. De aceea știa că e al lui Mark.

Din nou Sara respiră adânc. Se îndoia serios de faptul că vor afla vreodată cine era cu adevărat tatăl bebelușului.

— Sâmbăta trecută, începu Sara, ce s-a întâmplat?

— Mama s-a dus la Skatie's să-l caute pe Mark și i-a venit rău.

— I-a venit rău, cum? întrebă Sara.

Lacey se uită din nou la piciorușul ei.

— A condus până acolo să-l caute pe Mark și apoi i s-a făcut foarte rău și a trebuit să se ducă la baie.

Sara încercă să-și aducă aminte cât era de înaltă Grace Patterson. Era o femeiușcă scundă și Tessa ar fi putut cu ușurință s-o confunde cu o adolescentă.

— Ai intrat cu ea la baie? întrebă Sara.

Lacey dădu din cap afirmativ.

— Și pe urmă a venit Jenny?

— Ea ne-a văzut când am intrat.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

Lacey suspină.

— A ieșit bebelușul dintre picioarele mamei și era mult sânge… Făcu o pauză, refuzând să se uite la Sara. Mama a zis că îi era rău de la medicamentele pentru cancer pe care le lua și că o să aibă grijă de tot.

Sara înghiți cu greu.

— Mi-a spus să mă duc să aștept în mașină, în timp ce ea și cu Jenny rezolvă problema.

— De ce a reținut-o pe Jenny?

— Ca s-o pedepsească. Zicea că e vina lui Jenny că s-a întâmplat. Că dacă nu s-ar fi dus cu Mark de la început, atunci mama n-ar fi trebuit să facă ce a făcut.

Sara își sprijini capul de ușă încercând să găsească ceva de spus. Era uluită de puterea pe care o exercitau Grace Patterson și Dottie Weaver asupra acestor copii. Faptul că ea, Sara, fusese în prezența lor și nu observase nimic din aceste

lucruri oribile era o chestiune pe care nu și-o va ierta niciodată. Când Lacey văzu că Sara e din nou atentă, îi spuse:

— Mama i-a zis lui Jenny că dacă nu stă să o ajute, atunci o să-ți spună ție ce a făcut Jenny.

— Mie? întrebă Sara, incapabilă să-și ascundă uimirea.

— Jenny voia să se facă doctor de copii, ca tine. Zicea că n-ai s-o mai ajuți dacă ți-ar fi spus că a făcut sex cu băieții ăia. Tonul ei cântat reveni în momentul în care rosti: „Dacă nu faci acest lucru am să-i spun doamnei doctor Linton că ești o curvă!”

Sara se simți oripilată de faptul că numele ei fusese folosit pentru a amenința un copil.

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat, spuse ea vehement, nu-i adevărat pentru nimic în lume!

Lacey dădu din nou din umeri ca și cum n-ar mai conta. Sara ar fi vrut s-o scuture.

— Aș fi făcut orice aș fi putut ca s-o scap, Lacey, așa cum voi face ca să te ajut pe tine!

— Acum n-am nevoie de ajutor, îi spuse Lacey pe un ton care sugera că acum era prea târziu.

Sara era atât de enervată, încât ochii i se umpluseră de lacrimi. Autopsiase bebelușul. Știa exact ce-i făcuseră Grace și Jenny creaturii ăleia neajutorate. Numai gândul că Jenny acceptase să participe la mutilarea aceea de teamă ca Grace să nu i-o pârască o făcu să i se întoarcă stomacul pe dos.

— Mama zicea de multe ori așa, spuse Lacey. Jenny voia ca tu să crezi că ea e o persoană foarte bună.

Sara își duse mâna la gât.

— Dar era o persoană foarte bună!

Lacey se uită din nou în podea.

— Mă rog…

— Ceea ce s-a întâmplat cu Jenny a fost groaznic, n-a fost vina ei!

Din nou Lacey dădu din umeri a indiferență.

— Scumpa mea, îi spuse Sara, încercând să vorbească pe un ton cât mai cald. Întinse mâna să o atingă pe Lacey, dar fetița se trase înapoi. Sara lăsă să treacă aproape un minut. De ce crezi tu că Jenny l-a amenințat pe Mark că-l ucide?

Lacey repetă gestul din umeri, dar Sara înțelese că fetița știa răspunsul.

— Crezi că voia să oprească toată treaba asta?

Fata dădu din nou din umeri.

— Crezi că Jenny se gândea că acesta era singurul mod de a opri toate aceste lucruri? Amenințându-l pe Mark cu pistolul? Terminând…, Sara se opri, simțind o greutate în piept.

Jenny știa că va sfârși pe masa de disecție la morgă. Obligându-l pe Jeffrey să tragă în ea, o obliga implicit și pe Sara să vadă ce se întâmplase cu ea.

Lacey își ridică privirea cu o față complet lipsită de emoție.

— Jenny știa mai mult de-atât, spuse. Știa că asta nu se va opri niciodată.

Sara așteptă continuarea răspunsului, cu sentimentul că orice ar fi spus fata era adevărat.

— O s-o prindem pe Dottie înainte să mai facă asta, Lacey! Îți promit că o să facem tot ce ne stă în putință ca s-o oprim!

— Da, mă rog…, zise ea dând din umeri ca și când Sara i-ar fi povestit ceva imposibil. Apoi întrebă: Tata o să vină curând? Vreau să mă duc acasă.

— Lacey…, rosti Sara, neștiind ce altceva să spună.

Fetița se uită la ea cu ochii în lacrimi. Ultimele câteva zile o maturizaseră, nu mai arăta ca un copil lipsit de griji. Nu mai arăta ca un copil care nu avea alte griji decât să intre în echipa de majorete. Persoanele care abuzaseră de ea dispăruseră, dar ea avea să poarte întotdeauna în suflet ceea ce i se făcuse.

Uitându-se la ea, Sara nu se simțise niciodată în viață mai neajutorată. Ar fi vrut s-o ajute, dar știa că era mult prea târziu pentru acest lucru. Știa de asemenea că erau mulți copii ca Lacey, mulți copii care căzuseră victime unor persoane ca Dottie Weaver și că mulți alții erau în pericol.

Lacey se șterse la nas cu mâneca și răsuflă greu. Reuși să-i zâmbească Sarei și întrebă din nou:

— Tata o să vină curând? Când o să vină tata, vreau să mă duc acasă.

DUMINICĂ

O săptămână mai târziu

Capitolul 23

Tessa se trânti la masă în scaunul din fața Sarei.

— Auzi, tot restul vieții mele am să vomit în halul ăsta?

— Sper că nu, îi spuse Sara, neacordându-i prea mare atenție.

Citea o fișă, încercând să-și deslușească propriul scris.

— Ce scrie? întrebă ea, împingând fișa către Tessa.

Tessa studie scrisul ilizibil.

— Mere permanente? zise ea.

— Asta citesc și eu, zise Sara, luând din nou fișa. Se uită la cuvinte, sperând să capete sens.

Tessa luă din geanta Sarei o revistă.

— Aia e o revistă, zise Sara.

— Poate că nu sunt doctor, dar știu să citesc, zise Tessa, dând paginile. După vreo câteva minute o închise. Aici nu sunt niciun fel de poze!

— Există câteva la sfârșit, spuse Sara, întinzându-se peste masă ca să-i arate surorii sale un apendice roșu și foarte mare într-o poză din anexă. Dădu pagina unde se vedea organul disecat în toată splendoarea lui sângeroasă.

— O, Doamne, gemu Tessa ducându-și mâna la gură și ridicându-se de la masă. Aproape că o doborî pe Cathy când ieși din cameră.

În timp ce punea pe masă o farfurie cu ouă umplute, Cathy întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Habar n-am, răspunse Sara, uitându-se la poză. A! zise ea, dându-și seama în sfârșit. Apendicele disecat.

Cathy se încruntă.

— Chiar trebuie să-i arăți chestiile astea la ora mesei?

Sara își adună toate hârtiile.

— Nu-i mai arăt nimic, zise ea. Aceasta a fost ultima.

Cathy se așeză lângă ea și luă o înghițitură din ceaiul Sarei.

— Cum merge treaba? întrebă ea arătând spre fișe.

— Încet, răspunse Sara, dar mai bine decât am crezut. Adică, mai bine pentru Grant. Aici a fost o prezență discretă.

— Cum ar zice taică-tu, nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase.

— Exact, răspunse Sara cu un zâmbet forțat.

— Și, fiindcă veni vorba, spuse Cathy, am auzit că Dave Fine va fi judecat.

— El crede că s-ar putea să scape din închisoare.

— Cred că închisoarea este singurul loc sigur pentru unul ca el, spuse Cathy, luând încă o gură de ceai. Ai vorbit cu tatăl lui Lacey s-o lase să te ajute la clinică, după ce termină școala?

Sara dădu din cap și își puse toate fișele în servietă.

— O să se mai gândească.

— Nu cred că va mai sta multă vreme în oraș, spuse Cathy, uitându-se cu atenție la Sara. Indiferent ce spune el, oamenii cred că știa ce se întâmpla.

Sara strânse din umeri, jenată să vorbească despre acest lucru cu maică-sa.

— Am auzit că i-au tăiat anvelopele acum vreo două zile, în parcare de la Piggly Wiggly.

Sara se uită la maică-sa, încercând să ghicească ce avea în minte.

— Nu vreau să suferi, îi spuse Cathy până la urmă. N-aș vrea să te apropii prea mult de fetița aceasta și apoi taică-său s-o ia.

Sara își făcu de lucru prin geantă. Jeffrey îi spusese același lucru cu o seară înainte.

— Știi, începu Cathy, ai putea să adopți un copil.

Sara zâmbi forțat, își scoase ochelarii și îi așeză pe masă.

— Eu, ăăă… se opri, râzând sec.

Era mult mai complicat decât atât. Cathy aștepta ca Sara să continue.

— Mamă, te rog să mă ierți, dar chiar nu am chef să vorbesc despre chestia asta acum.

Cathy luă mâinile Sarei într-ale sale.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt aici și te ajut!

— Știu!

Tessa reveni în cameră și o lovi pe Sara cu mâna peste cap, zicând:

— Afurisito!

Sara râse și Tessa îi scoase limba. Cathy se încruntă ridicându-se de la masă, dar nu spuse nimic.

— Te simți bine, puiule? o întrebă ea pe Tessa.

— Da, mamă, zise Tessa, dar nu părea să fie chiar așa.

Sara simți o undă de vinovăție că-i arătase fotografia aceea.

— Ești sigură? o întrebă Sara.

— Sunt pur și simplu adorabilă, îi răspunse Tessa. Uită-te la mine! Părul e gras, pielea mi-e iritată, pantalonii mă strâng. Se opri, trăgând de crăcii pantalonilor. Îmi tot cad sub burtă.

— Natura urăște vidul, spuse Sara râzând.

— Sara! o avertiză Cathy, dar râse și ea și ieși.

Tessa se așeză din nou și își luă un ou umplut.

— Unde-i Jeffrey? A întârziat deja o jumătate de oră.

— Habar n-am, zise Sara, uitându-se la soră-sa cum înfulecă oul. Parcă ziceai că ți-e rău.

— Mi-era, spuse Tessa, luând încă un ou. Acum nu-mi mai e așa de rău.

Sara începu să spună ceva, apoi se opri, auzind o mașină care intra pe alee.

— Ăsta-i Jeffrey! zise, ridicându-se de la masă atât de repede, încât răsturnă scaunul. Îl prinse înainte să ajungă jos și se uită urât la Tessa, sperând să reteze comentariul răutăcios al soră-sii, pe care-l vedea venind. În mod intenționat, Sara se duse încet spre ușa de la intrare. Jeffrey era pe punctul de a bate, când ușa se deschise. Se întinse să-l sărute, dar se opri când îi văzu expresia de pe față.

— Ce s-a întâmplat?

Drept răspuns acesta îi arătă o casetă video. Ea întrebă cu un gest din cap:

— Ce?

— Hai să mergem în birou, zise el luând-o în jos pe scări.

Sara își dădu seama din felul în care-și ținea umerii în timp ce mergea că Jeffrey era extrem de nervos. Avea o ținută rigidă și fălcile încleștate. Se așeză pe canapea, urmărindu-l pe Jeffrey cum pune caseta în aparat. Luă loc lângă ea și acționă telecomanda până când apăru imaginea. Sara recunoscu formatul alb-negru al aparatului de supraveghere.

— Este oficiul poștal din Atlanta.

Jeffrey se lăsă pe canapea și Sara se apropie de el, uitându-se la casetă. Scena era extrem de obișnuită: o sală de poștă plină de cutii poștale și cu o masă în mijloc. Jeffrey dădu pe repede înainte, până când imaginea se opri asupra unui bărbat, după aparențe tânăr și foarte zvelt.

— Ar putea să fie Mark Patterson, murmură Sara, uitându-se cum persoana aceea se deplasa prin sala de poștă.

Pe măsură ce tânărul se apropia de cameră, asemănarea dintre băiat și Mark deveni izbitoare. Aveau același corp longilin și aceeași privire insolentă. Felul în care hainele largi îi cădeau pe

corp te ducea cu gândul la aceeași sexualitate androgină.

— Arată fix ca el, spuse Jeffrey.

Pe ecran băiatul părea să aibă un mers ciudat când traversa sala de poștă. Se opri și se uită pe furiș în jur înainte de a deschide o cutie poștală. Stătea cu spatele la camera video, blocând vederea. Goli conținutul cutiei, se uită din nou în jur și apoi își băgă toate plicurile în cureaua pantalonilor. Își trase cămașa deasupra și se îndreptă spre ieșire, trecând de camera video. Jeffrey opri banda, înghețând imaginea asupra băiatului de pe ecran.

— A trimis pe altcineva, spuse Sara.

— Individul a ieșit în parcare, s-a suit într-un Thunderbird negru și a condus până la un mall local, spuse Jeffrey. Nu s-a întâlnit cu nimeni, a așteptat vreo două ore și apoi a dat un telefon.

— Pe cine a sunat?

— Nick a reușit să identifice numărul telefonului celular. N-a răspuns nimeni.

— Dar puștiul?

— Davis Ross, Ross Davis, zise el. Nick i-a căutat amprentele. A fost răpit acum zece ani de acasă în miezul zilei. E dat dispărut sau decedat.

Sara simți că inima îi sare din piept.

— Zece ani?

— Da, răspunse Jeffrey cu o voce extrem de enervată. Se juca afară, cu fratele mai mare. Dottie a venit cu mașina. Se crede că era Dottie sau Wanda, cine mă-sa o fi. Era o femeie. Ross Davis s-a dus cu ea și n-a mai apărut niciodată.

Sara continua să-și țină mâna la inimă.

— Bieții părinți!

— Nu mai este copilul lor, Sara! Este exact ca Mark. N-o să spună nimic. Nick l-a interogat timp de șase ore și individul n-a vrut să scoată o vorbă, nici măcar nu voia să admită că o cunoaște pe Dottie. A recunoscut pur și simplu că ridicase corespondența.

— Avea vreun tatuaj ca al lui Mark?

Jeffrey dădu din cap că nu.

— Câți ani are?

— Șaptesprezece.

— A fost răpit când avea șapte ani? întrebă ea.

— Acum este, după lege, o persoană adultă, spuse Jeffrey și pe fața lui se citea un sentiment adânc de înfrângere.

Sara îl luă de mână.

— I-ai anunțat pe părinți?

— Nick i-a anunțat, zise Jeffrey. N-a putut să-l rețină pe copil, totuși. Nu este ilegal să verifici o cutie poștală, iar mașina este înregistrată în mod legal pe numele lui.

— Și Nick n-a trimis pe cineva să-l urmărească? întrebă Sara. Cel puțin să poată să le spună părinților unde se află.

Jeffrey dădu din cap că da, dar avea privirea parcă lipită de băiatul din imagine.

— Uită-te! îi spuse el, acționând din nou telecomanda. Apăsă butonul și băiatul ieși din imagine.

Pe ecran apăru timp de câteva secunde imaginea sălii goale. Sara era pe punctul de a întreba la ce trebuie să se uite, când pe ecran apăru o altă figură. Era o femeie care purta o șapcă de baseball și ochelari și care se îndrepta intenționat spre zona de supraveghere a camerei. Se duse direct în spatele sălii și deschise aceeași cutie poștală pe care o verificase băiatul cu câteva clipe înainte. Scoase câteva plicuri pe care și le puse în poșetă. Se întoarse. Sarei i se opri respirația, deși n-ar fi trebuit să fie surprinsă.

— Nu cumva e Dottie Weaver? întrebă ea, dar știa că ea era. Nu era nicio îndoială că femeia de pe ecran era Dottie Weaver. Apoi, ca și când ar fi știut că într-o bună zi va fi vizionată, Dottie își scoase ochelarii de soare, se uită direct în camera video și ridică degetul din mijloc al mâinii drepte. Jeffrey opri caseta.

— Dar unde era toată lumea? întrebă Sara, așezându-se pe marginea canapelei. Unde erau cei care trebuiau s-o urmărească?

— Au luat urma băiatului, spuse Jeffrey. Nick a găsit la el numai corespondență fără nicio valoare. Cărțile de credit rămăseseră în cutia poștală.

— Dar nu poate să le folosească! spuse Sara cu un ton în care se simțea neîncrederea. De îndată ce numerele vor apărea pe computer, vor ști unde se află!

— Știe, ea știe treaba asta, o asigură Jeffrey. V-a dat ție și Lenei toate acele indicii când ați intervievat-o. Toate astea sunt un joc. Și-a bătut pur și simplu joc de noi.

— De ce?

— Fiindcă poate, spuse el caustic. S-o ia dracu'!

Sara puse o mână pe umărul bărbatului.

— Jeff! Încercă să-l ajute, subliniind reușitele. Dave Fine nu va mai ieși niciodată din închisoare, Lacey e acasă, Grace a murit.

— Nu încerca să mă consolezi, Sara! îi spuse el cu o voce sugrumată. Te rog!

Sara își luă mâna, iar el se aplecă înainte și își rezemă coatele de genunchi, ținându-și capul în mâini.

— E liberă, Sara! E liberă și face ce vrea! Se va apuca din nou de aceleași lucruri!

— Cineva o va prinde, spuse Sara, dar nu era nici ea foarte sigură.

Probabil că Jeffrey simțise ezitarea din vocea ei, fiindcă se întoarse și se uită la ea. Era atâta durere în ochii lui, încât Sara trebui să-și întoarcă privirea în altă parte. Se uită spre televizor, la Dottie Weaver, care le transmitea în termeni cât se poate de clari nu numai că era liberă din punct de vedere legal, dar că era liberă să facă absolut ce voia cu copii ca Mark sau Lacey Patterson și probabil că asta și făcea.

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? întrebă Sara. Dar nu se putea da niciun răspuns.

Se gândi la Lacey, la toate cele prin câte trecuse, la toate lucrurile despre care nu era în stare să vorbească. Fetița de treisprezece ani îndurase mai multă durere și suferință decât putea să suporte o făptură omenească și totuși se pregătea să meargă la școală în fiecare dimineață, să meargă cu tatăl ei la biserică în fiecare duminică, ca și când ar fi fost un copil ca toți copiii. Jeffrey se lăsă din nou pe canapea și o prinse pe Sara de mână, ținând-o strâns. Tăcuți, incapabili să exprime sentimentele pe care le aveau, stătură astfel până în momentul în care Cathy apăru în capul scărilor și îi chemă să vină la cină.

MULȚUMIRI

Mulțumirile mele se îndreaptă mai întâi spre agentul meu, Victoria Sanders. Ar fi nevoie de trei persoane ca să o înlocuiască. Meaghan Dowling, editorul meu de la Morrow, m-a ajutat să mă concentrez și mi-a dat sfaturi când am avut nevoie. Kate Elton de la Century mi-a fost de mare ajutor. Specialiștii în marketing și publicitate de la Morrow și Century au fost extraordinari. Juliette Shapland valorează greutatea ei în ciocolată.

Informațiile medicale au venit de la doctorul Michael A. Rolnick și de la Carol Barbier Rolnick. Căpitanul Jo Ann Cain a supervizat problemele procedurale. Ric Brandt mi-a oferit consiliere în legătură cu armele de foc. Melissa Cary mi-a explicat cum se desfundă un sifon de scurgere. Jatha Slaughter mi-a răspuns cu onestitate și cu prezență de spirit la întrebările referitoare la droguri. Alți scriitori, precum Jane Haddam, Keith Snyder, Ellen Conford și Eillen Moushey, au fost sprijinul meu moral. Scriitoarea Sal Towse a traversat pe jos cu mine podul Golden Gate, o experiență pe care n-am s-o uit niciodată. Laura Slim Lippman a fost de o extraordinară empatie. Toate greșelile pe care le-am făcut îi aparțin.

Tatăl meu mi-a fost sprijin constant în viață și sunt bucuroasă să îl știu aproape de mine. Judy Jordan este o prietenă

neprețuită. În ce-l privește pe D.A. – nu știu din ce sunt făcute sufletele noastre, dar ele sunt la fel. Le datorez mulțumiri lui Billie, Bennet, Ward, profesoarei mea de engleză din clasa a IX-a. Sunt una dintre puținii oameni pe care îi cunosc și care își datorează cariera, dar nu chiar viața, unui profesor. Laudă lor pentru tot binele pe care îl fac.

virtual-project.eu

[1] Boli cu transmitere sexuală. (n.tr.).

[2] Joc de cuvinte intraductibil: *to rustle* are sens dublu, a fâșâi, a foșni, iar în engleza americană mai înseamnă și a fura animale mari (vite și cai). (n.trad.).

Table of Contents

SÂMBĂTĂ
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3

DUMINICĂ
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7

LUNI
- Capitolul 8
- Capitolul 9

MARȚI
- Capitolul 10
- Capitolul 11

MIERCURI
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14

JOI
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22

DUMINICĂ
- Capitolul 23

Table of Contents

SÂMBĂTĂ 2
Capitolul 1 2
Capitolul 2 10
Capitolul 3 22
DUMINICĂ 37
Capitolul 4 37
Capitolul 5 50
Capitolul 6 62
Capitolul 7 88
LUNI 124
Capitolul 8 124
Capitolul 9 152
MARȚI 195
Capitolul 10 195
Capitolul 11 222
MIERCURI 246
Capitolul 12 246
Capitolul 13 267
Capitolul 14 280
JOI 296
Capitolul 15 296
Capitolul 16 312
Capitolul 17 319
Capitolul 18 322
Capitolul 19 328
Capitolul 20 356
Capitolul 21 363
Capitolul 22 377
DUMINICĂ 389
Capitolul 23 389